

Giới thiệu Âm Mưu Thần Tượng

Âm Mưu Thần Tượng là tựa truyện ngôn tình sắc nói về cô gái tàn nhẫn một phát đầu hoa mắt ván, in rõ năm dấu vân tay khiến anh cả thảy không dám ra đường gặp ai, chỉ dỗi cho anh hai tiếng "hiểu lầm"? Nhưng cũng không sao, không uống công anh tìm cô suốt 3 năm! Cứ coi như đây là hiểu lầm đi, nhưng mà anh cũng không phải loại người dễ chọc đâu! hắc hắc. Cô tát anh một cái, anh bắt cô dùng cả đời mà trả, buộc chặt cô vào người, vĩnh viễn cũng không cho cô thoát ra, ngày ngày giờ giờ phải bên cạnh anh, làm thú vui tiêu khiển cho anh. Hắc là ca sĩ đỉnh đỉnh đẹp trai như mọi truyện teen khác, hào hoa cùng tài năng vô cùng thừa thãi, chỉ duy nhất tính tình vô cùng "xấu xa" (ít ra là với cô đi?) Cô thần tượng hán hơn bảy năm. Sống chết cũng chỉ mong được gặp hán một lần. Nhưng cái lão thiên kia không thương xót cô thì thôi, ngược lại còn vô cùng nhẫn tâm! Cho cô gặp hán không những chỉ một lần mà còn "ưu ái" cho cô gặp hán ngày ngày, bị hán ám giờ giờ! Truyện chỉ có điều là... bây giờ hán không còn là thần tượng hào hào hoàn mỹ của cô nữa, mà là một đại yêu nghiệt vừa biến thái vừa vô lại, đeo bám chọc phá cô không tha một phút nào. Hắc- Dương Nhật Phong đại ác ma: tuần tú vô song, thông minh tuyệt đỉnh, bình tĩnh lại tự tin, tính tình đôi lúc thay đổi thất thường. Cô- Lâm Uyển Nhu đại ngu ngốc: dung mạo bình thường, đầu óc tầm thường, nhu nhược lại chậm tiêu, tính tình ngu ngơ ngây thơ. Xin hỏi làm sao đầu lại hán đây ???

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thần Tượng Là Tên Đại Vô Lại!!!

Cuối tuần, Lâm Uyển Nhu cùng hai cô bạn thân đi đến cửa hàng KFC quen thuộc. Cả ba vừa nhai đùi gà vừa tán dóc: “Chầu này tao bao!” _ Trần Ngạc Hy oai hùng lên tiếng trong khi mồm còn đang nhét đầy thịt gà, khí thế không làm gì cũng mất hơn phân nửa. Lâm Uyển Nhu liếc mắt khinh thường: “Mày đi làm vất vả như vậy, không lo tiết kiệm một chút, cuối tháng đừng mượn tiền tao!” Con nhỏ này là vua thiếu nợ dai, thách cô 10 mạng cũng không dám cho nó mượn. hừ ~! “Nghe nói mày tìm được việc chính thức ở nhà hàng rồi phải không?” Lâm Gia Tuệ chống cằm nhìn hai cô bạn đầu kháu, nhiều chuyện xen vào một câu. Lập tức nhận được cái gật đầu vui vẻ của Trần Ngạc Hy và cái liếc mắt của Lâm Uyển Nhu. “Mày không mở miệng cũng không ai nói mày cầm đâu!” Lâm Uyển Nhu khinh thường đối Lâm Gia Tuệ hừ mũi “Phỏng vấn xong rồi à?” Lại quay sang Trần Ngạc Hy. “Ừ, ngày mai đi làm! Cho nên hôm nay bao tụi bây ăn, coi như ăn mừng tao xin việc thành công!” Lâm Gia Tuệ nghe tới được bao ăn, hai mắt sáng rỡ đây sao, hoàn toàn mất kệ xung quanh hết lên một tiếng: “Nghe nói tiệm KFC này có chương trình khuyến mãi đó! Mỗi suất ăn sẽ được một tấm phiếu, thu đủ 60 phiếu sẽ được một vé quay số may mắn, biết trúng gì không?” Cô nàng cố tình làm ra vẻ thần bí nháy nháy mắt. Đột nhiên chính là hai cái lắc đầu mở mồm của Lâm Uyển Nhu và Trần Ngạc Hy. “BMW à! Chính là xe hơi BMW trong truyền thuyết nha!” Hai đứa bạn này đúng là mù tịt thông tin. Lâm Uyển Nhu khinh thường hừ mũi, loại thông tin này ngay đến Trần Ngạc Hy yêu tiền như mạng còn không biết, chắc chắn không đáng tin cậy: “Hừ! Tao mới không thèm tin! Toàn là gạt người, không biết tu ba kiếp hay ba mươi kiếp mới có thể vớt được vận may phân chó như vậy? Thời thì mua vé số chờ số độc đắc còn ít tốn kém hơn! Mày à, làm ơn dẹp cái ảo tưởng trúng BMW đó dùm tao đi, đừng mơ mộng nữa!” Cô buông 1 câu đẽ bẹp cái mơ ước xa vời ông mặt trời của bạn tốt. Lâm Gia Tuệ bị bạn dội cho một gáo nước lạnh, khuôn mặt vốn đang vui vẻ hơn hờ biến thành cảm phần còn khoa trương dùng ánh mắt ai oán nhìn Lâm Uyển Nhu “Con kia! Bộ hôm nào mày không mớ hợng tao mày ăn không ngon, ngủ không yên, mất hết niềm vui từ cuộc sống à?” (>.<) “Hả?!...À... ừm... cứ coi là vậy đi!” “Mày!.....” Lâm Gia Tuệ giận tím mặt, chỉ hận một nỗi không thể dùng đùi gà trảm hợng Lâm Uyển Nhu lại. (=!) “Xi!” Cô nàng nào đó vô cùng tự nhiên cộng thân nhiên bỏ qua khuôn mặt như ăn phải hai cân* khổ qua của bạn tốt, quay sang Trần Ngạc Hy thâm tình dăng trào như thác đổ gọi: “Ngạc Hy muội muội!” Đáp lại thâm tình kia chính là: “Gi?” Trần Ngạc Hy nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, phũ phàng trả lời không đầu không đuôi. Lâm Uyển Nhu nặt mày méo xệch ai oán nhìn người bạn tốt \không- được- để- thương- cho- lắm\ của mình, trong lòng không ngừng tự hỏi khi xưa thế nào làm bạn thân với con nhỏ này. (* 2 cân= 1 kg) A! Chắc là năm đó cô nhận nhầm tốt, tính tình cũng tốt cho nên mới duy trì được quan hệ bạn bè này lâu như vậy nga !!! (=!) “Hắc! Chính là mày có thể hay không cho tao mua 2 suất đem về nha? Tiền phạt tiền đến Tây Thiên?” Thấy chưa đã bảo cô xưa nay tính tình cực kỳ tốt mà! (^.^) “Làm gì?” Vẫn không thèm nhìn đến Lâm Uyển Nhu. - “Chính là như vậy nha! Mày xem đi xem đi, toàn bộ ba suất đã bị mày ăn hơn 2 suất rồi rồi, như mày biết đấy! Phọt nhuỷ eo thon như tao nếu bị bỏ đói một bữa sẽ chỉ còn lại bộ xương khô thôi! Ô...Ô...Ô” Cô nàng nào đó thật biết oán trời trách đất khóc rống. Lâm Gia Tuệ đòi hỏi: “Còn tao đâu?” “Mày hà?! Bỏ đói một ngày không ốm xuống kilôgam nào đâu, tin tao đi!!!” Lâm Uyển Nhu đồng dục tuyên bố như đang đọc thánh chỉ. “Có quý mới đi tìm lời mày” Lâm Gia Tuệ tức muốn hợc máu, chỉ hận không thể dùng tay một phát bóp chết đứa bạn khốn nạn. “Nha! Tao nói đúng sự thật mà?! Ngạc Hy! Mày nói câu công bằng đi!” Cô nàng nào đó còn sợ Lâm Gia Tuệ chưa đủ đã kích, tiếp tục lôi kéo Trần Ngạc Hy vào. “Mày nói rất đúng!” _ Trần Ngạc Hy vô tình gật đầu với Lâm Uyển Nhu, sau đó lại dùng ánh mắt thông cảm vỗ vỗ vai Lâm Gia Tuệ: “An phận đi tiêu muội!” Cô mới không muốn bỏ thêm tiền ra mua một suất nữa à!! Lâm Gia Tuệ giãy nảy: “Ồ...Ồ...Ồ! Tao không chịu, hai tụi bây lừa nhau ức hiếp tao!!!” “Biết được như vậy thì tốt!” Trần Ngạc Hy phát phát tay tỏ vẻ không quan tâm. Lâm Uyển Nhu thoải mái kéo ghế đứng dậy đi mua KFC như chưa có cuộc đấu vô mồm nào xảy ra trước đó dưới ánh mắt trợn trừng của Lâm Gia Tuệ. Lâm Uyển Nhu cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái, không biết từ khi nào đã xem việc trêu tức Lâm Gia Tuệ là niềm vui! Mọi người đều nói cô sở hữu dung mạo thanh tú, không quá xinh đẹp nhưng mang cảm giác mềm mại đáng yêu. Cô lại không cảm thấy như vậy! Hừm! Cô chính là vừa xinh đẹp vừa thông minh lại mềm mại đáng yêu! Haizz... bất quá.... chỉ có mình cô nghĩ vậy thôi!! (TT^TT) Đúng thật là con mẹ nó quá sức chịu đựng mà!!! Còn nữa..... “Phụttttt ...hahaha!!!!” Tiếng cười man rợ từ sau lưng truyền đến khiến đại não Lâm Uyển Nhu ngừng hoạt động, hoàn toàn không còn suy nghĩ thêm được thứ gì. Cô nàng nào đó phát điên quay phắt lại nhìn tên đầu sỏ gây ra họa- Lâm Gia Tuệ! “Mày cười cái quái gì?” Hừ dọa cô sợ đến tìm muốn thông qua cổ họng mà chạy ra ngoài. “Không có gì đâu! Mày đi mua đùi gà của mày đi” Kể đồng phạm- Trần Ngạc Hy một bên bùm hợng Lâm Gia Tuệ một bên quay sang trả lời Lâm Uyển Nhu. Cô nàng nào đó ngây thơ không hề nhìn ra khuôn mặt đang ứng đỏ lên vì nhin cười của bạn tốt, rất không vui quay lưng tiếp tục đi mua thức ăn. Giọng Lâm Gia Tuệ vẫn vang lên lãnh lút từ phía sau. Tiếp đó chỉ nghe Trần Ngạc Hy “suyt” một tiếng, âm thanh ồn ào chỉ còn lại hai tiếng cười khúc khích. Lâm Uyển Nhu đen mặt! Ai làm ơn cho cô biết đang có chuyện gì xảy ra vậy??? -||| Nhìn một dòng người đang sắp thành hàng dài trước mặt, Lâm Uyển Nhu không nhận được âm thầm đếm. 1,2,3,4,5....cô ít nhất 15 người nha!!! Oa! Số cô đứng là đen còn hơn phân chó mà!!! (TT^TT) “Xoạch!” một tiếng động nhỏ vang lên. Ách!! Khoan đã!!! Sao cô cứ có cảm giác nhồn nhột ở.... khu...nhộn mông thế nhỉ??? -||| Má ơi! Đừng nói là con gặp phải tên biến thái chuyên sàm sỡ ‘yêu râu xanh’ trong truyền thuyết rồi chứ???? Theo phản xạ, Lâm Uyển Nhu quay người lại, đập vào mặt là một hình ảnh... à không, ... là một thân ảnh màu đen!! (>.<) Ô hô! Sao càng nhìn cô càng thấy hán ta giống thổ phi thế này ?!!! Anh trai thanh niên chân không dài, mặt bị cái mặt kính đen che hơn phân nửa, phân nửa còn lại bị

khẩu trang đen che nốt, hoàn toàn không nhận diện được danh tánh! (nghe như mấy câu truy nã tội phạm trong báo ấy nhớ - -!), đội nón kết đen, áo khoác da càng đen thui, găng tay cũng đen nốt, chỉ còn mái tóc- thử duy nhất lộ diện ra bên ngoài //đáng- lẽ- phải- đen// lại được nhuộm màu >.E hèm! Chẳng lẽ... chính là hân ta sỏ con mẹ nhà nó cái mông của cô sao???? Nghĩ vậy Lâm Uyên Nhu liền hùng hùng hổ hổ chống nạnh, hất cao mặt lên một chút, thẳng tay chỉ vào mặt ‘kẻ tình nghi’ mà hét toáng lên: “Tên kia! Yêu râu đen...à quên! Là yêu- râu- xanh! Sao dám sỏ sỏ con gái nhà lành hiền lương thực đức, ngoan ngoãn kiều mị như tôi giữa ban ngày ban mặt hả????” Lâm Uyên Nhu vừa nói xong, bên tai liền đến một loạt tiếng nồn mưa...văng! Chính là thực khách trong tiệm ăn đang nồn mưa vì lời nói của cô!! Thật quá mất mặt, con mẹ nó mất mặt không chịu được !!! (TT^TT) Cô nói mình là con gái nhà lành thì không được à? Cô hiền lương thực đức thì có gì bắt ớn sao?? Xin hỏi chính phủ Việt Nam có nghiêm cấm nữ giới tự hào về bản thân không??? Đáp án chính là: KHÔNG- CÓ!!!!...Còn về phần cái gì mà ‘ngoan ngoãn kiều mị’ cô tự nhận bản thân có ‘hoi’ không khiêm tốn một cách thái quá chút chút. Tin cô đi ‘chút chút’ thôi mà (TT^TT) Nhưng đây không phải vấn đề, vấn đề chính là: HÂN SẢM SỎ CÔ!!! Ok??? Tên //yêu râu xanh// từ từ thông thả tháo mất kính xuống, mắt đẹp lộ ra chút ngạc nhiên cùng khó hiểu: “Tôi? Sỏ sỏ cô?” “Phải! Chính là anh!!!” Giả nai! Còn ai ở đây sao? Hoàn toàn không có!! Ánh mắt hân ta lộ lên ý cười gian xảo như có như không, nhíu nhíu mày nhìn Lâm Uyên Nhu một cái: “Này cô! Hình như có gì hiểu lầm thì phải!!” “Hừ! Hiểu lầm cái rắm!! Anh đứng sau lưng tôi! Mà tôi bị sỏ mông, không phải anh thì mà nào vào đây?!” Lâm Uyên Nhu cau có nhìn hân. Tiếng hét của cô không lớn, nhưng cũng đủ thu hút sự chú ý của mọi người đang đứng xung quanh. Người đàn ông không nghĩ đến cô lại không nói lí lẽ như vậy, đôi mi xinh đẹp neho neho khó chịu “Tôi bảo là hiểu lầm, tôi...” Lâm Uyên Nhu hung dữ ngắt ngang lời của hân, có vẻ mới tin là hiểu lầm! “Tôi nói cho anh biết, Lâm Uyên Nhu tôi từ khi 12 tuổi ghét nhất chính là những tên sỏ sỏ phụ nữ, thứ hai chính là loại đàn ông dám làm không dám nhận! Thật không may... anh vừa vặn chính là hai cái loại đó!!!” Nói xong liền ‘tiện tay’ vắn cho hân một bạt tay nhún lữa. “Uyên Nhu! Mày làm cái quái gì vậy?!” Trần Ngạc Hy hốt hoảng kinh hoàng hét lên một tiếng, đồng thời nhanh tay nhanh chân chạy lại kéo bạn tốt ra. Lâm Uyên Nhu đang sôi máu, nhiệt huyết dâng trào cái gì cái gì đó đều bị tiếng hét kia hù cho bay mất, liền oán giận liếc Trần Ngạc Hy mấy cái “Tao đang đánh người! Mày không thấy hay sao mà còn hỏi????” “Ách! Cái đó ... tao cũng đâu có bị mù, nhưng là hiểu lầm a hiểu lầm a !!” “Hiểu lầm cái rắm á! Tao chính là giữa thanh thiên bạch nhật bị người ta sỏ mông!!! Là mông, không phải mắt cá chân đâu!! Còn nữa.....Umh!!!” “Nhưng là.. cô còn chưa nói xong đã bị bịt kín cả miệng!!! Con nhỏ này!!! Vì cái quái gì lại không cho cô nói chuyện?” “Mày be bé cái mồm chút được không?? Không thấy ngay cả người đi đường cũng ghé qua coi kịch vui à????” Trần Ngạc Hy tức nổ đom đóm mắt, thực sự thực sự muốn dùng hai bàn tay bóp chết bạn tốt ngay lập tức. Con nhỏ nhất gan này! Từ khi nào thì không còn là cái dạng tiểu bạch thỏ nhu nhu nhược nhược lấy chữ Nhân làm chân lý sống, mà lại biến thành mèo hoang biết cào người vậy??? Lâm Uyên Nhu ngó ra được tình hình, ánh mắt trong veo ngầy ngố dáo dác nhìn xung quanh kiếm chứng một chút mới hải lòng nhẹ nhệ đối bạn thân gật gật đầu. Mẹ kiếp! Sao không chịu nói sớm một chút! Hại cô làm ra chuyện mất mặt như vậy??? Thấy Lâm Uyên Nhu đã ngoan ngoãn không la hét ầm ĩ nữa, Trần Ngạc Hy mới hải lòng buông tay, trả lại cho cô bầu không khí. Lâm Uyên Nhu bắt mắng vừa hít thở vừa trừng mắt Trần Ngạc Hy “Nhưng mà vừa rồi hân...” “Nhưng nhị cái rắm a! Người sỏ... sỏ... khụ khụ! Cái kia chính là không phải sỏ nha! Chính là cái kia... cái kia... Chết tiệt! Tao đây bị mày làm cho nhất thời quên mất muốn nói cái gì rồi” Câu này vừa nói ra liền cùng lúc nhận được hai loạt ánh mắt sắc bén còn hơn tên bắn từ hai người trong cuộc. Trần Ngạc Hy áy náy lè lưỡi một cái “Ày da! Để cho tao suy nghĩ một chút...A! đúng rồi nha! Gỡ! Chính là người gỡ tấm phiếu trên mông mày! Là thằng nhóc kia kia!” Cô vừa nói vừa khoa trương chỉ chỉ tay về phía quầy đòi phiếu. Lâm Uyên Nhu nhìn theo, đập vào mắt chính là bé trai khoảng 5 tuổi đang nhe hàm răng còn có hai cái nhìn cô cười híp mắt. Cười con quý!!! Em trai à! Em có biết em đã hại chị thê thảm thế nào không mà còn đứng đó cười tươi như vậy?!! Trong lòng Lâm Uyên Nhu âm thầm khóc không ra nước mắt! Thảm rồi thảm rồi, lần này thực sự thảm rồi! À! Mà hình như cô quên mất điều gì thì phải???...Chính là : “Lâm Gia Tuệ, Trần Ngạc Hy! Hóa ra khi nãy hai đứa tụi bây cười đến man man rờ rọ là do trên mông tao có dính phiếu?? Như thế nào cũng không nói cho tao biết một tiếng còn ở đó cười đến cực kỳ vui vẻ!?” Trần Ngạc Hy miếu miếu nhìn cô bằng ánh mắt đáng thương “Thực xin lỗi! Tụi tao cũng không ngờ mọi chuyện lại ra đến nước này!” Lâm Gia Tuệ ở một bên gật đầu hùa theo khiến Lâm Uyên Nhu tức đến sắp xuất huyết não. Lão thiên nha! Mau mau ngó xuống mà coi, coi thử xem tại vì sao dạo gần đây vận đen cứ bám lấy cô không buông thế này? “Người bị hại- oan ức- rất uất ức” lên tiếng: “Tiểu thư // hiền lương thực đức// xin hỏi... bây giờ cô định giải quyết chuyện này như thế nào đây? Hừ!!!” _ Trong giọng nói của hân mười phần đã hết chín phần là châm biếm, một phần còn lại chính là chờ- xem- kịch- vui!!! Lâm Uyên Nhu mặt biến thành cái bánh bao chiều, miệng nhỏ phụng phiếu, đem chính mình lại trở về bộ dạng tiểu bạch thỏ tội nghiệp vô cùng nhất gan, cái gì hiệp nữ cái gì hung dữ muốn đòi công bằng hình như đều không phải do cô làm nên. Trời ơi! Mau cho một tia sét xuống đánh chết con đi!!! (TT^TT) Không biết bây giờ cô giả bộ ngây xiu, sao khi tỉnh lại thì quên hết mọi chuyện? Hay là nói với hân cô tâm thần phân liệt, người vừa nãy tát hân ta một bạt tay thực ra không phải cô, cô hoàn toàn vô tội?? Hay là hay là... cô nói mình bị ma nhập thân, hiện tại không nhớ chuyện gì đã xảy ra cả??? Liệu hân ta có tin không nhì!!!! Bớt giỡn đi! Ngay cả cô còn không tin kia. “Hừ????” Anh thanh niên chân không dài, không kiên nhẫn nhăn nhó lần nữa. Rõ ràng là muốn tính sổ rõ ràng mà! “Xin lỗi anh rất nhiều!! Mong anh tha lỗi, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm!!!” “Ồ...Ồ...Ồ cô thật hận bản thân vì sao không có IQ 180/200 nha, gặp phải loại tình huống này cũng chỉ biết cúi đầu nhận lỗi thôi. Anh trai thanh niên chân không dài dùng ánh mắt liếc xéo cô một cái: “Tiểu thư! Cô nói chỉ là hiểu lầm?? Tôi đây con mẹ nó bị hiểu lầm liền ăn một cái tát đầu mọc đây sao, tiểu thư cô bị hiểu lầm còn có thể hung hăng đánh người??? Chỉ nói một câu xin lỗi là có thể giải quyết?!! Nhìn như thế nào cũng thấy có thật có lợi!” “Nếu không... nếu không... tôi phải làm sao ???” Lâm Uyên Nhu áy náy cúi gằm mặt. Đừng nói là hân ta muốn tát lại cô nha! (TT^TT) Người xưa có câu: quân tử không chấp nhặt kẻ tiểu nhân, vì vậy có cam tâm tình nguyện làm tiểu nhân, để danh hiếp quân tử cho quý trang trọng kia lại cho hân, chỉ mong hân làm ‘quân tử’ thì làm cho tiểu nhân, đừng tính sổ với cô. Anh trai thanh niên chân không dài ngẫm ngẫm lại nghĩ nghĩ, chợt nhớ ra bản thân không thể ở đây quá lâu, tựa thế phi tiêu* nhìn cô một cái: “Bây giờ tạm tha cho cô, lúc khác rảnh rồi sẽ đến tìm cô đòi nợ!!” Sau đó tiêu sái quay người rời khỏi. Lâm Uyên Nhu thở phào một hơi. Hắc hắc!! Cô mới không cần sợ a! Sao khi rời khỏi đây liền không trở lại nữa, xem xem hân làm sao tìm cô tính sổ?!! Ha ha ha!! Cô thực quá thông minh đi. Còn về chuyện...nếu đang đi trên đường không mai bị hân bắt được, đành phải trách vận số cô quá đen a!!! Sao khi thấy hân ta thực sự đã đi, Lâm Uyên Nhu lập tức trở lại bộ dáng hung hăng, trừng to mắt nhìn hai cô bạn thân. Sau đó chính là nặng nề dậm chân rồi đi. Trần Ngạc Hy nhìn Lâm Gia Tuệ, Lâm Gia Tuệ nhìn Trần Ngạc Hy, cả hai đều âm thầm khóc rống: Thảm nha thảm nha, chuyện này gây ra họa lớn, Lâm Uyên Nhu coi bộ thực sự giận bọn họ rồi!!! Lâm Uyên Nhu đón taxi đi thẳng một mạch về nhà. Nơi cô sống chính là một khu chung cư dành cho người lao động nghèo, phòng ở vừa chật hẹp lại không tiện nghi nhưng được cái tiền mua nhà rẻ, lại cho trả định kỳ, rất thích hợp cho người độc thân đang thất nghiệp như cô. Vốn dĩ tối nay là cuối tuần, cô sẽ đến nhà bạn tốt Trần Ngạc Hy ở lâu trên gối, nhưng là...theo tình hình bây giờ thì phải ở nhà thôi....Lâm Uyên Nhu thở dài, quăng túi sách lên bàn một cách nặng nề sau đó nằm bẹp dí xuống giường lăn qua lăn lại, hết bên trái lại qua bên phải, cuối cùng ngủ quên lúc nào không hay... một chết cô rồi. Lúc Lâm Uyên Nhu tỉnh lại chính là lúc 8h30 tối, cảm thấy một trận choáng váng ập đến...cô ngủ 3 giờ đồng hồ rồi cơ à??? Ồ...Ồ...Ồ...Bụng sao lại đói thế nhì?? Lâm Uyên Nhu chạy một mạch vào nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt qua loa, sau đó thay vào một bộ đồ ngủ hình hoạt họa vô cùng màu mè cùng đôi dép lê thỏ con, chải gọn dầu tóc, xong xuôi liền chạy vào bếp vừa làm thức ăn vừa ca hát vu vơ. Nói cho vắn vè, thực ra chỉ là làm tô mì gói thôi (==) Đang loay hoay với ‘thức ăn khuya’ thì đột nhiên điện thoại reo vang, Lâm Uyên Nhu buông vội gấp mì đã đưa tới miệng chạy lên nhà trên, vừa định nhấc máy thì chuông ngừng reo. Số lạ! Chắc là người ta gọi nhầm thôi!! Nghĩ vậy, cô nàng ngây thơ nào đó lại chạy xuống bếp, mông ngồi còn chưa chạm ghế thì điện thoại lại reo. Con mẹ nó thực quá sức chịu đựng! Ông trời! Rốt cuộc còn muốn hành hạ cô tới bao giờ nữa?!! Lâm Uyên Nhu lệch một cái thân tàn mà đại lên nghe điện thoại, thực không muốn bị phiền tai mà chết! “Àlo!!” “Uyên Nhu! Chào em!” Giọng nói một người đàn ông ồm ồm vang lên. “Anh là ai?” Lâm Uyên Nhu giả ngu hỏi lại, thực ra cô đã biết rõ câu trả lời. Giọng nói này rất quen, thậm chí lúc trước cô còn cảm thấy nó thật nam tính, nhưng chẳng hiểu vì sao bây giờ nghe lại thấy chướng tai vô cùng?! Người yêu chia tay được bốn tháng hai mươi lăm ngày của cô- Cao Thiên. “Anh là

Thiên!” Cao Thiên kiên nhẫn trả lời. “Ồ! Ra là anh à? Gọi cho tôi có chuyện gì không?” Lâm Uyên Nhu nghe thấy giọng điệu bản thân thay đổi 180°! Ha! Chỉ cần nghe đến tên anh ta là cô đã buồn nôn rồi!! Chê cô còn chưa đủ khổ hay sao??” Anh có chuyện muốn nói với em!””Hiện tại tôi đây không có thời gian cùng anh nhảm nhí!” Nói xong liền định cúp máy. “Khoan đã!” Cao Thiên gấp gấp hô “Anh thực sự có chuyện muốn nói với em!””Tôi nói rồi! Tôi- không- muốn- nghe!!!” Cuối năm anh và Thiên Nhan sẽ kết hôn, hy vọng em sẽ đến! Anh muốn nghe lời chúc phúc của em!!!””Tất nhiên!!” Lâm Uyên Nhu điềm nhiên nói một câu, sau đó “Cạch” Thò bạo gát máy. Ha! Tên sở khanh!! Phi phi phi!!! Cô khinh, còn muốn cô chúc phúc cho hắn? Mặt dày cũng vừa vừa thôi chứ?? Hắn ta nghĩ cô là đồ ngu sao??? Được, cô chúc phúc cho hắn, chúc hắn 18 đời tổ tông tuyệt tử tuyệt tôn, sinh ra con trai không có ‘cái ấy’! Đồ hèn hạ, trình độ da mặt dày cũng chỉ ở cái hạng đó, đúng là chọc cười chết người ta mà!!! Lâm Uyên Nhu không còn chút khẩu vị nào đi ăn tiếp, nghe đến hai từ ‘Thiên Nhan’ là cô buồn nôn lắm rồi! Tuy nhiên, cũng không được để mặt mặt trước đôi cậu nam nữ này, phải cho bọn họ thấy cô sống rất tốt, sống rất hạnh phúc, cho bọn họ ghen tỵ, cho bọn họ tức chết mới thôi!!! Cô bị chọc tức đến điên rồi!! Trong khi Lâm Uyên Nhu còn đang tức đến nỗi bộ xuất huyết cấp tính thì lần này đến phiên di động reo vang. Cô thẳng tay từ chối không muốn nghe, di động lại vô cùng kiên nhẫn tiếp tục reo âm i “Anh muốn cái quái gì nữa?””Sao nóng tính vậy?” Giọng nói vô cùng vô cùng dễ nghe, khàn khàn, trầm thấp.... êm tai quá mức nhưng lại mang theo tám phần châm chọc. Lâm Uyên Nhu bất chợt có cảm giác rung mình... giọng nói này nghe thế nào cũng không phải của tên khốn Cao Thiên, vậy... : “Anh là ai?””Tiểu thư! Cô đúng là quên nhanh thật nha! Tôi hả?! Chính là cái người bị cô tát đến đầu mọc đây sao đây!!!””Rầm!!” _ Nghe như sét đánh ngang tai! Ông trời! Con đã đắc tội với ông đúng không? Đứng không?! Nếu không sau ông năm lần bảy lượt, hết lần này đến lần khác trêu chọc hành hạ con vậy?!!! Trong lòng Lâm Uyên Nhu bị thương khóc rống. Giọng hắn ta có chút mất bình tĩnh: “Alô! Cô còn đang ở đó không vậy?””Không!” Lâm Uyên Nhu hờ hững, “Hừ!” Hắn ta cười lạnh “Ngu ngốc!! Thế con gì đang trả lời tôi vậy?””Cô giận!! Cả họ nhà anh ta mới ngu ngốc ỉ! Đồ con heo!! - _||” “Cô không hỏi vì sao tôi biết được số điện thoại của cô à?” Giọng nói trầm thấp mềm mọng dụ dỗ. Nha?? Anh ta không nói cô cũng quên bén mất! “Anh làm sao mà biết được?””Đúng là ngu ngốc! Đương nhiên là nhờ thám tử tư điều tra rồi!! Nói cô là heo e rằng là đang xúc phạm động vật nhỉ?””Xúc phạm động vật cái mông!!!” “Anh gọi cho tôi làm gì?””Đánh chết cô cũng không tin hắn ta muốn nói chuyện giết thời gian với cô. Hắn ta cọt nhả nói: “Cô đoán thử xem!”” “Tôi không biết!” Lâm Uyên Nhu đen mặt phun một câu. “Tôi cũng không tin là cô đoán ra! Tiểu ngu ngốc!!” Giọng điệu tên nào đó vô cùng mất hứng. Cô giận!! Sao tên này cứ thích mắng mỏ cô thế nhỉ?! Tên nào đó vô cùng hứng thú: “Nha đầu! Tôi muốn gặp cô!!!” Lâm Uyên Nhu cảnh giác tròn to mắt: “Gặp tôi làm gì?””Yên tâm! Tôi không có hứng thú với loại con gái vừa ngu ngốc lại còn hung dữ như cô đâu!” (Tiểu Tâm: Ca chắc không vậy?? *Mắt chớp chớp*) “Anh nói ai vừa hung dữ vừa ngu ngốc hử?!” Lâm Uyên Nhu tức đến nỗi định đầu sắp bốc khói mất rồi. “Đĩ nhiên là nói cô nha! Đừng nhảm nhí, mau ra gặp tôi, tôi đang đứng trước chung cư cô sống đây!!!” “Cô nàng nào đó suýt chút nữa làm rơi điện thoại. Ô... Ô... kiếp trước cô nhất định đã đắc tội với ông trời nha!!!” Lâm Uyên Nhu chẳng kịp thay đồ, chỉ túm đại cái áo khoát chạy như bay đến cổng chung cư. Nếu để hàng xóm thấy được nửa đêm nửa hôm có một tên con trai cứ lạnh qua lạnh quanh ở dưới như vậy nhất định sẽ hù chết người ta a!! “Anh rốt cuộc là muốn cái gì?” Lâm Uyên Nhu phi nước đại đến bên cạnh tên nào đó đang dựa lưng vào tường rào. “Hi! Tốt!?” “Không tới lượt anh lo! Nửa đêm nửa hôm chạy đến tìm tôi có việc gì?””Đĩ nhiên đến tìm nhóc con tính số nha!” Hắn vô tội chớp chớp mắt, còn thân mật xoa xoa đầu cô. Thực sự đem cô coi là ‘nhóc con’. Lâm Uyên Nhu : - _||” Sao cô có cảm giác mình càng nhìn càng giống thú cưng của hắn ta nhỉ?””Đừng nói nhảm!” Cô nàng nào đó bực tức gạt tay hắn ra “Mà này! Anh mỗi lần ra đường có cần bịt kín tới mức gió cũng không luồng vào được như vậy không?””Hắn khựng lại một vài giây, sau đó chính là “Hắc hắc” cười gian hai tiếng “Tôi sợ sẽ dọa em chết khiếp nha!” Hắn là đang suy nghĩ cho cô. “Anh xấu đến nỗi sợ hù dọa người khác à? Vậy thì tôi cũng không muốn xem nữa!””Không! Hoàn hảo thì chính là ngược lại!” Lâm Uyên Nhu bỗng nhiên có cảm giác buồn nôn!! ==! Con người này quả nhiên khi sinh ra có sự tự tin không hề nhỏ a!! Tên nào đó nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của cô, khí sắc ngưng trọng mấy phần: “Không tin?!” “Biết rõ còn hỏi, dư thừa. Lâm Uyên Nhu dùng ánh mắt thay câu trả lời. “Đưa tôi mượn di động của em!” Lâm Uyên Nhu cảnh giác: “Làm gì?”””Bảo em đưa thì cứ đưa, dài dòng cái gì?!” “Cô nàng nào đó tâm không cam tình không nguyện, miễn cưỡng bản thân giao ra ‘tính mạng’. Anh trai thanh niên chân không dài gậy lấy, còn không quên khuyến mãi cho cô ánh mắt khinh thường. Sau một hồi lúng xục trong điện thoại của cô xong, hắn liền đưa đến trước mặt cô lắc trái lắc phải “Cô có tin người này ngay lập tức xuất hiện trước mắt cô không?”””Ma nó tin!” Lâm Uyên Nhu đen mặt phun một câu. Hừ! Đừng có đùa, đây là người cô sống chết thần tượng hơn bảy năm, muốn gặp một lần cũng không được, làm sao đột nhiên xuất hiện ở đây? Trừ phi có kì tích a!!! “À???” Hắn đưa tay tháo ra khẩu trang cùng mắt kính, sau đó là nón, sau đó nữa chính là... kì tích xuất hiện! - _||” Lâm Uyên Nhu á khẩu n giây! Cái này... cái này... cái kia... cái kia loại kì tích này xuất hiện thực bất ngờ nha!!! (TT^TT) Cái người cô thần tượng hơn bảy năm thực sự con mẹ nó đang đứng trước mặt cô cười gian manh, là cười gian manh đó!!! Trái tim yếu mềm của cô nàng nào đó vỡ vụn thành trăm mảnh. Miệng há to đến nỗi có thể nhét cả quả trứng vịt vào. Lão thiên a! Mau mau cho sét xuống đánh chết cô đi! À không... là cho sét xuống đánh chết cái tên thần tượng vừa vô lại vừa biến thái trước mặt cô kia! Cô nàng nào đó vô cùng biết giác ngộ nhận ra rằng: Người đứng trước mặt cô chính là thần tượng đẹp trai, đồng thời còn vô cùng vô lại, vô cùng biến thái!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đại Ca Ca Tốt Bụng A! Tha Cho Tiểu Muội Đi!!!

Người nào đó cuối cùng cũng không có bị sét đánh trúng nên vẫn thông thả trêu chọc tiểu thư hiền lương thực đức. Lâm Uyên Nhu trong lòng âm thầm cảm thán: Kiếp trước cô nhất định thiếu nợ cái tên yêu nghiệt này nên hiện tại hắn ta đang đến đòi nợ nha! Anh trai chân không dài... không đúng! Tên hắn ta là Dương Nhật Phong! Dương Nhật Phong tiên sinh đưa tay ôm tim hướng Lâm Uyên Nhu cố gắng làm ra vẻ mặt ‘cảm động muốn chết’: “Tiểu Nhu Nhu! Tôi thực không ngờ mình có một fan cuồng nhiệt đáng yêu như em! Ngay cả mặt khẩu di động cũng là của tôi ngày sinh!” Lâm Uyên Nhu bỗng chốc hóa đá! Cảm giác bản thân có loại xúc động muốn giết người!!! Cô khinh cô khinh cô khinh~ cô khinh hắn ta một trăm lại nhảm một trăm lần. Tên đàn ông tự cao tự đại như hắn chỉ có người bị mù mới đi yêu thích a!! Cô nàng nào đó hồn nhiên quên mất chính mình mới hai giây trước hoàn toàn ‘bị mù’. “Sao em không nói gì vậy? A! Không phải được tôi khen nên cảm động đến ngớ ngẩn rồi chứ?” Tên nào đó sợ cô còn chưa đủ đã kích tiếp tục trêu chọc, càng trêu càng chọc lại thấy càng vui vẻ! Ô hô hô!!! (°^°) “Ồi ôi ôi! Tôi điên mất!” Cô rốt cuộc cũng không chịu nổi đã kích, mắt không chế ôm đầu chạy như bay lên nhà, trước khi đi còn không quên dặn dò: “Anh mau rút đi!!!” Người nào đó đen mặt nhìn theo bóng lưng cô vừa khuất sau cầu thang. Tại sao lần nào cô cũng bị hắn dọa cho bỏ chạy? Nhát gan như vậy, lần sau nhất định hắn phải hảo hảo ‘rèn luyện’ cho cô một chút tránh cho cô ra đường bị người khác ức hiếp. Anh chàng nào đó dường như quên mất trong thiên hạ cũng chỉ có mình hắn ức hiếp cô, âm thầm mang theo cái kia tám tâm huyết dâng trào rời khỏi. Lâm Uyên Nhu thật vất vả thật vất vả mới chạy lên được tới ngôi nhà thân thương, nhìn một chút cũng không dám nhìn xuống chỗ người nào đó đang đứng liên động cửa lại đánh rầm, còn khóa trường khóa chặt cửa lại, leo tót lên giường run rẩy trùm chăn kín cả đầu, nằm im

không dám nhúc nhích. Không biết bao nhiêu lâu sau, Lâm Uyên Nhu mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng chuông cửa ầm ỉ chói tai. Con sâu ngủ như cô phải tỉnh lại đi mở cửa trong khi miệng còn không quên nhỏ giọng lầu bầu: “Khuya như vậy rồi còn ai tìm không biết? Đúng là không có phép tắc m....!” Lâm Uyên Nhu cứng người, tất cả khó chịu đều đem nuốt vào trong bụng, hoàn toàn không dám nói tiếng nào! Vì sao ư? Chính là vì cái người nhấn chuông cửa nhà cô không ai khác ngoài tên đại ác ma Dương Nhật Phong khốn kiếp! Hôn nữa trên tay hắn ta đang cầm một can xăng nhìn cô cười đến dọa người. Mà... gương mặt hắn lúc này làm cho Lâm Uyên Nhu hoàn toàn sợ hãi. Dương Nhật Phong nhàn nhạt mở miệng: “Cô... Chết chắc rồi!!!”

Sau đó chính là tát xăng vào người cô, còn không chút lưu tình bắt lửa! Nóng! Trong lúc hoảng loạn Lâm Uyên Nhu hoàn toàn chẳng cảm nhận được gì ngoài một chữ này. Cô theo phản xạ giơ tay đá chân cố tìm cho mình một đường thoát, cuối cùng đập tung... chần bồng! Tỉnh!! Hoàn toàn hoàn toàn tỉnh!!! Má ơi ác mộng! Đây chính là ác mộng trong truyền thuyết nha. (=.) Lâm Uyên Nhu đưa tay lên gạt mồ hôi trên trán, hóa ra do lúc này đi ngủ cô trùm chăn quá kín nên mới cảm thấy nóng, cộng thêm nỗi ám ảnh về Dương Nhật Phong nên hình thành giấc mộng kinh dị như vậy. Thật may đây chỉ là ác mộng, nếu không cô chẳng phải liên bị nướng chín rồi hay sao?? Đã mang! Cực kỳ đã mang!!! Ô...Ô...Ô...~Lâm Uyên Nhu sợ hãi quyết định hèn hạ một lần chạy xuống nhà Trần Ngạc Hy cầu cứu. Muốn cô ở nhà tiếp tục ngủ một mình sao? Mơ cũng đừng có mơ đi! Cô nàng nào đó đại não còn chưa thông suốt, bản năng đã đem chân cô mọc cánh bay xuống nhà bạn tốt. Lâm Uyên Nhu mặt dày đưa tay gõ cửa: “Hy Hy thân yêu!!”...” Hoàn toàn im lặng. “Hy Hy yêu dấu!!~” Lâm Uyên Nhu kiên nhẫn gọi lần nữa, đối với bản thân cực kỳ khinh bỉ. Nhưng là... vì tâm hồn hiền lương ngày thơ trong sáng không cần chịu áp lực kinh khủng như vừa rồi, đành cần nhìn xuống nhìn nhìn xuống...” Nhưng có người cực kỳ xem thường sức chịu đựng quý giá của cô, vẫn tiếp tục không có trả lời. Thành công bức điên Lâm Uyên Nhu. “Khốn kiếp!! Mau ra đây cho bà!!! (_ _)”...” Vẫn là như cũ yên lặng không tiếng người. Lâm Uyên Nhu có loại xúc động muốn phóng hỏa đốt nhà. Đúng lúc cô định chạy xuống lầu xuống mua xăng thì cánh cửa “Cạch!” một tiếng mở ra, Lâm Gia Tuệ thò đầu ra ngáp ngáp dài hướng cô ngu ngơ hỏi một câu: “Ai vậy??” Lâm Uyên Nhu nghe thấy tiếng rằng mình va vào nhau keng két keng két. Cô thực sự muốn giết người, thật đấy! Tin cô đi!! =.= Trần Ngạc Hy cuối cùng cũng thức, bỏ bỏ đến sau lưng Lâm Gia Tuệ ngáp một cái: “Nhu nhược! Đột nhiên chạy tới nhà tao làm gì??” Không phải là nhân lúc cô ngủ say muốn đốt nhà chứ?? Cô nàng ngái ngủ hồn nhiên không biết rằng bạn tốt vừa này thực sự có loại này ý định, muốn đem cô cùng Lâm Gia Tuệ trực tiếp nướng chín. Lâm Uyên Nhu chân chó* nhìn hai người bạn vừa đoạn tuyệt quan hệ sáng nay cười ngọt ngào: “Ấy nha! Tao mơ thấy ác mộng không dám ngủ một mình!!!” Còn rất có thành ý cầu xin tha thứ. (* chân chó: chỉ hành động nịnh bợ lấy lòng) Trần Ngạc Hy: “....” Lâm Gia Tuệ: - _!----- Một đêm không nấy yên bình----- Sáng hôm sau, ‘mới’ tám giờ cô nàng ngủ nướng nào đó đã bị tiếng đồng hồ báo thức của Trần Ngạc Hy gọi dậy. Trong khi đó chủ nhân “tạm chính thức” của cái đồng hồ vô cùng không có lương tâm đem nó ném “Bốp!” Một tiếng biến thành đồng sắt vụn tàn phế, thê thê thảm thảm nằm trong góc tường. Lâm Uyên Nhu mặt dày hắc tuyền! Nếu cô nhớ không lầm, hôm nay là ngày đầu tiên Trần Ngạc Hy thử việc tại nhà hàng... còn về việc cái nhà hàng đó tên gì thì xin tạm tha thứ cho bộ não dung lượng thấp của cô a! Hoàn toàn không nhớ nổi! >.< Cô nàng nào đó tốt bụng lay lay bạn tốt, Lâm Gia Tuệ nằm bên cạnh mới thức dậy còn ngu ngơ chưa biết chuyện gì xảy ra, nhìn thứ thê thảm không còn nhận ra được hình dáng đang yên nghỉ trong góc, liền có cổ xúc động không nói nên lời. Đồng hồ của cô a! Tiền của cô a! Cô thề, sao này tuyệt đối không đem đồ cho Trần Ngạc Hy mượn nữa!!! Một lát sau Trần Ngạc Hy cùng Lâm Gia Tuệ rời nhà, la hét cái gì mà trễ làm cái gì mà trừ lương, một đồng vắn đề nhờ cô giúp họ giải quyết. Haizzz!! Ai bảo cô là người duy nhất ăn không ngồi rồi chứ!!!!... thật khổ~~ Lâm Uyên Nhu chạy xuống nhà bếp vơ vét một ít thức ăn cho vào túi, sau đó cẩn thận khóa cửa nhà Trần Ngạc Hy, xong xuôi liền mang theo tâm trạng vui vẻ trở về nhà, nào ngờ.... Nụ cười Lâm Uyên Nhu cứng lại trên môi, cả người lập tức hóa đá. Tên kia... tên kia mới sáng sớm ở trước nhà cô giờ trò gì nha? Dương Nhật Phong nhìn thấy cô về, tâm tình cực kỳ vui vẻ hướng cô chào hỏi: “Ngu ngốc! Chào em!!!” “Ngu cả họ nhà anh!!!” Nghĩ thì nghĩ, vẫn là không dám nói ra. “Anh sao lại ở đây???” “Ồ ~! Một đêm không gặp tôi nhớ em chết được!!!” Yêu nghiệt tiền sinh ngay cả đồ mặt cũng không có, nhập vai vô cùng. Lâm Uyên Nhu đầu đầy vạch đen! Hắn ta có cần nói đến mờ ám như vậy không? Cái gì mà một đêm không gặp chứ?! “Em không định mời tôi vào nhà ngồi chơi sao??” Tên nào đó vô cùng ‘tốt bụng’ nhắc nhở. Phải phải phải! Tôi chính là không muốn cho anh vào nhà nha! Mau đi đi, đi càng xa càng tốt, tốt nhất đừng bao giờ để tôi gặp anh nữa!! Trong lòng cô nàng nào đó xúc động gào thét. Nhưng là trong lòng gào thét thôi, thực ra hai người bọn họ hiện tại đang ở trong nhà của cô rồi. Lâm Uyên Nhu thực muốn đem bản thân đi lăng trì xử trảm! Hèn nhất a hèn nhất ~~~! “Anh tìm tôi làm gì? Chuyện muốn nói hình như hôm qua cũng nói xong rồi!” Cô không có lương tâm mở miệng. May mắn, tên nào đó trí nhớ rất tốt, quãng cho cô một đạo ánh mắt xem thường: “Tôi nhớ không lầm còn chưa nói được mấy câu, em bảo mình phát điên nên chạy về nhà uống thuốc!” Có tiếng phun máu! Lâm Uyên Nhu tức đến máu dồn lên não, nhưng thật đau lòng không phản bác được! (TT^TT) Thực sự hôm qua cô có nói ra câu “Ồi ôi ôi! Tôi điên mất”, nhưng là cô không có phát điên cũng không có chạy về nhà uống thuốc nha! - _||| Hắn ta rõ ràng hiểu lại còn đem ý tứ của cô xem thành như vậy. “Làm sao vậy? Bệnh lại tái phát sao?! Mau mau uống thuốc a, tôi không muốn em phát cuồng cần tôi bị thương!” Tên nào đó thích thú quan sát biểu tình như oán phụ có oan mà không thể nói của cô. Thật đáng yêu!!!! (^o^)^ “Anh mới có bệnh! Cả nhà anh có bệnh đấy!” Lâm Uyên Nhu bị hấn chọc tức lỗi mất. “Cảm ơn em quá khen!” Tên nào đó mặt dày vô sỉ trả lời. Haizzz... ngay cả mắng người cũng đáng yêu như vậy!! Lâm Uyên Nhu thật sự có loại xúc động muốn phun máu. Tin cô đi, cô muốn, rất- muốn- phun- máu- lên- mặt- hấn- ta!!! (_ _) “Tôi mặc kệ anh nói nhảm!” Dương Nhật Phong cười đến hai mắt cũng híp lại, bày ra bộ dáng vô cùng khoa trương: “Như vậy nói chuyện chính! Em yêu ~~~!!! Người ta thực nhớ em muốn chết nha! Mau một chút đến đây hôn anh cái đi!!!” Thái độ tên nào đó thay đổi thất thường, lại có thể dùng vẻ mặt nghiêm túc nói ra những lời buồn nôn như vậy. Lão thiên! Cô thực sự thực sự mắc ói chết được!!! “Dương tiền sinh, tôi nghĩ chúng ta không có quen biết gì!!” Đối với tên này dùng lời phải cần thận, mất công như lầy này bị hấn dụ ý tứ có thoát ra xuyên xỏ. Tên nào đó làm ra vẻ mặt đau lòng muốn chết đưa tay lên ôm tim: “Ồi! Tiểu Nhu Nhu, em thật ác độc, quá tàn nhẫn, ô ~~~ không có lương tâm!” Trên mặt Lâm Uyên Nhu chảy xuống vài vạch đen. Xin hỏi cô khi nào thì đối với hấn “ác độc”, “tàn nhẫn”, “không có lương tâm” ??? “Anh! Rốt cuộc muốn như thế nào mới buông tha cho tôi đây???” “Điều tôi muốn nhất bây giờ chính là... không buông tha cho em! Khó xử quá! Phải làm sao đây?!” Tên yêu nghiệt nào đó nhìn cô cười tà mị. “Không có gì đáng cười!!!” Lâm Uyên Nhu hỏi hột buông một câu. Yêu nghiệt tiền sinh không vui biểu biểu môi: “Thật mất hứng!” Sau đó thu hồi nét cười cợt không nghiêm túc, thay vào chính là khuôn mặt hồ ly gian xảo. “Hừ! Còn dám hỏi tôi muốn như thế nào? Hôm qua đánh người em hình như cũng không có nghĩ đến hậu quả như ngày hôm nay nha?!” “Được, được! Là tôi không tốt, đáng lý ra tôi phải suy tính kỹ càng rồi mới ra tay đánh anh!” Lần này đến lượt Dương Nhật Phong đen mặt. “Đó cuối cùng cũng không phải vấn đề, vấn đề là em không nên đánh tôi!” Yêu nghiệt tiền sinh tâm huyết dâng trào tiến hành sự nghiệp cải cách nào bộ rì sét của cô nàng nào đó. “Anh rõ ràng nói tôi không suy nghĩ kỹ mà đánh anh là không đúng!” “Nha đầu! Tôi không biết em ngu ngốc đến như vậy, nếu không làm sao còn cùng em so đo vấn đề thiếu não này chứ!” Tên nào đó híp mắt nhìn cô khinh thường. Lâm Uyên Nhu: - _||| Nói chưa được mấy câu đã bắt đầu mắng cô ngu ngốc. Dương Nhật Phong càng nhìn cô càng thú vị. Hai chân bắt chéo lên nhau, một tay khoanh trước ngực một tay sờ cằm làm ra bộ dáng xem xét: “Tôi nghĩ người xưa liên nói sai rồi!” “Gì chứ?” _Hắn thay đổi chủ đề quá nhanh, Lâm Uyên Nhu căn bản không thích ứng kịp. “Ai cũng nói phụ nữ trí thông minh đi ngược với nhan sắc, nhưng tôi thấy em hoàn toàn khác!” “Thì sao?!” Lâm Uyên Nhu nghĩ hấn đang khen mình, vênh vênh tự đắc hất cằm Yêu nghiệt tiền sinh tựa tiểu phi tiểu* nhìn cô: “Trí thông minh cùng nhan sắc của em tỉ lệ thuận!” (* tựa tiểu phi tiểu: giống cười nhưng không phải cười). “Khỏi cần anh khen!” cô nàng nào đó càng ngày càng đắc ý. Tên nào đó rất biết chọn thời điểm đội cho cô gáo nước lạnh: “Đều ở mức âm!!!” Toàn thân Lâm Uyên Nhu lạnh cóng. “Ý anh là gì!” Cô tức nghẹn họng, run run trừng mắt nhìn hấn. “À! Chính là vừa không thông minh vừa không có nhan sắc nha!” Dương Nhật Phong bình thản như không có chuyện gì xảy ra buông một câu, thành công đem tự tin của cô nàng nào đó đập tắt. Lâm Uyên Nhu càng ngày càng cảm thấy bản thân quá mức hồ đồ, nếu không sao lại cùng tên vô lại này ở đây nói nhảm giết thời gian? Hừ! Thời gian của cô mới cực kỳ quý giá nha, không thèm cùng hấn ta so đo! Nói đi cũng phải nói lại, cô căn bản không phải đối thủ của hấn. Oa~~~~ Càng nghĩ càng cảm thấy uất ức, cảm thấy bản thân thật quá đáng thương. Cô nàng nào đó nghĩ lại nghĩ, uất ức lại uất ức, đáng thương lại càng đáng thương.

Trong lòng đột nhiên dâng lên loại xúc động muốn chạy xuống bếp rút dao khoai ra chém người. “Ây nha! Tôi nghĩ nếu như sau này cùng em thân thiết, có khi nào đầu óc cũng tri độn như em không?!” Tên nào đó không sợ chết tiếp tục đã kích. Lâm Uyên Nhu chính là xem thường hừ một tiếng. Cô khi nào thì nói sau này sẽ cùng hắn thân thiết nha?!” “Đúng vậy, ngay cả nhan sắc cũng suy giảm đấy! Cho nên tốt nhất tránh xa tôi ra một chút liên an toàn!!!” “Về chuyện này em không cần lo, nhan sắc của tôi trời sinh động lòng người, dù có thật muốn giảm xuống cũng không giảm được, đau lòng không????” Yêu nghiệt tiên sinh mặt dày không thể dùng ngôn ngữ diễn tả nói ra. Lâm Uyên Nhu rốt cuộc bị sự tự tin cùng hội chứng ái kỷ* của hắn chọc đến ghen hờn. o(□□)o! “Ái kỷ: bệnh tự yêu bản thân quá sức đấy a!” “Anh bị vọng tưởng à??” “Nha! Nói mới nhớ, em thân thiết với tôi không chừng sao này chịu ảnh hưởng của ánh hào quang chói lóa chiếu rọi mỗi ngày từ tôi mà trở nên dễ nhìn một chút!” Ý là ám chỉ hắn mỗi ngày đều đến đùa với cô. “Tôi mới không cần!” Lâm Uyên Nhu không chút lưu tình liếc xéo hắn. “Thật là người phụ nữ tàn nhẫn! Không ngờ thời đại này đến hoa bán hạ* cũng có gai nha!!!” Tên nào đó vô sỉ ôm ngực. (* Hoa bán hạ: còn thường gọi là hoa cúc lợn a - _||| sĩ nhục có hơi quá đáng) Lâm Uyên Nhu sắc mặt tái mét, không thể nào ngăn chặn ý định muốn xuống bếp dùng dao khoai chém hắn ta một phát đứt ra hai mẩu. “Đùa em chút thôi! Không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi” Dương Nhật Phong bất giác cảm thấy sống lưng có hơi lạnh run. Xem ra cô nhóc này cũng không phải dễ chọc, đến lúc phải biết dừng, không nên đùa quá giới hạn, nếu không cái mạng này của anh cho dù là lớn đến mấy cũng không giữ được, làm hại một đồng nữ nhân đang thâm thương trọng nhớ anh đau lòng chết mất!!!! “Tôi mới không muốn cùng anh so đo.” Biến thái! “Thật vậy sao? Tôi có nên hay không mở tiệc ăn mừng nha?!” “Mừng cái gì?” “Mừng bản thân bị em đánh còn được em khoan dung không so đo!” Ánh mắt cùng lời nói mang theo ý chế giễu nồng đậm. Lâm Uyên Nhu chợt dạ rụt cổ. Hắn rõ ràng đang ám chỉ cô vừa ăn cướp vừa la làng nha!!! Nhìn cô một bộ dáng không cam tâm tình nguyện nhưng vẫn chẳng dám nói tiếng nào khiến tâm trạng người nào đó vô cùng vui vẻ. “Tôi muốn em chịu trách nhiệm!” “Nếu tôi nói không thì sao?” Lâm Uyên Nhu ngang ngạnh trả lời. “Không sao...” Dương Nhật Phong dùng bộ dáng không hề giận nhìn cô, Lâm Uyên Nhu đang há hốc mồm không tin hắn sẽ dễ dàng buông tha cho cô như vậy thì rất đúng ý cô, hắn ta nhếch mép cười nhạt một chút: “Cùng lắm thì gặp nhau trên tòa!” Cả người Lâm Uyên Nhu như quả bóng xì hơi. Biết ngay hắn ta không tốt lành gì mà!!! “Không... không có nghiêm trọng vậy chứ!” Sắc mặt Lâm Uyên Nhu xanh như tàu lá. “Em nói xem!” Tên nào đó âm trầm như rồng mây. “Không nghiêm trọng!” Lâm Uyên Nhu mặt dày một bộ dáng đúng lý hợp tình trả lời. Dương Nhật Phong vô cùng thú vị đứng lên, thông thả đi đến bên cạnh cô, ngón tay quẹt quẹt trên sống mũi cao thẳng, cúi người nhìn cô cười cười. Lâm Uyên Nhu bị hắn làm cho kinh diễm*, hoàn toàn quên mất bản thân định nói cái gì. “Anh... anh dựa sát như vậy làm gì?” Mặt hắn phóng to trước mắt đến nỗi cô có thể thấy rõ từng lỗ chân lông. (* Kinh diễm: kinh sợ vì sắc đẹp) Da mặt của tên này so với con gái như cô còn đẹp hơn nha! Hắn mở mắt nhìn cô một cái, sau đó liền đứng dậy, nhảy cách xa cô 8m như gặp phải cái gì kinh tởm lắm vậy. Trong lúc Lâm Uyên Nhu còn ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra, tên nào đó phun ra một câu vô cùng đáng đánh: “Thu vào nước miếng của em!!!” Cô nàng nào đó kinh hoàng đưa tay lên quẹt quẹt miệng mình... hoàn toàn không có thứ gì như hắn nói. “Phốc... Oahahaha” Hắn ta cười đến cả người run rẩy ngã xuống ghế gỗ pha, cười ra nước mắt. Lâm Uyên Nhu vừa thẹn vừa giận thực sự muốn đem bản thân đi giết một ngàn lần. Ô ~! Cô như thế nào lại làm ra cái chuyện không biết xấu hổ như vậy a? “Cô gái nhỏ! Em phi lễ tôi, hành hạ tôi, phi báng tôi, làm tổn thương tâm hồn non nớt của tôi còn dám nói ra ba chữ ‘không nghiêm trọng’ sao??” Mồm Lâm Uyên Nhu há to đến mức nhét vừa ba quả trứng vịt, không cách nào ngậm lại được. Xin hỏi cô lúc nào thì phi lễ hắn, hành hạ hắn, phi báng hắn, tổn thương hắn? Còn nữa, hắn ta có cái thứ gọi là tâm hồn non nớt sao? Sao cô chưa từng thấy vậy?? “Ách! Cái kia tôi nghĩ Dương tiên sinh nói hơi quá rồi” Cô mới đúng là người bị làm cho tổn thương tâm hồn non nớt đây. “Không hề!” Dương Nhật Phong chắc như đinh đóng cột trả lời. Lâm Uyên Nhu uất ức chu môi: “Anh muốn tôi làm sao mới chịu đấy?” “Tôi muốn em chịu trách nhiệm!” Vấn đề này hai người nói qua nói lại cũng trên năm lần rồi. “Cái gì trách nhiệm? Chỉ cần trong khả năng tôi nhất định cố gắng làm!” “Nha! Đây là em nói, nhất định không được nuốt lời!” Lâm Uyên Nhu ㄟ, hắn ta rốt cuộc có nói hay không? Làm gì hù dọa người như vậy? Dương Nhật Phong làm ra bộ dáng nghiêm túc suy xét: “Hay là... chúng ta hiện tại... thân thiết đi” Như vậy hắn sẽ có thời gian tìm hiểu cô gái này cẩn thận hơn. “Cái gì thân thiết?” Lâm Uyên Nhu kinh hoàng đưa tay bắt chéo trước ngực, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hắn. Dương Nhật Phong thấy cô như vậy nhìn không được phốc xich một tiếng cười ồa: “Nhu nhược, em suy nghĩ lung tung gì vậy? Ý tôi là nói chúng ta tạm thời làm bạn bè đi.” “À!” Thì ra là vậy, làm cô còn tưởng... “Này! Vừa rồi em nghĩ gì vậy?” Yêu nghiệt tiên sinh nhìn cô đang ngượng ngùng, trong lòng đâm ra cảm giác muốn trêu chọc. Lâm Uyên Nhu đỏ mặt trừng mắt: “Liên quan gì tới anh!” Nhiều chuyện! “Ờo! Nhất định không có gì hay ho nên mới không chịu nói!” “Mặc kệ tôi!” “Không được, nếu sau này chúng ta trở thành bạn bè mà trong lòng em có suy nghĩ không đúng đắn, tôi chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?” Lâm Uyên Nhu trừng hắn. “Hừ! Nói lời không giữ lời à?” Dẫu sao thì cô cũng đừng mong thoát khỏi tay hắn! “Tôi!...” Lâm Uyên Nhu cứng họng, không nói được tiếng nào. Dương Nhật Phong cao hứng huýt sáo một tiếng: “Cứ như vậy quyết định, sao này liền ‘thường xuyên’ đến tìm em!” Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ thường xuyên. Lâm Uyên Nhu bất giác cảm thấy sống lưng lạnh run. Cái gì gọi là thường xuyên đến tìm? Làm ơn đi! Hắn ta sự nghiệp lớn, vô cùng bận rộn, cô thật không có mặt mũi làm phiền đâu! “Anh thực rảnh như vậy sao?” “Ây nha! Tôi chính là bận rộn muốn chết, nhưng là vì em giành ra một chút thời gian quý báu đấy. Cảm động không??” Hừ! Nếu kinh tởm được xếp vào hàng ngũ cảm động thì cô liền cảm động đến chết rồi!!! Cô nàng nào đó dùng ánh mắt âm thầm sĩ nhục bạn trẻ Dương Nhật Phong không chút lưu tình. “Tôi biết em đang rất cảm động nhưng là e thẹn không dám nói nên bỏ qua cho em!” Lâm Uyên Nhu hít vào hít vào lại hít vào. Nhẫn a nhẫn! Phải nhẫn nhịn!!!! “Ca ca à! Anh từ lúc nào thì học được thuật rên da vậy? Dày không chịu được!” Yêu nghiệt tiên sinh bị cô nói móc chẳng những không giận, ngược lại còn cười đến vô cùng vui vẻ: “Nhớ không làm thì học từ em nha!” “Ha! Tôi cũng nhớ không làm tôi đâu có nhận anh vào học?!” Lâm Uyên Nhu phi báng “Tôi chính là học lõm!” Dương Nhật Phong cười cười “Em quá lợi hại, tôi học lõm nhưng cũng không làm được chút nào. Đúng là danh sư xuất cao đồ* nhi?!” (* Danh sư xuất cao đồ: Thầy giỏi sẽ dạy ra học trò giỏi. Ý Phong ca là nói da em tốt hơn ca ấy a!) Lâm Uyên Nhu quyết định buông tha vấn đề này. Phất cờ trắng đầu hàng ing~ “Đại ca ca!” Cô nàng nào đó thâm tình gọi. Yêu nghiệt tiên sinh bất giác cảm thấy không ổn cho lắm: “Chuyện gì?” “Làm ơn tha cho tiểu muội đi có được không??” Hạ mình cầu xin. Dương Nhật Phong nhìn cô cười gian manh: “Chuyện này tương đối quan trọng, ảnh hưởng nặng nề về tâm lý và chiều sâu tâm hồn. Cho nên, để tôi cẩn thận suy xét cái đấy!” Lâm Uyên Nhu đen mặt liếc hắn chấy mắt. “Tiểu Nhu! Em là đang xem thường tôi sao??” “Đúng!” “Ồ! Đau lòng muốn chết!!!” Bị thương ôm ngực. Lâm Uyên Nhu không mẫn không nhạt tặng cho hắn một loạt ánh mắt không nhân từ: “Chết đi a!” “Tôi sợ em không chịu nổi thôi!” Bạn trẻ họ Dương rất có triển vọng tiếp tục diễn. “Vô si!” Cô nàng nào đó không mẫn không nhạt mở miệng. Dương Nhật Phong cười cười nhìn cô: “Câu này tôi mới nghe lần đầu. Có lẽ sau này nên thường xuyên thực hành trên người em!” Lâm Uyên Nhu phun máu. Sự thật trăm phần trăm chứng minh: Cô- Lâm Uyên Nhu, hoàn toàn không có khả năng cùng hắn ta nói lý lẽ, nói ngang lại càng không!!! (TT^TT) “Như thế nào?” Yêu nghiệt tiên sinh chớp chớp mắt nhìn cô vô (số) tội. “Mới không cần!” Lâm Uyên Nhu ai oán lườm hắn mấy cái “Anh đối với chính mình mà thực hành đi!” “Có của tốt phải đem chia sẽ cho bạn bè! Câu này chắc em cũng từng nghe qua?!” Dương Nhật Phong vô cùng hào phóng vỗ vỗ đầu cô. “Chưa nghe bao giờ!” Cô nàng nào đó giả ngu trả lời. “Bối vậy mới nói em ngu ngốc!!! Hơn nữa, tôi trực tiếp cho em ‘tai nghe không bằng mắt thấy!’” Dương tiên sinh rất có tâm huyết, cam đoan dạy dỗ cô hào hào thành tài. Lâm Uyên Nhu: - _||| Mẹ ơi cứu mạng a!!!! Tôi với anh cùng tính là bạn bè sao??? Dương Nhật Phong trong lòng không ngừng cười hô hô (o^o)

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Yêu Nghiệt Tiên Sinh Ôn Nhu Thật Đáng Sợ!!!

Trong lúc hai người còn đang mắt lớn trừng mắt nhỏ thì di động của tên yêu nghiệt nào đó rất không biết điều réo in ỏi. Dương Nhật Phong khó chịu bất máy: “Hiền muội! Gọi ta làm gì?” Ở đầu dây bên kia, Dương Hoàng Phuong cực kỳ không vui mừng tới tấp: “Muội cả họ nhà người, bạn người bị một à bà chẳng ăn hiếp đây này, mau mau đến cứu ta a!” Nghĩ nghĩ lại bổ sung: “Nếu không sau này cũng đừng mơ đến đây ăn chực!!!” “A nha? Ai lại to gan dám ăn hiếp cả đại thiếu gia của ta?”. Tên nào đó mặt dày vô sỉ trả lời: “Đừng ngồi đó nói nhảm, mau tới!!!” “Hừ! Nếu không phải vì miếng ăn hằng ngày, ta liền đem nhà người quăng vào chuồng cạp”. Tên nào đó không vui nhăn mặt, nói xong liền cúp máy. Lâm Uyển Nhu ở một bên tò mò muốn chết: “Ai vậy!?” “Em yêu à! Em quan tâm tôi như vậy sao? Nhưng mà thật xin lỗi, tôi bây giờ có việc bận đột xuất không thể cùng em nói chuyện phiếm! Ngày nào rảnh lại tìm em!”. Dương Nhật Phong nói xong liền cười ha ha rồi đi. Để lại Lâm Uyển Nhu một mình ngồi trong phòng khách đốt pháo hoa ăn mừng. Cuối cùng ông trời cũng có mắt nha! Tốt nhất là để hẳn ta bận xuyên suốt, như vậy mới không có thời gian đến tìm cô gây sự rồi!! Cô nàng nào đó cực kỳ vui vẻ ngồi phịch xuống sofa. Nghĩ ngợi một chút quyết định ra ngoài mua đồ về tự mở tiệc ăn mừng. Hô hô ^o^----- Ta là dây phân cách ăn mừng ing-----Đứng trước cổng khu mua sắm rộng lớn, Lâm Uyển Nhu tinh thần phấn chấn vừa định bước vào, tai họa lập tức như đợi sẵn từ trên trời rơi xuống. “Cướp a cướp! Bắt cướp lại!!!”. Một bà thím lớn tuổi vừa chạy vừa la oang oang. Lâm Uyển Nhu cảm giác được một luồng gió từ sau lưng “Vù” một tiếng cuống tới. Cô còn chưa biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thì mùi hôi thối bốc lên nồng nặc lấn át vào mũi, cô bị tên áo đen hất một cái ngã nhào xuống đất. Con đau từ cổ chân lan tràn ra toàn bộ tri giác. “Con mẹ nó! Con khốn, mày không có mắt à?” Tên kia tức giận văng tục. Lâm Uyển Nhu điên tiết. Rõ ràng người đâm vào cô là hắn ta, còn ở đây dám mở miệng mắng cô không có mắt? Ông nội nhà hắn mới không có mắt, sinh ra cha hắn mù mắt, cha hắn sinh ra con heo không thấy đường như hắn. Cả họ nhà hắn không có mắt! “Mày liếc cái gì? Có tin ông đây một trảo móc mắt mày ra không?” Tên cướp khó chịu tiếp tục mắng cô. Lâm Uyển Nhu cúp mắt không nói gì. Hiện tại mọi người đứng xung quanh xem náo nhiệt không ít, nhưng chẳng có ma nào dám xông lên giúp cô. Cảnh sát cũng tới giúp vui. Tuyệt vời hơn chính là... cô bị tên khốn này bắt làm con tin!!! Xem ra ông trời quá mức ‘chiếu cố’ cô rồi (TT.TT). Lão nai nai bị giật đồ hung hăng trừng mắt Lâm Uyển Nhu một cái. Hừ! Nếu không có con nhóc này nửa đường xuất hiện, để cho tên cướp bắt, nói không chừng bây giờ hắn ta đang ở trong nhà giam rồi!!! “Tụi mày còn tiến tới tao lập tức cắt cổ nó ra!” Hắn ta nói xong còn không quên dùng lực đạo nhẹ nhàng rạch trên cổ cô một đường hơi rướm máu. Lâm Uyển Nhu sắc mặt tái xanh, chân đau cổ đau đầu căng thẳng, trong lòng không ngừng lời mướn tám đời tổ tiên hắn ra hỏi thăm một lượt. Cảnh sát e ngại lùi một bước, tên cướp còn chưa kịp dứt ý thì bên tai vang lên câu nói kiêu ngạo khiến lòng hắn cùng Lâm Uyển Nhu tụt dốc không phanh. “Nói không chừng cô ta và hắn là cùng một bọn, cấu kết diễn kịch cho chúng ta xem. Các người còn đợi gì chứ? Hắn nhất định không dám ra tay!” Người phụ nữ trung niên vừa nhìn hai người vừa nói. Trong lòng chắc chắn điều mình nghĩ là đúng. Tên cướp thực sự không ra tay! Đương nhiên không phải do Lâm Uyển Nhu là đồng bọn với hắn ta. Mà là do hắn hiểu rõ, cướp là chuyện không to tác lắm, vào tù nhiều nhất chính là năm sáu năm lại được thả ra, nhưng giết người lại là chuyện khác! Vừa cướp của vừa giết người, không cần nói cũng biết hắn không còn có cơ hội được thả ra ngoài, nhẹ thì chung thân còn nặng thì... từ hình là điều chắc chắn!! Cũng tại con nhóc này hại hắn! Không phải vì bị cô cản chân thì hắn cần bản đã chạy thoát rồi!!! Tên cướp nghĩ, cuối cùng quyết định lôi Lâm Uyển Nhu xuống nước: “Tôi đúng là không dám ra tay!” “Mấy cảnh sát còn đang do dự không biết nên làm sao, nghe xong lời này của hắn ta liền coi như hắn ta theo lời của vị nai nai kia thừa nhận mình cùng Lâm Uyển Nhu là một phe! Lâm Uyển Nhu trong bị hắn ta khống chế tức giận muốn chết nhưng cũng không dám làm gì. Thế là cô nàng nào đó oanh oanh liệt liệt hiểu được như thế nào gọi là cảm giác lần đầu tiên bị giam trong phòng tạm giữ. Cảm giác không được dễ chịu cho lắm!! Cô bị tạm giam điều tra từ lúc xảy ra chuyện đến giờ đã hơn sáu tiếng đồng hồ, lên lạc cho Trần Ngạc Hy và Lâm Gia Tuệ thế nào cũng không được. Hai đứa bạn này, lúc cô thực sự cần thì chẳng thấy đâu. Điện thoại bị phía bên cảnh sát tịch thu cuối cùng cũng được trả lại, bọn họ điều tra ra cô và tên cướp kia căng bản không phải cùng một phe, lúc này mới chịu thả cô ra, cùng với vị nai nai ban sáng qua loa xin lỗi cô vài câu rồi rời đi, không thêm chú ý tới công dân lương thiện như cô nữa. Lâm Uyển Nhu lê lết một tấm thân tàn trở về, nào ngờ vừa bước vào hẻm nhỏ của chung cư liền bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán. Trước mắt cô không biết từ lúc nào xuất hiện ra hai thú cưng cực đáng yêu... một mèo một chó. Có điều là, đáng yêu là một chuyện, bây giờ trời cũng gần tối rồi tại sao chúng còn ở đây, vừa nhìn vào vòng cổ liền biết không phải thú hoang. Hai thú cưng kia nhìn nhìn cô, chó nhò thấy người vui vẻ gâu gâu sủa hai tiếng, sau đó phe phẩy đuôi nhìn cô tội nghiệp. Mèo con bên cạnh cũng rất biết phối hợp ngao ngao vài cái lấy lòng. Lâm Uyển Nhu từ trước đến nay đối với sắc đẹp và sự đáng yêu điều không có sức miễn dịch. “Chú của các người đâu?” Đương nhiên chó và mèo không biết nói chuyện, chỉ biết dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô. “Các người bị lạc à?” Lâm Uyển Nhu hỏi xong, cảm thấy bản thân đỡ hơi vô cùng. Cô không có cách nào đưa chúng về nhà, nếu chúng không bị lạc, lát nữa chủ nhân của chúng đến tìm chẳng phải nói cô đánh cắp thú cưng, tố cáo cô sao? Cô không muốn vừa ra khỏi đồn cảnh sát lại bị lôi vào a !!! Nghĩ nghĩ lại nghĩ nghĩ, quyết định chuyện không phải của mình không nhúng tay vào, Lâm Uyển Nhu một mạch bước đi không quay đầu. Về về chung cư, vừa định mở thanh máy bước vào, không ngờ quay lưng lại lại đập vào mắt là hai tiểu thú cưng! Chúng cư nhiên đi theo cô a? Cửa thang máy “Cạch” một tiếng đóng chặt, có muốn đuổi người... không phải! Chính xác là có muốn đuổi thú cưng không được!!! Hai nhóc con đáng chết lon ton chạy theo cô nàng nào đó! Cô chạy nhanh chúng sẽ chạy nhanh, cô chạy chậm chúng sẽ từ từ đi theo. Lâm Uyển Nhu có cảm giác khốc không ra nước mắt. Sau n lần thuyết phục kiên đề dọa cộng thêm giả bộ đáng thương, Lâm Uyển Nhu bắt đầu đi mời hai ‘thần thánh’ vào nhà. Cô nàng nào đó lôi từ tủ lạnh nhò ra một hộp bánh bao bốn cái, đem hâm nóng lại bày ra một bàn đại tiệc bánh bao cho ba người... e hèm! Đúng hơn à một người hai thú. “Mấy một cái, mấy một cái, tao hai cái! Nghe chưa???” Lâm Uyển Nhu cầm cái bánh hươ hươ trước mặt hai bạn nhỏ. Chó con tròn mắt long lanh ngập nước nhìn cô, bạn mèo rất biết phối hợp “meo meo” hai tiếng. Lâm Uyển Nhu chịu thua bẻ bánh bao trên tay ra thành hai nửa, một nửa chia cho mèo con, một nửa còn lại đưa đến trước mặt chó nhỏ. Hai đứa nhóc ăn vô cùng vui vẻ, ăn xong lại ngẩng đầu nhìn cô tiếp tục lấy lòng. Cô nàng nào đó động lòng trắc ẩn, một nửa rồi một nửa lại một nửa, đến cuối cùng phát hiện trên bàn chẳng còn thứ gì có tên là bánh bao mới sực nhớ ra bản thân còn chưa ăn miếng nào! Con mẹ nó quá sức chịu đựng!!! Người khác là ‘vì người quên mình’, tại sao đến lượt cô lại là ‘vì thú quên mình’ chứ??? Trong nhà cô bây giờ chẳng có thứ gì là ăn được cả, mấy cái bánh bao cũng là cô trộm được ở nhà Trần Ngạc Hy, ai ngờ lại bị hai con vật này ăn mất không còn một mẫu vụn. Lành lành thanh thanh thể thể thăm thăm thích thích* a lành lành thanh thanh thể thể thăm thăm thích thích!!! (TT^TT)(* Một câu trong bài “Thanh thanh mạn” Đại loại là “lần lần giờ giờ lạnh lạnh lũng lũng cảm cảm thương thương nhớ nhớ”) Đứng lúc cô nàng nào đó đang tức đến độ muốn đập đầu tự sát thì chuông cửa kịp thời vang lên, ngăn cản một mạng người sắp vui vẻ đoàn tụ ông bà. Lâm Uyển Nhu chân nắn ra mở cửa. Mở xong liền có loại xúc động muốn phun máu vào mặt vị khách không mời mà đến kia n lần. Mà vị khách không mời mà đến kia hoàn toàn không biết bản thân khiến người ta muốn phun máu cỡ nào, ngây ngô cười đến híp mắt hươ hươ túi thức ăn trên tay. Cô nàng nào đó vừa nhìn thấy ‘món quà đi kèm’ trước mặt liền nhin không được nuốt nước miếng “Ừ” một tiếng. Có trời mới biết cô cả ngày hôm nay còn chưa ăn gì, đói đến đứng không nổi rồi! Oa oa oa! Đại hiệp yêu dấu, nể tình thức ăn trên tay anh hôm nay tôi tạm không ghét anh nữa, còn về sau khi ăn xong thì để sau này tính! “Ngây ngốc cái gì? Không muốn tôi đến sao???” Dương Nhật Phong trừng mắt nhìn cô. Lâm Uyển Nhu chân chó cười hắc hắc hai tiếng, chủ động lôi kéo người ta vào nhà. Mặt kệ, người đến có thức ăn còn hơn thú đến ăn hết đồ ăn của cô. Ke ke, đừng nói cô không có nghĩa khí! Cô là đang bảo toàn tính mạng a, có tính mạng mới có nghĩa khí!! Nhìn nhìn lại nhìn nhìn, nhin không được nhìn đến hai kẻ ăn chực vừa rồi “AAAAA” Lâm Uyển Nhu kinh hoàng thâm thiết hét lên. TMD* quá sức chịu đựng! Không có nhân tính thực con mẹ nó không có nhân tính, ách! Chính ác hơn là không có thú

tính!!!!... Hình như có gì đó không đúng, thú tính xem đi xét lại thì cũng không phải thứ tốt lành gì, nghe qua còn có mùi vị mờ ám . . . Không phải, chuyện cô muốn nói chính là thực bà nó không thể nhìn được, hai con súc sinh kia ăn chùa ở chùa nhà cô cũng không tính là gì, ngay cả đến đại tiện chùa, loại hành vi quá không có nhân đức... lại nhầm, chính xác là không có thú đức, cực kỳ không có thú đức cùng không có thú cách kia cũng làm ra được. . .

(* TMD= con bà nó, con mẹ nó... Đại khái là chửi bậy -_-|||) Dương Nhật Phong bị bộ dáng như thấy quỷ của Lâm Uyển Nhu dọa cho hết hồn quay phắt lại, trong lúc cô nàng nào đó còn đang thối mắt xem không biết loại chủ nhân nào lại dạy dỗ ra được hai cái kia đã mang thú cưng, thì không ngoài mong đợi của cô, yêu nghiệt tiên sinh đột nhiên ngồi sụp xuống, hai tay dang rộng hết sức phô trương kêu thảm mấy tiếng: “Viên Từ, Tiểu Viên! Ai u, ba ba nhớ hai đứa muốn chết!!!!” (* Viên Từ = tròn vo, tên con mèo; Tiểu Viên= khối tròn nhỏ, tên con chó. . . ta nhìn thế nào nghe thế nào đọc thế nào cũng thấy nó hơi ngược ngược, nhưng vì tâm hồn nam chính của ta quá biến thái nên chắc việc này cũng dễ hiểu thôi, nhỉ???) Trong lòng cô nàng nào đó không ngừng xuất hiện n dấu chấm hỏi. Đại gia à? Con của anh từ khi nào biến thành thú cưng rồi??? Còn nữa, anh làm sao mà đào tạo ra cặp nhân tài xuất chúng này vậy??? Còn nữa còn nữa, sao anh không nói sớm nhà anh bị mất thú cưng, nếu anh nói tôi thì không bao giờ đem mấy mầm móng tai họa về nhà đâu! Tôi thì đây . . . Hai con vật không hề biết ánh mắt Lâm Uyển Nhu nhìn mình là có ý gì, nghe thấy tiếng của ‘ba ba’ liền mừng rỡ nhào vào người Dương Nhật Phong. Tên yêu nghiệt nào đó một tay ôm chó một tay ôm mèo, đem đống đồ ăn đang cầm không thương tiếc ném qua một bên. Lâm Uyển Nhu vô cùng thần tốc bay qua chụp lại. Bớt giòn đi! Thức ăn chính là sinh mạng của cô, quảng đi thức ăn cũng chính là gián tiếp quảng đi sinh mạng của cô, muốn cô nhìn hân ta ra sức ném mà không cần, xin lỗi việc này quá khó khăn, cô không làm được!!! Dương Nhật Phong ôm thú cưng trên tay, lại vô tình nhìn qua ‘chiến tích huy hoàng’ của chúng trên sàn nhà, nhìn không được rất muốn cười. “Ai u! Em nhìn xem, đây chính là con tôi báo thù cho tôi nha!!! Hô hô, ai bảo em dám tát tay ba ba của chúng?” “Dương tiên sinh, trăm sai ngàn sai đều do tôi, thành thật xin lỗi, mong anh đem ‘con’ của anh về, không cần lại tới tìm tôi!!!” Lâm Uyển Nhu làm ra bộ dáng tiểu nhân nhiều tội nghiệt, rung rung nhìn hân. Tên nào đó rất vô liêm sỉ nhìn lại cô: “Lâm tiểu thư, tôi biết cô thực sự rất hối hận rồi, bắt quá... cô làm ơn dọn dẹp chiến tích của chúng giúp tôi!!!” Sau đó còn vô liêm sỉ gấp trăm lần “Hắc hắc” cười mấy tiếng. Mẹ nó, cô thực sự nhìn không được muốn đâm lên khuôn mặt đẹp trai kia vài cái!!! Cười cái rắm á!!!! Cuối cùng cô nàng nào đó dù cực kỳ uất ức, cực kỳ không cam tâm vẫn phải đi thu dọn tàn cuộc hai kẻ không phải người kia làm ra, còn bạn trẻ nào đó rất vui vẻ, cực kỳ vui vẻ, vô cùng vui vẻ ngồi trên sofa chống cằm nhìn cô. Lâm Uyển Nhu có loại xúc động muốn hắc đồng phân trong ki hốt rác lên đầu hân. Quá sức chịu đựng, quá quá sức chịu đựng á!!! Cún nhỏ nhìn khuôn mặt sầm xì của cô, lại nhìn nhìn tác phẩm của mình trên tay cô, rất biết thân biết phận lui về ba bước đứng cạnh ba ba của nó, gương đôi mắt tròn xoe hướng ra chiều vô tội. Ai nha ai nha! Có vào phải có ra, người giống ‘mami’ này cho nó ăn lại không cho nó ị, quá tàn nhẫn, quá ác độc, thật dã mang!!! ‘Mami’ a! Con thì không khai ra con mèo ú kia cũng có tham gia xây dựng tác phẩm đâu!!! Lâm Uyển Nhu trừng lại nó, trừng một lúc cảm thấy có trùng to hơn nữa thì nó cũng không hiểu gì, quyết định quay sang trừng kẻ đang nhàn nhả ngồi trên ghế nhà cô. Dương Nhật Phong bị cô nhìn đến, vô tội và ảm ức: “Cũng đâu phải tôi làm, em trừng tôi như vậy cũng vô dụng.” Hừ! Không phải anh làm nên tôi mới trừng anh, nếu là anh làm... ha ha ha! Anh không thành hoạ quan* tôi đòi họ theo họ nhà anh!!! (* hoạ quan: thái giám) “Nói ra cũng thật ngại! Hai tiểu tử này lúc sáng hình như theo tôi ra khỏi nhà mà tôi lại không hay, đến lúc tiểu nha đầu nhà tôi gọi điện khóc lóc kể lể không thấy hai cái kia cục cưng của nó đâu tôi mới biết chúng đi mất!!! Thật trùng hợp chúng lại ở nhà em” Dương tiên sinh rất đúng lý hợp tình giải thích. Lâm Uyển Nhu nghe hân giải thích xong cũng không bớt giận, ngược lại còn hung hăng liếc mắt nhìn hân: “Xì! Ngay cả thú cưng cũng không giữ được thì nuôi làm gì?” Vừa nói vừa kinh tởm hắc đồng phân chó phân mèo hỗn tạp vào cái túi nhỏ, tiện tay quăng vào sọt rác, xong xuôi phiền chán phui phui tay. “Nói ra cũng thật lạ. . .” Dương Nhật Phong nhìn cô ý tứ sâu xa nói “Bình thường chúng rất ngoan, không hề chạy lung tung, khiến tôi sau khi nghe tin xong liền nghĩ chúng bị bắt cóc cơ?” “Ha! Ý anh là tôi bắt cóc thú nhà anh nuôi à?” “Tôi cũng không có ý đó! Là do em tự nghĩ thôi, nhưng cũng thật trùng hợp chúng lại ở nhà em” Tên yêu nghiệt nào đó vẽ mặt từ nghiêm túc lại chuyển sang bộ dáng bị hù hết hồn: “Này! Không phải là em định dùng chúng uy hiếp tôi lấy thân chuộc thú đấy chứ?” “Chuộc cả họ nhà anh! Đồ biến thái, lúc xưa tôi có mắt như mù mới đem anh coi là nam thân* hoàn hảo không tí vết, con mẹ nó thật sự có mắt như mù!!!” (* Nam thân: Những anh chàng đẹp trai, tính tình tốt, được nhiều phụ nữ yêu mến.... tóm lại là người đàn ông hoàn hảo như thần.) Dương Nhật Phong nhìn bộ mặt tức mà không nói được gì của cô, càng nhìn càng thấy càng thú vị: “Nếu không phải em bắt cóc chúng, xem ra chúng ta cũng thật có duyên!” “Dương tiên sinh quá khách sáo! Không phải lúc trưa ngài nói có việc sao? Nhanh như vậy đã làm xong?” Lâm Uyển Nhu lựa chọn quăng cái vấn đề duyên phận ngu ngốc này qua một bên, tích cực đánh trống lảng. Dương Nhật Phong hiểu rõ ý đồ của cô nhưng cũng không nói gì, cười cười trả lời ngắn gọn: “Nhớ em không chịu nổi!” “Chi ngắn gọn năm chữ, nhưng năm chữ này lại thành công chọc cho Lâm Uyển Nhu mặt đen xì xì. “Ha ha ha! Tiên sinh, ngài thật biết đùa. Ngài đây trăm công nghìn việc, tiểu nữ nhàn nhả không dám làm phiền!” “Việc gì cũng không bằng em!” Lâm Uyển Nhu nén lại cảm giác buồn nôn, cười rặng rờ nhìn hân: “Vinh hạnh lớn như vậy tôi thật gánh không nổi!” “Không sao! Không cần em gánh!” “Cảm ơn!” “Ha ha ha! Khách khí làm gì, thực ra tôi mua quá nhiều đồ ăn lại sợ ăn không hết, nghĩ đến Viên Từ và Tiểu Viên lại không có nhà nên đến đây định cùng em ăn!” Tên nào đó vô cùng tốt bụng hướng cô cười vô tội. Lâm Uyển Nhu cố nhìn lại ngum máu đang dâng lên tới cổ họng. Phun phỉ máu là có tội. Amen!!! =.= “Hân ta như vậy là có ý nói: ‘Không cho cô ăn, bỏ cũng vậy!’ chứ gì?” “Cảm ơn!” Lâm Uyển Nhu cười rặng rờ như ánh mặt trời, nhanh tay chụp lấy túi thức ăn ôm vào lòng. Măng cũng bị măng rồi, nếu không ăn hết đống đồ này xem ra cô thật có lỗi với tổ tông, phụ sự kỳ vọng của ông bà, gián tiếp hủy hoại công lao sinh thành dưỡng dục của cha mẹ.... A! Càng nghĩ càng cảm thấy phải ăn. Tên yêu nghiệt nào đó cười như không cười nhìn cô, từ sofa đứng bậc dậy. Lâm Uyển Nhu theo phản xạ lùi ra sau ba bước: “Làm gì đấy?” “Không có gì! Chỉ là muốn hỏi em nhà bếp ở đâu, tôi giúp em nấu xúp chút!” “Á!” Lâm Uyển Nhu đem theo túi đồ ăn đang ôm khăng khăng trong ngực đi trước dẫn đường: “Ồ đây!” Thế là Dương Nhật Phong đem theo tâm tình vô cùng hăng hái xung phong nấu ăn, hết giúp cô dọn bát lại đến bày thức ăn, cuối cùng thật mỹ mãn nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị, sắc màu xanh xanh đỏ đỏ vô cùng bắt mắt. Hân từ lúc bắt đầu sự nghiệp ca hát đến nay, người thích thì nhiều người ghét cũng không ít hơn là bao nhiêu. Lựa chọn phương thức này khiến người ta chú ý, tích cực cũng được, tiêu cực cũng không sao, tất cả những chuyện này chỉ làm cho danh tiếng của hân càng ngày càng lớn, càng ngày càng vang hơn. Người ngoài mặt thích hân, tôn trọng hân nhưng thực ra chỉ muốn lợi dụng hân, cùng hân coi như bánh ịch đi bánh qui lại, đôi bên đều có lợi, hoặc là người căm ghét hân coi hân như kẻ thù thì chẳng liên quan gì đến hân hoặc là phụ nữ gặp hân quyền rũ cùng lôi kéo, khiến hân căn bản vô cùng chán ghét, đến hai mươi bảy tuổi vẫn chưa có người yêu, trong miệng người đời hân có thể là gay, nhưng là chỉ có hân mới biết... e hèm, số phụ nữ cùng hân lên giường tỉ lệ thuận với số phụ nữ lôi kéo quyền rũ hân á!!! =.= Ôi ôi, tội lỗi tội lỗi!!! Lâm Uyển Nhu cảm trên tay hai cái chén sứ nhỏ, hướng Dương Nhật Phong đẩy qua một cái. Yêu nghiệt tiên sinh nhận lấy chén từ tay cô, mỉm cười rặng rờ. Tính ra đây chính là bữa cơm “gia đình” đầu tiên của hai người. Hân nhìn nhìn Lâm Uyển Nhu, khóe môi không nhìn được càng ngày càng sâu. Cô là cô gái đầu tiên ở trước mặt hân hung hăng, là cô gái đầu tiên dám đánh hân, là cô gái đầu tiên không kiên dè dặt hân không chút đề phòng, nói ra không biết do cô quá ngây thơ hay là quá ngu ngốc, nhưng mà với hân cái này chính là quyền rũ mạnh mẽ nhất. Lâm Uyển Nhu bị nhìn có chút không tự nhiên, son hào hải vị đưa vào miệng lại chẳng biết có mùi vị như thế nào. Quá đáng! Tên vô lại này rõ ràng vô lại như vậy nhưng sao càng nhìn càng đẹp trai như thế? Tên vô lại này đẹp trai như thế nhưng sao lại vô lại như vậy? “Ngon không?” Dương Nhật Phong nhìn cô ăn đã mất rồi, nhàn nhạp mở miệng. Lâm Uyển Nhu đột nhiên bị hỏi đến, nhất thời có chút hoảng hốt, gương đôi mắt vô tội nhìn hân: “Ách! Rất ngon, rất ngon!!!”. Đùa thôi, cô cũng chẳng biết nó có mùi vị gì. Lâm Uyển Nhu càng nghĩ lại nhìn không nhìn được muốn nói: đại ca à, anh nhìn tôi như vậy mà tôi còn ăn vào được thì đã lợi hại quá mức rồi, còn về cái phần ngon hay không ngon, xin lỗi tôi đây khả năng có hạn!! “Ngon thì tốt! Sau này thường xuyên mua cho em!” Dương Nhật Phong phát hiện ra thú vui mới: Nhìn cô nàng nào đó ăn. Lâm Uyển Nhu không chút suy nghĩ gật đầu, nghĩ nghĩ thấy có gì bất ổn lại lắc đầu. Khi không có đồ ăn miễn phí ai không vui vẻ? Nhưng là thường xuyên mua đến đây không phải đồng nghĩa với việc hân cũng thường xuyên ghé nhà cô hay sao??? Phúc lợi lớn như vậy cô thực gánh không nổi! Amen. Yêu nghiệt tiên sinh thấy cô gật đầu trong lòng cực kỳ vui vẻ, lại thấy cô lắc đầu quầy quậy, tâm tình vui

về hòa theo không khí hóa thành phản ứng mặt đen xỉ xỉ: “Cũng không có hồi ý kiến của em, không cần trả lời!” Lâm Uyên Nhu phùng một miệng nhét đầy thức ăn hướng hân trùng mắt, xem chút đã phun hết vào mặt hân rồi: “Không nói lý lẽ!” “Cảm ơn quá khen!” Tên nào đó mặt dày trả lời. Lại nhìn thấy bộ dáng cổ nuốt thức ăn để đầu khẩu của cô, buồn cười nheo nheo mắt: “Ngon quá phải không? Thấy em ăn thật tốt!” “Khụ.. khụ khụ” Cô nàng nào đó cổ nuốt cổ nuốt, rốt cuộc chính là bị sặc. Dương Nhật Phong vội chạy đi rót cho cô cốc nước. Lâm Uyên Nhu vừa uống nước vừa dùng ánh mắt hướng hân vạn tiền xuyên tâm. Dương Nhật Phong như không có chuyện gì thần nhiên cười cười, ôn nhu đón cốc nước trên tay cô, lại dùng tay vuốt vuốt lưng cô. Lâm Uyên Nhu hoảng sợ né sang một bên, nhưng yêu nghiệt tiên sinh không buông tha cho cô, đặt cốc nước trên bàn, một tay chế trụ eo cô, một tay thay cô vuốt lưng. Thân thể Lâm Uyên Nhu ngại ngùng cứng nhất: “Không.. không cần!!!” Nga? Cô tại sao lại cùng một tên đàn ông mới gặp chưa đầy hai ngày có hành động thân mật như vậy? Còn nữa, hân ta vì cái gì lại đối cô ôn nhu săn sóc? Cô thần tượng hân hơn bảy năm, dù bây giờ muốn nói chán ghét cũng không thể tránh đối với hân ta nảy sinh chút động lòng, nhưng còn hân ta mới thực sự kỳ lạ, mới gặp cô có hai ngày, nếu muốn ‘Nhất kiến chung tình’ cũng không phải nhanh như vậy chứ? Trong lúc cô còn đang treo trí tưởng tượng trên ngọn cây thì đột nhiên chó nhỏ từ dưới đất dùng chân khêu khêu chân cô. Lâm Uyên Nhu giật mình nhìn xuống, chỉ thấy như trời sắp sập đến nơi. Cuộc đời a, ông trời a! Có cần đối cô trêu ngươi như vậy không???

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Yêu Nghiệt So Với Sói Càng Đáng Sợ!!!

Lâm Uyên Nhu nhanh như chớp cúi người xuống định tóm lấy thứ chó nhỏ đang ngậm, con chó kia cực kỳ không có thứ gọi là ‘thú đức’ né sang một bên, còn khoa trương chạy lại ‘ba ba’ nhà nó “Ư ừ” mấy tiếng. Dương Nhật Phong bị hành động của cô cùng Tiểu Viên làm cho hiểu kỳ cũng cúi xuống nhìn. Trong phút chốc mặt Lâm Uyên Nhu nóng đến nỗi sắp bốc khói nghi ngút. Yêu nghiệt tiên sinh mặt đen xỉ xỉ cầm lấy thứ Tiểu Viên đang ngậm. Lâm Uyên Nhu bùm một cái, xem chút ngất xỉu. Thiên a! Ông thực sự quá tàn nhẫn, quá quá quá con mẹ nhà nó không có thiên tính!!! Ai đó làm ơn chỉ cho cô cách nào có thể đào hố nhanh nhất, để cô có thể tự mình đào một cái mà nhảy vào đi ~~~ Oa~Không sai, hoàn toàn không sai biệt chút nào! Thứ tên yêu nghiệt kia đang cầm, đã cầm và đang giữ trong tay chính là... quần lót của cô!!! Aaaaaa!!!!!! Lâm Uyên Nhu nhanh như chớp giật lại thứ trong tay hân, liều chết ôm vào trong ngực. Dương tiên sinh rất không vui liếc xéo cô một cái: “Đề lung tung sao?” Lâm Uyên Nhu thực sự muốn quăng thứ trong tay vào mặt hân ta n lần, nhưng không dám. Tiên sinh à! Anh làm ơn nghĩ cho kỹ một chút, đây là nhà tôi, tôi có vứt lung tung hay thậm chí có quần quanh nhà cũng không mệnh hệ gì đến anh! Hơn nữa, anh nhìn tôi như thế tôi cố ý cho anh xem vậy? Nhưng thật xin lỗi, đây chính là con chó không chút khí tiết nào của anh tha đồ của tôi nha!!! Còn một chuyện quan trọng hơn hết là... anh nhìn thôi không được sao? Cần gì phải cầm lên???? =.= “Không có!!!” Cô nàng nào đó cực kỳ không có cái can đảm cùng hân mặt đối mặt, cúi gằm đầu lí nhí trả lời. Tên nào đó tỏ thái độ không tin ‘quá giá’ cô. Lâm Uyên Nhu thực sự thực sự thực sự muốn một trào mồm mặt hân ra. Nhìn cái gì, nghi ngờ cái gì, cô rõ ràng nhớ mình để thứ này trong ngăn kéo sát đất... khoan đã, ngăn- kéo- sát- đất? Một cái ở đây, còn những cái kia... mẹ ơi, ông trời ơi, cha ơi, bà nội ơi, bà ngoại ơi, con đến tìm mọi người đây! Lâm Uyên Nhu lấy tốc độ lửa đốt sau mông “vèo” một cái chạy về phòng trong vòng chưa đầy hai giây. Yêu nghiệt tiên sinh chậm chậm rãi bước theo sau. Đến nơi, chỉ thấy cửa phòng ngủ đáng lẽ được khép hờ bây giờ đã bị mở tan hoang. Bên trong chính là một bãi chiến trường toàn nội y bị xé tan tành. Áo lót hai mảnh biến thành bốn mảnh, tám mảnh, n mảnh. Quần lót càng thô thảm hơn, từ một mảnh biến thành mười mảnh có hơn. Lâm Uyên Nhu thực con bà nó muốn đập đầu tự vẫn. Dương Nhật Phong sau khi chứng kiến ‘chuyện tốt’ do hai ‘đứa con’ thân yêu làm ra, khoe mắt co rút giật giật mấy cái, hân thực sự không còn gì để nói rồi! Một lời cũng không có!!! Hai mắt rung rung ing- Tên nào đó coi như cũng có chút lương tâm giúp cô dọn dẹp đồng ‘thành quả lao động vất vả’ của hai bạn nhỏ. Sau hai mươi phút ‘đắm mình’ trong vại vụn, cuối cùng hai người cũng ‘tu thành chánh quả’, luyện được tuyệt kỹ công phu: nướng tôm bằng mặt _ _ _|||. Mà tên nào đó nhìn đến vẻ mặt ‘thề không đội trời chung’ của cô dành cho hai thú cưng nhà mình, nén cười sắp nội thương đến nơi. Ngần lần không nên cười, vạn lần không nên cười, nhưng là.. “Phutttt.....” Kết quả vẫn là ngã lăn trên sô pha cười chảy nước mắt. Lâm Uyên Nhu: “... _ _ _|||” Đại ca à, xem ra anh thật vui vẻ nhỉ!!! “Làm sao vậy?” Tên nào đó cuối cùng cũng kìm chế không cười nữa, nhưng khoe mắt vẫn cứ giương lên. “Bị xé hết rồi!” Anh mà cười nữa tôi cũng xé nát miệng anh ra!!! Yêu nghiệt tiên sinh có phần tiếp thu không được, ngây ngốc nhìn cô: “Hà? Cái gì bị xé???” Lâm Uyên Nhu lại đem biểu cảm này của hân biến thành chăm chọc khiêu khích, dùng ánh mắt ‘chân thành’ nhất từng có trong đời ban tặng cho hân: “Tiên sinh! Tôi có quen với một người chuyên ngành phẫu thuật chuyên giới đó, nếu anh không chê, tôi giúp anh liên lạc, cắt bỏ ‘một số thứ’ nhé? Đảm bảo không để lại di chứng!” Lưng người nào đó lạnh đến chảy mồ hôi hột: “Ha ha! Không cần, chỉ sợ sau khi tôi cắt bỏ ‘một số thứ’ xong rồi, em sẽ hối hận cả đời.” Lâm Uyên Nhu hừ lạnh một cái: “Tuyệt đối không!” Yêu nghiệt tiên sinh vô cùng có hảo tâm cười rạo rờ nhìn cô. Lâm Uyên Nhu đột nhiên ngửi thấy trong không khí có mùi âm mưu nồng đậm. Sau khi cô nàng nào đó vô cùng chậm trễ, cuối cùng cũng xác định mùi đó chính là trên người đang ngồi kế bên mình đang phát ra. Nói về hai bạn thú cưng ‘yêu quý’, sau khi hoàn thành xong ‘tác phẩm nghệ thuật’ đáng để đời liền oanh oanh liệt liệt bị còng đầu vào dây xích cột trong một cái góc hẻo lánh nhất trong phòng. Hai bạn trẻ càng nghĩ càng cảm thấy bọn chúng thật thương tâm. Ai u! Thật quá đau lòng thú mà!!!! Lâm Uyên Nhu sau khi bị người nào đó lôi lên xe, lại bị người nào đó ‘bắt cóc công khai’, còn khoa trương bị người nào đó đập vào trung tâm thương mại, cuối cùng là đồ mặt nhìn người nào đó không chút liêm sỉ giúp cô chọn... nội y, liền n phần trăm bị thương nghiêm trọng. Tên đẹp trai này... hừ hừ hừ!!! Mặt của tên đẹp trai này cùng lớp da dính trên nó dày y như nhau. “Cái này???” Tên mặt dày nào đó mà cô vừa đề cập đến hiện tại đang mặt dày hơn cả mặt dày huơ huơ thứ gì đó ‘khỏi nhìn cũng biết’ trước mặt cô. Lâm Uyên Nhu theo bản năng dùng sức lắc đầu. Con mẹ nó! Cô thực muốn băm vằm hân ra sau đó đem vo thành thịt viên cho thú cưng nhà hân ta ăn!! Ai u, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân thật tàn ác. . . . =. =||| Nếu cô thực sự đem thứ hân mua cho mặc lên, nói không chừng hằng ngày hân sẽ đến tìm cô chơi trò đón màu sắc nội y a!!! Đừng nói cô suy tưởng quá đáng, đối với cái nhân cách mục nát có cùng như không kia của hân, cô thực không dám đặt chút hy vọng nào đâu!!! “Sao lại không được, tôi thấy đẹp mà!” Yêu nghiệt tiên sinh cực kỳ âm ỉ nói: “Vậy anh cứ mặc đi..” Lâm Uyên Nhu đang hùng hổ chống nạnh đột ngột không nói gì nữa. Vì sao ư?? Ha ha ha, vì thứ hân đang cầm căn bản chính là loại quần lót nam. Là- quần- lót- nam!!!!!! TT^TT Cô nàng nào đó có loại xúc động muốn cắn nát lưỡi mình. Quần lót nam nha, hân không mặc chẳng lẽ cho cô mặc? Tên nào đó còn sợ cô chưa đủ đã kích tiện mồm phun một câu: “Nội y cấp đó!!!” Lập tức gần đó truyền đến tiếng phun máu, hoàn hảo cùng Lâm Uyên Nhu cộng lại là hai tiếng phun máu. Chỉ có điều... cô nhân viên kia là phun máu mũi, còn Lâm Uyên Nhu chỉ đơn giản là học máu mồm. Nhân viên nữ kia sau khi phun máu mũi xong liền rất biết thân biết phận xin lỗi vài câu sau đó chạy trời chết, thực sự là chạy trời chết. Lâm Uyên Nhu khóc không ra nước mắt! Cô à, cô hiểu lắm rồi oa oa oa ~~~ thực muốn khóc quá đi. Tất nhiên nhân viên kia không có nghe thấy tiếng lòng Lâm Uyên Nhu nức nở, vẫn một mạch cầm đầu một đi... à không, là một chạy không trở lại. Yêu nghiệt tiên sinh dùng ánh mắt ngây thơ vô (số) tội nhìn cô: “Cô ta làm sao vậy???” Lâm Uyên Nhu trừng hân cháy mắt, cảm hận

phun ra hai chữ: “Không- biết!!” Sau không biết bao nhiêu thời gian và không biết bao nhiêu người trong khu thương mại đã phun máu, cũng không biết lượng máu Lâm Uyên Nhu đã mất là mấy lít, cuối cùng tên nào đó cũng khoan dung độ lượng đưa cô về nhà. Đến nhà, cô nàng nào đó nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay, đang do dự có nên hay không nên ném hết chúng vào sọt rác thì di động đúng lúc reo lên. Lâm Uyên Nhu lấy ra xem, là một dãy số lạ: “A lô???” “Ai u, Uyên Nhu! Đã lâu không gặp!!!” Giọng nói là lời buồn nôn vang lên, Lâm Uyên Nhu có cảm giác như có ai đó đang dùng thanh sắt nóng đâm vào con lợn khiến nó kêu “Éc éc” vậy. Xin thứ lỗi cho cách dùng văn của cô, nhưng mà... đây là cách diễn đạt duy nhất cô nghĩ ra lúc này, nếu khó nghe quá cô xin sau này để dành chút thời gian trao chuốt ngôn ngữ! Chuyện sau này cứ để sau này tính, chuyện hiện tại quan trọng hơn. “Thiên Nhan, nhà cậu đang cất tiết heo à?” Cô nàng nào đó cố gắng giữ sự bình tĩnh, ẩn nhẫn hỏi. Thiên Nhan ở bên kia nhủu mày khinh bỉ: “Không có!” “Ai u! Con heo đó lại kêu!!!” Thiên Nhan ngẫm nghĩ, cuối cùng cũng hiểu ‘con heo’ mà Lâm Uyên Nhu nói đến là gì. Con nhỏ này, cả gan dám mắng cô là heo???” Lâm Uyên Nhu, cậu đừng quá đáng!!!” Cô ả tức điên hét lên. Lâm Uyên Nhu đưa di động ra xa một chút, nín cười giả ngây thơ: “Ha ha, thì ra là giọng cậu à? Mình nghe nhầm sao? Xin lỗi xin lỗi!” Thiên Nhan dù tức đến nghẹn họng nhưng cũng không nói được gì. Thôi được rồi, cô ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, không nên lãng phí thời gian nói nhảm, nên đi vào vấn đề chính thì hơn: “Không sao! Uyên Nhu, Thiên đã mời cậu đến dự tiệc cưới của bọn mình rồi phải không???” “Ừ!” Lâm Uyên Nhu không mặn không nhạt trả lời. Thiên Nhan như chó ngáp phải ruồi, tóm ngay lấy thời cơ đã kích cô: “Mình biết cậu buồn nhưng hy vọng cậu sẽ đến chúc phúc tụi mình ha ha!” Lâm Uyên Nhu vẫn như cũ không chút giao động, ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, cuối cùng phun ra một câu: “Ai nói cậu mình buồn vậy? Đúng là thích bịa chuyện, suy đoán lung tung, nói dối không chớp mắt! Cậu giúp mình hỏi cô ta có sợ sau này vô sinh hiếm muộn, nếu sinh được con thì cũng là đứa trẻ bị thiếu năng không?” Thiên Nhan đang vui vẻ chờ xem người gặp họa ngồi trên ghế nghe xong câu này xem chút nữa lảng quay xuống đất, nhưng vẫn cắn răng cười tới là vui vẻ: “Ha ha ha, vậy thì tốt rồi! À mà nè, lúc đó cũng là ngày hợp lớp, cậu nhớ dẫn bạn trai cùng bạn bè của cậu đến, càng đông càng vui mà!” “. . .” Lâm Uyên Nhu trầm mặc. Cô ả nào đó giả vờ áy náy bồi thêm một câu: “Xem mình này, quên mất cậu sao lại có bạn trai nhanh như vậy chứ!? Thật xin lỗi!” Một câu này vì Lâm Uyên Nhu mở loa ngoài khiến yêu nghiệt tiên sinh vừa mới mở cửa bước vào nghe thấy toàn bộ. Hắn nhìn Lâm Uyên Nhu một cái, thấy vẻ mặt chịu đã kích của cô, nhìn không được cố ý nói lớn tiếng một chút, chủ đích muốn cho người trong điện thoại nghe thấy: “Bảo bối! Quần lót của anh bỏ quên trong nệm y của em rồi, thật đáng thương!!!” Lâm Uyên Nhu giật phắt người buông luôn di động, khiến cho nó rơi “Bộp” xuống đất vỡ vụn đến không còn nhìn ra hình dáng ban đầu là gì. Mà bên kia, Thiên Nhan sau câu nói của Lâm Uyên Nhu lúc này vừa mới ổn định tư thế lại oanh oanh liệt liệt hoàn toàn té úp mặt xuống đất. Thề thảm a thề thảm. Cuối cùng, cô nàng nào đó lại một lần nữa bị áp tải lên xe của yêu nghiệt tiên sinh. “Là ai??” Hắn không mặn không nhạt đột nhiên hỏi. Lâm Uyên Nhu có chút ngu ngốc: “Ài là ai?” “Đương Nhật Phong không nói gì, một tay đặt trên vô lăng xe uyển chuyển lái, một tay vuốt cằm suy nghĩ... không đúng! Hắn là đang suy diễn. Người lúc này giọng nói nghe cứ như lợn bị chọc tiết ấy, nghe mà phát ốm, nói chuyện với Nhu đáng yêu nhà hắn lại còn ông ẹo như vậy... Này! Không phải cô ta là tình địch trong tương lai của hắn đây chứ???” A? Tình địch là nữ nhân? Điều này hắn cũng chưa từng nghĩ tới nha!!! Lâm Uyên Nhu nhìn sắc mặt lúc trắng lúc xanh lúc tím lúc đen,... thay đổi so với tác kè hoa còn khoa trương hơn, đa dạng màu sắc hơn của hắn, nhìn không được lấy tay chọc chọc vào vai hắn vài cái lại vài cái, rốt cuộc sau n cái vài cái Dương Nhật Phong cũng hoàn hồn. Hắn nhìn cô mờ mịt: “Chuyện gì?” “Lúc này... anh quay lại làm gì?” Lâm Uyên Nhu ập a ập ứng hỏi. Yêu nghiệt tiên sinh trơ ra khuôn mặt hết sức thành thật hướng cô phun ra bốn chữ: “Để quên quần lót!” Lâm Uyên Nhu: “....” Vẫn là không nói sẽ tốt hơn nha! Ô... Ô...~ “Hai đứa nhóc tạm thời gọi ở chỗ em!” Dương Nhật Phong hiếm khi có lòng tốt chủ động chuyển sang vấn đề khác. Lâm Uyên Nhu trong lòng nhảy nhót! Cái gì tạm gọi chỗ cô? Nếu cô nhớ không lầm, quan hệ của bọn họ cũng chưa tới mức cô phải giúp hắn ta chăm sóc thú cưng nha: “Sao tôi phải giúp anh giữ chứ?” “Tôi đi lưu diễn một tuần!” Cô nàng nào đó không biết trong lòng nên vui mừng hay mất mát. Amen! Cô vẫn là nên mất mát đi? Lần trước vừa vui mừng không bao lâu liền bị tổng vào trại tạm giam, lần này vui mừng không biết liệu có bị nhốt vào trại tâm thần không nhĩ??? Ai u, vẫn là nên đau lòng mất mát a. Lâm Uyên Nhu nghĩ nghĩ lại ngẫm ngẫm, đem kinh nghiệm diễn xuất mấy ngày nay học được từ hắn lờ ra dùng, nước mắt rùng rùng, ặc... phải là nước mũi rùng rùng mới đúng “Lâu như vậy sao?” Thực ra cô muốn hỏi là: Sao nhanh vậy? Mới đúng. Dương Nhật Phong mở ngăn kéo trên xe, lôi ra một chồng khăn giấy, kính tòm lờm cô mấy phút: “Thu vào nước mũi của em, bắn chết được!” Lâm Uyên Nhu áy náy “Hắc hắc” cười mấy cái so với màn mưa nước mũi lúc này còn khó coi hơn, nhận khăn từ tay hắn. Không khí trong xe trở lại trầm mặc. Lâm Uyên Nhu tò mò nhìn ra cửa xe, cảm thấy hình như có gì không đúng lắm thì phải! Chiếc xe sang trọng đáng lẽ phải rẽ trái mới đúng, nhưng sao hắn lại chạy thẳng luôn thế kia? “Này... này chúng ta là đang đi đâu vậy?” “Lấy điện thoại!” Tên nào đó đột nhiên kiêu lòi phun ra mấy chữ. Lâm Uyên Nhu trên đầu xuất hiện mấy dấu chấm hỏi to đùng: “Nhưng không phải sẽ rẽ trái sao?” Cô nhớ không lầm đường này dẫn đến khu chung cư cao cấp ở trung tâm thành phố, nơi mà cô lúc trước mơ thấy cũng rõ ràng rùng rùng đây!!! Nhưng quan trọng là... nơi này làm gì có trung tâm nào bán điện thoại chứ?!!! “Đem em đi tiền dâm hậu sát!” Yêu nghiệt tiên sinh không nhanh không chậm trả lời thắc mắc trong lòng cô, còn không quên khuyến mãi thêm ánh mắt âm trầm gian xảo như hồ ly. Lâm Uyên Nhu bị lời này của hắn dọa cho giật mình đứng phắt dậy, dây an toàn choàng qua vai rất không hợp tác lôi cô bật ngược trở lại, đầu đập vào lưng ghế đau đến cô la oai oái không ngừng. Dương Nhật Phong nhìn xem biểu tình của cô thu vào trong mắt, nhìn không được cười ha ha. Cô nàng nào đó rất không cam lòng vừa ôm đầu vừa liếc hắn cháy mắt. Còn dám cười?? “Anh đùa giỡn tôi?” “Nếu em muốn thành sự thật thì tôi đây cũng không ngại, còn đặc biệt khoan hồng chỉ dâm không sát, thấy sao?” Âm thanh trầm thấp mềm mòng dụ dỗ. Lâm Uyên Nhu trừng mắt hắn muốn rót tròng đen ra ngoài, chỉ hận một nỗi không thể giết người bằng ánh mắt. Anh tự mà dâm rồi sát đi! Đồ vô lại!!! Cuối cùng, xe của người nào đó cũng đỗ trước công chung cư xa hoa bậc nhất khiến người nhìn liên chảy nước miếng kia. Lâm Uyên Nhu giảo dác theo đuôi Dương Nhật Phong không rời nửa bước. Ấy da~ Quả là chung cư cao cấp có khác, bảo mật cực kỳ tối tân, máy móc móc khiến cho cô chính thức mở rộng tầm mắt. Còn khoa trương hơn chính là Yêu nghiệt tiên sinh kia vùng tiền như nước mua luôn cả căn nhà cùng tầng lầu, nói là muốn yên tĩnh để thuận tiện cho việc sáng tác, điều phối, tìm cảm nghĩ gì gì đó. Nhưng mà việc này rơi vào mắt giai cấp vô sản như Lâm Uyên Nhu chính xác là “phun phỉ”, hai chữ không hơn không kém. “Anh đưa tôi đến đây làm gì?” Cô nàng nào đó cảnh giác nhìn hắn mấy cái. Dương Nhật Phong rất muốn khinh bỉ cô, nhưng cuối cùng cũng không có làm. Cô nhóc này trí thông minh cùng ý thức tự bảo vệ bản thân cộng lại rốt cuộc cũng bằng con số âm. Đã theo đến nhà con sói còn hỏi con sói có muốn chơi bóng len không? Hắn thực không hiểu nổi cô làm cách nào để sống sót đến giờ này được, phải nói cô quá đơn thuần hay là ngu ngốc đây???” “Em nghĩ tôi muốn làm gì?” Dương Nhật Phong này ra ý định muốn trêu đùa, tiến tới một bước, ép cô lên cánh cửa tủ quần áo. Lâm Uyên Nhu mặt xanh như tàu lá nhòm chằm chằm con người đen thâm thúy không thấy đáy kia, hít vào, thở ra, lại tiếp tục hít vào, thở ra. Cố gắng ổn định nhịp tim đang đập loạn tung phèo trong lồng ngực. Amen! Đây chính là lần đầu tiên hai người cách nhau gần đến vậy. Dương Nhật Phong lòn hai tay ra sau lưng cô, trong lúc Lâm Uyên Nhu đang do dự có định là hay không, hay là vùng chạy? Thì tay của tên vô lại nào đó lại có ý dờn xuống... ngăn cuối cùng của tủ quần áo, móc ra một chiếc hộp. Lâm Uyên Nhu nhìn kỹ.. Ặc! xem ra là cô tự mình đa tình rồi, hẳn chẳng qua là muốn lấy điện thoại đưa cho cô mà thôi. Dương Nhật Phong sau khi quăng chiếc hộp trên tay cho cô, thật cảnh giác lui về sau ba bước: “Em lại chảy nước miếng...” Lâm Uyên Nhu theo bản năng vô thức đưa tay lên lau lau.... Con mẹ nó, cô thực muốn chém người! Hắn mới chảy nước miếng! Cả họ nhà hắn chảy nước miếng. Yêu nghiệt tiên sinh vừa vô lại vừa lưu manh vừa ti tiện lại còn hạ tiện à! Bao nhiêu đây nhân tính của anh cộng lại còn nguy hiểm hơn cả con sói ấy chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 5: Đồng Chí Yêu Nghiệt Không Dễ Chọc

Một tuần đồng chí Yêu nghiệt đi lưu diễn đối với Lâm Uyên Nhu chính là thiên đường trong truyền thuyết... trừ ra một số “sự- có không- nên- có”! Sau khi nhận điện thoại, Dương Nhật Phong nói muốn cô thể hiện ra cái gì thành ý, thế là cô nàng nào đó oanh liệt được hẳn “hộ tổng” ra sân bay thì hành nghi lễ tiễn đưa. Còn về chuyện sau khi tiễn đưa kết thúc ấy à? Chính là cô lại oanh liệt móc từng khúc ruột đồn taxi về nhà... tiền xe gần bằng tiền sinh hoạt nữa tháng còn lại của cô cứ thế bay a bay ~ Thế là cuộc sống ngày ngày nhìn mì gói cười ngu của cô nàng nào đó chính thức tái diễn... Lâm Uyên Nhu gửi hồ sơ xin việc làm lên các diễn đàn của tất cả những công ty lớn nhỏ trong thành phố và vài thành phố lân cận khác, sau năm ngày ngồi trong ngóng đến dài cổ cuối cùng vẫn không có hồi âm nào. Thế là “Tuần lễ thiên đường” kia gần như bốc hơi khỏi trái đất. Vui vẻ trong lòng Lâm Uyên Nhu cứ như mây trôi nước chảy ào ào dội qua sạch sẽ không còn một chút! “Kìng Kong!” Chuông cửa không thức thời vang lên chói tai mấy tiếng, đem cô nàng nào đó đang ngủ gật trên sofa kéo xuống đất. Chi nghe “Rầm!” một tiếng, Lâm Uyên Nhu có cảm giác như trời sập đến nơi, đầu hoa mắt choáng lồm cồm ngồi dậy. Bên ngoài tiếng chuông cửa vẫn không ngừng in ỏi. Cô nàng nào đó tức giận lèm bèm mấy tiếng, cuối cùng quyết định vừa đi vừa bỏ ra mở cửa, cửa vừa mở, Lâm Uyên Nhu kì tích hóa thạch. “Sao nào? Thấy tôi không vui mừng sao?” Yêu nghiệt tiên sinh tay xách nách mang một đồng hành lí cùng quà tặng với một số thứ linh tinh gì gì đó, đứng chuẩn của ti tiện nhìn cô cười gian. Lâm Uyên Nhu hoàn hồn, hai tay bụng mặt vuốt một cái, lập tức từ dờ dẫm biến thành bộ dạng tươi cười đến là xuân về hoa nở: “Dương đại ân nhân! Mừng trở về!!!” Dương Nhật Phong nhủ mầy, “Xạch” một cái nhảy ra xa tám mét: “Lâm Uyên Nhu! Tôi cảnh báo em đừng có dùng cái bộ mặt khiến người nhìn vào liền muốn chạy lên tầng cao nhất của chung cư mà nhảy xuống đó nhìn tôi!!!” Tươi cười của cô nàng nào đó triệt để bốc hơi nghi ngút, khỏi bay đầy đầu. Lâm Uyên Nhu một mạch phóng như bay vào nhà vệ sinh, lập tức truyền ra tiếng hét khiến người người sồn tóc gáy. “AAAAAAA!” Người trong gương là ai? Là ai?? Tuyệt đối không phải là cô đi?? Cô gái trong gương đầu tóc rối bù, không những bù mà còn xù, hai mắt xuất hiện hai quảng thâm khiến gấu trúc cũng phải kinh sợ, trên khóe miệng còn đọng lại một ít nước miếng..... Thiên a! Đừng nói là người nhìn liền muốn chạy lên tầng cao nhất của chung cư nhảy xuống, chính bản thân cô nhìn xong còn muốn chạy đến sân thượng tòa nhà cao nhất thành phố mà tập bay kia!! (TT^TT) Đây chính là bi trong bi kịch, kịch trong bi kịch đó sao? Yêu nghiệt tiên sinh hoàn toàn không bị tiếng hú hét của cô chọc cho kinh sợ, ngược lại còn có chút vui sướng khi người gặp họa dựa vào tường nhà vệ sinh nhìn cô: “Này! Em nhớ tôi đến không ngủ nổi hay sao?” “Phải! Tôi nhớ anh đến không ngủ được, hai mắt đầy quảng thâm này!” Lâm Uyên Nhu ăn ở hai lòng, vừa đánh răng vừa xoay người lại trả lời. Thực sự thì trong lòng cô đang không ngừng hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hần rồi. Khốn nạn!!! Dương Nhật Phong thâm sâu nhìn cô, nhìn nhìn lại nhìn nhìn, cuối cùng cũng bắn ra một câu: “Em đang chửi thầm tôi đúng không?” “Phụt.....!” Lâm Uyên Nhu trực tiếp đem ngum nước bọt cùng kem đánh răng trong miệng dâng tặng cho hần làm đẹp da mặt. Đồng chí yêu nghiệt mặt đen xì xì nhìn thứ bọt bèo màu trắng từ trên trán chảy dài xuống cằm mình, lặng lẽ nhìn Lâm Uyên Nhu. Nhìn đến mức tóc gáy lông măng của cô đều dựng đứng. Lâm Uyên Nhu như lửa đốt sau mông chạy một mạch lại lấy khăn mặt đến thay hần lau a lau, lau đến sạch bong sáng bóng. Mắt lại thần kì nhìn chằm chằm đồng hành hóa linh tinh trong tay hần: “Mua quà cho tôi sao?” “Ừm! Mua về cho em giúp tôi đêm.” Tên yêu nghiệt nào đó vô cùng vui vẻ nhìn cô. Lâm Uyên Nhu khóc không ra nước mắt. “Á! Tôi có mua một số thức ăn, em xem chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta cùng nhau ăn trưa.” Dương Nhật Phong quảng cho cô một túm xanh xanh đỏ đỏ, ra chỉ thị. Lâm Uyên Nhu chụp lấy thứ hần quảng qua, mặt mầy hớn hờ. Hô hô hô, đây là cảm giác gì, sao lại vui vẻ như vậy. Á! Chính là cái cảm giác khi chia tay mì gói đây sao? “Anh muốn ăn cái gì?” “Dương Nhật Phong kéo cô ra khỏi nhà vệ sinh, rất không vui liếc cô mấy cái. Cô nàng này cũng thật có trình độ chọc giận người đi? Đứng trong nhà vệ sinh còn có tâm trạng bàn đến chuyện ăn uống?” “Tôi đây cảm thấy bản thân rất dễ nuôi, người ta làm cái gì miễn là ăn không chết tôi đều ăn được!!!” Như vậy tôi làm mà không bỏ muối xin hỏi dễ nuôi tiên sinh ngài ăn được không? Lâm Uyên Nhu trong lòng không ngừng khinh bỉ câu nói ái kỷ của hần n lần. Nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ cười cười nịnh nọt vô cùng. Cô nàng nào đó có loại xúc động muốn phá hoại tự tôn nhân loại. Dương Nhật Phong nhìn cô, cười đến là không thấy tổ quốc hình gì: “Nghĩ lại chúng ta thật giống như vợ chồng mới cưới nhì?” Lâm Uyên Nhu không nói gì, chỉ lẳng lặng liếc hần ta mấy phát, vợ chồng mới cưới cái rắm a!!! Sau một thời gian giao tiếp với tên đại thần tượng vô lại vô pháp vô thiên này, cô nàng nào đó rất chậm tiêu rút ra một chân lí sống: “Im lặng là vàng”, tranh cãi nhiều chỉ tổ rước nhục vào người. Yêu nghiệt tiên sinh nín cười nhìn khuôn mặt sầm sì của người nào đó, vô cùng biết điều lui ra một bên, nhảy tót lên sofa ngồi đếm quà. Mà hai cái chó mèo nhà hần thật lâu thật lâu sau cũng chẳng thấy đâu. “Tiểu Viên và Viên Từ đâu rồi?” Hần thực sự đã quên mất hai cái này thú cưng. Lâm Uyên Nhu một tay xách đồng thức ăn chưa qua chế biến hần đưa vào nhà bếp, bận rộn không quay đầu lại: “Ồ trong phòng!” “Á! Cô còn có can đảm cho chúng ở trong phòng sao? Tên nào đó đầu đầy dấu chấm hỏi. Đột nhiên, tiếng điện thoại bàn trong phòng khách “Rìng rìng” và tiếng reo vang. Dương Nhật Phong í ới gọi Lâm Uyên Nhu, chỉ nghe cô bảo đang bận. Thế là tên yêu nghiệt nào đó vô cùng tự nhiên thay cô nghe máy: “Álô?” “Anh là ai?” Bên kia, một giọng nam đầy kinh ngạc truyền tới. Dương Nhật Phong cảnh giác nhìn ống nghe, lại quay sang nhìn cô nàng nào đó đang bận đến tối mắt tối mũi trong nhà bếp, thì thầm vào điện thoại: “Tôi là bạn trai của Uyên Nhu! Còn anh?... Xin anh?...” “Cao thiên xem chút đánh rơi điện thoại. Thì ra lời Thiên Nhan nói là sự thật, Lâm Uyên Nhu thực sự ở chung nhà với người đàn ông khác sao? (TG: *Máu nóng sục sôi* TMD nhà người lấy tư cách gì quản chuyện của Lâm tỹ???) “Álô?” Thấy bên kia đã lâu không có tiếng trả lời, Dương Nhật Phong mất kiên nhẫn lên tiếng. Chi nghe “Tự tự” mấy tiếng ngắt máy vang lên. Tên nào đó tức giận trừng mắt với cái điện thoại. Vừa vặn cảnh này đập vào mắt Lâm Uyên Nhu từ nhà bếp đi lên: “Gi vậy?” Cô tò mò nhíu mày. Nhìn hần ta cứ như đang muốn ăn tươi nuốt sống cái điện thoại nhà cô vậy. Yêu nghiệt tiên sinh lấy lại phong độ lắc đầu, chuyển tầm mắt sang mấy thứ cô đang cầm trên tay, lần này ánh mắt chính xác là muốn “Ăn tươi nuốt sống”. Mà Lâm Uyên Nhu gặp ánh mắt này của hần, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác bất an vô cùng. “Em làm cái quái gì vậy???” Yêu nghiệt tiên sinh kinh hoàng chỉ chỉ. Lâm Uyên Nhu: -_-||| Đây là thức ăn, thức ăn đó có biết không hả???... Ặc! tuy là có hơi đen một chút nhưng đây cũng là màu đặt trưng của món này thôi. Có cần làm ra vẻ mặt như nhìn thấy người ngoài hành tinh mà nhìn chúng như thế không? Dẫu gì cô cũng có ba năm kinh nghiệm học ngành đầu bếp nha! “Màu tự nhiên thôi! Ăn không chết đâu!!!” Tên nào đó không tin liếc liếc cô mấy cái: “Thực sự không có chuyện sao?” Lâm Uyên Nhu tức giận giật phăng thức ăn trên tay sang chỗ khác: “Chết đấy!” Dương Nhật Phong cười cười, hai chân chạy vòng vòng xung quanh Lâm Uyên Nhu như chú cún nhỏ. Cô nàng nổi lên bản tính yêu động vật, cuối cùng cũng yên ổn đặt thứ đang cầm lên bàn. Dương Nhật Phong e dè vươt dĩa lên gấp một chút, ăn xong, hai mắt sáng rõ, dĩa thức ăn cứ một chút một chút vui dần. Mà Lâm Uyên Nhu nhìn hần ăn, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác gì đó ảm áp vô cùng. Sau khi tên yêu nghiệt nào đó thành công đem đĩa thức ăn chén sạch, cuối cùng cũng chịu ngẩng mặt lên: “Ha ha! Ăn rất ngon, ăn rất ngon!” Lâm Uyên Nhu đắc ý hất cằm: “Kinh nghiệm học tập ba năm của tôi đó!” Mà tên nào đó sau khi nghe xong câu này đột nhiên nhíu mi. Học? Cô có học đầu bếp sao?? Lâm Uyên Nhu như đoán ra được thắc mắc của hần, vô cùng giác ngộ giải thích: “Lúc trước có học qua, lấy được bằng quốc gia, nhưng đến giờ vẫn chưa xin được việc làm!” Nói đến đây liền muốn dậm chân bành bạch. Con bà nó, cô ra sức học hành, ra sức nâng cao tay nghề, nhưng đến khi thực sự cần dùng lại không có đất dụng võ. Uất ức a! Cô muốn kiện, kiện chết cái công ty làm ăn thất đức kia, nhận hợp đồng rồi mà còn cố gắng trả lại. Dương Nhật Phong nhìn thái độ muốn ăn tươi nuốt sống ai đó của cô, không nhịn được rung mình một cái: “Chỗ bạn tôi vừa hay đang cần người, có cần tôi giới thiệu em đến đó không?” Lâm Uyên Nhu đang ngu ngơ nhất thời chưa nghe kịp, “Hả?” một tiếng: “Bạn anh?” Nếu là cái dạng dờ dờ ương ương như hần thì cô xin cảm ơn, cô mới không cần nha!!!

Chương 6: Nhà Hàng Phương Nam.

Sau khi bị áp tải lên xe. Cô nàng nào đó mới đau khổ ngộ ra: Cô không cần cùng việc cô có đi hay không là hai chuyện hoàn toàn khác nhau a! Chiếc xe BMW sang trọng đỗ xịch trước đại sảnh nhà hàng năm sao có tiếng trong thành phố, Dương Nhật Phong tiêu sái anh tuấn, phong độ ngất trời mở cửa xe bước xuống, sẵn tiện vòng một đường sang mở cửa bên Lâm Uyên Nhu: “Xuống!” “Không!!!” Cô nàng nào đó không biết từ lúc nào đã xoay người lại, ôm lấy ghế xe, chết dí dính cứng ngắt trên đó gối cũng không ra. Đồng chí Yêu Nghiệt nhìn một màn này mà mặt mũi nhất thời trở nên tối tăm âm u, khó coi vô cùng! Nghiến răng nghiến lợi phun ra mấy chữ: “Tôi đếm từ một đến ba! Em mau từ trên xe bò xuống cho tôi, nếu không thì đừng có trách!!!” “Không xuống!” Xem hán làm được gì cô? Nếu hán dám động tay động chân, cô liền la lên. Ai sợ ai chứ?! “Em muốn tôi cùng em chơi trò xe chẵn* không?” Tên nào đó âm hiểm nheo nheo mắt. (* Trò xe chẵn: cái này. . . thì là hai người làm cái gì cái gì đó ở trên xe ấy. . . *Phun máu mũi*) Chỉ thấy Lâm Uyên Nhu như gặp ma, nhanh như bay phóng xuống đất, mặt mày hớn hờ tươi cười nhìn vào so với khóc càng khó coi hơn. Tiên sinh à! Là tôi sợ anh! Tôi sợ anh đây được chưa? Lâm Uyên Nhu ngược nhìn một lượt tám biển ghi hai chữ “Phương Nam” đồ sộ mà nuốt nước miếng “Ừc!” Một tiếng. Bạn của yêu nghiệt họa chăng chính là yêu quái, mà nơi ở của yêu quái người ta vẫn thường gọi là “yêu động” không phải sao? Ai u! Xem ra hôm nay cô thực sự lọt vào hang ổ này rồi!!! Dương Nhật Phong tiến lên năm bước, lại thấy có gì đó không ổn liền quay người lại. Đập vào mắt là hình ảnh Lâm Uyên Nhu tiến hai bước lùi ba bước vô cùng khoa trương, sắc mặt mới hòa hoãn chút ít hoàn toàn hóa đen. Con bà nó! Cô nương à, cô làm ơn đừng có dùng hành động như sắp bị bắn vào kỹ viện kia trưng ra trước mặt tôi có được không? Thế là cô nàng nào đó bị Dương Nhật Phong dùng sức chấn trau hai hốc vác vào quây tiếp tân của nhà hàng. Nữ nhân viên dùng ánh mắt sùng bái nhìn ngắm hán một lượt từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài không sót một chỗ. Cuối cùng ánh mắt cũng chuyển lên người Lâm Uyên Nhu, sùng bái biến đầu mắt tằm, Lâm Uyên Nhu chỉ thấy da gà toàn thân sắp khởi nghĩa đến nơi. “Tiên sinh! Xin hỏi ngài cần gì?” “Cô là nhân viên mới à?” Dương Nhật Phong tựa tiểu phi tiểu nhìn nữ nhân viên một cái. Chỉ thấy hai má cô ta đã đỏ nay lại càng giống như bị một chén nước sôi gội qua, e thẹn gật đầu một cái. Lâm Uyên Nhu trong lòng âm thầm khinh bỉ cảnh tượng trước mắt một trăm một nghìn lần. Cô khinh a khinh a khinh, cô gái nhỏ à! Cô đừng để vẻ bề ngoài sáng sủa đẹp trai dễ nhìn của hán lừa tình, thực ra tên này bề ngoài thiên sứ tâm địa ác ma, giết người không thấy máu, chuyên gia sắc dụ những cô gái nhỏ ngây thơ như cô vậy. . . nhìn xem, tôi chính là điển hình, là một hình mẫu vô cùng sống động vô cùng chân thực này. Mà cô nhân viên nhỏ bé kia đâu hề hay biết, vẫn như củ bị lột vỏ bọc vô cùng bất mắt của Yêu nghiệt tiên sinh đánh lừa. Hân hoi gì đều ngoan ngoãn khai ra. Không biết bao lâu sau, khi mà Lâm Uyên Nhu gần như ngủ gục trên quây tiếp tân, cuối cùng Dương Nhật Phong cũng đem sự chú ý quay trở về trên người cô: “Hán ta đang nồng hậu tiếp đón nhân viên mới, lát nữa nghỉ trưa sẽ đến gặp chúng ta” Lâm Uyên Nhu còn chưa kịp hiểu cái gì là cái gì đã bị hán lôi sên sệt rẽ sang lối khác trước ánh mắt giết người của nhân viên nhỏ. Cô nàng nào đó đột nhiên có cảm giác rất rất -_-|| Cô à, nhìn tôi như vậy có tác dụng gì chứ, hay là cô trực tiếp đến đây lôi hán ta về nhà nuôi, giải thoát cho tôi, tôi liền dùng tổ tiên nhà mình cùng nhau cảm ơn cô, làm trâu làm ngựa cho cô. Lời này vẫn là nghĩ trong lòng chưa có nói ra ngoài đã thấy nữ nhân viên thanh thuần bé nhỏ ba bước thành một bước chạy vội tới chỗ bọn họ: “Tiên sinh! Làm ơn xin đừng bước!!!” Lâm Uyên Nhu: >.< “Này này! Cô có phải là người siêu năng lực- tâm ngữ giả chuyên đọc suy nghĩ của người khác hay không vậy? Vậy thì tôi đây mạo muội xin rút lại câu nói cuối cùng a~ Tên yêu nghiệt nào đó vô cùng không có kiên nhẫn quay lại, liếc xéo cô nhân viên nhỏ một cái: “Chuyện gì?” Hân vào đây trên dưới một nghìn một vạn lần, cũng chưa từng có ai dám ngăn chân không cho hán vào, vậy mà hôm nay. . . Cô nhân viên bị bộ dạng của hán hù cho hết hồn lùi lại một bước, lúc này rõ ràng là một chàng trai anh tuấn tiêu sái, thoát cái liên biến thành một người gay gắt khó chịu. Anh thanh niên này không phải tâm tính có vấn đề chứ?!? Nghĩ đến đây liền chuyển cho Lâm Uyên Nhu một ánh mắt sùng bái. Lâm Uyên Nhu bị sự thay đổi chóng mặt của bọn họ làm cho không biết nên khóc hay nên cười mới phải. Cô gái nhỏ à, em cuối cùng cũng nhận ra bộ mặt thật của tên biến thái này rồi sao?! Chị biết em rất hâm mộ chị đúng không? Nhưng chị đây con bà nó cũng không muốn như vậy bị hán ta chề nạt đâu nhá! Chị đây một thân công chính nghiêm minh, hắc bạch phân minh*, một con người ngay thẳng đoan trang như chị rất không muốn dính dáng chút gì tới hán ta à nha! (* Hắc bạch phân minh: Đen trắng rõ ràng). Nữ nhân viên nhỏ nhoi yếu đuối sau mười giây định thần, vỗ vờ ngực tiến tới một bước: “Ngài không thể tự tiện ra vào nhà bếp như vậy, có gì xin mời ngài đến khu vực nhà ăn ngồi đợi một lát!” “Hừ! Tôi đây chưa bao giờ phải đợi ai!!!” Tên Yêu nghiệt nào đó ầu ẩu hất cằm. Lâm Uyên Nhu đen mặt kéo kéo cánh tay đang bị hán nắm chặt đến phát đau ra, lập tức bị hán ta trừng đến cháy mặt. Cô 囧 nha! Tay là của cô, hán lấy quyền gì mà giữ lấy chứ? Trong lúc ba người còn đang đắm chìm trong không khí khó chịu vô cùng, cứu tinh bỗng dưng xuất hiện. “Quản lý La!” Cô nhân viên vui mừng hô một tiếng. Một người đàn ông tuổi ngoài bốn mươi, tóc trên đầu đen mượt nhưng tội một nỗi hói một khoảng to, ăn vận như mấy người quản gia trong phim truyện mà Lâm Uyên Nhu vẫn thường xem, thông thả bước lại phía bọn họ. “Lão La!” Dương Nhật Phong cũng hào hứng gọi. Hừ, để xem hán ta xử lý cô nhóc không hiểu chuyện này như thế nào!: “Nhân viên mới của ông lựa chọn đây sao?” Người đàn ông được gọi cái gì La quản lý lễ phép cúi người một góc 45°, ngẩng đầu lên cười hiền hậu với nữ nhân viên còn chưa hiểu mô tê gì rồi bảo cô ta trở về quây. Sau khi nhân viên kia đã đi khỏi, La quản lý mới cười rạo rờ như hoa mùa xuân với hai người bọn Dương Nhật Phong: “Cậu chủ Phong! Phương Boss đang trong giờ làm việc!” “Tôi biết, lát nữa bảo cậu ta xuống gặp tôi! Nhưng mà tôi muốn hỏi ông, từ khi nào tôi đây cũng không được xuống nhà bếp vậy?” Dương yêu nghiệt ngoài cười nhưng trong không cười hỏi nhỏ, còn ẩn ý liếc sang cô nhân viên đang chú tâm nghe lời bọn họ nói chuyện một cái. La quản lý trong phút chốc thu hồi nụ cười trên mặt, lại lễ phép: “Là nhân viên mới nên không hiểu chuyện, lát nữa tôi sẽ tập hợp hết các nhân viên mới lại dặn dò kỹ lưỡng!” “Thằng nhóc này đúng là khó chịu nhất rồi! Haizzz... La quản lý nói xong liền sải bước đến bên cạnh quây tiếp tân, bỏ lại Lâm Uyên Nhu và Dương Nhật Phong đứng tro trọi trước đại sảnh. Trong lòng Lâm Uyên Nhu không ngừng tự hỏi n lần, cái người gọi Phương Boss kia rốt cuộc là ai.

Chương 7: Công Việc Mới.

Sau khi vị La quản lý đáng kính đi khỏi, đồng chí yêu nghiệt lại tiếp tục công cuộc đào khoét, vơ vét tài nguyên thiên nhiên trong nhà hàng Phương Nam. Gọi là “tài nguyên thiên nhiên”, vì nhà hàng năm sao này chủ yếu dùng nguồn nguyên liệu cung cấp từ các trang trại rau sạch trên toàn quốc, giá thức ăn ở đây tương đối khiến một nữ nhân thất nghiệp như Lâm Uyên Nhu có loại xúc động muốn thất cô tự vẫn. . .Mắc kinh khủng, mắc dã mang, mắc không còn từ nào để diễn tả!!! Nhưng kì lạ là có rất nhiều người đến đây đốt tiền nha?! Lâm Uyên Nhu nhìn người nào đó chấp tay sau đít chạy hết chỗ này tới chỗ khác xem xét, mặt đen thành cái đít nổi. “Món này là ai gọi thế?” Dương Nhật Phong vừa nói, vừa vơon đũa gấp lấy miếng cá tươi ngon trên đĩa. Hừm! Không tệ, rất có mùi vị, đúng là đến đây ăn chắc không bao giờ là phượng án tôi!! Nam đầu bếp nhìn hân cười cười, hình như đã quá quen với tình cảnh này rồi, chỉ tiếp tục làm tròn bổn phận của mình, mặt không hề ngược lên: “Là ông Lí của công ty Thiên gì gì đó!” Yêu nghiệt tiên sinh khề “À!” một tiếng, an nhân thưởng thức miếng mồi ngon trên tay, quay sang nhìn Lâm Uyên Nhu: “Có muốn ăn cái gì không? Tôi lấy cho em!” Cô nàng nào đó lườm hân cháy mắt, phun ra hai chữ: “Không cần!!!” Cô mới không có mặt dày như hân, đến chỗ người khác ăn chắc còn làm ra bộ dáng như điều này là đương nhiên vậy! Với lại lúc này ở nhà đã ăn no rồi không phải sao? Không biết bụng tên này làm bằng gì mà chứa được nhiều như thế nhỉ? Trong lúc Lâm Uyên Nhu đang rất xấu mặt vì hành động của nam nhân đi chung với mình thì bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập cùng âm thanh nói chuyện của một số người, trong đó hình như có cả giọng nói trước đây Lâm Uyên Nhu cô từng nghe qua một lần. Phải! Chính là giọng nói nghe được khi Dương Nhật Phong nói chuyện điện thoại với cái người tên gọi Dương Hoàng Phương kia. “Tôi vào toilet một lát!” Toàn thân cô nàng nào đó căng như dây đàn. Khó hiểu, đây chẳng qua cũng chỉ coi như là một buổi đi xin việc thông thường thôi mà, tại sao cô lại có cảm giác như sắp bị người ta giám sát tới nơi vậy? Lần trước vào đồn công an cũng chưa có căng thẳng bằng nha!! “Vào trong đây làm gì?” Dương Nhật Phong nhất thời không thích ứng kịp với hoàn cảnh, thốt ra một câu này xong liền muốn tự cắn đứt lưỡi mình. Ặc! Vào trong toilet còn có thể làm gì chứ?? Tất nhiên là. . . hắc hắc ^o^ “Mặc kệ tôi!” Lâm Uyên Nhu đen mặt gằn từng chữ, xoay người định bỏ đi thì bà vai bị một cánh tay níu lại. Không ai khác chính là Yêu nghiệt tiên sinh gian manh giảo trá: “Này! Đừng mới với tôi là em vừa lâm trận liền muốn bỏ trốn đấy chứ???” Cô nàng nào đó bị đâm trúng tim đen, cả thân mình bỗng chốc cứng đờ. Đồng chí à, anh là con giun trong bụng tôi hay sao vậy???” Dương Nhật Phong nhìn người trong tay đơ mắt ba giây, càng khẳng định ý kiến của mình: “Nhìn em cứ như sắp bị tôi bán vào kĩ viện đến nơi ấy?” Lần này Lâm Uyên Nhu thật sự chắc chắn, tên Dương Nhật Phong này nhất định chính là con giun trong bụng cô rồi!! >.< Cô nàng nào đó có tật giật mình, quay sang nhìn hân ta cười hề hề mấy tiếng, tông chạy thẳng luôn vào nhà vệ sinh. Dương Nhật Phong: . . . -||| Cùng lúc với tiếng cửa toilet đóng cái “Rầm” chính là tiếng đập cửa xông vào của một ai đó. Dương Hoàng Phương khí thế hùng hục lao vào nhà bếp, một tay nói lỏng caravat trên cổ, một tay kéo cái ghế tựa nhỏ ngồi xuống đối diện Dương Nhật Phong đang đứng. Câu đầu tiên thốt ra chính là: “Tiền của ta đâu???” Đồng chí Dương Nhật Phong giả ngu hỏi lại: “Tiền gì? Ta nhớ đâu có thiếu nợ người!!!” “Tiền com trưa, năm năm tám tháng hai mươi sáu ngày, trừ những ngày lễ tết ta đặc biệt chiếu cố nhà người khỏi thanh toán, còn lại đưa hết cho ta!!!” “Ta có nói là ta sẽ trả à? Là tự người hoang tưởng thôi!” Tên nào đó đứng chuẩn mặt dày phẩy phẩy tay, đồng thời buông đũa, cũng kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện Dương Hoàng Phương “ÁÁÁ!!!” Từ cửa đột nhiên truyền đến một tiếng hét ngập tràn kích động. Dương Hoàng Phương nhảm chán ngáp một cái, biết trước sớm muộn gì chuyện này cũng xảy ra, nằm úp mặt xuống bàn nghỉ ngơi. Trái với vẻ điềm nhiên của bạn tốt, Dương Nhật Phong hoàn toàn bị chấn kinh. Chủ nhân của tiếng hét này tương đối quen mặt. Ặc! Không phải chính là bạn của Lâm Uyên Nhu, đã gặp một lần ở tiệm KFC ngày nào hay sao? Nói như vậy cô nàng cũng chính là một trong số những Fan hâm mộ của hân? “Đình Phong? Anh là Đình Phong phải không??” Ôi ôi!!!” Trần Ngạc Hy vô cùng kích động lao như tên bắn về phía Dương Nhật Phong. Không ngờ Boss thôi tha đại nhân kia nói thật, anh ta như vậy mà lại là bạn thân kiếm luôn anh em kết nghĩa với người cô thần tượng nha! “À. . . ừ!!” Đồng chí yêu nghiệt xanh mặt gật nhẹ đầu. Đình Phong chính là nghệ danh của hân, nhưng mà. . . có cần xúc động như vậy không? Hân thực sự sợ cô nàng này sẽ xé xác hân ra mất >.<||| Bà xã tương lai, em chết trong nhà vệ sinh luôn rồi à? TT^TT. . . . Trần Ngạc Hy ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, quyết định bỏ qua thần tượng xa vời đang ở trước mặt, nhảy phốc lại chỗ Dương Hoàng Phương lay lay anh ta dậy. Vừa lúc người được gọi ngán lên, Lâm Uyên Nhu cũng từ nhà vệ sinh bỏ ra. Dương Nhật Phong như nhìn thấy cứu tinh, chạy lại nắm tay cô nàng kéo đến bên bàn trước ánh mắt trợn trợn của người ngoài cuộc Trần Ngạc Hy. “Ngạc Hy???” Sao mày lại ở đây?” Lâm Uyên Nhu còn kinh ngạc hơn, quên cả bàn tay mình bị tên nào đó xấu xa nắm chặt. Trần Ngạc Hy hết nhìn Lâm Uyên Nhu lại nhìn Dương Nhật Phong, dụi dụi mắt, tiếp tục nhìn đến hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, nói như thét: “Câu này tao hỏi mày mới đúng, còn nữa! Chuyện này là sao? Hai người quen nhau?” Lâm Uyên Nhu khóc không ra nước mắt. Oan a oan! Cô nào muốn quen cái tên này chứ!! Cô hỏi hận, con bà nó hỏi hận muốn chết đây này!!! Thế là tình cảnh như thế này xảy ra: Trần Ngạc Hy lôi Lâm Uyên Nhu sang một góc vừa nhai đùi gà- món ăn yêu thích của mình vừa tra hỏi bạn tốt như điều tra tội phạm; Đồng chí yêu nghiệt Dương Nhật Phong ở một bên giải thích lí do lần này đến tìm Dương Hoàng Phương, còn người gọi Dương Hoàng Phương kia lại an nhân vừa lườm Trần Ngạc Hy, lườm cô nàng xong lại quay sang lườm Dương Nhật Phong: “Ta ở đây nuôi một con hồ cái trợ lí đã muốn phát điên rồi, người còn tìm ta làm thay công vụ trông trẻ sao? Có lương không???” “Hà hà! Nhà người nói xem” Dương Nhật Phong gian manh cười đến híp mắt. “Theo ta đoán thì chính là không có rồi! Miễn bàn nữa đi!!!” Ông chủ nhà hàng nào đó vô cùng không vui liếc xéo hân ta mấy cái. “Người dám không nhận? Ta liền tung tin với báo chí chúng ta đang yêu nhau, để xem sao này người làm sao sống cuộc sống an nhàn!!!” Yêu nghiệt tiên sinh rất không có nhân tính buông mồi uy hiếp. Dương Hoàng Phương bỗng chốc xanh mặt: “Người dám?” “Người lại đoán đi!” “Ta nhận!!!” Ông chủ nhà hàng khóc không ra nước mắt. Khi xưa nhất định anh ăn ở quá không có đức nên mới kết giao được người “bạn tốt” như vậy a! ***** Trần Ngạc Hy với thân phận là trợ lí kiêm luôn bạn tốt của nhân viên mới Lâm Uyên Nhu, được phân cho công việc dẫn cô nàng người mới này đi dạo một vòng, tham quan khuôn viên bao quát của nhà hàng, tìm hiểu khách hàng. . . vân vân và mây mây. . . Lâm Uyên Nhu vốn dĩ nghĩ mình đến đây làm đầu bếp, không ngờ công việc nhận được lại chính là. . . tiếp tân! Tức là cô phải làm đồng nghiệp với cô tiểu nhân viên đứng quầy lúc này- người nhìn cô bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống! Mà kẻ vui vẻ nhất chắc cũng chính là tên Yêu nghiệt Dương Nhật Phong kia. Nhìn hân ta cười đến chẳng thấy tổ quốc nằm ở hướng nào mà Lâm Uyên Nhu vô cùng vô cùng muốn giết người!!! Đồng chí Dương à! Nhìn tôi sắp bị người ta hành hạ hạnh phúc đến vậy sao?!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mù Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Quà Mừng Việc Mới.

Cũng may cho Lâm Uyên Nhu, có Trần Ngạc Hy là bạn trong chỗ làm mới nên cuộc sống đối với cô nàng cũng không có gì gọi là khó khăn cho lắm, ngoài trừ. . .

“Chị Lâm, đi lấy cho em cốc cà phê với!!”

Chính là vấn đề này! Ma cũ ăn hiếp ma mới. Nhưng mà, tình hình của cô phải gọi là người cũ ăn hiếp người mới thì đúng hơn!

(Cô nàng nào đó nói mình không muốn thành ma, nên đành tạm dùng từ người thể vào trước vẽ mặt vô cùng 囧 của tác giả).

“Ừ!” Cô nàng nào đó tuy là trong lòng có chút không cam tâm nhưng ngoài mặt vẫn làm ra bộ dáng người nghe lời dễ sai bảo gât đầu một cái.

Uống cho chết cả họ nhà cô đi, tôi sẽ cho cô biết thế nào là mùi vị “cà phê phin pha với muối hột”! Tha mẹ*!! Tôi đây tạm thời nhường nhịn cô, nhai ranh miệng còn hơi sữa, chị làm người lớn không chấp nhặt cung, cung đừng có mà lên mặt nhá. Đợi bà đây con mẹ nó lên chức làm quản lý, tôi thế tôi sẽ trừ lương cô, đuổi việc cô, cho cô chết không chỗ chôn!!! Dám sai bảo bà à???!

(*Tha mẹ= TM: con mẹ =.=)

“Chị đi nhanh lên chút đi!!!” Tiểu Diễm - Nhân viên “miệng còn hơi sữa” trong lòng Lâm Uyển Nhu- Võ Thúy Diễm, không kiên nhẫn thúc giục.

Hừ! Thế loại cô ta ghét nhất chính là những người “đi cửa sau” như Lâm Uyển Nhu này, bắt tài vô dụng, dựa vào quan hệ cá nhân để bỏ lên chức vụ, đúng là chửi ra làm sao!! Cái này là độc quyền của Thúy Diễm cô a!!!

(TG: *Bỏ chiếu toàn tập* tương giẻ -_-|||)

“Cha mẹ cô sinh ra cho cô cặp chân chỉ dùng để mang giày trang trí thôi à?!” Trần Ngạc Hy khí thế bùng bùng đột nhiên xuất hiện, thấy cảnh bạn tốt lâu năm bị cô nhóc kia ức hiếp, trong lòng rất không vui.

Cô tiểu nhân viên thoáng đầu là giật mình, lát sau liền xanh mặt ập ứng gọi: “Trần. . . Trần trợ lý!”

“Tên gì nhỉ? À. . .Thúy Diễm hả???!” Trần Ngạc Hy không quan tâm đến cô nàng, tiện tay lật lật tẩm tẽ nhân viên đang đeo trên ngực nhóc nhỏ, cười tươi đến là xuân về hoa nở phun ra mấy chữ: “Trừ nửa tháng lương!!!”

Thúy Diễm cô nương khóc không ra nước mắt, mặt méo sệt: “Lí do gì ạ?!”

“Ức hiếp nhân viên mới!!! Trừ thêm nửa tháng lương tội sai không biết nhận!!!” Trần Ngạc Hy rất biết tiết kiệm tiền cho ông chủ nhà mình, kiếm có trừ ngang trần dọc.

Oa ha! Cô ở trong này bị tên đại Boss thôi đó hăm he trừ lương, ra ngoài chí ít cũng phải có người trừc giận chứ?! Nhỉ???

Lâm Uyển Nhu ở một bên nhìn thói xấu ngàn năm không bỏ của bạn tốt mà đen mặt. Nếu cô đoán không nhầm, số tiền một tháng lương của nhân viên nhỏ kia nhất định bị chuyển khoảng sang tên của cô nàng nào đó đang đứng ở đây! Còn ai nữa chứ, chính là bạn Trần Ngạc Hy yêu tiền như mạng kia rồi!!

“Uyển Nhu, ở đây làm việc không thoải mái cứ nói một tiếng, ta nhất định giúp nhà người an cư lạc nghiệp!” Trần Ngạc Hy tâm huyết dâng trào vỗ vỗ bả vai bạn tốt.

Lâm Uyển Nhu làm ra bộ dáng cảm động muốn chết sịt sịt: “Đồng chí, muôn ngàn lần cảm tạ người!!!”

Trần Ngạc Hy khí phách một tay chống nạnh một tay xua xua: “Không có việc gì thì đừng khách sáo, đều là chị em tốt cả!!!”

Cô nhân viên Thúy Diễm đen mặt đứng nhìn hai người diễn một vở kịch tỷ muội tình thâm mà nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: Tiền của cô ta a! Một tháng lương cực khổ lam lũ của cô ta a!! Cô ta muốn xin thôi việc, muốn đình công!!! Nhưng mà, . . . thôi đi!

Đến trưa hôm đó, cô nàng Lâm Uyển Nhu mới thực chậm trễ giác ngộ ra rằng: tỷ muội tình thâm chỉ mãi mãi là kịch! Thực tế thì luôn phũ phàng hơn như vậy rất nhiều!!!

Lấy mình chứng cụ thể như:

Tối giờ cơm trưa, Trần Ngạc Hy hăng hái như điên dùng tốc độ tên lửa phóng 125km/h bay vèo vèo xuống chỗ cô, y như chuyện dĩ nhiên mà quăng cho cô một câu: “Bao tao ăn trưa!”

“Tại sao tao phải bao mày ăn?” Lâm Uyển Nhu rất không thương tiếc lườm lườm cô bạn thân của mình, tiện tay ném lên đầu cô nàng một viên kẹo ngậm.

Trần Ngạc Hy vừa nhanh tay chụp viên kẹo Lâm Uyển Nhu ném qua, vừa không ngừng luôn mồm: “Công lao lúc sáng tao ứng cứu mày! Chứ mày nghĩ tao làm không công à?”

“Tao đâu có mượn mày!” Cô nàng nào đó vô cùng ngang ngược hất cái mặt lên trời: “Là do mày tự mình nhiều chuyện, lo chuyện bao đồng thôi!!!” Nghĩ muốn cô bỏ tiền ra cho cô bạn này ăn? Xin lỗi lão thiên trên kia! Cô còn chưa có muốn gia nhập vào hàng ngũ vô sản còn bị phá sản đâu!!!

“Lâm Uyển Nhu! Nhà ngươi được lắm, cái đĩa ăn cháo đá bát, làm người không có lương tâm nhà ngươi!!! Sau này ta mới không cần giúp nhà ngươi nữa!!” Trần Ngạc Hy tức đến xem chút học mầu mồm, nhảy tung tung lên chửi xối xả.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng chuông gió leng ken, cánh cửa mạ vàng của nhà hàng bật mở, Lâm Uyển Nhu theo thói quen cúi đầu máy móc, quên mất bây giờ đã là giờ nghỉ giải lao rồi: “Kính chào quý khách!”

“...” Người khách kia rất lâu sau đó cũng không có trả lời, lâu đến nỗi Lâm Uyển Nhu ngỡ như cái đầu của mình sắp sủi vì mỏi mà rơi luôn xuống đất.

“Nhóc con!” Giọng nói trầm bổng quen tai vang lên. Toàn thân Lâm Uyển Nhu theo đó hóa đá.

Không phải chứ? Hắn ta như thế nào lại xuất hiện nữa rồi??

Chuyện là từ khi Lâm Uyển Nhu vào nhà hàng Phụng Nam này làm tính đến nay cũng hơn nửa tháng, đồng chí yêu nghiệt rất biết điều không có xuất hiện lần nào, đúng lúc hôm nay cô nghĩ rằng hắn ta chơi chán rồi nên mới không tìm cô gây sự như trước thì hắn ta lại như hồn ma bóng quế, vật vờ trước mặt cô.

“Anh sao lại ở đây?”

“Sao vậy? Nhìn em khi thấy tôi có vẻ không vui nhỉ?!” Dương Nhật Phong sắc mặt tựa hồ có chút mệt mỏi, đứng dựa lưng vào thành quầy nơi Lâm Uyển Nhu đang làm việc.

Trần Ngạc Hy cô nương rất không có nghĩa khí chuẩn mất từ đời trước rồi, cô nàng Thúy Diễm chanh chua cũng đã ra nhà ăn an nhàn thưởng thức bữa trưa của cô ta, sẵn tiện trực giặt lên đầu mấy món ăn. Hiện tại, trong nhà hàng ngoài mấy người khách ra vào thưa thớt thì cũng chỉ còn lại hai người, không khí nhất thời có chút mập mờ.

Lâm Uyển Nhu bị hắn hỏi như vậy, không biết vì sao trong lòng có chút áy náy, vội vàng lắc đầu: “Cũng không phải!”

Áy náy con quỷ! Cô làm gì mà phải áy náy chứ? Là hắn cắt đứt liên lạc với cô trước, có mấy lần cô gọi điện cho hắn, muốn hỏi thử xem hắn ta chết hay chưa thì đáp lại cho cô chỉ là giọng nói máy móc “Thuê bao không liên lạc được...” mà thôi, một lần, hai lần, rồi ba lần, cô cuối cùng cũng không gọi tiếp nữa!

Dương Nhật Phong nghe được câu trả lời của cô, có chút hài lòng mỉm cười dịu dàng, ngoắc ngoắc đầu ngón tay: “Ra đây, tôi có thứ này cho em!”

Lâm Uyển Nhu nghe đến được tặng quà, bao nhiêu uất ức tan biến hết, trên miệng chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một cái đuôi, ngoe nguẩy chạy đến trước mặt đồng chí yêu nghiệt: “Thứ gì?”

“Nhắm mắt lại!” Dương tiên sinh ma mãnh nháy mắt với cô một cái.

Lâm Uyển Nhu trong lòng âm thầm gào thét một ngàn lần!

Làm ra vẻ thần bí cái khi họ, mau mau đưa quà ra đây cho bọn cô nương Aaa~ !

Nhưng vẫn rất nghe lời nhắm tịt hai mắt.

Đồng chí yêu nghiệt nhìn khuôn mặt trẻ con có chút chờ mong của cô, nhin không được mém chút phì cười. Hai bàn tay xanh xao hơn thấy rõ rút từ túi quần ra một chiếc hộp được bọc vải nhung màu đỏ sẫm, nhẹ nhàng tháo chiếc nơ trên hộp ra, sợi dây chuyền lấp lánh ánh bạc nhanh chóng hiện ra.

Lâm Uyển Nhu chờ đợi hơi lâu, bắt đầu có chút mất kiên nhẫn uống éo trong khi đôi mắt còn nhắm tịt: “Nhanh lên đi!!”

Dương Nhật Phong cười cười không nói gì, lấy sợi dây chuyền ra xong liền quăng luôn chiếc hộp sang một xó. Đến khi Lâm Uyển Nhu bị cảm giác lạnh thấu vào nơi cần cô làm cho giật mình mở mắt ra thì đập ngay vào mắt cô nàng là mặt dây chuyền kim cương đang phát ra ánh sáng chói lóa.

“Thứ này...???” Cô nàng nào đó kinh ngạc đến mức há hốc mồm, còn chưa nói được gì thì Dương Nhật Phong đã tự nhiên như lẽ hiển nhiên mà dựa cả thân người lên vai cô, cái mũi còn không an phận tiến sâu vào hõm cổ cô hít hà.

Lâm Uyển Nhu bị hắn làm cho vừa nhột vừa thẹn, đỏ mặt định đẩy hắn ra thì tên nào đó chỉ nhẹ giọng buông cho cô một câu hờ hững: “Quà mừng em có công việc mới!”

Cô nhất thời sững người, muốn nói gì đó nhưng không hiểu tại sao ra tới miệng lại hóa thành hai tiếng: “Cảm ơn” nhỏ như muỗi kêu.

Quà mừng công việc mới?

Cô là nên cảm động vì tấm lòng này của hắn hay sao???

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Có Tôi Cho Em Dưa!

Rất nhanh sau đó, cô nàng Lâm Uyên Nhu đau khổ ngộ ra một chuyện: Mãi mãi đừng bao giờ cảm động trước tấm lòng của Dương Nhật Phong!! Bởi vì... ha ha! Bây giờ cô đang ngồi trong nhà hàng năm sao nào đó, thoát cái từ nhân viên tiếp tân nhỏ bé biến thành thực khách đại nhân, bao trọn cả nhà hàng!! Tiền? Dương nhiên do cô trả! Thức ăn? Dương nhiên do tên nào đó chén sạch!!! Lâm Uyên Nhu có loại xúc động muốn học máu lần thứ n! Ác bá, đây chính là ác bá trong truyền thuyết!!! Cô đứng là khóc không ra nước mắt, cái này tính là thể loại gì chứ? Cô tốn hơi tốn sức đuổi đi một Trần Ngạc Hy ăn chực, lại gặp phải tên Yêu nghiệt này, tiền bỏ ra nhiều hơn, ăn được cũng ít hơn!! Ông trời đúng là không công bằng, cực kì không có công bằng a!!! Dương Nhật Phong dùng khăn ăn chùi miệng, vui sướng khi người gặp họa nhân nhà nhìn Lâm Uyên Nhu một cái: “Không vui à?” Lâm Uyên Nhu trong lòng không ngừng gào thét: Đại ca, đại gia, ông nội! Anh đem tiền lương còn chưa kịp lãnh trong tháng này của tôi tiêu sạch cho ông chủ tôi, anh bảo thử xem tôi dùng cách nào vui về đây??? Nhưng ngoài mặt vẫn cố làm ra nét tươi cười nịnh nọt: “Không có! Ha ha, đãi anh một bữa tôi đây thực con bà nó vinh hạnh muốn chết rồi!!” Càng nói càng biến thành bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi. Dương Nhật Phong nhìn cô, kéo ghế đứng dậy, bước đến trước mặt cô: “Thích không?” “Cái gì thích không?” Lâm Uyên Nhu có chút ngu ngơ ngược lên nhìn hắn. Tên này thay đổi chủ đề quá nhanh, cô mãi mãi vẫn không theo kịp. Dương Nhật Phong có chút buồn cười nhìn cô cả mặt đều là biểu cảm ngờ nghệch, nhất thời trong lòng nảy lên ý định xấu xa, trêu chọc cô: “Tối!!” “Hả!!! Ai... Ai cần thích anh!!!” Lâm Uyên Nhu phát ngốc hét một tiếng, cũng may nhà hàng này đã được cô bao trọn, nếu không thì con bà nhà nó cô biết tìm cái chỗ nào để đào hố nhảy xuống đây? Nền chỗ này toàn gạch men với xi măng nha TT^TT. “Em nói nhảm nói cuội cái gì thế? Ý tôi là ‘tôi...’ tặng em món quà có thích hay không?” “!!!” Dương Nhật Phong chống cằm cười hề hề: “Này, như em người ta gọi là cái gì nhỉ?? Có tật giật mình?!!” “Giật cái mông!!” Lâm Uyên Nhu nhất thời bị chọc cho quê quá hóa điên, từ trên ghế đập bàn đứng phắt dậy. Dương Nhật Phong chớp mắt vô tội, giả vờ làm bộ đáng bưng bình đại ngộ: “Thì ra là có tật giật mông à? Chẳng nhẽ tôi nhớ sai sao???” Lâm Uyên Nhu: “. . . =” “Anh không có sai, trăm sai ngàn sai là do tôi... Tiền sinh, tôi thực sự phải công nhận một điều: Tối! Lâm Uyên Nhu mãi mãi cũng không đầu vô mồm lại anh!!! Con bà nó chứ! Cô rất muốn học máu rồi, hu hu hu TT^TT. Dương Nhật Phong vui sướng khi người gặp họa nhân sắc mặt xám ngoét của Lâm Uyên Nhu, trong lòng không khỏi có chút thoải mái. Chuyện này hẳn đi lưu diễn, càng ngày thời gian ở nước ngoài càng lâu, bởi vậy thật không yên lòng để cô ở lại một mình không ai quản nên mới đưa cô đến Phương Nam này cho Dương Hoàng Phương trông giúp. Cũng không trách được hắn, thực sự hắn rất muốn đem cô theo, nhưng đám chó săn của mấy tờ báo là cái kia lợi hại như vậy, nhất định tháng ngày sau này của cô không còn được yên bình như lúc trước! Hắn không muốn mấy chuyện không đâu này ảnh hưởng tới cô. Có trời mới biết, trong khoảng thời gian nửa tháng kia hắn nhớ cô tới phát điên!! ***** Trở lại với khung cảnh trong nhà hàng, vì là ban ngày nên không hề có hoa có nến lãng mạn như trong mấy bộ phim Hàn Quốc, ngược lại có chút giống với cảnh tượng hai đồng nghiệp cùng nhau ăn cơm trưa nhàm chán, điểm khác biệt duy nhất chính là: Hai ‘đồng nghiệp’ này rất hào phóng bao luôn một cái nhà hàng!! Càng nghĩ tới chuyện này Lâm Uyên Nhu càng muốn khóc thét! Tên yêu nghiệt chết tiệt, tôi trừ cho nhà anh tán gia bại sản!! Đúng là cái loại địa chủ chuyên bóc lột giai cấp vô sản đây mà!!! Mà tiểu đồng nghiệp Thúy Diễm của Lâm Uyên Nhu cũng không vui về gì mấy. Khi không khi không cô phải đi phục vụ cho bà chị ngớ ngẩn kia, hỏi à làm sao cam tâm đây? Còn về phần cái người tên Dương Nhật Phong kia, sau khi cô hỏi thăm liền biết được thật ra anh ta chính là ông chủ thứ hai của nhà hàng này, vừa đẹp trai, vừa giàu có mà lại đi để mắt đến cái cô Lâm Uyên Nhu nhan sắc tầm thường, đầu óc ngu ngốc kia! Cô không hài lòng chút nào!!! “Nhóc con!” Dương Nhật Phong đột nhiên hướng Thúy Diễm kêu một tiếng. Vừa này hắn có cảm giác gì đó rất lạ, giống như người nào đó đang nhìn hắn chằm chằm vậy, quay qua quay lại thì bắt gặp ngay ánh mắt của cô nhóc lúc trước dám làm khó làm dễ hắn đang đứng cách đó một tầm kính. Thúy Diễm được soái ca trong lòng gọi, nhanh chân chạy lại. Tuy rằng cô chỉ là một nhân viên tiếp tân nho nhỏ, phận sự không bao gồm gì đến khách hàng trong nhà ăn, nhưng nếu trai đẹp đã gọi thì... có sao chứ: “Chuyện gì vậy ạ?” “Không có gì!” Dương Nhật Phong đối cô ta trưng ra một nụ cười nhẹ nhàng mà xa cách: “Cảm phiền cô đi gọi trợ lí Trần đến đây một chút!” Thúy Diễm ù rử gật đầu một cái: “Vâng!” Còn tưởng gọi cô làm chi, hừ!! Cô ta là nhân viên tiếp tân, chứ đâu phải bồi bàn!! (TG: *lờm* ăn cơm bỏ à chề?? Ai bảo mê trai, người ta kêu là ngoác đuôi chạy lại ngay!! = =) “Lâm phiền em rồi!” Lâm Uyên Nhu áy náy lè lưỡi, thực ra trong lòng còn đang thắc mắc Dương Nhật Phong gọi Trần Ngạc Hy làm gì. “Hừ!!” Thúy Diễm hung dữ trừng Lâm Uyên Nhu một cái, hậm hực dặm chân bình bịch rời khỏi. Cô nàng ngây thơ nào đó chả hiểu mô tê gì nhìn theo PP* Thúy Diễm đang lác lác uốn éo đi khỏi, rất thắc mắc quay sang hỏi Dương Nhật Phong: “Cô nhóc đó làm sao vậy?” “Không biết!” Yêu nghiệt tiền sinh không nhìn Lâm Uyên Nhu mà trả lời, ánh mắt sâu thẳm xoáy theo bóng lưng Thúy Diễm, trên mặt là nụ cười nguy hiểm như có như không. Lâm Uyên Nhu ngu ngơ “Ồ” một tiếng, cúi đầu xuống định gấp miếng thức ăn bỏ vào miệng thì... Ê?? Thức ăn của cô, trong chén của cô, đâu hết rồi??? Dương Nhật Phong nhìn nét ngắc nhiên cùng không hiểu của cô, miệng ngọc nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Tôi ăn rồi!” Lâm Uyên Nhu nghe xong mấy chữ này liền có loại xúc động muốn gào thét: Tiền sinh, tôi nhớ không lầm anh mang họ Dương chứ đâu phải họ Trư? Ăn nhiều như vậy không sợ no chết à??? (PP*: Mông – từ mạng, các bạn cứ nhìn rồi tưởng tượng xem có giống không nhé ^o^). Cái gì gọi là ‘không có mặt dày nhất, chỉ có mặt dày hơn’, Lâm Uyên Nhu cuối cùng cũng được chứng kiến. Sau khi hai người ăn xong, Trần Ngạc Hy theo lệnh triệu hồi của Dương Nhật Phong cuối cùng cũng lon ton chạy chân sáo xuống: “Có chuyện mau nói có rắm mau thôi!” “Cô gấp gấp muốn tôi thả rắm như vậy làm gì?” Dương Nhật Phong nhíu mày khó chịu nhìn Trần Ngạc Hy, hai tay chễm chệ khoanh tròn trước ngực. Trần Ngạc Hy cô nương tức đến dậm chân bành bịch. Lâm Uyên Nhu rất có lòng tốt, dùng ánh mắt cảm thông nhìn sang bạn tốt: “Hy Hy thân yêu, cậu đừng tùy tiện phun rắm bữa bãi trước mặt tên này!” “Cả họ nhà mày phun rắm í, con mắt nào của mày, lỗ tai nào của mày nghe tao phun rắm hả hả hả???” Trần Ngạc Hy bỗng chốc biến thân thành cạp mẹ, hùng hổ lay lay bà vai Lâm Uyên Nhu muốn rót ra: “Các người kêu bốn cô nương xuống đây là để cho các người hòa nhau sỉ nhục à???” “Nào dám!” Dương Nhật Phong ngoài cười nhưng trong không cười liếc xéo cô nàng hung dữ nào đó, sẵn tay kéo cô sang một bên. Trần Ngạc Hy không hiểu mô tê gì đã bị hắn ta lôi đi sên sệt, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm phẫn: “Làm cái quái gì thế?” “Trước khi đi lưu diễn tôi tặng cho cô cái gì?” Yêu nghiệt tiền sinh nguy hiểm nheo mắt. Trần Ngạc Hy không cần suy nghĩ trả lời ngay: “Ba tháng lương của tôi!!!” “Vậy tôi nhờ cô chuyện gì còn nhớ không???” Ánh mắt tên nào đó càng ngày càng nguy hiểm. Trần Ngạc Hy lại tiếp tục không cần suy nghĩ mà trả lời: “Hề hề!!! Tôi quên rồi!” “Tiếng rằng tên nào đó va vào nhau ken két... ‘A! Tôi nhớ rồi!!!’” Trần Ngạc Hy bị hắn hù cho mồ hôi lạnh cháy rùng rùng: “Tôi đã nhận lời trông Uyên Nhu giúp anh!” “Gì nữa?” Sắc mặt tên nào đó có chút hòa hoãn. Trần Ngạc Hy gãi đầu: “Còn sao?” Sao cô không nhớ nhỉ?? “Cô nói xem!?” “!!!” Sắc mặt hòa hoãn thay bằng khuôn mặt than đen ngàn năm, giọng điệu âm trầm như người mới đội mồ trời lên. Trần Ngạc Hy run rẩy bầy: “Bảo... bảo vệ cô ấy giúp anh!” “Tên nào đó không chút kiên nhẫn lại nghiêng răng ken két: “Nói vào chuyện chính đi!” “Chuyện... chuyện chính? A! Có chuyện gì cũng phải báo cho anh!” Trần Ngạc Hy cô chính là lần đầu tiên bị người ta áp bức như vậy, cô muốn vùng lên, cô muốn đình công, cô muốn... rất chi là ba chấm. Dương Nhật Phong lúc này mới hài lòng buông cổ áo cô nàng ra, Trần Ngạc Hy còn chưa kịp thở lấy hơi đã nghe thấy chất giọng như oan hồn của hắn ta lại vọng tới: “Cô gọi điện cho tôi đúng một lần, phun ra đúng một chữ ‘tốt’ liền cúp máy, còn nói có chuyện gì cũng báo cho tôi?” Trần Ngạc Hy áy náy vịn vẹo ngón tay: “Phí điện thoại quốc tế mắc lắm!” Mà Dương Nhật Phong nghe xong câu này xem chút nữa học máu. Lâm Uyên Nhu cô nương ở một bên chẳng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, ngây ngốc nhìn hai người họ xì xầm to nhỏ. What the f*ck??? Sau khi “đàm đạo” với nhau tầm chừng mười lăm phút, cuối cùng đồng chí Dương Nhật Phong cũng chịu buông tha cho cô nương vô tội Trần Ngạc Hy. Mà cô nương vô tội Trần Ngạc Hy khóc không ra

nước mắt rung rung nhìn Lâm Uyên Nhu một cách đầy ảm ỉm, sau đó sống không bằng chết lếch lên phòng làm việc, kì tích cả tuần sau cũng không thấy xuống chỗ Lâm Uyên Nhu tám năm nữa. Nhưng là... chuyện sau này vẫn là chuyện của sau này, ngay hiện tại mới là thứ đáng phải lo! Dương Nhật Phong vô cùng khó chịu thở “ph” ra một hơi, hướng về phía Trần Ngạc Hy mới vừa khuất bóng trừng mắt một cái, lại thật phi thường làm ra bộ mặt tươi cười rạng rỡ nhìn Lâm Uyên Nhu thêm một cái: “Em yêu!” Lâm Uyên Nhu cảm thấy gai óc cùng người đồng loạt nổi lên: “Có chuyện gì mau nói!” “Trả tiền đi!!!” Tên nào đó mặt dày trơ trên phun ra hai chữ. Mà Lâm Uyên Nhu nghe xong hai chữ này liền muốn dâng cho hắn một ngụm máu làm đẹp da mặt!!! Nhưng chuyện phun máu rồi cuộc cũng không thực hiện được, mà việc trả tiền lại thực hiện thuận lợi một cách khoa trương, Lâm Uyên Nhu từ tận sâu trong thâm tâm không ngừng n lần muốn lật bàn. Ông trời! Ông đang trêu cô có phải không?? Phải không??? Đáp án: Phải!!! Vì sau khi hai người bọn họ ăn trưa một cách “vui vẻ” xong, đại Boss mới của Lâm Uyên Nhu tức là Dương Hoàng Phương như mây trời nước chảy, lướt từ nơi nào đó trong nhà hàng ra, lạnh mặt phun mấy chữ: “Đừng có dọa nhân viên mới của tôi chạy mất, nếu không tôi chém chết!!!” Lúc ban đầu, Lâm Uyên Nhu còn tưởng anh ta đang bên vực mình, cảm động đến lệ rơi đầy mặt, nhưng còn chưa kịp cảm ơn thì ông chủ vô lương tâm nào đó lại phun thêm mấy chữ, hoàn toàn đề bẹp xúc cảm muốn lấy thân báo đáp của cô nàng: “Thúy Diễm trẻ người non dạ, hai người các người đừng có quá đáng với người ta quá, hai cô ta chạy đến tìm tôi lỗi nhai một trận, rất mệt đó có biết không?!” “Lúc nào thì hai người chúng tôi chọc cô ta vậy?!” Lâm Uyên Nhu có chút khó hiểu hỏi lại. Mà tên đầu xỏ gây ra họa Dương Nhật Phong cứ như người vô can chớp chớp mắt nhìn cô: “Hơ hơ! Em yêu, từ ‘chúng ta’ của em nghe vào thật là êm tai!!!” “Cảm ơn!!!” Lâm Uyên Nhu trừng mắt với hắn mấy cái, lại quay sang hướng Dương Hoàng Phương làm ra bộ dáng ngây thơ: “Chẳng phải cô ta tự nguyện sao? Tìm anh lỗi nhai làm gì?” Đại Boss nhìn cô nàng, không khỏi có chút bàng hoàng. Cái... cái vẻ mặt già nua này... Ặc! Một Dương Nhật Phong anh ta chịu còn không nổi, nay sao lại xuất hiện thêm một Lâm Uyên Nhu vậy??? Thế là... đại Boss nào đó quăng lại một câu, chạy tuốt lên phòng làm việc: “Ta vô can!!!” Lâm Uyên Nhu thật sự không hiểu gì đầu. Làm gì thấy cô tên Dương Hoàng Phương kia cứ như nhìn thấy ma vậy??? Dương Nhật Phong đột nhiên tiến lên hai bước, một tay nâng cằm Lâm Uyên Nhu lên cao, ánh mắt thâm thúy khác thường: “Tôi xin cho em nghỉ một buổi chiều rồi, theo bốn đại gia đi dạo phố đi!” Lâm Uyên Nhu đối diện với ánh mắt kia, đầu óc nhất thời có chút mụ mị, ngây ngô bừa một phút, lại bừa thêm một phút, sau đó... “Anh nói cái quái gì?!” “Σ(°Δ°|||)Hắn ta nói xin cho cô nghỉ một buổi chiều? Nếu cô nhớ không nhầm, cái nhà hàng ác bá này có quy định: nhân viên xin nghỉ không có lí do chính đáng tương đương bị trừ hai ngày lương! Trời có giáng thiên chỉ xuống cô cũng không tin việc mình xin nghỉ để đi dạo nằm trong top ‘những lí do chính đáng’ đâu!! TT^TTDương Nhật Phong!!! Tôi hận chết lão tổ tông nhà anh!!!! Đồng chí yêu nghiệt lại cảm thấy không có gì không đúng, nhân nhả buông cằm người nào đó ra, bắt lấy cánh tay cô: “Đi thôi!!!” Lâm Uyên Nhu nghĩ đến việc khi không bị trừ hết hai ngày lương một cách không còn gì oan uổng hơn, y như cái xác không hồn để mặc cho hắn kéo đến đâu thì đến. Nhưng đời không như mơ, lúc hai người đang định ra khỏi đại sảnh nhà hàng, Thúy Diễm đột nhiên từ đầu chạy ra, cái chân mang đôi giày cao gót đỏ chọi chặn ngang đường hai người đang đi, cặp mông son một màu còn đỏ hơn đôi gòy chảnh chọe ông ọ: “Lâm Uyên Nhu! Chị định đi đâu đấy? Bây giờ cũng là giờ làm việc rồi mà!!!” Dương Nhật Phong như có ý như vô tình giẫm luôn lên chân cô ả, lại còn làm ra bộ dạng ‘trẻ ngoan’ ngây thơ chớp chớp mắt: “Móng heo ai quăng giữa đường vậy? Thắt đứt quá đi! Tùy tiện không chịu được! @#%\$^&*/... ” (Đã lướt bót 1800 từ) – Lâm Uyên Nhu ở một bên xém chút cười phá lên, nhưng mà... nhìn a!!! Thúy Diễm tức lỗi mắt, rất cảm giận rút cái ‘móng heo’ về trong tư thế thực nữ chính hiệu, hít vào mấy hơi: “Anh Dương, tôi nể mặt anh là cổ đông của nhà hàng mới không nói gì anh! Xin anh giữ đúng lễ nghi một chút!!!” “Nể mặt? Tôi có bảo cô nể mặt tôi sao?? Còn nữa, nói về không biết lễ nghi thì còn ai hơn được cô cơ chứ? Tôi cứ như vậy đấy, xin nhân viên tiếp tân cao quý cứ đuổi việc cổ đông tôi đây đi!!!” Yêu nghiệt tiên sinh đúng chuẩn hóa thân thành bà già chanh chua, học theo giọng điệu của cô ả mà trả lời. Thúy Diễm biết mình lỡ lời, nhất thời cảm nín. Cô nàng Lâm Uyên Nhu ở một bên dùng ánh mắt vô cùng sung sướng khi người gặp họa nhìn đồng nghiệp. Hô hô, cô đã biết cái cảm giác bị trai đẹp ức hiếp thể thảm thể nào chưa?!! *Gào thét ing~* Nhưng mà... còn chưa gào thét xong thì đã bị tên nào đó lôi đi sên sệt. Dương Nhật Phong một tay nắm lấy tay cô, một tay đưa vào túi quần, thông dong mà nhân hạ, khoe miệng ẩn chứa một nụ cười như có như không. Thúy Diễm bị hai người họ hoàn toàn phớt lờ, cảm tức trong lòng không ngừng dâng trào. Lâm Uyên Nhu! Đề xem tôi xử lí cô như thế nào. Thực sự mà nói thì tuổi của cô ả và Lâm Uyên Nhu bằng nhau, nhưng do tháng sinh Lâm Uyên Nhu may mắn hơn cô ả hai tháng và lại cô ả cũng không muốn nhanh chóng biến thành bà cô già sớm như vậy nên mới gọi Lâm Uyên Nhu một tiếng chị. Nhưng xem ra Lâm Uyên Nhu này rất không coi ‘đồng nghiệp’ như cô ả ra gì rồi. Dương Nhật Phong dẫn Lâm Uyên Nhu ra xe, đẩy cô nàng lên taxi, nhưng cô nàng nào đó hình như không biết dụng ý của hắn cho lắm, bám dính trên mặt đường không chịu nhút nhích. “Lâm Uyên Nhu! Em thật muốn tôi hai tay bế em lên sao?” Tên nào đó cuối cùng cũng bùng nổ, một tay chống nạnh một tay bợ trán gào thét. Lâm Uyên Nhu kiên định lắc đầu: “Tôi không muốn nghỉ việc!!!” Càng không muốn đi cùng anh. Nhưng là nửa câu sau do dự mãi cuối cùng vẫn quyết định không nên nói ra. Đồng chí yêu nghiệt không nói hai lời, không delay hai giây sau, cô nàng nào đó thật con bà nó oanh oanh liệt liệt ngồi trên chiếc BMW màu đen sáng loáng, sang chảnh rời khỏi bán kính nhà hàng Phương Nam 2km. Dương Nhật Phong uyển chuyển điều khiển tay lái, một tay đưa lên day day hai bên thái dương đau nhức, Lâm Uyên Nhu lúc này cũng có chút chú ý đến sắc mặt hơi xanh xao của hắn: “Anh làm sao vậy? Không được khỏe?” “Cảm ơn em quan tâm” Yêu nghiệt tiên sinh cau có nhìn cô. Hừ! Không khỏe? Hắn ta con mẹ nó rất không được khỏe đây! Lịch trình lưu diễn ba tuần, hắn không ăn không ngủ chạy show gấp gấp thu lại còn hai tuần để bay về thăm cô, mà cô nàng này lại rất không hiểu chuyện, hắn chưa tức chết xem ra sức chịu đựng thể này là quá cao rồi! Còn muốn hắn khỏe?!! “Anh đừng như vậy! Không khỏe chỗ nào, tôi có thể giúp anh!!!” Lâm Uyên Nhu chồm qua người hắn một chút, nhìn cho thật kĩ khuôn mặt đẹp trai đáng đánh kia có chỗ nào giống như không tốt. Dương Nhật Phong nhìn lại cô, nét cười thoát ẩn thoát hiện: “Chỉ là thiếu ngủ, bây giờ chẳng phải đang nhờ em giúp đó sao?” “Hả?” Cô nàng nào đó còn chưa kịp hiểu cái mô tê gì thì chiếc xe đã dừng lại trước một khu chung cư cao cấp quen thuộc- nhà của đồng chí Yêu nghiệt Dương Nhật Phong! Đồng chí họ Dương tiêu sái bước xuống xe, vòng qua mở cửa cho Lâm Uyên Nhu, đợi cô ra khỏi mới thô bạo đóng lại đánh ‘Rầm’ một tiếng. Trong lúc Lâm Uyên Nhu đang ngơ ngác nhìn xung quanh, tên nào đó băng quơ hỏi một câu: “Tiểu nhân viên kia hình như không thích em cho lắm?” “À?” Lâm Uyên Nhu lấy làm lạ nghiêng đầu nhìn hắn. Dương Nhật Phong không quay đầu, bước đi trước dẫn đường: “Thúy Diễm ấy!” Lâm Uyên Nhu chạy theo sau hắn, trong lòng không khỏi xuất hiện loại xúc động muốn ăn tươi nuốt sống người đi trước mặt mình: “Cô ta ả há? Tôi thấy cũng không có vấn đề gì mà!” Cô ta ghét tôi cũng chẳng phải nhờ phúc của anh sao?? Hừ hừ!!! “Thật không?” Dương Nhật Phong nhăn nức thang má, dùng ánh mắt không tin quay lại nhìn cô. Cửa thang máy “Ting” một tiếng mở ra, vừa đúng lúc tên nào đó mở miệng: “Em có tôi chống lưng, đừng để mình chịu thiệt thòi!” Lâm Uyên Nhu thoáng bất ngờ, đứng chôn chân tại chỗ, không biết có phải mình nghe lầm hay không. Không biết bao nhiêu lâu sau khi tên nào đó khôi phục bản chất hung hăng lôi cô vào thang máy, Lâm Uyên Nhu mới như người bước ra từ cõi mộng cười hề hề nhìn hắn. Quái lạ! Sao cô cứ cảm thấy cái tên yêu nghiệt này hôm nay có chút gì đó rất bất bình thường nhỉ??

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Lọt Vào Hang Sói

Lâm Uyên Nhu đem theo một bụng nghi hoặc theo con sói nào đó vào hang, cửa vừa mở, đột nhiên có hai khối tròn tròn một lớn một nhỏ không khác nhau bao nhiêu xông ra, một khối ôm lấy chân Dương Nhật Phong, một khối ôm lấy chân Lâm Uyên Nhu. Cô nàng nào đó sao một lúc định thần nhòm kĩ, không nhìn được trong lòng: Quác??? Theo dung lượng tài sản chưa tới 1GB của bộ não kém cỏi cô đang sở hữu mà nhớ lại thì. . . hai cái chó mèo này không phải bây giờ nên ở nhà cô mới đúng sao??? “Anh làm sao đón chúng về đây?” Lâm Uyên Nhu sao nhiều đã kích liên tiếp, phản ứng cũng có phần nhanh nhạy hơn. Đồng chí họ Dương đáp rất hiển nhiên: “Vào nhà em đón về!” Lâm Uyên Nhu rất rất lại rất rất!!! Bạn trẻ à, ai mà không biết anh đến nhà tôi đón về chứ! Nhưng vấn đề ở đây chính là: “Anh làm sao vào được nhà tôi??? ” “Trực tiếp mở cửa bước vào!” Yêu nghiệt tiên sinh giống như trẻ ngoan thành thật khai báo, vừa gạt Tiểu Viên đang bám dưới chân mình ra vừa tiêu sái hướng sở pha đi đến mà ngồi xuống, ngửa cổ lên thành ghế nhắm mắt dưỡng thần, sẵn tiện quảng luôn chùm chìa khóa đang cầm trong tay xuống bàn. Lâm Uyên Nhu vốn còn đang định hỏi thêm gì đó nhưng ánh mắt vừa giao nhau với thứ hấn thấy xuống, lập tức cảm nín. . . không khí nhất thời có chút quỷ dị. . . Năm phút sau. . . Mười phút sau. . . Mười lăm phút sau: “Anh!! Anh. . . Như thế nào chìa khóa nhà tôi lại ở trong tay anh?” Còn khoa trương hơn chính là. . . quang quác! Số lượng hấn có so với cô còn nhiều hơn gấp năm lần! Là khoa trương nhiều hơn gấp năm lần nha?!!! Một sáu chìa khóa bản sau mười cái dùng dùng gián vào mắt Lâm Uyên Nhu, khiến cho cô nàng nhất thời không nói nên lời. Lão Thiên! Ông cũng thực quá “chiều cổ” con đi!!! Từ lúc mua nhà tới giờ chủ nhà cũ cũng chỉ giao cho con có hai cái chìa khóa, hấn ta lại “giúp” con làm thêm mười cái nữa. . . Cô nàng nào đó trong lòng không ngừng gào thét lần thứ n trong vòng hai tháng gần đây. Mà đồng chí Yêu nghiệt lại thông thả bỏ qua luôn khuôn mặt như cần phải ớt của cô, nhắm mắt dưỡng thần lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Lâm Uyên Nhu bạo phát, hoàn toàn bạo phát!!! “Anh. . . Anh. . . Anh” Nhưng mà. . . bạo phát là một chuyện, như thế nào bạo phát lại là một chuyện khác nữa! (͡° ͜ʖ ͡°) Cuộc sống không công bằng, quá quá quá không công bằng rồi!!! Lâm Uyên Nhu ngăn cho mình không lật bàn vùng dậy, nhanh thoăn thoát chớp lấy chùm chìa khóa trên bàn nhét vào túi xách đang đeo bên người. Bạn trẻ họ Dương không quan tâm làm mấy, hai mắt vẫn nhắm tịt ngay cả lông mi cũng chẳng thêm lay động lấy một cái, nhưng bàn tay thon dài lại từ từ rút trong túi quần ra một thứ. . . “Cạch” quăng lên bàn. Lâm Uyên Nhu mắt chữ A mồm chữ O tròn trĩnh muốn rớt trong ra ngoài. . . này. . . này, lại thêm mười cái là như thế nào??? (° ▽ °) Cô nàng nào đó lại nhanh như chớp chồm về một chùm nữa. . . Bạn trẻ họ Dương. . . quăng ra thêm một chùm nữa. . . Lại chớp. . . Lại quăng. . . Lại chớp. . . Lại quăng. . . Lâm Uyên Nhu!!!, cực kì biết giác ngộ trúc ngược đồng chia chìa khóa vừa chớp vào túi trở ra. Cô một mồi a~ Tên này. . . quá đã thương người đi!!! Đúng lúc cô nàng nào đó cực kì suy sụp, đồng chí Yêu nghiệt cuối cùng cũng chịu mở mắt, mỉm cười đến là xuân về hoa nở, nhân nhả thu vào đồng sắt thép trên bàn, nhẹ nhàng đối Lâm Uyên Nhu nháy mắt: “Nói cho em biết một bí mật!” Cô nàng nào đó: “????” Bạn học Dương: “Thật ra thì. . . chùm lúc này tôi trao cho em chính là mười chiếc cuối cùng!” Trong phòng đột ngột vang đến tiếng phun máu. . . không phải, chính xác thì chính là phun nước!!! Bởi vì cô nàng nào đó đang uống trà nghe xong một câu này lập tức hặn không thể lao đến bóp chết Yêu nghiệt đồng chí Dương Nhật Phong. Anh đẹp trai, bí mật này anh cứ giữ lại cho âm bụng không được sao? Có chi phải nói ra cho tôi biết hả? Hà?? Hà??? Tôi nhớ không lầm cũng đâu có ép anh? “Không trêu chọc tôi một ngày anh sẽ chết sao?” Lâm Uyên Nhu dùng ánh mắt tràn trề thống khoái. . . à không, là thống khổ nhìn Dương Nhật Phong. Đồng chí Yêu nghiệt nghiêng đầu sang bên trái một góc 45° lại nghiêng đầu sang bên phải một góc 25°, giữ nguyên tư thế, làm ra bộ dáng đang nghiêm túc suy nghĩ, năm giây sau: “Tôi ngủ đây!” Sau đó nằm xuống sở pha nhắm mắt giả vờ gáy. . o . . o . . Tâm hồn ngây thơ thiện lương, trong sáng thuần khiết của cô nàng nào đó hoàn toàn hóa đá tại chỗ! Mà người vốn đang “ngủ” đột nhiên bật dậy, Lâm Uyên Nhu giật mình tránh sang một bên. Ô hô! Hình ảnh phong phú như vậy, cô không hét lên đã coi là dùng cảm lắm rồi! Cứ như. . . ặc, Zombi trời dậy ấy!!! “Muốn vào phòng!” Con “Zombi” nào đó vô cùng đúng bản chất giai cấp tư sản bóc lột nông dân vô sản, thò tay ra bắt lấy cổ tay Lâm Uyên Nhu. Cô nàng nào đó không biết nên khóc hay nên giận né sang một bên: “Đại nhân gia cao thượng, ngày không có chân hay là tàn phế rồi?” “Buồn ngủ a!” Tên nào đó ngoan ngoãn nhìn cô, ánh mắt long lanh long lanh~ “Anh ngủ tự nhiên. . . nhưng mà. . . đưa tôi đến đây làm gì?” Lâm Uyên Nhu cuối cùng cũng cảm thấy có gì không đúng, hí mắt nhìn đồng chí Yêu nghiệt. Dương Nhật Phong nháy mắt trở về trạng thái thanh tĩnh, cười meo meo nhìn cô: “Đoán đi, đoán trúng tôi liền lấy thân xác này ra làm phần thưởng cho em!” Toàn thân Lâm Uyên Nhu phút chốc cứng đờ. . . cô . . . cô. . . cô kích động nha! Cái gì gọi là lấy thân làm phần thưởng? Ai nha ai nha. . . cô thích! “Hề hề! Anh đẹp trai, ngài thật sự muốn lấy thân trao thưởng sao?” Cô nàng nào đó hưng phấn gian tà cười mấy tiếng. “Tất nhiên!” Đồng chí yêu nghiệt nhìn về mặt đỏ của cô, trong lòng âm thầm cảm khái. . . Cô nhóc này, trăm phần trăm đem đen tối của hấn “tẩy trắng” rồi!!! “Làm trâu làm ngựa?” Lâm Uyên Nhu tiếp tục về mặt tràn ngập YY* nhòm hấn đến mức nước dãi sắp nhò ra. Dương Nhật Phong đột nhiên nâng mép, cười đến là tuông trào YD** : “Bảo bối, em thật là dũng mãnh!” “Hà? Cái gì dũng mãnh?” Lâm Uyên Nhu có chút không hiểu nghiêng đầu nhìn hấn, trong phút chốc. . . ngỡ người! Cô . . . cô. . . vừa mới nói cái gì vậy? Ý của hấn không phải là lấy thân làm nô tài cho cô hay sao? Sao lại. . . sao lại biến thành cô YD hấn ta rồi? (* YY: hoang tưởng, ảo tưởng,...) (** YD: ý dâm,...) Quan trọng, cực kì quan trọng, rất rất quan trọng! Chính là. . . hấn cư nhiên gọi cô là bảo bối? Từ ngữ này có thể tùy tiện dùng một cách lung tung như vậy sao?? Cô giận!!! (͡° ͜ʖ ͡°) Người nào đó vô cùng sáng khoái bắt chéo chân, điều chỉnh tư thế: “Như thế nào?” “Không cần! Ha ha ha ha. . .” Lâm Uyên Nhu giả vờ giả vờ cười không ngừng, còn không quên liên tục xua xua hai bàn tay trước mặt. “Không đến lượt em không cần!” Tên nào đó vô cùng bá đạo quăng cho cô một câu, nhanh như chớp đứng phắt dậy bề ngang eo cô hướng phòng ngủ đi tới. Lâm Uyên Nhu giãy giụa a giãy giụa, vô cùng không toại nguyện tình thế này: “Anh. . . buông ra!” “Yên lặng một chút!” Tên nào đó thần nhiên như không mà ra lệnh, Lâm Uyên Nhu lập tức không động đậy lung tung nữa. . . năm giây im lặng trôi qua. . . “Có gì tôi phải nghe theo anh? Mau bỏ ra!” “Tôi cũng đâu bảo em nghe theo tôi!” Yêu nghiệt tiên sinh đá cửa phòng đánh “Rầm” Một tiếng, xoay người đá “Rầm” thêm một tiếng nữa, căn phòng trở lại trạng thái như lúc ban đầu. Tên nào đó không chút dè dặt “Vèo” một tiếng, Lâm Uyên Nhu đánh một đường Parapol hoành tráng lệ nằm bẹp dí trên giường “Anh. . . anh. . . muốn làm gì?” Cô nàng nào đó khúm núm ngồi bật dậy, lùi ra sau a lùi ra sau. Ô. . . Ô. . . Ô! Cô hôm nay chẳng lẽ thật sự con bà nọ tự dâng mồi vào miệng cọp hay sao? Cô không muốn! Cô không muốn!!!!. . . nhưng mà, muốn hay không đâu phải do cô quyết định chứ?! TT*TT Bạn học Dương vô cùng nhanh nhẹn phóng lên giường, đem Lâm Uyên Nhu đè chặt dưới thân, còn đưa tay lên môi “Suỵt” một tiếng: “Im lặng!” Sau đó. . . gục vào hồm cô cô ngủ ngon lành. . . Ba giây. . . Bốn giây. . . Năm giây. . . Lâm Uyên Nhu (͡° ͜ʖ ͡°). . . Một con quạ. . . quang quác. . . bay qua. . . Ai làm ơn đến nói cho cô biết, cô hiện tại nên khóc hay nên cười đây???

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mỹ Thiếu Niên Lạ Mặt

Cái gì là bất tham? Như Lâm Uyên Nhu cho chính là bị con mẹ nó thắm đày!!! 7~TAI đòi mỗi ngày tôi miệng sói, con sói thì bất tính nhân sự cũng không thêm ăn mỗi?! Nên nói đồng chí Yêu nghiệt giữ thân như ngọc, Liễu Hạ Huệ* tái thế, hay là nên nói cô đây hoàn toàn, hoàn toàn không có sức quyến rũ đây?!(*Liễu Hạ Huệ: (720 Trước Công Nguyên- 621 Trước Công Nguyên), tên thật là Trần Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ”. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa). Nguyễn Du trong Bắc hành tạp lục đã làm bài thơ viếng mộ ông. Chính nhân quân tử Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.)Khinh người quá đáng nha!!Nhưng mà cũng không thể hoàn oán trách hẳn được, vì hân. . . bệnh rồi! Cư nhiên còn sốt tận 38°!!Chuyện là đêm hôm đó, Lâm Uyên Nhu lực bất tòng tâm giữ nguyên hiện trạng cho Dương Nhật Phong ngủ trên người mình, nói ra không phải cao thượng gì, chỉ là cô cần bản không đẩy nổi hân ta sang một bên, mà đầu có đẩy ra được cũng không thoát được cánh cửa phòng đang khóa kín như bưng kia, cho nên cô nàng thiện tâm trời dẫy, nhìn đồng chí nào đó nằm trên người mình không ngừng. . . rò nước miếng, bản chất làm mẹ bỗng nhiên bùng nổ.Ró đến lúc áo của cô ướt nhẹp một mảng, Lâm Uyên Nhu mới thấy có điều không ổn. . . Ô hô! Thần kì thay, làm ướt áo cô không phải nước miếng mà là mồ hôi của hân nha! Nếu không nước miếng làm sao lại chảy đến tận trán hân chứ? Họa chăng chính là nước miếng của cô. - -|||Lâm Uyên Nhu đưa tay lên sờ thử, phi thường giật mình rút tay lại.Nóng quá! Nóng đến dọa người!!!Lâm Uyên Nhu thần hồn nát thần tính lay lay thân thể hân, nhưng lay thế nào cũng không lay cho hân dậy được, ngược lại trên người càng ngày càng nặng. Cô đứng là thấm tới mức ra đường liền đạp trúng phân chó mà ~~~ Một người vốn đang khỏe mạnh trần trần như vậy, thế nào không đẩy một tiếng đồng hồ liền biến thành cái xác không hồn rồi?!!Cô nàng nào đó khóc không ra nước mắt, chẳng biết nên làm thế nào cho phải. Không ngờ nhìn bề ngoài hân ta mảnh khảnh như vậy, thực chất lại nặng thành cái dạng như vậy a!!Ê! Sao cô không nghĩ ra sớm hơn? Điện thoại, chính là thứ này mới có thể giải quyết tình hình hiện tại!Thế là cô nàng nào đó suy nghĩ một hồi, do dự không biết có nên trong lúc hân bất tính nhân sự như vậy thuận tiện lấy có tìm điện thoại sẵn dịp ăn của hân một chút đậu phụ không?!!Càng nghĩ càng cảm thấy bản thân thật tà ác!Ân hận- ing~~Lâm Uyên Nhu suy diễn thì suy diễn, tay phải cũng đang ý ạch bò vào túi quần của tên nào đó rồi! Ai biểu hân để điện thoại ở đâu không đề, lại để trong đó chứ?!! Cô là vạn bất đắc dĩ, vạn bất đắc dĩ a!!! (͡° ͜ʖ ͡°)Tìm trong danh bạ một số điện thoại nhìn có vẻ đẹp nhất, Lâm Uyên Nhu bắt đầu gọi cầu cứu. Không đầy năm giây sau, bên đầu dây bên kia vang lên tiếng cầu nhau quen tai của tên nào đó cũng mang họ Dương:“Hử, mày khuôn nhân viên của tao chạy mất còn dám gọi cho tao?” Dương Hoàng Phương khó chịu rít qua điện thoại. Trên trán Lâm Uyên Nhu khoa trương xuất hiện ba đường hắc tuyến vừa đen vừa dài, đang định mở miệng báo cáo thân phận cùng lòng cảm kích vô biên, bên kia, Dương Hoàng Phương giống như kết án được ót mà lột lưỡi nói không ngừng: “Bất quá đồ tốn hai ngày lương, cũng cảm ơn mày!”Lâm Uyên Nhu mặt đen xì xì, chút cảm kích trong lòng không giết mà tự chết chả còn nẫu vụn. Nhưng mà hiện tại không phải lúc để có so đo mấy chuyện này: “Ông chủ, làm ơn đến nhà Nhật Phong, anh ta bị sốt cao, ngất luôn rồi!”Dương Hoàng Phương vốn còn đang định kêu ca thêm vài câu, nghe xong lời này đều miễn cưỡng nuốt lại hết: “Cô là. . .?”“Tôi là người bị anh trừ lương đây! Ông chủ!!!” Lâm Uyên Nhu lạnh mặt phun một câu, ngất ngây.Chỗ nào đó trong thành phố, Dương Hoàng Phương chết trần nhìn vào cái đi động còn đang phát ra âm thanh “tút tut” vô nghĩa mà rung mình lần thứ n trong ngày.Hực, cách nói chuyện của cô nàng này sao càng nghe càng cảm thấy giống người nào đó nhỉ?*****Mười lăm phút sau, ngay thời điểm Lâm Uyên Nhu sắp ngủ gật thì bạn của đồng chí Yêu nghiệt cuối cùng cũng lếch xác tới, sau khi dùng chìa khóa dự bị của Dương Nhật Phong mở cửa bước vào liền dùng ánh mắt mờ ám nhìn tư thế của hai người trên giường một chút, chậm rãi chống cằm: “Đừng nói với tôi là hòa nhiệt công tâm, ngay thời điểm máu chốt hight tới ngất nhá!?!?”Lâm Uyên Nhu không khoan nhượng, với tay chộp cái gối trên giường quăng thẳng vào mặt anh chàng nào đó: “Nói nhảm! Mau đỡ anh ấy đi bệnh viện, nóng lắm rồi đó!”“Quan tâm?” Dương Hoàng Phương miệng cứ nói, tay cứ làm, vừa bế Dương Nhật Phong theo kiểu công chúa vừa đảo ánh mắt trên người Lâm Uyên Nhu. Cô nàng nào đó mặt không đỏ tim không đập, trợn mắt nói dối một cách trắng trợn: “Không hề!!!”Nhưng mà. . . hắc hắc hắc! Càng nhìn hình ảnh này càng khiến một đứa con lai vừa hủ vừa sắc* như cô kích thích quá nha!Bế kiểu công chúa, là bế kiểu công chúa đó!!!Nhưng cô muốn Dương Nhật Phong là công** cơ~~ TT^TT(*con lai hủ- sắc: Vừa là hủ nữ, vừa là sắc nữ @.@**Công: người giữ vai trò “chồng” trong mối quan hệ nam x nam)Cứ như vậy thật kì tích, không biết đào đào như thế nào lại đến hơn sáu giờ ba mươi chiều, hai người mới thành công đưa được Dương Nhật Phong đến cổng bệnh viện. Dương Hoàng Phương rất không có nghĩa khí, vừa xuống xe liền quẳng bạn tốt cho Lâm Uyên Nhu lo, còn mình thì tự do tự tại rồi đi.Lâm Uyên Nhu dưới sự giúp đỡ của hơn hai mươi y tá bệnh viện, cuối cùng cũng mỹ mãn chuyển Dương Nhật Phong vào phòng bệnh. Bạn không nhìn nhầm đâu, quả thật là hai mươi y tá, hai mươi y tá đó nha!! Không biết chủ tịch nước khi bệnh còn có được cái vinh phúc này không nữa. . . cô thật sự thay vận mệnh đất nước mà lo nghĩ. Ặc! Chính xác là do khuôn mặt yêu nghiệt giết người không cần đèn mạng của tên này a, lại thêm cái danh ca sĩ thần tượng nổi tiếng cộng vào, thu hút không biết bao nhiêu giống cái bu lại. Xem xem, chỉ khổ cho cái thân không danh không phận của cô thôi, hoàn toàn hóa thành không khí rồi!!Quá trình cụ thể diễn ra thế này:6h30’: Dương Nhật Phong nhập viện;7h30’: Dương Nhật Phong dưới sự chăm sóc ‘nhiệt tình’ của y tá và bác sĩ cuối cùng cũng tỉnh lại;8h30’: Lâm Uyên Nhu bị buộc đi lấy thuốc cho Dương Nhật Phong;9h30’: Dương Nhật Phong. . . xuất viện. . . - -|||Bác sĩ nói hân chỉ là lao lực quá độ nên phát sốt tạm thời, về nhà nghỉ ngơi uống thuốc vài hôm liền khỏe lại thôi, và vì vài lí do không tiện nói khác. . . đuổi hân về.Vài lí do không tiện nói đó tất nhiên bao gồm cả việc hân vừa nhập viện, nhân lực trong đó thiếu hụt trầm trọng, chủ yếu hình như là vì đã dồn hết về phòng bệnh của hân và một thứ ‘thâm kín’ khác. . . chính là. . . Dương Nhật Phong sợ bệnh viện.Thứ này cô biết từ lâu, khoảng thời gian hâm mộ cuồng nhiệt bấy năm kia đâu phải bỏ không như vậy! Hân sợ bệnh viện vì hân sợ kim tiêm, hân sợ kim tiêm vì bị tiêm ‘hoi’ nhiều một chút, cô thậm chí còn biết trên mông hân có hai vết sẹo chố cần nũa cơ. . . hắc hắc.Biết vậy lúc này nhân khi hân bất tỉnh, cô đã thoát ý hân ra, chụp vài tấm hình cho cái mông hân làm kỉ niệm rồi. Hử! Sẵn tiền đến lúc cần dùng có thể đem ra uy hiếp hân nha. . . Ôi! Thật đáng tiếc, thật tà ác!!!!Sáng hôm sau, Lâm Uyên Nhu mang theo cặp mắt cú mèo đi làm, hủ dọa không biết bao nhiêu là người. Đầu tiên là Dương Hoàng Phương- Boss chết tiệt, vừa nhìn thấy cô liền vái một cái: “Gấu mèo đại cô, xin để cho con làm ăn, để cho con làm ăn!”Lâm Uyên Nhu lập tức đem hân đá xa khỏi tầm mắt 1000 m.Người thứ hai bị dọa là bạn tốt của cô- Trần Ngạc Hy, vừa nhìn thấy cô, ban đầu là giật thót mình, sau đó chính là dùng ánh mắt tràn trề YD nhìn cô chớp chớp: “Hôm qua mày thức khuya làm cái gì tà ác rồi? Nói mau!”Lâm Uyên Nhu lần nữa đá cô nàng ra khỏi mình, bán kính 2000 m.Cô thừa nhận thực sự có ý nghĩ tà ác, nhưng mà chuyện tà ác cô còn chưa có làm a!Người thứ ba lọt vào danh sách là Thúy Diễm, cô nàng này mới đầu cũng đơ nhòm cô, sau đó hết sức vui sướng khi người gặp họa huyết sáo vang rền.Lâm Uyên Nhu nhin! Cô đây người lớn bụng dạ rộng lượng, không chấp nhặt tiểu nhân!!!Người thứ tư chính là. . . thực khách đầu tiên của nhà hàng- một mỹ thiếu niên vừa nhìn liền biết không phải ‘thuần chủng’ Việt Nam तो quốc tôi yêu!Mỹ thiếu niên khuôn mặt như được chạm trổ, ngũ quan tinh tế sắc sảo, nhìn có 5 phần như con gái, làn da không đen cũng chẳng phải trắng lấm, vóc người nhỏ nhắn, lập tức thu hút Thúy Diễm: “Anh đẹp trai, cần gì?” Cô nàng uốn éo thân hình đi qua, giọng nói giống như heo mẹ bị chọc tiết ồn ền không ra gì.Mỹ thiếu niên như mây nhìn cô ta, nhìn không đầy hai giây liền lắc đầu thờ dãi thẳng tiến đến bên cạnh Lâm Uyên Nhu: “Nín hão! Nổi shi lão bản?”*Lâm Uyên Nhu: ͡° ͜ʖ ͡°??Cái quái gì thế này?Cô nàng nào đó rất ư phiền muộn, quay qua Thúy Diễm tìm kiếm sự giúp đỡ thì ả ta không biết đã cao chạy xa bay từ đời nào rồi. Thiên nha! Cô cư nhiên ở đây đụng phải người Trung Hoa??Lâm Uyên Nhu dè dặt vận đầu ngón tay, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng rịn ra: “Xin hỏi quý khách cần gì ạ?”Mỹ thiếu niên khó hiểu nghiêng nghiêng cái đầu, sau đó lộ ra vẻ mặt như bưng tỉnh đại ngộ: “The boss's office Phuong where?***Nani????” Lâm Uyên Nhu 囧 lại càng 囧.Cô sinh ra vốn dĩ đã dốt tiếng anh có được hay không?“What?” Mỹ thiếu niên trợn trừng mắt, hai người cứ thế ngơ ngác nhìn nhau, ta nói tiếng của ta. Một màn ông nói gà bà nói vịt trong truyền thuyết.(* Tiếng Trung, nghĩa là: Xin chào! Cho hỏi phòng làm việc của ông chủ ở đâu?**)

Tiếng Anh: Phòng làm việc của ông chủ phương ở đâu vậy?*** Tiếng Nhật: Cái gì?)Đúng lúc đầu sôi lửa bỏng này, Dương Hoàng Phương rút cuộc cũng lòi mặt ra: “Thiên Anh! Chị về từ lúc nào vậy?” Lâm Uyên Nhu không đề ý mấy đến khuôn mặt ngạc nhiên của anh ta, thứ khiến cô bị đã kích chính là một tiếng ‘chị’ kia! Người này, mỹ thiếu niên này cư nhiên lại là con gái?! Mỹ thiếu niên. . . à không, là mỹ thiếu cái gì đó không biết nên kêu thế nào nhìn thấy Dương Hoàng Phương, ánh mắt vụt sáng một chút rồi tắt ngay: “What the hell are you doing without the pick of your sister?!” (* Nghĩa là: Cậu làm cái quái gì mà không đến đón chị của cậu?) Dương Hoàng Phương xua xua tay, ngán ngẩm lắc đầu: “Tiếng mẹ đẻ đi! Dịch Vương Thiên Anh, nói cho chị biết, tôi không thích tiếng Anh cho lắm!” Người trẻ tuổi lừ mắt nhìn ông chủ nào đó: “Theo tôi thấy thì cậu căm thù tiếng Anh mới đúng!” Lâm Uyên Nhu ở một bên há hốc mồm. Ấy nha, còn nói được tiếng Việt? Như vậy tại sao lúc này còn vòng vo làm gì? Dịch Vương Thiên Anh như nhìn ra thắc mắc của cô, không nhanh không chậm mở miệng, trên môi còn động chút ý cười: “Thực sự mà nói thì tôi nói tiếng Việt không rành lắm!” Lâm Uyên Nhu 囧. Cái này mà cũng có thể gọi là ‘không rành lắm’ hay sao? Lừa ai vậy?!! Dương Hoàng Phương lúc này mới chú ý đến Lâm Uyên Nhu còn đang đứng một bên, nhếch miệng cười gian: “À! Có duyên thật, đây là chị họ xa lắc xa lơ của tôi, tên thường gọi là Rinky Yi, tên này khá là phiền phức nên cô cứ gọi Thiên Anh là được rồi, là cái loại hỗn tạp nửa Trung nửa ta ấy mà, cùng người đàn ông của cô coi như cũng có chút quen biết, tiện thể gặp được ở đây tôi giới thiệu luôn, sau này không cần ngại!” Ông chủ nào đó nói xong còn không quên chớp chớp mắt mấy cái, nhún vai tỏ vẻ bản thân không liên quan. Lâm Uyên Nhu toàn thân cứng đờ, bị một câu ‘người đàn ông của cô’ đã kích không nhẹ. Cái gì đây? Cô từ khi nào thì sở hữu một người đàn ông rồi? Hơn nữa, mới có hơn tám giờ sáng thôi, đừng có dọa người như thế được không?? Dịch Vương Thiên Anh cũng không khá hơn Lâm Uyên Nhu là mấy, đang phân vân xem ‘người đàn ông’ mà Dương Hoàng Phương nói tới là ai. “Không cần ngạc nhiên, ý tôi chính là nói Dương Nhật Phong khôn kiếp kia!” Dương Hoàng Phương rất ư không vui hừ hừ mũi mấy tiếng, ngo quanh một vòng mới kinh hoàng lên tiếng: “Thúy Diễm đâu?” “Cô ta hả? Trốn việc rồi, còn vô lễ với khách hàng nữa, trừ lương đi!!” Dịch Vương Thiên Anh kéo đi kéo lại cái vali của mình lên sàn, tiện miệng thêm mẩn dậm muối hăm hại người. Lâm Uyên Nhu tuy là không có ác ý với Thúy Diễm cho lắm, nhưng mà cũng không thể gọi là thích được, cho nên quyết định coi như không thấy. Hai người, một người nói, một người gật đầu phụ họa, vừa gặp như đã thân lâu ~ Thúy Diễm vừa đi lấy cà phê về, đúng lúc đập vào mắt một màn kẻ tung người hứng này, khuôn mặt bỗng chốc đen xì xì. Được lắm, xem như vận cô ả xui xẻo đến thế này là cùng! Dương Hoàng Phương nhanh mắt nhìn thấy cô nhân viên mới sau lưng Lâm Uyên Nhu và Dịch Vương Thiên Anh, đưa nắm tay lên miệng ho lấy ho để, nhưng hai người hăng say vu khống đến quên trời quên đất, nào còn chú ý gì đến anh ta. Dương Hoàng Phương cứ không ngừng ho, ho đến miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa hoàn toàn bạo phát: “Thúy Diễm!” Hai người nào đó đang nói chuyện nhập tâm lập tức im lặng như tờ, Dịch Vương Thiên Anh giả vờ giả vịt ‘E hèm e hèm’ hắng giọng mấy cái, khuôn mặt tỉnh bơ như chưa từng làm loại chuyện xấu nào trong thiên hạ, quang minh chính đại kéo vali lên cầu thang, trước khi đi còn bình tĩnh quay đầu lại chào hỏi: “Ba người cứ từ từ nói chuyện, tôi một rồi, không có hứng thú, lên trên nghỉ ngơi trước đây!” Nói xong liền đi còn nhanh hơn chạy. Ba người còn lại đồng loạt >.<||| Xin hỏi trên đời này còn có loại đa mặt nào dày hơn một chút nữa không?? Đáp án: Dĩ nhiên có!!! Trần Ngạc Hy như mây trời nước chảy đúng lúc này lao xuống, tính tò mò đủ để giết chết một con Gorila xen mồm vào góp vui: “Nói chuyện gì mà vui vậy?” “Phiên trợ lý Trần cố gắng học thêm khả năng quan sát sắc mặt người khác, cô nhìn như thế nào lại thấy chúng tôi đang vui vẻ?” Dương Hoàng Phương không vui buông lời châm chọc, còn không quên vớt cho cô nàng trợ lý nhà mình một ánh mắt nhìn người Eirian 2*. (*Eirian 2: Người ngoài hành tinh- tiếng Nhật) Trần Ngạc Hy không vui hất mặt sang một bên, nhỏ giọng lầm bầm: “Mặt anh lúc nào chả như ăn trúng sh*t?!” Dương Hoàng Phương xanh mặt, giận đến bốc khói đỉnh đầu: “Trần Ngạc Hy! Cô nói cái gì đó? Có ngon nói lớn lên cho tôi nghe!” “Cô nàng nào đó có ‘vinh dự’ được gọi cả họ lẫn tên, vô cùng nịnh nọt quay lại nhìn ông chủ lớn cười hề hề: “Tôi nói anh lúc nào cũng đẹp trai, phong độ ngời ngời, người gặp người ganh tị, tiền gặp tiền ghen ghét, chính là một người lòng dạ rộng lượng, khoan nhân tốt bụng, vô cùng vô cùng khiến người ta ‘yêu mến’!” Hai chữ cuối cùng là nghiêng răng nghiêng lợi phun ra. Ba người còn lại nhất thời không nói nên lời. Cái trình độ lật mặt của người này tương đối. . . phi thường. Cô nhân nói không hề sai, ‘không có mặt dày nhất, chỉ có mặt dày hơn’, mà Trần Ngạc Hy này da mặt so với Dịch Vương Thiên Anh xem ra chính là dày hơn một bậc. Dương Hoàng Phương trong lòng tự hỏi có hay không nên tổng Trần Ngạc Hy ra khỏi nhà hàng nhanh một chút. . . Hỗn loạn kết thúc trong không khí hết sức ‘đầm ảm’, Thúy Diễm hoành tráng bị Dương Hoàng Phương và Trần Ngạc Hy lôi lên phòng làm việc chất vấn, chửi cho một trận te tua tơi tả. Dịch Vương Thiên Anh rất vui sướng khi người gặp họa ngồi một bên nhip chân đắc ý, lâu lâu còn chen vào mấy câu nhằm tăng thêm tội lỗi cho cô nhân viên đáng thương. Cứ như vậy đến lúc Thúy Diễm cô nương được ‘trả’ về nơi làm việc thì đã đến giờ nghỉ trưa. Trong lòng Lâm Uyên Nhu không khỏi khâm phục trình độ mẫn nhắc của ba người bọn đại Boss. Có thể mẫn hơn bốn tiếng đồng hồ liên tục không ngừng nghỉ như vậy xem ra tốn không ít sức lực và IQ nha (￣▽￣) ㄟ. Khâm phục là một chuyện, đợi đến khi khâm phục xong rồi lại là một chuyện khác! Đây là kinh nghiệm Lâm Uyên Nhu đau khổ rút ra trong hành trình trải nghiệm đầy máu và nước mắt. Vì đêm hôm qua đồng chí Yêu nghiệt họ Dương tên Nhật Phong vô cớ bị bệnh, cô ở lại chăm sóc đến hơn một giờ sáng mới về nhà, vừa vào đến cửa liền lẳng quay ra ngủ không kịp chớp, sáng nay đi làm nhất thời đãng trí. . . quên mang tiền! Vốn dĩ mỗi tối trước khi đi ngủ cô đều sắp xếp lại đồ đạc lại, kiểm tra đầy đủ rồi mới chịu lên giường, sáng ra chỉ cần chộp túi xách là đi ngay, thói quen này duy trì đã lâu. Sáng nay cô cũng như mọi ngày, chộp túi xách là đi làm ngay, đến trước đại sảnh nhà hàng mới phát hiện bản thân không mang theo tiền, cũng may cô có đóng trước tiền vé xe buýt theo tháng nên mới không bị giữ lại lau xe trả nợ cho người ta á -_-|| Nghỉ đi nghỉ lại, rút cuộc cũng là do tên Yêu nghiệt kia ban cho! Lâm Uyên Nhu viết một lá đơn xin phép nghỉ buổi chiều, mượn Trần Ngạc Hy ít tiền rồi đi bộ đến siêu thị gần đó mua đồ. Nói đi cũng phải nói lại, tên Dương Nhật Phong kia đang bị bệnh, cô dù sao cũng không thể bỏ mặc hẳn ở nhà một mình không ai chăm sóc. . . ai bảo cô thích quán chuyện bao đồng chứ?! Lâm Uyên Nhu rẽ vào siêu thị mua ít rau và thịt, dự định nấu cho tên nào đó đang ốm ở nhà một bát cháo. Cô nàng mang theo tâm tình như nhật được tiền (nhưng thực tế là mất tiền) hăng hái trở về nhà, nhặt rau, cắt thịt, nấu nước. . . không đầy nửa tiếng sau trước mắt đã hiện ra một nồi cháo thịt thơm phưng phức. Lâm Uyên Nhu múc cháo vào một lòng giữ ấm đã chuẩn bị sẵn trước đó, ca hát vu vơ đón xe buýt đi đến nhà đồng chí Yêu nghiệt. Đứng trước cửa nhà tên nào đó, cô nàng trong lòng không khỏi vui sướng khi người gặp họa mà suy nghĩ vờn vờ xem hán ta có phải chết đói rồi hay không. Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh Dương Nhật Phong đói khát nhìn vào lòng cháo trên tay cô, nịnh nọt lấy lòng đúng tác phong Yêu nghiệt tiên sinh, trong lòng không khỏi có chút vui mừng. . . Vì sao cô phải vui mừng? Hừ!!! Nhưng tâm trạng Lâm Uyên Nhu không duy trì được lâu thêm nữa, vì trong lúc vô tình, cô nhìn thấy một đôi giày nữ ngoài cửa nhà. Phái! Cửa không khóa, chỉ đơn giản khép hờ lại mà thôi!!! Lâm Uyên Nhu tay run run chẳng biết vì sao lại run, mơ hồ bị sự tò mò thúc đẩy, nhẹ nhàng mở cửa ra. Một cảnh tượng đập vào mắt khiến tim cô trong phút chốc hoàn toàn đông cứng. . . lạnh như băng!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ghen

Mỹ nữ người đẹp như hoa, thân hình uyển chuyển như một đóa phù dung trên tay cầm bát cháo trắng còn đang bốc khói nghi ngút, cẩn thận thổi nguội cháo trong muỗng đút thêm cho Dương Nhật Phong thêm chút nữa mới chịu buông xuống, quay sang nhìn cô cười ngọt ngào. Dương Nhật Phong nuốt xong ngọt ngào người đẹp đút cho cũng nhìn theo, thấy cô tới, trong mắt anh ta đầu tiên chính là ngạc nhiên, vui mừng rồi bỗng chốc hóa thành loại biểu cảm không rõ ràng: “Em tới sao?” Lâm Uyên Nhu trong lòng chợt vang lên âm thanh vỡ vụn nào đó chẳng lành. Giọng nói của hắn ta so với bình thường lạnh nhạt hơn rất nhiều, đến mức như đang hỏi một người xa lạ nào đó đến đưa thư hay thu tiền. Nhưng... cô so với người xa lạ có khác sao? Thế nào lại vì một chút việc này mà cảm thấy không vui?? Phải! Cô đáng ra nên vui vẻ tiến lên vỗ vai hắn, hào hùng khí phách nói “Anh bạn thật là không có nghĩa khí” mới đúng!! Nhưng lời đến miệng chỉ đơn giản vài chữ không đầu không đuôi, không chút sức sống: “Xin lỗi, làm phiền hai người rồi!!” Sau đó quay người vội vàng rời khỏi, ngay cả lòng cháo cũng không kịp nuốt. Mỹ nữ này cô có biết, là người dính liếu đến tin đồn tình cảm của hắn ta rầm rộ nhất- Đào Như Ngọc!! Dương Nhật Phong níu mảy nhìn theo bóng lưng cô, hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, nhưng trong lòng anh đột nhiên trỗi lên chút dự cảm chẳng lành. Cô nhóc của anh làm sao ấy nhỉ? Về mặt của cô khiến anh có chút không thoải mái à nha!! Đào Như Ngọc ở một bên nhìn về mặt ngơ ngác của anh họ, nhất thời có chút vui sướng khi người gặp họa: “Cô nhóc đó là ai vậy?” Đào Như Ngọc năm nay vừa tròn hai sáu, thân hình bốc lửa thu hút ánh mắt, xinh đẹp cá tính khoanh tay trước ngực, hất cằm về hướng Lâm Uyên Nhu vừa rời khỏi, ánh mắt chứa chút ý cười yêu nghiệt chăm chú hỏi. Dương Nhật Phong thờ dãi, mảy càng nhử sát vào nhau hơn: “Cái gì mà cô nhóc, chị dâu họ tương lai của em đó!!” Thì ra là cô nàng anh theo đuổi suốt mấy năm rồi đó à? Đã gặp lại??” Đào Như Ngọc chuyển ánh mắt về trên người Dương Nhật Phong, bờ môi bắt đầu cong lên thành một vòng cung: “Còn chưa bắt được???” “Ừ!” Dương Nhật Phong khó chịu lườm em họ mấy cái muốn cháy mắt: “Tài nấu ăn ngon hơn em nhiều!” “Nhưng quan trọng là anh vẫn chưa buộc được người ta nha, có cần em giúp gì cho không?” Cô cọt nhả dùng gót chân cạ cạ lên mu bàn chân Dương Nhật Phong, liếc mắt đưa tình. Dương Nhật Phong không vui thích hất chân cô nàng ra, lùa cái thảm gần đó lại lau lau chà chà bàn chân mình: “Đừng có làm ô uế sự trong trắng của anh mày!” Đào Như Ngọc toàn thân cứng đờ, cố gắng cho mình không nôn mửa tại chỗ: “Anh trai à, anh không đuổi theo sao? Trong phim tình cảm thường thấy thì người phụ nữ của anh bây giờ đang chạy mất phương hướng, không cần thận có thể gây ra tai nạn giao thông đó nha!” “Cảm ơn, cô ấy không có ầu trĩ như vậy!” Người mà anh nhìn trúng, sẽ không thật sự làm ra loại chuyện thiếu máu não này chứ? Trong lòng tên nào đó bất an tăng lên một bậc. Thực sự mà nói thì xét theo tính cách của Lâm Uyên Nhu, lúc bình tĩnh cô nhất định sẽ không bao giờ làm ra những việc khiến bản thân mình thiệt thòi, ít nhất là trong khoảng thời gian ba năm trở lại đây chưa từng có. “Khi người ta ghen rồi thì thực sự rất khó nói!” Đào Như Ngọc thổi thổi móng tay, ở một bên không ngừng đã kích thích thần yếu đuối của bạn trẻ họ Dương đang bị bệnh: “Thay vì thời gian giành ra cùng em ở đây đầu đuôi, anh nên chạy theo xem xét một chút có phải hay hơn không?” “Em rảnh rồi như vậy còn không đi tìm về cho cô một anh con rể đi, đừng xía vào chuyện của anh!” Dương Nhật Phong lườm lườm em họ, nhưng cũng đã đứng lên, nhanh chân chạy theo hướng lúc này Lâm Uyên Nhu vừa rời khỏi. Đào Như Ngọc rất không cam tâm chu môi uất ức. Anh họ đáng ghét, còn dám dùng chuyện mẹ cô ép cô kìm chống sớm về cho bà mà ép cô im lặng nữa sao? Quá được, cô hoàn toàn không dám hó hé thêm cái gì rồi. Bên này, Lâm Uyên Nhu lang thang đi trên đường, thực sự không biết bản thân hiện tại đang bị cái quái gì rồi. Tại sao lòng ngực cứ nhói lên từng đợt như vậy? Hay là bệnh tim của cô muốn tái phát rồi?? Không thể nào nha, cũng đã ngưng băng hơn hai mươi năm bình an vô sự rồi, chả lẽ bây giờ muốn tái phát liền tái phát sao? Cô nàng một tay đặt trên ngực trái xoa xoa trái tim, một tay rỗng không nắm chặt không khí, mãi mê chìm vào suy nghĩ của riêng mình, không chú ý thì ra bản thân đã ra giữa đường từ đời nào rồi, còn là ngay lúc đèn đỏ, xe phía bên kia chạy tấp nập không ngừng. Cho đến khi bên tai vang lên tiếng kèn xe như muốn xé nát màn nhĩ, cô mới như người bước ra từ trong mộng ngẩn đầu lên nhìn, đập ngay vào mắt là hình ảnh chiếc xe hơi sang trọng lao vun vút tới. Trong lúc cô như chết lặng tại chỗ, hòa vào tiếng còi xe, tiếng người người náo loạn có một âm thanh mơ hồ vang lên... là gọi tên cô. Hơn nữa còn là giọng nói cực kì quen thuộc, nhưng xin thứ lỗi cho bộ não dung lượng có hạn của cô, trong giờ phút ngàn cân treo sợi tóc này, cô chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý đến mấy thứ vặt vãnh ấy! Lâm Uyên Nhu ngỡ như mình sắp chết đến nơi, thì từ sau lưng, một lực kéo mạnh mẽ đem cô kéo từ quỹ môn quan kéo về trần gian, nếu không cô thực sự nghi ngờ bây giờ có phải mình đang lựa chọn kíp sau hay không. Trước đây Lâm Uyên Nhu thường hay nể nang nhất chính là những nữ chính ngu ngốc trong mấy cuốn tiểu thuyết cầu huyết*. Lúc đó cô thường tự hỏi lũ con gái ấy có nào hay không chứ? Thay vì thời gian đứng trân trân nhìn chiếc xe lao đến đâm mình như thế nào, chỉ bằng bước tới hay lùi về một bước có phải hay hơn không? Nhưng mà hôm nay, cô rút cuộc cũng hiểu, không bước không phải gì bản thân không muốn mà căn bản là có muốn thì chân nó cũng như dính xuống lòng đường rồi!! Bi kịch a bi kịch!! Thân hình cô cứng đờ không cách nào nhút nhích được, tim đập thình thịch trong lòng ngực như muốn thoát ra ngoài. Đến lúc này cô mới nhận ra tim mình vốn không tái phát bệnh cũ gì cả, rất khỏe mạnh, vô cùng dũng mãnh. Nếu không tin thì cứ nhìn cái cách nó biểu tình trong người cô kia - -||| Lâm Uyên Nhu thần thờ nhìn trời thờ hồng học hỏi lâu, rút cuộc cũng nhớ tới người lúc này đã lôi mình ra, bèn lật đặt quay sang nói vài câu khách khí: “Cảm ơn...” Nhưng giữa đường đột nhiên im bật. Bởi vì bên cạnh, đồng chí Yêu nghiệt với khuôn mặt rất chi là không tốt lắm le nhìn cô. Trong lòng Lâm Uyên Nhu đột nhiên rất uất ức, lại rất xấu hổ cúi gầm đầu xuống. Dương Nhật Phong tâm tình vô cùng tệ hại, vốn dĩ chỉ muốn đuổi theo giải thích cho rõ một chút, nhân tiện hỏi vài chuyện, nào ngờ vừa gặp đã thấy người phụ nữ mình ấp ủ trong lòng bàn tay đang đứng trước mũi xe người khác. Nhất thời tức giận đến bốc khói đỉnh đầu. Lâm Uyên Nhu nhìn bộ mặt hầm hầm của hắn ta, đột nhiên vũ trụ nhỏ trong lòng bùng phát! Hắn khó chịu cái rắm á, hắn lấy gì khó chịu với cô? Cô làm gì động tới gia phả nhà hắn hay sao chứ? Cô không có, cô cũng làm thì phá đám hắn cùng bạn gái một chút thôi, có cần nhìn cô như vậy không?? Còn nữa, hắn không ở nhà tâm tình với bạn gái nhà mình đi, còn đuổi theo cô làm gì? Muốn cho cô thấy hắn khó chịu như thế nào sao??? Nói cho hắn biết, cô cũng đang rất khó chịu đây!! Hai người cứ như vậy anh nhìn tôi tôi nhìn anh, ngồi bất động dưới lẽ đường. Tên tài xế lúc này thấy không có gì thì yên tâm, còn mang nhứt hai ba câu gì đó rồi mới nhìn gáy cho xe chạy tiếp. Nhưng Lâm Uyên Nhu và Dương Nhật Phong tâm tình hình như đôn đôn hết vào việc trừng mắt nhìn đối phương nên chẳng nghe thấy gì, hoàn toàn phớt lờ lời hắn ta luôn. Mãi một lúc lâu thật lâu sau, lâu đến nỗi không biết là bao lâu, đồng chí Yêu nghiệt cuối cùng cũng cắn răng lên tiếng: “Em muốn chết sao? Chê tôi đối xử với em quá tốt?” Càng nói càng giống như đang gào lên. Lâm Uyên Nhu uất ức tích tụ, cực kì không thoải mái: “Chuyện của tôi không liên quan đến anh, có bị đụng chết cũng không cần anh lo!” “Phải! Là tôi lo chuyện bao đồng, chết tiệt, em bị cái gì vậy chứ? Không muốn sống thì nói cho tôi một tiếng, đừng để tôi liều mạng cứu em vô dụng!!!” Dương Nhật Phong tức đến tái xanh mặt, đứng phắt dậy, khắp khiên bước đi. Cô nhóc không biết điều, cô đi hỏi toàn thiên hạ thử mà xem, dám gào thét vào mặt hắn ngoài cô ra có được mấy người chứ?? Hắn đối cô toàn tâm toàn ý như vậy, cô chẳng nhẽ không một chút nào nhận ra hay sao?? Muốn hắn tức chết mới cam tâm?? Lâm Uyên Nhu lập tức bị dáng đi của hắn thu hút, nhìn kĩ mới thấy thì ra trên chân đồng chí Yêu nghiệt đã bị thương, đang chảy máu. Cô nàng nào đó cả người hoảng loạn, tâm tình có chút dao động, lon ton chạy theo hắn nịnh nọt. Ai nha, thói quen này của cô không biết từ khi nào thì hình thành rồi à? “Chân anh làm sao vậy?” Dương Nhật Phong hừ lạnh một tiếng, gạt bàn tay đang bám trên tay mình ra, cả nhắc bước tiếp: “Em bỏ ra!” Lâm Uyên Nhu hoảng hốt nhìn bàn tay mình rồi nhìn hắn, nhìn đã rồi lại nhìn mọi người xung quanh. Hừ, xem trò vui cái gì chứ?! Còn nữa, hắn ta hung dữ cái gì? Cũng đâu phải cô làm hắn bị thương... nhỉ!! “Anh! Không biết tốt xấu!!!” “Em thành thật tự hỏi bản thân xem xem là ai không biết tốt xấu? Sớm đoán được như thế này thì lúc này không ngu ngốc lao ra cứu em, lấy oán báo ân, hừ hừ!!!” Đồng chí yêu nghiệt hung dữ quay lại trừng cô, Lâm Uyên Nhu có chút giật mình lùi lại ba bước, sau đó lại hùng hổ lao tới: “Tôi có mượn anh cứu sao, là anh lo chuyện bao đồng, ăn cơm nhà đuổi gà hàng xóm!” “Phải, cho nên tôi bây giờ đang rất hối hận vì hành động thiếu muối của mình đây. Em nói xem bây giờ tôi hối hận thì có còn kịp hay không??” “Không!!!” Lâm Uyên Nhu nhón chân thêm một chút, cảm thấy không nên ở ngoài đường làm ra những chuyện mất mặt này, nhưng chả hiểu vì sao chẳng kim nén lại được: “Anh ở nhà có người đẹp chăm sóc, khi không lại nhiều chuyện đuổi theo tôi, có lẽ bây giờ người đẹp đã giận dỗi bỏ đi mất, anh muốn hối hận cũng muộn rồi!!!” Lâm Uyên Nhu, em làm người nên có lí lẽ một chút, đang nói chuyện này em lại đánh sang chuyện kia là thế nào??” Dương Nhật Phong nhất thời bị làm cho nghẹn họng, phản vấn lại cô. Hừ! Hắn điên rồi mới đi thích cái con cộp cái mình đầy móng nhọn như cô đó. “Tôi

chỉ là thay anh lo nghĩ thôi!” Cô mới không thèm quan tâm xem hắn đi với ai ở với ai nhé. Dương Nhật Phong định cãi tiếp với cô, đột nhiên như bừng tỉnh đại ngộ, khuôn mặt chuyển sang tươi cười rạng rỡ: “Này! Từ người em bốc lên mùi dấm* nồng quá đấy!” (*Ăn dấm, hủ dấm: ghen) Lâm Uyên Nhu trừng mắt nhìn hắn ta trần trối, chỉ thiếu nước không nhảy đành dạch lên ăn vạ tại chỗ mà thôi: “Dấm cái đầu heo nhà anh, hừ hừ hừ!!!” Mỗi tiếng hừ còn tiện chân đạp cho Dương Nhật Phong một đạp. Đồng chí yêu nghiệt vết thương mới cộng vết thương cũ, đau đến chỉ biết nhe răng trợn mắt, không chút sức lực đành nhìn cô giận dữ bỏ đi. Nhưng mà, vụ làm ăn này anh nhất định không thua lỗ rồi! Thời gian ba năm nói dài không dài nói ngắn càng không thể ngắn, anh có can đảm chờ ba năm, còn sợ không đoạt được cô về tay hay sao? Lâm Uyên Nhu ruột gan rối bời dậm từng bước huỳnh huých xuống nền đường, không tiếc tiền quyết định bắt một chiếc taxi đi về nhà. Cái gì chứ, cô mới không thèm ghen, mới không thèm để ý tới hắn ta. Tên thần tượng đáng chết, nói đi cũng phải nói lại, cô theo hắn chặn đường bảy năm, nói trong lòng không còn chút cảm giác mới là nói dối đấy. Nhưng mà... ghen sao? Khái niệm này cô nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới! Lúc xưa khi bắt gian tại giường Cao Thiên cùng Thiên Nhan, cô còn không kích động như bây giờ. Mỹ nữ đó càng nhìn càng thấy đẹp, cùng Dương Nhật Phong chính xác là tiên đồng ngọc nữ trong truyền thuyết, còn cô chỉ là con vịt xấu xí vô tình lạc vào đàn thiên nga, sớm muộn cũng phải tách ra mà thôi!!! Nghĩ đến đây trong lòng quả thật có chút không cam tâm nha!!! Hắn ta lấy quyền gì có thể đùa bỡn cô? Còn bạn gái của hắn- mỹ nữ kia thì sao chứ? Cái loại đàn ông không phân biệt nặng nhẹ, lần này cô nhất định cho hắn ta một bài học nhớ đời!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Giang Thanh Về Rồi!?!

Lâm Uyên Nhu chạy một mạch về nhà như bị ma đuổi, không cẩn thận va phải người khác mấy lần, mỗi lần như vậy cô đều không ngừng cúi đầu xin lỗi họ rồi lủi thủi chạy tiếp, hai mắt dán trên mặt giống như chỉ là dùng để trang trí chứ không phải dùng để nhìn. Đến thang bộ của chung cư, Lâm Uyên Nhu mới bình tĩnh hơn một chút, trên đường, cô không ngừng cẩn thận suy xét xem mình rốt cuộc là bị cái quái gì, suy nghĩ tới suy nghĩ lui, cuối cùng nhận ra một chuyện hết sức phi thường... cặp lồng cháo của cô con mẹ nó lại để ở nhà Dương Nhật Phong!!! Trời hại cô mà!!! Hự hự hự ~ Bao cô làm sao còn mặt mũi vác thân tới đó chứ? Hiện tại cô rất muốn chết rồi có được hay không? Nhưng mà... nếu không có cặp lồng đó, lấy gì cô làm cơm mang theo chứ? Dẫu sao thì ở nhà tự làm cơm cũng rẻ hơn ra ngoài mua nhiều, còn tốt cho sức khỏe hơn, an toàn vệ sinh chất lượng thực phẩm hơn nhiều nha! Lâm Uyên Nhu vô cùng mà nghĩ đến viễn cảnh tương lai thể thảm của chính mình, lại không may đụng trúng người khác. “A! Xin lỗi!” Lâm Uyên Nhu một bộ dáng như sắp khóc, dọa cho người bị đụng trúng kia sững sờ không biết làm sao. Lâm Uyên Nhu thật lâu cũng không thấy người kia ừ hừ gì, nghĩ là người ta bị làm sao, lo lắng ngẩn mặt lên, nào ngờ đập vào mắt là ánh mắt chăm chú dịu dàng chết người của “anh ta”. “Anh ta” đó không ai khác chính là Giang Thanh- bạn khá thân của cô hồi trước. Lúc đó cô còn mặt dày theo đuổi người ta đòi nhận người ta làm đệ đệ, nào ngờ đến người ‘đệ đệ’ này lại là đàn anh khóa trên, học sớm hơn cô một năm! Cũng không thể trách cô được a, ai bảo anh ta trong trẻ quá làm chi, còn làm cô lầm tưởng với mấy em sinh viên năm nhất, thật không thể tưởng tượng được anh chính là sinh viên năm cuối nổi tiếng như minh tinh- hot boy Giang đại thiếu gia của trường đại học đó. Lúc đó cô và Cao Thiên còn đang hẹn hò, không ít lần khiến hắn ghen tuông vô cớ vì thấy cô qua lại thân thiết với người đàn ông khác. Nhưng đòi người thật lắm chuyện bi hài, không đầy một năm sau, cô và Cao Thiên chia tay vì anh ta bắt cả hai tay, còn bắt ngay con cá mà Lâm Uyên Nhu ghét nhất cuộc đời- Thiên Nhan. Cô còn chưa chia tay được hai ngày, người anh em tốt Giang Thanh lại hướng cô tỏ tình! Lâm Uyên Nhu thật không ngờ tới loại chuyện này, cô cùng lắm chỉ coi Giang Thanh là bạn bè thân thiết chia vui sẻ buồn, nên lần đó... cô từ chối! Ba ngày sau, Giang Thanh vút cho cô một bức tâm thư cùng một nụ cười dịu dàng đau thương say đắm lòng người, lên máy bay sang Úc du học! Tại sao lại sang Úc mà không phải chỗ nào khác? Vì rất máu chó, có lần cô hùng thú bắt chọt với loài chuột túi ở đó, vô tình nói cho Giang Thanh nghe, anh ta như vậy nhưng lại thực sự để trong lòng! Con bà nó có phải rất máu chó không?! T_T Còn về chuyện vì sao cô biết được chuyện này thì là do trong bức tâm thư anh ta để lại có nhắc tới. Quan trọng nhất, kinh điển nhất, bất ngờ nhất, siêu cấp vô địch không thể tưởng tượng nhất chính là lúc anh ta đi còn mang bộ mặt như sắp lìa xa trần thế nói với cô: “Nhanh nhất là bảy năm anh mới có thể về!” Lúc đó, Lâm Uyên Nhu thật sự rất buồn, cũng cảm thấy rất tội lỗi nên dùng giọng điệu bi thương hỏi han: “Vậy còn chậm nhất?” “Mãi mãi không về!” “MÃI MÃI KHÔNG VỀ!!!!” Chính là câu nói thần thánh của anh ta, hại cô đau lòng khóc khản cả cổ hết năm phút đồng hồ... ai nha, đừng có khinh bỉ cô, vấn đề ở đây không nằm trong số thời gian cô khóc, mà chính là thời gian trong lời nói của anh ta!!! Thế nào? Nhanh nhất bảy năm, chậm nhất cả đời... thế chứ bây giờ còn chưa được bảy tháng anh ta làm gì ở đây vậy??? Giang Thanh nhìn cái mồm mở ra thành hình chữ O của cô, quả một chút vẫn không thấy có ý định nuốt nhút nhít gì mới không kiên nhẫn lay cô: “Uyển Nhu! Em còn nhớ anh không?” Lâm Uyên Nhu bị lay cho rớt từ quả khứ về hiện tại, gạt mình ngậm mồm lại, gạt đầu: “Nhớ chứ!” Trong lòng lại không ngừng gào thét: Tôi nhớ nhất chính là câu nói của anh cơ!!!! “Anh làm gì ở đây vậy?” Không phải anh hiện tại nên đang du học Úc, nâng bằng cấp hay sao? “À! Anh tới đây mua nhà, muốn sống tự lập ấy mà!” Giang Thanh hơi lúng túng gãi đầu bức tóc, cười hi hi trả lời, lát sau mới như sực nhớ ra điều gì: “Còn em? Sao lại ở đây?” Lâm Uyên Nhu thật sự rất muốn mắng anh ta ngu, nhưng mà vẫn cố kiềm nén, dẫu gì cũng là bạn tốt hơn một năm mà: “Nhà em ở đây! Có muốn lên chơi chút không?” Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng không biết đã niệm bao nhiêu câu ‘thần linh phù hộ anh đừng đồng ý’ rồi. “Được!” Giang Thanh hào sảng đáp ứng, thậm chí còn cười rất tươi, rất tươi, rất đẹp, quá đẹp, đẹp đến nỗi Lâm Uyên Nhu muốn dậm lên khuôn mặt tươi cười đó một dấm. Làm ơn đi, cô cũng chỉ là theo phép lịch sự hỏi cho có thôi, anh ta cũng đâu cần phải dùng hành vi như chực chờ lâu năm mới trộm được vàng đó mà nhìn cô chứ. Đáng chết!! Lịch sự cái con bà nó chứ, biết vậy cô sớm đã bay cái thứ gọi là ‘lịch sự’ kia đi xa tám mét... à không, là tám nghìn tám trăm kilômét mới đúng!! Nhưng tên nào đó hình như không (muốn) nhìn ra được vẻ mặt khổ sở bất đắc dĩ của cô, ngược lại còn mặt dày bám đuôi cô lên nhà. Lâm Uyên Nhu rất, không biết làm thế nào đành phải dẫn theo anh ta, lúc đi ngang qua nhà Trần Ngạc Hy, thấy nó vẫn im lìm đóng chặt cửa. Haizzzz... lúc này chắc chắn là ở nhà hàng làm việc rồi! “Em làm sao vậy?” Giang Thanh giả ngu, nhìn về mặt cô hỏi han này nọ. Lúc trước, là anh ta thật ngu ngốc mới nghĩ tới việc dễ dàng bỏ cuộc, buông tha cho Lâm Uyên Nhu, bây giờ nghĩ thông suốt rồi, quyết định về nước đi cưới vợ cho ông bà già ở nhà nha! Ha ha. Lâm Uyên Nhu nghe anh hỏi, cười gượng mấy tiếng không trả lời, lên đến nhà liền mở cửa mời anh ta vào, còn mình thì vọt nhanh xuống nhà bếp pha chút nước: “Anh uống cà phê nhé!” “Ừ!” Anh tới nay cũng chưa từng đòi hỏi cao, chỉ cần là thứ cô muốn, anh đều có thể thích, ngoại trừ việc ngừng theo đuổi cô ra mà thôi. Giang Thanh nhìn ngắm chung quanh một lượt, khá hài lòng với kiến trúc và cách trang trí ở nơi đây, chọt ánh mắt dừng lại trên sợi dây xích trắng trong phòng khách. Cô có nuôi chó sao? Đúng lúc này, Lâm Uyên Nhu trên tay bưng khay chứa hai tách cà phê, một của cô, một của anh ngồi xuống sofa đối diện Giang Thanh, thấy anh đang chăm chú nhìn vào nơi nào đó liền theo ánh mắt anh đưa đến, à! Thì ra là sợi dây xích của Tiểu Viên, sao từ hôm qua đến nay cô không chú ý đến nhỉ! Nếu không có nó, làm sao Dương Nhật Phong dẫn Tiểu Viên ra ngoài dạo phố được đây!? Ài ài, cô lại suy nghĩ nhiều rồi, tên Yêu nghiệt kia nhiều tiền như vậy chẳng lẽ không mua nổi thêm một sợi dây xích chó hay sao! Vả lại cô lo lắng cho chủ tớ hắn ta làm gì cơ chứ. Hừ!!! Cái tên lằng nhằng đó... Hai người cứ thế ngồi dán mắt vào sợi dây xích chó, mỗi người

một suy nghĩ. . . tình cảnh quả thật có chút không giải thích được~Không biết bao nhiêu lâu sau, đến khi tách cà phê trên tay không còn ấm nữa, Lâm Uyên Nhu mới giật mình nhớ ra còn có một người tên là Giang Thanh cũng giống như mình đang ngồi đây, bèn lên tiếng gọi: “Thanh! Anh không sao chứ?” “À hà. . .?” Giang Thanh theo tiếng gọi của cô thu về thần trí phiêu diêu trôi mây của mình, quay sang nhìn Lâm Uyên Nhu, thấy cô đang đưa cà phê cho mình thì mỉm cười đón lấy, còn khách sáo hít một hơi: “Thơm quá!” Lâm Uyên Nhu không biết phải làm gì, chỉ cười trừ cho qua chuyện. Hai người ngồi nói chuyện quá khứ thêm một lát, Lâm Uyên Nhu mới tình cờ mở miệng: “Anh về nước chuyển này định ở luôn hay sẽ đi tiếp?” “Anh hà, chuyển này về rồi thì không đi nữa đâu! Ở lại tìm dâu cho ba mẹ anh!” Giang Thanh chưng ra một nụ cười hết sức cuốn hút, nháy mắt tinh nghịch với cô. Lâm Uyên Nhu trong lòng âm thầm cảm thán, số cô sao cứ đụng phải mấy tên đẹp trai mà lại dờ dờ ương ương ấy nhỉ? Nhất là cái tên Dương Nhật Phong kia. . . thôi đi, nhớ tới hần ta nữa rồi! “Ha hà! Như vậy cũng rất tốt nha!” Cô nàng làm bộ làm tịch cười khàng hai tiếng, thực sự muốn hỏi: Đại ca, anh vừa giàu vừa đẹp trai, điều kiện tốt như vậy còn không lấy được vợ hay sao, định làm cho kẻ điều kiện mức âm như bà ghen tị đến chết à? Hai người nói từ chuyện trên trời lại lăn lộn về chuyện dưới đất, nói hết cả một buổi nhưng Giang Thanh vẫn không xê dịch dù chỉ một li, Lâm Uyên Nhu sợ mình thật sự không kiềm lòng được mà lấy chổi ra quét anh ta một hơi về luôn. “Muộn rồi, anh không định về nhà. . . à, là về khách sạn hay sao?” Cô nàng nào đó cuối cùng cũng bùng nổ, ngoài miệng là nhẹ nhàng hỏi han, nhưng trong lòng đã niệm n câu ‘Amen’ để trấn định tâm tính, điều chỉnh tâm trạng. Giang Thanh không ngu ngốc đến nỗi không hiểu hàm ý trong câu nói của Lâm Uyên Nhu, đành cố gắng gượng cười: “Ài, mãi lo nói chuyện với em nên anh quên mất, đã làm phiền nhiều rồi, sau này là hàng xóm nên mong em chiếu cố anh hơn một chút!” Sau chuyện tỏ tình mấy tháng trước, anh biết thái độ của cô đối với mình không còn tự nhiên như xưa, cách nói chuyện cũng miễn cưỡng hơn, nhưng không sao! Anh vốn dĩ cũng không mong muốn thúc ép cô quá nhiều, cứ từ từ khiến cô thân thiết với mình lại là được. . . vấn đề là tại sao trong lòng vẫn có chút bất an không nắm bắt được chứ? Thế là cô nàng nào đó giống như trút được gánh nặng ngàn cân tiễn chân Giang Thanh ra khỏi nhà, nhân lúc anh ta không để ý còn len lén ở phía sau làm động tác đá thẳng chân, đúng lúc đó Giang Thanh quay người lại, chân rút về không kịp, cô chỉ có thể giữ nguyên tư thế đứng đưa qua lại giả vờ mỉm cười ngu ngốc. “Khục! chân em hơi tê! Ha ha ha~” Giang Thanh biết điều không nói gì, chỉ cười khẽ rồi quay lưng đi mất, Lâm Uyên Nhu không đợi anh ta khuất bóng đã nhanh chóng đóng ‘Rèm’ cửa lại, hậm hực đi vào nhà. Cô chính là như vậy, đối với những người mình không muốn gặp nhưng vẫn phải gặp luôn giữ bộ dáng thân thiết dễ gần, ngoài mặt cười nói nhưng trong lòng thâm thì chửi rủa. Từ lúc phát hiện ra Giang Thanh đối với cô có ‘ý đồ’, cô vẫn không sao giữ được nguyên vẹn trạng thái vô tư ban đầu nữa, ngược lại cảm thấy gần anh ta rất ngọt ngào. Lâm Uyên Nhu tự nhận mình có chút chảnh chũn, nhưng mà cô đối với những thứ mình không thích thì luôn luôn có tâm lý đối kháng cao độ. Lúc nhỏ cũng có lần mẹ cô nói với cô: “Con có chồng rồi!” Lúc đó, phản ứng của Lâm Uyên Nhu chính là trừng trắng mắt lên: “Đẹp trai không?” Mẹ Lâm hoa lệ bất tỉnh nhân sự tại chỗ vì tư duy phân tích vấn đề của con gái. Nhưng sự thật thì cô đúng là có một vị hôn phu đính ước từ nhỏ, còn về nhỏ như thế nào thì phiền đi hỏi mẹ cô, vì lúc đó hình như cô còn chưa có ra đời đâu! Mẹ Lâm nhiệt liệt tán bốc con rể tương lai điển hình của hoàn mỹ trong mắt bà nhằm truyền cho con gái chút gì đó gọi là sự yêu thích lây lan, nhưng mà, Lâm Uyên Nhu khi vừa biết được chuyện anh chàng trai đẹp kia và mình vốn là do hai bên mẫu thân tự quyết liền kịch liệt phản đối. Lại nói, anh chàng trai đẹp đó thật quá mức ‘trùng hợp’ chính là Giang Thanh! Nhiều đêm thức trắng Lâm Uyên Nhu trầm tư tự hỏi có phải hay không mình là tự dâng mời vào miệng cọp? Cô còn nhớ rõ khuôn mặt chuyển đổi đặc sắc từ ngạc nhiên sang vui mừng lại đến kinh ngạc của mẹ mình khi đó, giống như chỉ hận một nỗi không thể nào cho bọn cô kết hôn ngay vậy! Thoát khỏi hồi tưởng quá khứ, cô nàng nào đó xoa xoa cái bụng vừa mới phát ra âm thanh ‘Uc uc’ của mình, nhanh chân chạy xuống nhà bếp nấu một tô mì thịt bò. . . à không! Chính xác mà nói thì đó là một tô mì ăn liền hương vị thịt bò thôi, nhớ không lầm thì rau thơm trong mì là hàng thật! Con mẹ nó đúng là cuộc sống sang chảnh của người nghèo túng mà! Đạo này Dương Nhật Phong không còn thường xuyên đến đây, lương thực miễn phí không còn, cái bụng cũng chịu nhiều thiệt thòi rồi! Đang ăn mì thịt bò bằng niềm tin và sức tưởng tượng, cửa nhà cô đột nhiên lạch cạch mở ra. Cái gì ước giàu không có ước mặc có? Lâm Uyên Nhu chính là như vậy! Vì người có thể tự tiện đến ngang nhiên ra vào nhà cô ngoài cái tên yêu nghiệt kia còn có ai? Dương Nhật Phong cất xâu chìa khóa trong tay vào túi, tay còn lại cầm túi lớn túi nhỏ toàn thức ăn ngon nhìn Lâm Uyên Nhu mỉm cười, giống như chuyện cái vớ ău tri lúc trưa không phải do hần làm ra vậy. Lâm Uyên Nhu nhìn hần từ trên xuống dưới, ánh mắt chợt dừng lại trên cái chân. . . bị bó bột! Ế? Sao lại thành chân gà tẩm bột rồi??? Dương Nhật Phong thấy cô nhìn vết thương của mình, khuôn mặt lập tức thay đổi: “Là do cứu em mà thành đó! Cảm kích thì không cần, chỉ cần em lấy thân báo đáp là được!” Lâm Uyên Nhu trên tay cầm tô mì, thật sự rất muốn dùng chân đá hần ta một đá cho văng ra ngoài luôn. Nhưng mà hần ta thực sự vì cứu cô nên mới bị thương, cũng không thể quá đáng đến mức giết thức ăn đuổi người được. Yêu nghiệt tiền sinh nói xong, cảm thấy lời mình nói rất chí lý mà gật đầu liên tục hai ba cái, luôn mồm: “Nên như vậy!”, xong xuôi lại nhìn đến thứ Lâm Uyên Nhu đang cầm trên tay, lông mày lập tức nhíu chặt lại: “Em lại ăn đồ ăn nhanh?” Lâm Uyên Nhu có chút không thoải mái: “Có sao không?” Thực sự thì cô muốn nói là: Chuyện này liên quan gì đến mưu sinh nghề nghiệp mười tám đời tổ tiên nhà anh à? Hừ! Khi không lại đi quan tâm cô như vậy, thật khiến cô có chút ý niệm ảo tưởng mà!!! Dương Nhật Phong đương nhiên trước thái độ trả lời của cô, ánh mắt thoáng qua chút nguy hiểm hiểm thấy, nhưng mà người có IQ thấp như Lâm Uyên Nhu căn bản làm sao nhận ra thay đổi trong tích tât kia, vẫn tiếp tục ba hoa chích choè chê trách: “Anh à! Rảnh rồi không có gì làm thì về nhà chăm sóc bạn gái thân thương đi, đừng đến đây làm phiền tôi!” Dương Nhật Phong không hề để lọt tai lời cô cầu nhàu, chỉ chung hăng giết tô mì trên tay cô rồi đặt xuống bàn, câu hần nghe rõ nhất chính là ba chữ ‘bạn gái anh’: “Ai nói với em tôi có bạn gái, đùa nào ngay cả cảm thụ cũng không bằng như vậy hả?” Lâm Uyên Nhu sắc mặt bỗng chốc hoá đen, hai má lập tức phồng lên thật to: “Là tôi! Là tôi tự mình nhìn tự mình hiểu!!!!” Còn dám nói có không bằng cảm thụ? Em! Người phụ nữ này. . .” Dương Nhật Phong không biết nói sao cho phải, hần thật sự không muốn hai người vừa gặp lại cãi nhau như vậy! Nếu tình hình này cứ tiếp tục thì theo như mấy cuốn tiểu thuyết cầu huyết kia viết, chẳng phải sẽ thứ ba xuất hiện rồi, Tiểu bảo bối của anh nhất định bị người ta dắt đi mất sao?! “Tôi hình thế nào?” Lâm Uyên Nhu rất không vui hừ hơi ra lỗ mũi, đưa tay định cầm tô mì trên bàn lên tiếp tục ăn, nào ngờ ngay cả sợi mì còn chưa chạm vào được, tay đã bị Dương Nhật Phong dùng đũa gò lên một cái đau điếng, lập tức như bị điện giật mà rút về. “Không cho em ăn, không nói cho rõ chuyện hôm nay nhất định không được ăn!” Dương Nhật Phong hung dữ nhìn cô trừng trừng: “Em nghĩ tôi có bạn gái nên mới tức giận sao?” Lâm Uyên Nhu giật thót mình một cái, lắp ba lắp bắp mãi không nói được gì: “Tôi. . . tôi. . . tôi thèm giận vào!” “Như vậy tại sao khó chịu với tôi?” Dương Nhật Phong cho rằng cô nói dối, hai mày nhíu lại một cách không hài lòng, đôi đũa trên tay cũng khe khẽ gõ vào mặt bàn. Lâm Uyên Nhu thật sự không hiểu mình bị cái quái gì, sao lại phải sợ hãi hần ta chứ? Nhưng mà, trong lòng cô cũng mơ mơ hồ hồ, chẳng biết đối với câu hỏi đầy logic của Yêu nghiệt tiền sinh trả lời sao cho phải: “Tôi. . . Tôi. . . tôi chẳng qua chỉ là chán ghét loại đàn ông lẳng nhàn!” Chính là như vậy, nhất định là như vậy! “Lẳng nhàn? Tôi? Với ai?” Dương Nhật Phong dở khóc dở cười nhìn cô. Người phụ nữ này, hôm nay anh nhất định phải khai thông bộ não dung lượng thấp của cô mới được! “Với tôi nha! . . .” Lâm Uyên Nhu nói xong, vô cùng muộn màng nhận ra mình lỡ lời. Cô (_ _ _) nha! Với cô cái rắm à! Cô. . . cô. . . như vậy lại nói như hai người có quan hệ gì mờ ám à? “Hừ” Dương Nhật Phong cực kì vui sướng khi người gặp họa như ông mày nhìn cô chờ đợi cô nói tiếp, nhưng rất lâu sau đó chỉ thấy cô nàng ngốc nghếch đã mãi không thông của anh im lặng cúi gằm mặt: “Em còn biết tôi với em có ý đồ?” Trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Tôi còn tưởng em ngốc đến mức ngay cả một chút cũng không ý thức được tâm tư của tôi chứ!” Lâm Uyên Nhu không thể tin được há hốc mồm nhìn hần, lúc lâu sau cũng không thể thoát nên lời. Lời này thực sự quá thẳng thắn, thẳng đến mức làm cho người ta bất ngờ! Làm sao có thể chứ? Chuyện này làm sao có thể??? Cuối cùng, Lâm Uyên Nhu quyết định bỏ của chạy lấy người, ngay cả mì cũng không cần nữa, trực tiếp chạy thẳng vào phòng khoá chặt cửa lại. Dương Nhật Phong không gấp gáp, bình thản tiến tới dựa lên cánh cửa phòng cô, buông cây nạng đỡ sang một bên: “Người đó. . . ý tôi là cô gái lúc sáng, thật ra là em gái của tôi, là em họ!” Lâm Uyên Nhu trằm chằm kín đầu, hai mắt tròn to không thể tin được, nhưng vẫn cứng miệng: “Không liên quan tới tôi!” Cô chả là gì cả, giải thích cái gì chứ!! “Tôi muốn nói, em có muốn nghe hay không tôi vẫn cứ nói!” Yêu nghiệt tiền sinh cười nhẹ, tiếng cười mang theo một chút ôn nhu cùng bá đạo: “Tôi không thích ai hiểu lầm mình một chuyện gì, đặc biệt là em!” “Kệ anh!!!” “Thực ra, Lâm Uyên Nhu! Tôi quen em

lâu hơn em tưởng tượng được đó!! Tin không?” Lâm Uyên Nhu trong đầu xuất hiện n dấu chấm hỏi, ‘lâu hơn’? như thế nào gọi là lâu hơn? Hai người vốn dĩ gặp nhau chưa tới bốn tháng, là chưa tới bốn tháng nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Oan Gia Ngõ Hẹp_ Yêu Nghiệt Tiên Sinh Đến Đòi Nợ!!

Hai tuần trôi qua từ hôm đó, Yêu nghiệt tiên sinh sau khi bỏ lại câu nói không đầu không đuôi khiến người khác tò mò phát điên liền biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa. Lâm Uyên Nhu tuy có chút khó hiểu nhưng vẫn chẳng còn tâm trạng để quan tâm thêm những chuyện mơ hồ đó, bởi vì cô hiện tại đang bận đối phó với cái đuôi mới- Giang Thanh! Sáng sớm tỉnh mơ, cô nàng nào đó còn đang say mộng đẹp công chúa hoàng tử vân vân và mây mây, bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa như thúc giục cô đi hành quân, ngáy ngủ ra mờ- thấy Giang Thanh! Trưa trưa cô nàng nào đó vừa tan làm từ Phương Nam trở về, đứng chực chờ trước cửa nhà- Là Giang Thanh!! Chiều chiều cô nàng nào đó dắt chó Tiểu Viên của Yêu nghiệt tiên sinh gửi nhờ đi dạo công viên, phía sau luôn luôn có một thanh niên cao lớn dắt theo con chó cái chạy đuổi tới- Chính là Giang Thanh!!! Nói tóm lại, ba buổi sáng trưa chiều, Giang Thanh cứ như cái bóng bám lấy cô không buông tha. Còn về phần yêu nghiệt tiên sinh, Lâm Uyên Nhu nghĩ rằng chắc hẳn ta lại đi lưu diễn đâu đó ngoài thế giới rồi, bằng chứng là việc nhà cô có thêm hai miệng ăn: Viên Tử và Tiểu Viên! Hôm nay như thường lệ, sau khi tan ca chiều ở nhà hàng, trên đường về cô nàng nào đó ghé qua trung tâm thương mại mua chút ít thực phẩm tươi ngon đem về định thết đãi chính bản thân một bữa tối thịnh soạn. Nghĩ đến hai cái chó mèo ở nhà lại thấy buồn cười, hàng ngày cô dẫn theo Tiểu Viên đi dạo, Viên Tử là con mèo lười thường bị nhốt ở nhà nên dạo gần đây hình như tình cảm giữa hai bọn chúng không được tốt cho lắm, Viên Tử chẳng những không thèm đếm xỉa tới Tiểu Viên mà còn hay cào lên mặt chó nhỏ mấy đường đến là đáng thương. Đang mãi mê chọn lựa quả cà chua, bên tai truyền đến giọng nói chanh chua quen thuộc khiến nụ cười vừa chớm trên môi cô nàng tắt lịm. “Ai nha, Uyên Nhu! Thật là đã lâu rồi không gặp, cậu so với thuở xưa cũng chẳng khác nhau là mấy, khiến mình vừa nhìn liền nhận ra ngay!” Thiên Nhan đang đưa thân hình đi tới, trên tay đang nắm áo Cao thiên, về mặt kiêu kì cùng nụ cười khinh miệt càng khiến cho cô ta trong giống mấy bà thêm đòi nợ ngoài chợ. Lâm Uyên Nhu đang tính vờ như không nghe mà đi luôn thì cô ả đã nhanh chóng đứng ra ngăn trước mặt: “Này, cậu đừng thiếu lịch sự như vậy có được không?” “À, xin lỗi, mình không nhận ra cậu, dạo này cậu khác xưa nhiều quá!” Lâm Uyên Nhu hết sức kiềm chế không cho cô ta ăn một quả cà vào mặt. Xin hỏi rốt cuộc ai mới là người thiếu lịch sự chứ? Thiên Nhan về mặt đất ý, đảo dặt tự hào nhìn sang Cao Thiên: “Tất nhiên rồi, anh Thiên chăm sóc bạn gái như mình thực sự rất chu đáo!” “Hèn gì như vậy, cậu đúng là quá khác lúc xưa, hình như lên cân hơi nhiều phải không?” Lâm Uyên Nhu không chút niệm tình đã kích thẳng vào điểm yếu của ả, từ thời còn đi học, Thiên Nhan là người vốn coi trọng bề ngoài hơn mạng sống, bây giờ nói cô ta mập thật chẳng khác nào lấy dao rạch lên mặt cô ta một đường cả. “Cậu. . .!” Quả nhiên cô ả nào đó tức đến mức thiếu chút trào máu họng, nũng nịu choàng cánh tay Cao Thiên làm nũng: “Anh xem cậu ấy kìa!” Cao Thiên không nói, từ đầu đến cuối vẫn nhìn Lâm Uyên Nhu không chớp mắt. Cô bây giờ khác xa lúc trước, mặc dù không được gọi là mỹ nữ gì nhưng phong thái hoàn toàn thay đổi, tự tin hơn xưa và có chút gì đó rất lạ. . . nhưng là ả ở điểm nào ngay chính hần cũng không rõ, chỉ cảm thấy hình như cuộc sống hiện tại của cô khá tốt. Thiên Nhan chờ mãi không thấy bạn trai ừ hừ tiếng nào, ngẩn mặt lên thì đập vào mắt là cảnh tượng anh chàng mãi lo nhìn ‘người cũ’, lửa giận trong lòng bắt đầu bùng cháy: “Này! Tên khốn, anh có nghe em nói gì không đấy?” “Hà!?” Cao Thiên bị hù cho hồn bay phách lạc, bất đắc dĩ rời tầm mắt khỏi Lâm Uyên Nhu: “Anh vẫn đang nghe mà!” Cô nàng nào đó thấy bây giờ nếu mình cảm ơn Thiên Nhan thì có điểm nào không hợp lý không, dẫu sao cô ta cũng có công giúp mình thoát khỏi ánh mắt đánh giá buồn nôn của Cao Thiên mà! “—▽—” Sao n phút suy nghĩ, cô nàng quyết định vẫn là không nên thi hon! Thiên Nhan bị cả hai người đồng thời lơ đi, nhất thời tức giận không có chỗ phát tiết đành trút lên đầu Lâm Uyên Nhu: “Cậu đúng là hồ ly tinh không biết xấu hổ, đã chia tay rồi còn muốn quyến rũ Cao thiên nữa sao chứ?” Lâm Uyên Nhu rất 囧, cô vô tội nha! Sao cứ nhè cô ra mà đồ tội thể, cô khi nào đã làm cái thế loại gọi là ‘quyến rũ’ kia vậy? “Bà hai à, cậu không những mập hơn mà logic cũng rất có vấn đề nha, tôi khi nào thi quyến rũ bạn trai cậu? Còn nữa, cậu mắng bà chữ ‘hồ ly tinh’ kia là mắng tôi hay đang tự mắng mình vậy?” Cô nàng nào đó nói xong, cảm thấy bản thân dạo này không biết giống ai mà độc mồm độc miệng thế nhỉ? (Nơi nào đó trên trái đất bỗng nhiên có người hắt hơi dữ dội). Thiên Nhan không ngờ đến Lâm Uyên Nhu sẽ nói như vậy, có chút xấu hổ chẳng biết nói gì cho phải. Con nhóc này từ khi nào biết phản kháng người khác như vậy? Lúc trước ho dù có đối cô ta bàn những chuyện khó lọt tai như thế nào thì cô ta cũng lựa chọn im lặng nhẫn nhịn cho qua, chưa bao giờ đốp chát lại thế này cả. Cao Thiên còn có phần ngạc nhiên hơn, khó có thể tin được người trước mặt mình là cô bạn gái cũ chia tay chưa đầy nửa năm kia. Lúc trước nếu cô cũng như vậy, không lựa chọn việc im lặng buông tay, thì anh cũng không đến mức phải bỏ rơi cô mà chạy theo Thiên Nhan. (Vài lời tác giả: À há, e hèm, khụ khụ, trong phần ngoại truyện ta có chút từ bị độ lượng, khoan dung nhân hậu cho chàng nam phụ của nam phụ này giải bày một chút tâm sự, không dài đâu, khoảng hai ba bốn năm trăm chữ gì thôi, anh này cũng không đáng ghét lắm, chỉ tội nước là nam phụ! Hô hô ^o ^) Lâm Uyên Nhu bị hai người kia mắt to mắt nhỏ nhìn chăm chăm, nhất thời cảm thấy thiếu tự nhiên trần trọng. Cách họ nhìn cô giống như gì ấy nhỉ. . . à, là thấy quái vật! Ba người đứng trong trung tâm thương mại rộng lớn, sáu mắt nhìn nhau không thốt nên lời, tuy rằng không phải cái gì nam thanh nữ tú nhưng cũng cực kỳ thu hút ánh mắt người qua lại, trong số đó có một người quen mà lạ, lạ mà quen- Giang Thanh! Giang Thanh tiêu sái bước lại gần, trên tay là túi đựng một số thứ đồ dùng cá nhân như bàn chải, dao cạo râu, . . vân vân, về mặt hết sức kì quái: “Uyển Nhu, trùng hợp thật, em cũng đến đây mua sắm sao?” “À ừ” Lâm Uyên Nhu cực kì 囧. Đúng là khéo mà, người ta nói cái câu ‘oan gia ngõ hẹp’ chắc là dùng để hình dung cảnh này rồi nhỉ? Cao Thiên nhìn thấy Giang Thanh, biểu tình trên mặt cũng khó coi hơn gấp mấy lần. Hẳn hy vọng, Lâm Uyên Nhu sẽ không thực sự cùng tên khốn này xảy ra loại quan hệ kia, càng hy vọng người từng nói chuyện điện thoại với hắn là Giang Thanh. Thiên Nhan vốn đang rơi vào thế bí, thấy được Giang Thanh lại giống như thấy cứu tinh, ánh mắt chỉ thiếu chút nữa là hóa thành sao cả rồi: “Ai nha, xem ai tới đây này, thì ra là ‘gian phu’!” Lúc trước Giang Thanh từng dạy kèm phụ đạo cho Lâm Uyên Nhu, chuyện này không ai trong trường là không biết, mà Lâm Uyên Nhu lúc đó là bạn gái chính thức của Cao Thiên, mọi người liền quyết định lấy chữ phu trong phu tử (thầy) đồng âm với chữ phu trong phu quân (Chồng) để đùa hai người, gọi Giang Thanh là Giang phu, gọi Lâm Uyên Nhu là Lâm phu. Sau sự cố của cô và Cao Thiên liền đổi thành “Gian phu” và “Dâm phu”. Trên đời Lâm Uyên Nhu không ghét gì, chỉ ghét mỗi cái chuyện bịa đặt ăn không nói có này! Sắc mặt cô nàng nào đó phút chốc trắng bệch: “Thiên Nhan, cậu đừng thấy tôi nhịn mà làm tội!” “Làm gì? Mình chỉ nói chuyện đương nhiên thôi, cậu khó chịu cái gì? Hay là. . . có tật giật mình rồi?” Thiên Nhan dừng dừng không thèm đem Lâm Uyên Nhu coi vào trong mắt. “Tôi không nề mặt cậu đâu, còn nói nữa thì ngay cả bố cậu cũng không cứu nổi cậu!” Giang Thanh đứng một bên tuy không rõ chuyện gì đang diễn ra, nhưng chỉ cần nghe tới hai chữ ‘gian phu’ kia liền đại khái hiểu được một ít, về mặt bình thường luôn tươi cười đột nhiên sa sầm. Ai ai không biết, bố Giang Thanh là cấp trên của bố Thiên Nhan,

câu này nói ra rõ ràng là đang uy hiếp trắng trợn. Quả nhiên Thiên Nhan liền ngậm mồm không dám hó hé gì nữa. “Thiên! Chúng ta mau đi thôi anh!!” Thiên Nhan khoát tay Cao Thiên, liếc qua Lâm Uyên Nhu một cái, ẩn ý nhìn Giang Thanh thêm cái nữa mới cam tâm rời khỏi. Lâm Uyên Nhu nhìn theo bóng dáng hai người dần dần khuất hẳn sau cửa tự động, nhìn không được thờ phào một hơi nhẹ nhõm. Đối diện với cặp nam nữ này thực khiến người ta cảm thấy khó chịu chết đi được. Giang Thanh nhìn thấy cô như vậy liền đưa tay lên đầu cô sờ qua sờ lại, ánh mắt dịu dàng hơn hẳn bình thường mang theo một tia hoang mang không tập trung. Lâm Uyên Nhu cảm nhận được bàn tay ở trên đầu mình duy chuyển không ngừng, nhẹ nhẹ vuốt ve, cảm giác rất khó hiểu liền tránh qua một bên, bàn tay của Giang Thanh lơ lửng giữa không trung. . . trống rỗng. Nhìn anh chàng sắc mặt chuyển từ kém sang vô cùng kém, Lâm Uyên Nhu trong lòng quả thực có chút ái náy: “À ừm. . . em về đây, anh muốn mua gì cứ mua đi. Bye bye!!” Nói xong liền chạy không quay đầu. “Để anh đưa em về!!” Giang Thanh theo quán tính đuổi theo hai bước, thấy cô ‘nhiệt tình’ chạy trôi chết đành thôi. “Không cần, em tự mình đón xe về được mà!!” Lâm Uyên Nhu vừa chạy vừa nói, hình như sợ nếu dừng lại một bước thì phải ngồi cùng một xe với anh ta về nhà vậy. Trên đời thực sự nhiều cái trùng hợp, trung tâm thương mại nói lớn không phải lớn, nói nhỏ không phải nhỏ, thế nhưng lại đề cô gặp thêm hai người nữa: “Gia Tuệ? Mày. . .” “Uyên. . . Uyên Nhu, sao mày lại ở đây?” Lâm Gia Tuệ một thân váy đỏ rực rỡ, mang theo đôi giày cao gót càng làm tôn thêm đôi chân dài tinh xảo, trên tay là túi hàng hiệu Changel, bộ dáng quý tiểu thư siêu cấp vô địch. . . buồn cười! Thôi được rồi, cứ coi như Lâm Uyên Nhu cô đây ghen tị với bạn tốt cũng được, nhưng mà vậy cũng thật quá khoa trương đi? Thực sự rất buồn cười mà~ Bộ dạng cô nàng thất tha thất thểu lê lết trên đôi giày cùng về mặt cứng đờ mắt tự nhiên dưới lớp trang điểm kỳ công bị lem luot. . . nhìn qua nhìn lại, Lâm Uyên Nhu thật hối hận vì mình quên móc đi động ra chụp hình lưu làm kỉ niệm. “Câu này tao hỏi mày mới đúng chứ, bình thường có khi nào mày bèn mắng đến mấy chỗ này đâu, còn trang điểm đậm như vậy, lần đầu tiên tao chứng kiến nha!” Lâm Uyên Nhu hơn 15 năm, quả thực đây là lần đầu tiên cô thấy Lâm Gia Tuệ mang giày cao gót cùng trang điểm. “Aizz, mày đừng nhìn tao như nhìn quái thú vậy chứ. . . tao là bắt đắc dĩ mà~” Lâm Gia Tuệ giờ khóc giờ cười nhìn bạn tốt, khuôn mặt nhăn nhó như trái khổ qua. “E hèm!” Thanh niên bên cạnh bị lơ đi, khó chịu hắng giọng một tiếng: “Lâm Gia Tuệ, chị đừng bày ra bộ mặt quỷ còn thua kém kìa nữa có được hay không?” Lúc này Lâm Uyên Nhu mới để ý đến anh ta. . . hóa đá! Dương Hoàng Việt- em trai thân thương yêu dấu của Yêu nghiệt tiên sinh, hai mươi một tuổi đã nắm trong tay một chuỗi cửa hàng thời trang lớn, vừa quản lí vừa học năm cuối ĐH kinh tế, nhân tài trong số hiếm hoi nhân tài nhà-Quan trọng là, sao cậu ta lại xuất hiện cùng Lâm Gia Tuệ ở chỗ này? Nhìn bề ngoài hình như còn rất quen thuộc, rất thân thiết, có thể công khai chỉ chiết đôi phương không chút kiêng nể. . . loại quan hệ này thật là. . . đáng nghi! Quá mờ ám!! Quá không minh bạch!!! “Chị dâu, chào!” Dương Hoàng Việt cười đầy ẩn ý, liếc mắt nhìn thẳng vào Lâm Uyên Nhu khiến cô nàng bất giác lạnh sống lưng. Nói là lạnh sống lưng, nhưng thật ra một phần cũng do mấy lạnh trong trung tâm thương mại quá mạnh. . . khoan đã! Cậu ta vừa mới gọi cái gì ấy nhỉ? Chị dâu?! Cô khi nào thì thành chị dâu cậu ta rồi?? “Cậu. . . cậu nói bậy bạ cái gì đó?” Lâm Uyên Nhu run run không nói thành lời, phun ra một chữ cũng giống như phun ra một ngụm máu. Quá dễ tiện, quá nguy hiểm! Hai anh em này đúng thật không hổ danh là người một nhà mà!! “Cố gì sai sao? Như vậy thì em xin lỗi!” Dương Hoàng Việt mỉa mỉ cười tà “Xem ra là do ông anh của em quá ảo tưởng rồi, chị rõ ràng nói giữa hai người không chút quan hệ gì cơ mà~” Lâm Uyên Nhu chán nản nha! Cô khi nào lại giống như biến thành cái dạng vong ân phụ nghĩa, bội bạc thiếu trách nhiệm, ăn xong phui sạch vậy?: “Tôi đâu có nói. . .” “Như vậy là thừa nhận rồi, chị dâu! Anh trai em nằm viện hơn một tuần nay rồi chị cũng không đến thăm, gọi điện lại không liên lạc được, hại anh hai em sống không bằng chết, ăn không ngon ngủ không yên, @#\$%^&*. . . [đã lướt bớt hơn 800 kí tự]. . . Chị như vậy thật là không đúng rồi!” Dương Hoàng Việt nói ra những lời không biết xấu hổ, vẻ mặt vẫn điềm nhiên như lẽ thường tình. Lâm Uyên Nhu hoàn toàn không hiểu nổi cậu ta nói gì, bên tai chỉ văng vẳng mấy chữ ‘nằm viện hơn một tuần nay’. Dương Nhật Phong bị bệnh sao? Sao phải nằm viện đến hơn một tuần?? Không phải là đang vui vẻ đi lưu diễn sao?? . . Rất rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu Lâm Uyên Nhu khiến lòng cô rối như tơ vò, hoang mang nhìn Dương Hoàng Việt: “Anh ta rõ ràng nói là đi lưu diễn. . .” “Anh em quá thật là đi Nhật lưu diễn, nhưng qua đó chưa được hai ngày liền quay về nằm viện nước nhà rồi, nghe anh ta nói là chân bị thương gì đó, đang tập nhảy thì gãy ra luôn. . .” “Đừng nói nữa!” Trần Lâm Uyên Nhu chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh. Đây là cái loại em trai gì vậy???: “Anh ta hiện đang ở đâu?” “Bệnh viện XX đường YY!” Lâm Gia Tuệ bon chen chỗ mở vào một câu, nói ngay trọng tâm. Lâm Uyên Nhu cảm ơn bạn tốt vài câu cho có lệ, nhanh chân đón taxi đến địa chỉ bệnh viện kia, ngay cả chuyện đến đây mua thức ăn gì gì đó cũng quên mất. Giang Thanh đứng đằng xa nhìn theo bóng cô vụt mất càng ngày càng xa, bàn tay bất giác lại giờ ra giữa không trung. . . vẫn là cảm giác trống rỗng bất thường. Anh chàng nhìn không được tiến lại chỗ Lâm Gia Tuệ và Dương Hoàng Việt đang đứng: “Tuệ Tuệ!” Lâm Gia Tuệ giật mình quay phắt lại nhìn, chỉ thấy thân ảnh tưởng như rất lâu. . . rất lâu không được gặp: “Thanh! Anh. . .” chẳng phải là đi Úc sao? Nhưng nữa câu sau còn chưa kịp nói ra thì đã bị Giang Thanh cắt ngang: “Tiểu Nhu đi đâu mà vội vậy?” Lâm Gia Tuệ cảm giác có chút ghen ngào, bao nhiêu năm không gặp, anh chả thay đổi gì nhỉ?! Trong mắt hoàn toàn chỉ chứa một mình Uyên Nhu thôi!! Dương Hoàng Việt nhìn thấy tình hình không ổn, hình như người này đối với bản thân cậu ta cùng anh trai cực kì bất lợi: “Chị dâu ấy hả, đi thăm anh hai tôi rồi. Lâm Gia Tuệ! Chúng ta đi thôi!!” Ý đồ tuyên bố lãnh thổ như vậy đủ rõ ràng chưa? Dù đề thấy hai người con gái này đều là hoa đã có chủ chưa?? . . Ài, xem ra lần này cậu lại phải kiếm anh trai đòi một món nợ ân tình thật to rồi, giúp anh ta ngăn chặn một mối nguy lớn nhỉ? Giang Thanh còn chưa kịp nói thêm tiếng nào thì hai người bọn họ đã chạy đâu mất dạng. Một mình anh ta bơ vơ đứng giữa trung tâm thương mại như thằng ngốc, trong lòng lại dâng lên cảm giác trống rỗng khó chịu kia lần nữa. . . *.*.* Ta là đây phân cách~ Có một con quạ quang quác bay qua a!~~~~*.*.* . . Lâm Uyên Nhu đón taxi đến bệnh viện Lâm Gia Tuệ nói, hỏi thăm nhân viên ở quầy tiếp tân số phòng của Dương yêu nghiệt xong xuôi liền chạy thẳng một mạch lên đó. Dương Nhật Phong nằm trong phòng, trên người là bộ pijama trắng toát, sắc mặt nhợt nhạt xanh xao, cái chân bị bó thành một đoàn treo ngược lên cao hơn đầu khi đang ngồi một chút. Hẳn không ngủ, hẳn truyền đến cảm giác bức bối cực kì khó chịu cộng thêm tâm trạng tồi tệ càng khiến không khí trong phòng ngột ngạt. Dương Nhật Phong hẳn ta, chỉ đơn giản là đang mất mát dường thần, điều chỉnh lại tình hình của trái tim sắp bùng ra thôi! Cô không chịu nhận cuộc gọi của hắn! Hơn một tuần nay, lần nào hắn gọi đến cũng chỉ là lời nói rập khuôn quen thuộc ‘Số máy quý khách đang gọi tạm thời không liên lạc được. . .’. Tạm thời sao? Hai chữ này nói cũng thật dễ nghe, ‘tạm thời’ mà hết một tuần sao? Theo hắn thì căn bản cô đã chặn số của hắn con bà nó rồi!! Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa hấp tấp, Dương Nhật Phong mở mắt, khuôn mặt nhăn nhó thét lên như muốn phun ra luôn ngọn lửa giận trong lòng chất chứa hơn một tuần qua: “Là ai?” Là ai dám quấy rầy hắn tịnh tâm? Ai quấy rầy giấc ngủ hắn ập ụ vào muốn chết mới có thể chợp mắt?? Có ngon thì bước vào, hắn dù lết xuống giường cũng phải dạy cho kẻ đó một bài học!!!! Lâm Uyên Nhu núp ló sau cánh cửa khép hờ kia không dám bước vào. Ặc! Nghe qua giọng điệu của hắn ta không phải đang sôi máu mới là lạ. Cô bây giờ bước vào, có còn mạng trở ra hay không nhỉ?? “Vào thì vào, không vào thì rút đi! Đừng núp ló như ăn trộm thế kia!!!” Yêu nghiệt tiên sinh tâm tình tệ, ngữ khí chắc chắn không thể nào tốt đẹp hơn là vậy. Lâm Uyên Nhu chán nản lại thêm chán nản, lê lết tấm thân tàn cùng khuôn mặt khổ qua bước vào: “Anh hung dữ như vậy làm gì chứ. . .” “Lâm Uyên Nhu? Con bà nó là em sao??” Hắn vốn dĩ còn tưởng cô trốn luôn rồi, không thèm quan tâm hắn sống chết như thế nào chứ. Thật không ngờ cô lại còn có gan đến tận đây tìm hắn? Vậy càng tốt, hắn cùng cô tính sổ cũng không phải mất công lặn lội thân què đích thân đến gõ cửa nhà cô!!!! Lâm Uyên Nhu lí nhí: “Anh nghĩ còn ai thêm tới đây chứ?!” Sao đó lạng lẽ nuốt nước miếng đánh “Ưc” một cái. Xem ra người xưa nói không có sai- tự tìm đường chết ác khó sống! =.=. . . Nếu cô không dưng mồi vào miệng cọp, chỉ ít thì cũng sống thêm được vài ngày vui vẻ về, an nhàn thoải mái rồi. . . đâu đến mức chết ngay tại chỗ thế này chứ. “Sao? Hối hận à? Tôi nhớ hình như đâu có gọi cho em???” Đồng chí yêu nghiệt không biết tại sao, nhưng nhìn thấy cô thì cục tức trong lòng liền dâng lên tận cổ họng, có muốn nuốt cũng nuốt không trôi. Cô nàng nào đó không ngờ tới chuyện lại thành ra như vậy, hắn nói thế cô cũng không cách nào cãi lại được, nhưng mà: “Tôi lo lắng nên mới tới, không hoan nghênh thì chào!!!” Dương Nhật Phong thay đổi thái độ như trở bàn tay, tự xỉ và bản thân n lần nữa thêm n lần. Hắn rốt cuộc bị hỏng não chỗ nào, không phải mong cô phát điên sao? Bây giờ lại làm cô tức giận: “Xin lỗi, là tôi sai!” Hơn một tuần qua, xem xem hắn đã gấp gáp như thế nào, chẳng lẽ một chút chuyện như bây giờ lại nhìn không được hay sao?? Lâm Uyên Nhu dừng bước, không khí trong phòng đột nhiên ngột ngạt đến là khó hiểu. Bình thường tình trạng như vậy rất ít

Không lâu sau đó, chính xác là một ngày, Lâm Uyên Nhu đau khổ nhận ra mình thực sự đã bị lừa vào tròng con mẹ nó rồi. Yêu nghiệt tiên sinh đúng thật không hổ danh ‘quân tử’, nói được làm được, vừa bàn bạc hôm trước, sáng hôm sau đã giẫy này hưởng bác sĩ đòi sống đòi chết để được xuất viện. Mục đích? Đương nhiên là để cuốn gói tới nhà cô sống rồi! Lâm Uyên Nhu quả thật có chút khóc không ra nước mắt nha! Hắn ta như vậy nói được làm được nhưng cô còn chưa chắc. . . haizz~ Ai bảo cô nợ hân môn nợ ân tình là cái mạng chứ! Xem như cô xui xẻo vậy!!! “Nhìn em hình như tâm tình rất tệ đó?!” Tên yêu nghiệt nào đó cười meo meo, vừa chống nạnh lê đi vừa chòang tay còn lại lên vai Lâm Uyên Nhu: “Không phải muốn nuốt lời chứ?” “Cô nàng nào đó có tật giật mình, lời vừa tính nói ra liền nuốt ngược trở vào: ‘Hề hề! Đầu có. Đại gia đến nhà tiểu nữ ờ, tiểu nữ nào dám chối từ chứ!’” Cô thật phi nhố chính mình quá đi, con bà nó đúng là không có chủ kiến, không có khí tiết, giống như con dā điều vậy ㄟ (____) ㄟ Đúng thật là vô phương cứu chữa rồi~Lâm Uyên Nhu tay xách nách mang nào là quần áo nào là đồ dùng cá nhân của Dương Nhật Phong, chính xác thì hai người mới tạt qua chung cư cao cấp của hân dọn hết, chú ý, chính là ‘dọn hết’, từ thứ cần thiết đến không cần thiết, từ quan trọng đến không quan trọng, ngay cả cái gối nằm cũng không thêm tha! Những thứ linh tinh lặt vặt như nhà ngủ của Tiểu Viên và Viên Tử, mấy quả cam gần hết hạn trong tủ lạnh, đĩa ăn của Tiểu Viên với Viên Tử, . . . Cô nàng nào đó rút cuộc cũng nhịn không nổi mà bùng phát: “Anh chỉ đến nhà em ở tạm thôi, có cần giống như sẽ đi mãi không về vậy không?” “Như vậy cũng tốt!” Dương yêu nghiệt giống như ngộ ra được điều gì rất quan trọng, hướng cô nàng ngoắc ngoắc ngón tay trỏ: “Này!” Lâm Uyên Nhu quăng đồng đồ nặng trình trịch vào xe, sắp xếp xong xuôi đầu đó mới bước lại gần: “Chuyện gì?” “Gần một chút!” Yêu nghiệt tiên sinh nét mặt sa sầm lờm lờm: “Tôi bị gãy chân, không hề bị bệnh truyền nhiễm, em né cái gì?” Lâm Uyên Nhu đỏ mặt, cô . . . cô đúng là . . . bị cái gì không biết, cứ nghĩ đến chuyện hai người gần gũi lại cảm thấy ngượng chín cả người. Lúc trước, khi Dương Nhật Phong đeo dây chuyền cho cô cũng. . . Aaaaaa~ Đúng là không chịu nổi mà!!! “Lại đây!” Dương Nhật Phong thừa cơ hội nhìn cô, thật hiếm khi thấy bộ dạng này của Lâm Uyên Nhu nha. Đáng yêu không chịu được. “Ồ” Cô nàng nào đó bất an chậm chạp tiến tới hai bước, đứng trước mặt Yêu nghiệt tiên sinh, hồi hộp kê tại lại gần hắn. Có chuyện gì mà làm ra vẻ bí mật vậy chứ? Bình thường không phải đều là nói ngay nói thẳng sao, hôm nay úp úp mở mở, còn bày đặt nói nhỏ. . . Dương Nhật Phong: @\$%&*! . . . Lâm Uyên Nhu: . . . Hà?? ㄟ Yêu nghiệt nào đó thì thầm xong, chỉ thấy sắc mặt Lâm Uyên Nhu từ đen chuyển sang đỏ, từ đỏ chuyển sang trắng, từ trắng lại chuyển sang đen. Thật không thể tin được! Lời không biết xấu hổ như vậy hắn ta cũng dám nói ra. . . đúng là. . . đúng là. . . mặt dày, vô liêm sỉ, thần kinh, . . . [lướt bỏ hơn tám nghìn chữ]. . . Cô vốn dĩ không nên ngây thơ đến mức chấp nhận yêu cầu vô lý của hắn, cho hắn tự do đến nhà cô ở. Quan hệ giữa hai người vốn mập mờ, càng không nên thêm mờ ám mới đúng! Cô thực quá ngu đi ờ...ờ...oa~ TT TT “Như thế nào? Tôi nói có gì sai à??” Dương Nhật Phong cười tươi đến là xuân về hoa nở, tuy là đang chống nạnh nhưng khí thế so với Lâm Uyên Nhu vẫn vượt trội hơn người. Để xem chuyện này cô làm sao mà giải quyết đây! Hắn đúng là đã suy tính kỹ càng mới mở miệng hướng cô đưa ra điều kiện, nhưng mà thật sự không ngờ mọi chuyện lại thành ra nĩ nần như vậy. Hô hô!!! Một bên Lâm Uyên Nhu khóc không ra nước mắt, một bên Dương Nhật Phong cười không thành tiếng. Thật đúng với câu ‘kẻ khóc người cười’ nha~Lâm Uyên Nhu cố gắng trấn tĩnh tinh thần, không chế bản thân không phạm tội giết người, nhe nhàng dịu Dương yêu nghiệt lên xe, chính mình cũng theo ngồi bên cạnh hắn. Tài xế khó hiểu nhìn hai người, về mặt tò mò muốn chết khiến Lâm Uyên Nhu tức sôi máu: “Bác tài à, mau chạy đi chứ!” “Ồ ờ!” Tài xế gật đầu lia lịa, ánh mắt thoáng chốc lại lên ngó lên kính chiếu hậu nhìn trộm hai người. Haizz~ Bọn trẻ ngày nay cũng thật là, yêu đương tình tứ đã đành còn bày trò sống thử. . . đúng là. . . haizz~! Lâm Uyên Nhu muốn giết người, cô thực sự con bà nó muốn giết chết tên tài xế nhiều chuyện thích suy đoán lung tung này!! Chỉ cần thấy thái độ ông ta dòm ngó hai người cũng đủ biết cái gì đang diễn ra trong đầu ông ta rồi!!! “Em yêu! Không vui sao? Chúng ta sắp sống chung rồi đó nha, thật là khiến người ta phấn khích quá đi mà~” Tên yêu nghiệt nào đó bỏ bày ra vẻ mặt mớ mềnh hạnh phúc, hoàn toàn lấy việc trên chộc Lâm Uyên Nhu trong mấy ngày nhảm chán sắp tới làm thú vui tiêu khiển. Mà về mặt cô nàng nào đó hậm hực liếc xéo hắn ta vài cái, rút cuộc cũng không nói được tiếng nào. Thôi thôi, cứ coi như cô xui xẻo vậy! Chọc ai không chọc lại chọc phải hủ keo da trâu làm gì, khiến hắn bám mãi cũng chẳng chiu buông ra. Trên xe, ba người ba tâm trạng với ba suy nghĩ khác nhau, yên

lặng chạy bon bon trên đường rồi cuối cùng cũng dừng lại trước chung cư nhà Lâm Uyên Nhu. Cô nàng nào đó đau khổ móc hầu bao trả tiền dưới ánh mắt soi mói của bác tài, tâm tình tụt dốc trầm trọng! Tên Yêu nghiệt nào đó không biết sống chết, hết làm trò này lại làm đến trò kia, chẳng chịu nghỉ ngơi một phút nào. Lâm Uyên Nhu diu hắt ta xuống xe, nhìn thấy hân an ổn đứng trên cây nạn thì mới yên tâm vác đồ đạc trên xe xuống, gật đầu chào bác tài xong xuôi liền tiên phong tiếp tục tay xách nách mang tiến vào thang máy. Dương Nhật Phong rất thích thú với cảnh này, huyết sáo nghêu ngoai cả nhất cả thọt chạy theo cô. Lâm Uyên Nhu lo lắng cho hân ta bị té lần nữa thì khổ nên buộc lòng phải đi chậm một chút, thật tình cò, cách cửa nhà ba bước lại chạm mặt Giang Thanh lần nữa. Trên đời đúng là con bà nó lắm chuyện bi hài! Chê cô bị một miếng keo da trâu dính lấy còn chưa đủ phiền hay sao chứ?! “Uyên Nhu? Đây là. . .” Giang Thanh nét mặt ngạc nhiên, mới lúc này còn đang thắc mắc sao hôm nay cô không cần đi làm lại ra khỏi nhà sớm như vậy. Suốt hôm qua kể từ khi ở trung tâm thương mại trở về thì hai người không gặp mặt nữa, anh vốn dĩ còn lo lắng, nhưng hình như hơi thừa rồi thì phải! “Bà xã, em yêu, ai vậy?” Yêu nghiệt tiền sinh khác xa Giang Thanh, vẻ mặt tự nhiên như không, cố ý như vô tình tuyên bố chủ quyền lãnh thổ, cùng với Dương Hoàng Việt không sai biệt chính là anh em một nhà, suy tính cũng giống nhau. Lâm Uyên Nhu không quan tâm tới cách hân ta nói chuyện cho lắm, bởi vì bình thường nghe đến quen luôn rồi nên không có phản ứng gì quá nhiều, chỉ là lờ mờ hân ta một cái. Nhưng trong mắt người thứ ba kia lại khác, Giang Thanh thâm nghĩ, thái độ của cô như vậy, chả lẽ hai người họ. . . có quan hệ? “Là đàn anh khóa trên của em khi còn học ĐH, tên là Giang Thanh!” Lâm Uyên Nhu nhìn đến khuôn mặt tỳ khuất tội nghiệp như bị cấm sừng của tên nào đó, không khỏi thở dài ồ ồ tồn giải thích, lại khôi phục như bình thường mỉm cười với Giang Thanh: “Đây là. . .” “Tôi là bạn trai của Nhu nhi!” Yêu nghiệt tiền sinh nói dối không hề đỏ mặt ngất ngàng lời Lâm Uyên Nhu, vẻ mặt thân nhiên nghiêm túc rất đần ông, rất ngọc thụ lâm phong, rất tuần tú, rất có trách nhiệm, rất dũng cảm. . . thôi được rồi, là hân tự cảm thấy như vậy! Lâm Uyên Nhu mặt đầy hắc tuyến lại lờ mờ hân, nhưng chung qui vẫn không nói gì thêm, vì cô cảm thấy không cần giải thích làm gì cho mất công, để Giang Thanh hiểu lầm cũng chẳng có gì không tốt. Cô chẳng qua chỉ là lấy một cái đuôi cắt đứt một cái đuôi, dù sao khi ở bên cạnh tên yêu nghiệt không biết xấu hổ này cũng thoải mái hơn Giang Thanh, tính tình anh ta quá thư sinh, quá khiêm tốn khiến cô có chuyện muốn nói cũng ngại không dám tiếp cận quá gần, aizz, thực sự rất không thoải mái. Giang Thanh chăm chú quan sát sắc mặt Lâm Uyên Nhu, đương nhiên cảm nhận được thái độ của cô đối với người đàn ông trước mặt này có sự khác biệt rất lớn. Anh quen cô lâu như vậy rồi, khi cô còn hẹn hò với Cao Thiên, tuy rằng họ là quan hệ yêu đương công khai nhưng Lâm Uyên Nhu vẫn là không mặn không nhạt gì về chuyện này, trước mặt người khác, hai người họ trong chẳng khác gì bạn bè bình thường cả. . . Nhưng đối với người trước mặt, cô có chút gì đó giống như. . . dung túng? Mặt kệ hân ta làm cần khiến cô không thích nhưng cô cũng chỉ trách móc nhẹ nhàng. Hơn ai hết, anh biết rõ cô ghét nhất chính là bạn trai rêu rao quan hệ của hai người. . . nhưng mà. . . “Hu hu, bà xã, chân người ta thật là đau đó! Em độc ác quá, thiếu trách nhiệm, làm tôi bị thương rồi còn bắt tôi đứng đây chịu khổ nữa. . .” Dương Nhật Phong làm bộ làm tịch, thực sự trong lòng chỉ muốn quơ gậy đuổi thẳng người tên Giang Thanh kia đi. Nhìn Uyên Nhu yêu dấu của hân, nhìn đến là nước miếng cũng sắp rỏ ra ngoài rồi!! (𐄂 𐄂 𐄂) Lâm Uyên Nhu đi từ hết cách lần này đến hết cách lần khác, đành tạm biệt Giang Thanh rồi diu tên rắc rối nào đó vào nhà. Giang Thanh nhìn cánh cửa đóng sầm trước mắt, anh biết người đàn ông kia đối mình khó chịu, nhưng làm sao đây? Anh đeo đuổi cô đeo hết hai năm ròng, lẽ nào lại dễ dàng từ bỏ như vậy?? Dù mọi biện pháp, từ chính diện biến thành phản diện lúc nào không hay! Anh biết mình cách cô càng ngày càng xa, nếu có thể quay về thời điểm đó anh nhất định không làm vậy, thật không tưởng tượng nổi nếu cô biết sự thật rồi sẽ nhìn anh bằng ánh mắt nào? Đã không dừng lại được thì phải đi tiếp, tình cảm bảy năm ròng còn có thể bị đập đổ dưới chân anh, huống hồ. . . Con người quả thật là một loài động vật kì lạ, càng không có được lại càng muốn có! Bản thân anh hội đủ tiêu chuẩn nam thần, cũng là một nam thần thực thụ trong mắt các cô gái. Đẹp trai, nhà mặt phố, bố làm to, . . . cần thứ gì cũng không thiếu, chỉ duy nhất thiếu trái tim của một cô gái! Bảo anh cam tâm? Không thể nào!!!. . . Dương Nhật Phong vừa bước vào nhà, trong phòng đã vang lên một loạt tiếng xích sắt va vào nhau leng keng. Lâm Uyên Nhu đỡ hân đến sofa, xong xuôi đâu đó mới yên tâm đi ‘cời trói’ cho Tiểu Viên và Viên Tử. Hai thú cưng một chó một mèo ủa ủa chạy ra vây quanh dưới chân ‘ba ba’ của chúng, hoàn toàn coi cô nàng nào đó như không khí. Lâm Uyên Nhu uất hận! Đúng là phản rồi, ai đã cực khổ chăm sóc chúng mấy ngày qua chứ? Ngay cả liếc cô một cái cũng không thêm, coi cô là người ở tiện lợi bao trọn gói sao?? Dương Nhật Phong nhìn vẻ mặt đầy than của cô, trong lòng không khỏi thở dài: “Em ngay cả thú cưng cũng muốn so đo sao??” “Ai thêm chứ! Em chỉ nghĩ thật tiếc rẻ số thịt hộp em cho chúng ăn mấy ngày qua thôi!” Vong ân phụ nghĩa mà~ “Chuyện đáng lo không lo, lại so đo những chuyện không đâu, quên tôi nói gì rồi à?” Dương Yêu nghiệt dựa lưng vào sofa, điều chỉnh cho mình một tư thế thoải mái nhất, sao đó tựa tiểu phi tiểu quý sang nhìn cô. Mặt Lâm Uyên Nhu đột nhiên đỏ bừng khả nghi. Bà nó, những lời không biết xấu hổ như vậy cô làm sao mà quên được chứ!! Lúc sớm hân ta kêu cô ghé tai nói nhỏ, nói qua nói lại chỉ có một câu: “Lâm Uyên Nhu, nhà em chỉ có một phòng, phòng cho khách cũng không, sofa đủ dùng để ngồi thôi. Như vậy, ban đêm chúng ta ai nằm trên ai nằm dưới đây??” Ai nằm trên ai nằm dưới? _ Chỉ cần một câu hỏi cũng đủ khiến người ta liên tưởng nhiều thứ rồi! Cái này quả thật không nên trách cô suy nghĩ bậy bạ, mà chỉ nên trách lời hân ta có bao nhiêu mập mờ!! Tên yêu nghiệt nào đó thấy cô nghĩ ngợi thật lâu cũng không có trả lời, cuối gằm mặt, hai bả vai run run khả nghi. “Anh cười cái gì chứ. . .” Lâm Uyên Nhu tức đến mức đầu cũng muốn bốc khói, hai tay nắm chặt thành nắm đấm cảm phần nhìn hân ta: “Em chỉ là. . .” Dương Nhật Phong ngắt ngang lời cô: “Thôi được, tôi nhường em vậy, em trên tôi dưới. . . thấy thế nào? Dù sao tôi cũng đang bị thương, nằm dưới vẫn tiện hơn, kéo hoạt động mạnh lại ảnh hưởng đến cái chân què này.” Ừm, trên giường lăn qua lăn lại, không may rớt xuống đất càng khổ. . . Cô nàng nào đó đỏ mặt tía tai, ngay cả hừ cũng không hừ nổi một tiếng đã giậm chân bình bịch chạy vào phòng, mặc kệ hân ta ở ngoài này muốn làm gì thì làm. . . cô mới không thêm suy diễn lung tung aaaa~ Tên yêu nghiệt nào đó nhìn cô bỏ của chạy lấy người, nhin cười đến là nội thương. Ngay khi cánh cửa phòng vừa đóng lại mới chịu hết lòng mà phá lên cười điên dại. Tiểu Nhu của hân a~ Thật là đáng yêu muốn chết!!! Nhưng chung qui, nụ cười của tên nào đó cũng chỉ duy trì được bao lâu. Đại loại là đến tối hôm đó. Sau khi ăn cơm tối xong, Dương Nhật Phong giống như một ông hoàng an tọa trên sofa xem tivi, nào là mấy chương trình giải trí nước ngoài, nào là tin tức về những ngôi sao nổi tiếng trong nước. Đương nhiên, hân cũng nằm trong danh sách đó với những lời bình luận có cánh từ mấy cô Biên tập viên trẻ tuổi. Ngược lại, Lâm Uyên Nhu bận bù đầu bù cổ với đống chén dơ dơ tên nào đó vụn về làm ra. Cô nàng úp cái chén cuối cùng vào giá để, giữ giữ cho sạch nước trong tay, xong xuôi lại đi gọt trái cây phục vụ ‘ông hoàng’ đang ngồi trong phòng khách cười hí ha hí hửng. Thấy Lâm Uyên Nhu bưng đồ ăn lên, mắt tên nào đó sáng rực quầng điều khiển sang một bên, như chú cún nhỏ lẻ lại chỗ cô đang ngồi: “Bà xã! Thật là ngon nha!! A~ Một miếng!!” Lâm Uyên Nhu buồn cười dút vào mồm hân ta mùi quýt, Dương Nhật Phong vừa ăn, vừa cười đến là xuân về hoa nở: “Có chuyện gì vui sao?” Lâm Uyên Nhu thắc mắc nhìn lên tivi, kinh ngạc thấy mấy tin bài không hay về hân: “Như vậy còn cười được?” Hại cô cứ tưởng có gì hay lắm. . . nghĩ đến đây trong lòng đột nhiên có chút khó chịu. Đám phóng viên ăn no rình mò hay sao chứ? Suốt ngày chỉ biết moi móc những thứ không hay của người khác để lấy tiền! “Quen rồi!” Dương Nhật Phong trả lời nhẹ như không, nhanh chóng nuốt xuống ngọt ngào của thứ cô vừa dút. Trong suốt mấy năm qua, nếu như hân còn để bụng những thứ như thế này chắc chắn nó đến khỏi ăn cơm luôn mất: “Em cũng đừng để tâm làm gì. . . Tiểu Nhu ngoan, sao lại như vậy rồi?” Lâm Uyên Nhu dùng tay dụi dụi cặp mắt đỏ hoe, không biết tại sao, nhưng nghe chính miệng hân nói ra những lời này, cô lại nhìn không được muốn khóc. Rõ ràng rất không thích lại luôn phải nghe, rõ ràng rất khó chịu nhưng lại phải làm như bình thường, rõ ràng rất dễ ý nhưng phải làm ra vẻ vô tâm, rõ ràng rất cô đơn trống trải lại thích làm mình biến thành ánh mặt trời cho người khác. . . “Anh. . .” Cô định hỏi anh làm như vậy để làm gì, nhưng mà nghĩ mãi cũng không biết có nên nói ra hay không. “Ít ra tôi biết mình luôn có em! Bảy năm. . .” Dương Nhật Phong thở dài một tiếng, lại mỉm cười dịu dàng xoa xoa đầu cô: “Chắc mệt lắm rồi?” Hân hỏi cô, cũng như đang tự hỏi bản thân. Bảy năm chính thức bước vào thế giới xô bồ kia, hân có mệt không? Có hối hận không?? Cuộc sống tưởng chừng đơn giản sung sướng dưới ánh hào quang sân khấu khiến nhiều người mơ ước kia có vui không?? “Không! Nếu mệt thì em đã từ bỏ lâu lắm rồi!” Lâm Uyên Nhu ngược lên nhìn hân, trong mắt ần ần nước: “Mấy lời nhảm nhí đó, anh đừng quan tâm làm gì!” Cô theo anh chặn đường suốt bảy năm, làm bầu trời bảo vệ anh cũng không phải nói ngoài miệng. Tuy rằng không giúp được gì nhiều nhưng cũng có thể gánh lấy phần nào nỗi buồn của anh. Mặc dù anh trên thực tế không hoàn thiện như hình tượng lấp lánh luôn gương

ép kia, cô vẫn thấy thoải mái khi bên cạnh anh- Dương Nhật Phong- Yêu nghiệt tiên sinh đối với cô, không phải ca sĩ Đình Phong xa vời nào đó. . .“Ừ! Tôi biết em vẫn tốt nhất!” Yêu nghiệt tiên sinh nào đó lần nữa vuốt ve mái tóc Lâm Uyên Nhu, lợi dụng cơ hội còn không biết xấu hổ hôn nhẹ lên má cô: “Ngoan!”Đúng lúc này, tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, Lâm Uyên Nhu cao mày ra mờ, chỉ thấy Thiên Nhan và Cao Thiên tay trong tay đứng đó. Thiên Nhan thoát tiên không hề để ý thấy Dương Nhật Phong, đi thẳng vào ngồi xuống sofa, lúc này mới giật mình đứng phắt dậy: “Cậu. . .cậu sống chung với đàn ông?” Mà tên đàn ông này nhìn qua còn rất quen, không biết đã gặp ở đâu vậy nhỉ? Cao Thiên còn ngạc nhiên hơn, đứng chết trân ngoài cửa tận khi Lâm Uyên Nhu lên tiếng mời mới hoàn hồn bước vào: “Làm phiền hai người rồi!” Dương Nhật Phong không quan tâm đến Cao Thiên là mấy, chỉ mãi cau mày nhìn Thiên Nhan, khó chịu lên tiếng: “Cô gái, nói chuyện cũng nên biết tôn trọng người khác một chút, chúng tôi sống chung thì có ảnh hưởng gì tới cô hay sao?” Người đàn bà này, chỉ cần tiếp xúc cũng đủ khiến người ta mất bình tĩnh, giọng nói chanh chua như vậy, hình như hẳn đã nghe qua đâu đó rồi: “Cô. . . chính là người hôm trước trong điện thoại mắng Báo bối của tôi không có bạn trai hay sao?” Thiên Nhan bị nói cho tới tấp, nhất thời xanh mặt không biết như thế nào trả lời. Thì ra đây là bạn trai của Lâm Uyên Nhu, nói như vậy chuyện cô ta sống chung với đàn ông là thật? Ha, chuyện này thực sự có chuyện hay để xem rồi. Cao Thiên cũng cảm thấy giọng người này rất quen, khuôn mặt còn quen hơn nữa, nhưng tình cảnh lúc này giữa bọn họ hình như không thích hợp để bàn mấy chuyện này cho lắm, bèn quay sang nói với Lâm Uyên Nhu: “Bọn anh đến là để đưa thiệp mời, đưa xong liền đi ngay!” “Anh quên rồi sao, còn chuyện hợp lớp nữa chứ!” Thiên Nhan nhăn mặt, liếc xéo bạn trai. . . à không, là chồng sắp cưới của cô à một cái “Hợp lớp? Khi nào?” Lâm Uyên Nhu nhất thời không thích ứng kịp, có chút ngây ngốc: “Đâu có ai nói cho tôi biết” Thì bây giờ bọn mình đến nói đây! Chung ngày với đám cưới của mình, cho nên như thế nào cậu cũng phải đi đấy!” Thiên Nhan cười đều nhìn cô, ánh mắt mang theo vài tia giễu cợt. Lâm Uyên Nhu thừa hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô đến đó. Trong lớp khi xưa, mười người thì hết tám người là bạn của Thiên Nhan, một người là bạn của Cao Thiên, người còn lại ở phe cô chắc là chỉ có Trần Ngạc Hy. Năm xưa chuyện của cô và Cao Thiên giống như phim truyền hình dài tập vậy, kết quả cuối cùng đúng là éo le hết chỗ nói. Nữ chính là cô phản bội nam chính Cao Thiên, gian díu cùng nam phụ Giang Thanh. Nhưng sự thật chỉ có trời biết đất biết, cô biết Cao Thiên biết, Thiên Nhan biết, Giang Thanh biết. Bốn người đều hiểu rõ nguyên nhân vì sao, tuy nhiên người ngoài cuộc nhiều chuyện như lũ rãnh rỗi trường cô đã không biết còn thích bịa đặt dựng chuyện này nọ, ăn không nói có. “Có cần thiết hay không?” Dương Nhật Phong kéo tay Lâm Uyên Nhu, đem cô che chở sau lưng: “Cô ấy không đi không được à?” Hẳn rõ ràng cảm nhận được cô không hề muốn đến đó. “Chuyện này. . .” Cao Thiên ập a ập ứng, quay sang dò hỏi ý kiến Thiên Nhan. “Cậu định không đi sao, Uyên Nhu? Lần này hợp lớp chính là ở thành phố C quê chúng ta đây, mình nghe bác gái nói rất lâu rồi cậu chưa từng về đó. . . cậu định không về luôn hay sao?” Thiên Nhan đắc ý nhíp nhíp chân, ánh mắt thể hiện rõ ý đồ chờ xem kịch vui. Lâm Uyên Nhu hoàn toàn trầm mặc. Cô không phải không thể về, mà thực tế là không muốn về, không bao giờ muốn về nơi đó. . . nhưng: “Lúc nào?” “Ừm, ba ngày nữa! Cậu cũng đừng lo tiệc cưới của bọn mình đi đó!” Thiên Nhan mỉm cười đều đặn, nói xong liền kéo tay Cao Thiên: “Chúng tôi về đây, chuẩn bị cho một việc chung thân đại sự thật là một muốn chết!” Dương Nhật Phong ánh mắt lạnh lùng phóng theo hai người họ đến tận lúc khuất bóng sau cánh cửa: “Nhảm nhí!” “Đi ngủ thôi!” Lâm Uyên Nhu tâm trạng không được tốt lắm, te te đi vào phòng. Yêu nghiệt tiên sinh hí hửng chạy theo, nào ngờ vừa đến cửa đã thấy Lâm Uyên Nhu đi ra, trên tay cầm theo nào chăn nào nệm, giống như di cư vậy: “Em làm gì đó?” Tên nào đó trong lòng thầm than một tiếng không xong, quả nhiên, Lâm Uyên Nhu chẳng nói chẳng rằng, mặt lạnh quăng đồng hồ vào người hắn: “Anh chẳng phải đã nói mình tình nguyện nằm dưới sao? Nằm đi!” Mặt mày tên nào đó lập tức sa sầm, ôm đồng hồ trên tay mà hối hận muốn cắn đứt lưỡi mình. Biết cô nghe lời như vậy hắn đã sớm nói rằng mình sẽ cùng cô nằm chung một giường đắp chung một chăn gối chung một gối rồi =_=_Chỉ tiếc có hối hận cỡ nào cũng muộn!! Sáng sớm hôm sau, tâm trạng vốn tồi tệ của Lâm Uyên Nhu càng tồi tệ gấp nghìn lần. Vì sao ư? Chính là cô ăn no rình mò, cảm thấy bản thân thật lâu quá không lên mạng rồi, cho nên bèn lôi máy tính ra nghịch một chút. Chuyện vốn cũng chẳng có gì đáng để kể, nếu như không có tin tức động trời kia đập vào mắt. Lâm Uyên Nhu từ lúc trở thành fan hâm mộ cuồng nhiệt của Yêu nghiệt tiên sinh, trong mắt ngoài hắn ra trên đời vốn không còn người nào khác. Cho nên, cô loay quanh trên mấy cái diễn đàn một lúc cũng chán, gõ hai chữ ‘Đình Phong’ lên Google. Một dòng chữ kinh thiên động địa, sắc màu nổi bật hiện lên, bên cạnh là hình ảnh lúc cô và Dương Nhật Phong về nhà hắn lấy đồ, do chán Yêu nghiệt họ Dương kia không được tốt nên cô phải diu hắn ta, nào ngờ vào ống kính của máy phóng viên lại thành ra tình tứ như vậy, mờ ám nư vậy!!! Dòng chữ to đùng đó chính là: “Ca sĩ Đình Phong từ bỏ chung cư cao cấp về sống bên người tình trong túp lều tranh Hai quả tim vàng thế kỉ 21”. Lâm Uyên Nhu đọc xong, cầm xém chút là rơi luôn xuống bàn. “Dương Nhật Phong!!!!~~~~~” Một tiếng hét rung chuyển đất trời, kinh động lòng người, tê tâm liệt phế vang lên. Tên nào đó vừa nhận lúc cô ra khỏi phòng, bỏ lên giường định nằm cho ấm một chút, giật mình trực tiếp lăn thẳng xuống, chân bị thương va vào thanh giường, đau đến nhe răng trợn mắt. Chết hẳn rồi a~

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Chưa Hợp Vội Tan.

Không đợi hắn ta tỉnh hẳn, Lâm Uyên Nhu hai tay hùng hổ chống nạnh đã có mặt trước cửa phòng: “Là anh bày trò phải không?”

Tên nào đó về mặt vô tội ngờ ngác nhìn cô, hình như còn chưa ra khỏi cõi mộng của chính mình. Bày trò? Hắn ta dạo này an phận thủ thường lắm nha, làm gì có trò mà bày?!

Lâm Uyên Nhu neho mắt nguy hiểm: “Anh nói xem cái này là cái gì?” Vừa gào thét vừa ‘phịch phịch’ hướng hắn tiến lên hai bước, dúi vào lòng người nào đó cái máy tính xách tay mini của mình: “Không phải anh thì còn ai?!”

“Em chờ tôi một lúc!” Yêu nghiệt tiên sinh khó nhọc tựa vào thành giường men đến chỗ bàn nhỏ, nơi đặt điện thoại của hắn. Sau vài phút, cuối cùng cũng kết nối được với đầu bên kia: “Álô! Phương, giúp một chuyện”.

Dương Hoàng Phương nói gì đó, chỉ nghe Dương Nhật Phong ừ hử vài tiếng rồi ngắt máy, vừa xong một cuộc điện thoại, một cuộc khác lại tới, lần này là công ty quản lí của hắn: “Giám đốc!”

Yêu nghiệt tiên sinh mệt mỏi day day hai bên thái dương, sắc mặt rất tệ. Lâm Uyên Nhu đoán ra được tình hình không ổn, nhưng chỉ biết đứng yên một chỗ, im lặng nhìn hắn từ khoảng cách gần. Thật lâu sau, cuối cùng tên nào đó cũng nói chuyện xong.

Ngoài mặt là nói chuyện, thực ra là bị chửi đến mức lỗ tai cũng sắp thông qua bên kia rồi!

“Này!” Lâm Uyển Nhu thấy hấn mơ hồ hình như đã nói xong, luống cuống chọc chọc cánh tay hấn: “Không sao chứ?”

“Ừm” Dương Nhật Phong kiếm lời hơn mọi khi rất nhiều, trên mặt là biểu tình bất đắc dĩ.

Nếu để hấn tra ra được là đùa nhiều chuyện nào dám quấy rối cuộc sống đời tư của hai người họ, hấn thề nhất định không tha cho tên đó. Làm ơn đi, hấn vì giấu chuyện mình ra ngoài gặp gỡ cô, tránh đến mức chỉ muốn đào một đường hầm thông thẳng đến chỗ cô đang ở cũng chỉ vì muốn bảo vệ cuộc sống bình yên đơn giản của cô. Nhưng mà bây giờ. . . không ổn một chút nào cả!

“Chuyện sẽ không. . .???”

Lâm Uyển Nhu còn chưa nói hết câu, tên nào đó mặt dày mày dạn đã nhào đến, đem toàn thân hình cân đối nhưng hơi gầy kia dựa hấn lên người cô, đầu còn khoa trương chen vào khe hở ở cổ cô dụi dụi: “Bà xã! Anh đau lòng quá~”

Lâm Uyển Nhu phút chốc cứng đờ người, hoảng hốt đến mức đứng im không dám nhút nhích: “Anh. . .anh. . .” Cô nàng ‘anh’ hết nửa ngày, lời vừa định ra khỏi miệng liền đột ngột bị nhốt nhặt trên cổ làm cho nuốt hết vào bụng.

Hấn. . . cư nhiên liếm cô?!!

“Chân anh đau!” Yêu nghiệt tiên sinh đứng chuẩn mặt dày, được hưởng lợi còn than vãn: “Em ôm quá! Ôm chẳng thoải mái chút nào.”

“Giờ không phải lúc đùa cợt đâu!” Lâm Uyển Nhu vỗ nhẹ lên vai hấn ta, dù biết rất rõ Dương Nhật Phong đang làm bộ làm tịch, nhưng trong lòng vẫn nhin không được mềm nhũn trước thái độ của hấn. Trái tim trong ngực bắt giắc đập nhanh thêm mấy nhịp.

Hai người cứ như vậy đứng bất động hơn mười phút, đến lúc Lâm Uyển Nhu nhin không được phải lên tiếng: “Phong!”

Dương Nhật Phong vẫn không buồn ngẩng mặt lên nhìn cô, chỉ khe khẽ “Hử” một câu cho có lệ, tiếp tục cọ cọ như đứng rồi. Lâm Uyển Nhu rất —▽—, mặt đỏ như quả cà chua chín hướng hấn mở miệng: “Em. . . muốn đi vệ sinh!” Sáng ra bị tin tức kia hù dọa cho sợ mất mật, ngay cả giải quyết to nhỏ cô còn chưa có làm nha~

Dương Nhật Phong: (O_ O)|||

Sau đó chỉ thấy Yêu nghiệt tiên sinh mang theo vẻ mặt đầy hắc tuyến buông cô nàng nào đó ra, tiếp tục mang theo vẻ mặt đen thùi nhảy lò cò ngồi xuống giường, sau đó. . . yên lặng cắn móng tay!

Lâm Uyển Nhu đột nhiên không chỉ buồn tè mà còn buồn nôn!!!

Đội cô nàng tè cũng tè xong, nôn cũng nôn xong, một việc rất không đáng ngạc nhiên liền xảy ra- Phóng viên vây dưới nhà cô, vây đến mức một con ruồi cũng không bay vào/ra lọt.

Lâm Uyển Nhu bước ra từ nhà vệ sinh, tâm tình cũng thoải mái hơn lúc này rất nhiều, nhìn thấy tên nào đó đang hé cửa sổ nhìn xuống lầu, liền biết chuyện gì đang diễn ra bên dưới: “Anh lên lút như vậy, ai không biết còn tưởng anh bị bắt gian đấy!”

Dương Nhật Phong tạm thời ngừng việc quan sát đang dang dở của mình, buông màn cửa quay sang nhìn cô: “Anh rất hy vọng ngày đó, nhưng tiếc là hiện tại không phải”

Cô nàng nào đó nghe hấn nói, liền hận đến mức không thể tát cho mình vài bạt tay. Ài, đang yên đang lành tự nhiên khơi mào để hấn ta mở miệng nói nhảm làm gì chứ. Nhưng rất may, vẫn còn đủ định lực kiềm chế. Lâm Uyển Nhu nhận ra được, tuy hấn ngoài mặt tỏ vẻ không có gì, trong lòng tất nhiên chẳng yên bình được như vậy: “Chuyện này, có cách gì giải quyết không?”

“Có thì có, nhưng. . .” Hàng loạt tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang lời Dương Nhật Phong, hai người họ hiện tại đang ở trong phòng riêng của Lâm Uyển Nhu mà còn nghe rõ như vậy, dĩ nhiên là rất khoa trương rồi. Ách, không phải là leo lên đến tận nhà rồi chứ?

Cô nàng nào đó mang theo một bụng hồ nghi ra ngoài mở cửa, ngạc nhiên nhìn thấy 1. . . à không, là bốn người mới đúng. Đúng lúc đó, Yêu nghiệt tiên sinh chống gậy cà thọt cà thọt đứng bên cạnh cô: “Vào đi!”

Lâm Uyển Nhu: =.=”

Đại ca à, anh đừng làm ra vẻ giống như đây là nhà mình nữa có được hay không?!

Bốn người đến tìm, không ai khác chính là Trần Ngạc Hy, Lâm Gia Tuệ, Dương Hoàng Phương và Dương Hoàng Việt. Tên yêu nghiệt nào đó nhưn mày nhìn cậu em trai thân yêu: “Em chạy tới đây làm gì? Chuyện công ty rất nhàn rồi hay sao??”

Dương Hoàng Việt biu biu môi, không thèm nhìn hấn ta lấy một cái, tỏ vẻ ‘ông đây đang rất bất mãn’. Lâm Uyển Nhu thật sự không biết nên khóc hay

nên cười, hai anh em nhà này đúng là trẻ con y chang nhau mà >__<

Dương Hoàng Phuong háng giọng vài cái, tập trung sự chú ý của hai anh em nhà kia lại: “Điều tra được rồi! Là phóng viên của đài truyền hình X”

Dương Nhật Phong nhướn một bên chân mày, tỏ vẻ đang chú tâm lắng nghe, cái chân ở dưới sô pha không an phận chà chà lên người Tiểu Viên, mèo Viên Từ ghen tị liếc con chó kia một cái, nhảy phốc lên người Lâm Uyên Nhu cọ qua cọ lại, lập tức lọt vào tấm ngấm của tên nào đó, hẳn ta không nhân từ liếc thú nuôi nhà mình một cái sắc lẹm, khó chịu chà chà chà lên Tiểu Viên. Chó nhỏ ư ừ vô tội.

Ôa~ Tiểu thú cưng ta đây có làm gì đâu chứ, sao lại trút giận lên người ta?!

Mặt Lâm Uyên Nhu phút chốc đen thui. Đại ca à, anh không những vô lại, mà tâm lí hình như còn có chọt vụn vụn nữa đó!

Dương Nhật Phong không mấy để ý đến sắc mặt của cô, nhìn sang Trần Ngạc Hy và Lâm Gia Tuệ: “Sao các người đến đây được?”

“Ờ, nhà chúng tôi cũng nằm trong khu chung cư này mà” Trần Ngạc Hy phe phẩy tờ giấy trong tay, trên đó in hình một công ty nào đó. Lâm Uyên Nhu tò mò giật lấy xem thử, liền há hốc mồm ngạc nhiên, Trần Ngạc Hy đang ung dung, đồ trên tay bị giật mất, khó chịu: “Công ty của em chồng mày đây, muốn xem kêu hẳn ta chờ thẳng mày đến đó mà xem, giật của tao làm gì!”

Lâm Uyên Nhu: >o< Mày mới em chồng, cả họ nhà mày mới có em chồng!!

Yêu nghiệt tiên sinh vốn còn đang hậm hực, nghe xong hai chữ ‘em chồng’, tâm tình phút chốc vui vẻ như nhật được vàng: “Chính là như vậy, chính là như vậy” Còn không ngừng gật gù.

Cô nàng nào đó có loại xúc động muốn đâm hẳn ta vài ba phát, nhưng vẫn may định lực còn khá cao, quay sang Lâm Gia Tuệ, không để ý tới hai người kia nói nhảm nữa: “Tuệ Tuệ này, mày làm ở đây hay sao?”

“Ờ” Lâm Gia Tuệ thờ ơ ngẩn mặt nhìn cô một cái, trả lời xong lập tức cúi đầu gặm hạt hướng dương trong đĩa.

Lâm Uyên Nhu bất mãn, sao hôm nay ai cũng xem thường khi dễ cô hết vậy T___T thật là không cam tâm mà.

“Rốt cuộc các người đến đây làm gì?” Dương Nhật Phong cuối cùng chịu hết nổi, không gian riêng tư hẳn tranh thủ muốn chết, đôi cả cái chân mới có được, sao lại bị chuyện này tới chuyện kia phá hoại vậy cơ chứ. Dương Hoàng Phuong thần nhiên như không có việc gì gác chân lên cái chân bó bột của tên nào đó: “Bảo cho mày biết một tiếng!”

“Mày ở hồ xí nhà mày gọi điện thoại cho tao cũng được mà, tên khốn!” Yêu nghiệt tiên sinh tức muốn trào khói mồm, dùng nạn chống đập bộp lên chân Dương Hoàng Phuong, nào ngờ anh chàng kia thân thủ nhanh nhẹn rút chân về, kết quả bạn trẻ Yêu nghiệt ‘nạn ông đập chân ông’, đau đến mức la cũng không la nổi một tiếng.

“Này, cẩn thận một chút!!” Lâm Uyên Nhu hốt hoảng bật lên tiếng kêu, tên nào đó còn chưa kịp mừng vì bà xã thân yêu lo lắng cho mình, Lâm Uyên Nhu lại buông thêm một câu: “Anh lỗ không mai bị thương nặng thêm, em thật sự không có tiền mua thuốc ăn tháng này đó”

Yêu nghiệt tiên sinh lần thứ n đứng hình trong gió.

“Chúng tôi tò mò đến xem thử thôi!” Trần Ngạc Hy đại diện cho đám nhân vật quần chúng ba người còn lại, không nhanh không chậm tiếp tục đã kích tâm hồn mỏng manh tí lệ nghịch với da mặt của tên nào đó.

Quả nhiên, Yêu nghiệt tiên sinh tức đến mức muốn trúng gió lăn đùng ra bất tỉnh nhân sự cho rồi!

Bốn người kia nói nhảm xong, một lát sau cũng chịu bỏ về, Lâm Uyên Nhu nhìn đĩa vỏ hạt hướng dương trên bàn, hận không thể phá vòng vây của phóng viên ,ra ngoài mua xăng đốt nhà Lâm Gia Tuệ. Dương Hoàng Phuong cùng Dương Hoàng Việt mặt dày không kém Yêu nghiệt tiên sinh là mấy, lon ton lần lượt bám theo Trần Ngạc Hy và Lâm Gia Tuệ về nhà hai cô nàng.

Lâm Uyên Nhu cá kình nha! Hai đứa bạn thân của cô, từ khi nào thì có đuôi rồi vậy? Sao ngay cả cô cũng không biết!

Cô nàng nào đó mang theo vẻ mặt không thể tin được đóng cửa, vừa quay người lại, đập vào mắt là hình ảnh tên nào đó đang nhìn mình chăm chú, trên mặt chứa biểu tình ‘Em thật ngu ngốc!’ lgn nhất thời thật muốn lao vào đánh què chân còn lại của hắn. Hừ, bộ dạng khi khinh bỉ người ta cũng đâu cần đẹp mắt vậy chứ, khiến cho kẻ bị khinh bỉ là cô ngay cả máu mũi cũng muốn phun ra rồi! >___<

“Thu vào nước miếng của em!” Tên nào đó không biết mình có nguy cơ bị đánh cho tàn phế đến nơi, ung dung nheo mắt trêu chọc. Lâm Uyên Nhu trong lúc ngắm trai mơ màng nghe hắn nói như vậy, phản xạ tự nhiên đưa tay lên quẹt miệng một cái, lập tức đứng hình trong gió. Nước miếng đâu không thấy, chỉ thấy máu họng sắp trào ra rồi!

Dương Nhật Phong, anh mới chảy nước miếng, cả dòng họ nhà anh mới chảy nước miếng!!!_ Trong lòng cô nàng nào đó âm thầm gao thét n lần.

Trong lúc hai người còn đang bận rộn đấu võ nảy, đấu tư tưởng (dĩ nhiên phần thắng luôn thuộc về tên mặt dày không biết xấu hổ nào đó), bên ngoài, hơn mười hai giờ trưa, một đám phóng viên vây quanh dưới chung cư chen chen lấn lấn đợi thu thập tin tức mới nhất lãnh phần thưởng cho công tác săn

tin của mình, không thấy tin tức đâu, chỉ thấy ông bảo vệ cầm cây gậy sắc khiến người người kinh hãi hùng đứng đó, trên đầu mặt trời thiêu đốt nóng muốn chảy cả mỡ.

Ai nha, thật ra nghề phóng viên bọn họ vì kiếm miếng cơm manh áo như bao người khác, cuộc sống rất vất vả nha~

Bác bảo vệ trong lòng phần nộ, ông đây chọn chung cư này mà canh gác cũng chỉ muốn mình ít việc một chút, không ngờ ngay cả chỗ bé tẹo như lỗ mũi ruồi thế này cũng bị phóng viên làm phiền, khiến ông ta ngay cả cơm sáng tới cơm trưa cũng chưa được ăn. . . con bà nó ông đây mới thật là người vất vả này! Đứa nào còn ngon cứ nhào vào, ông thề không một giây xiên chết ông đây không ăn luôn cơm chiều!

Tất nhiên nếu để bảo vệ đại nhân đừng cầm hi sinh chịu khó kia biết rằng, đừng nói cơm chiều, cho dù ông ta có xiên chết hết đám phóng viên, cơm tối ông ta cũng chẳng có mà ăn, sẽ không thể độc như vậy đâu =.=

Mà hai kẻ khiến muôn dân lầm than kia, không hề hay biết mình hại bao nhiêu người khổ cực căm phẫn, vẫn vui vui vẻ vẻ như chuyện nghiêm trọng trên báo không phải việc của mình vậy. Ài, người ta có gian tình, quả nhiên là có thể quên đi phiền muộn, hướng tới tương lai mà.

Lâm Uyên Nhu xuống nhà bếp nấu thức ăn, tay nghề của cô nàng cũng không tệ, khiến tên nào đó ăn được rất nhiều: “Mai anh phải dọn về chỗ công ty quản lý sắp xếp, đợi chuyện này lắng xuống mới gặp em được, có chuyện gì em cứ nói với Hoàng Phương hoặc Hoàng Việt, họ sẽ giúp em giải quyết”

“Ừ!” Lâm Uyên Nhu không nói nhiều, trên mặt cũng không lộ ra biểu tình nào thái quá, chỉ là động tác xúc cơm trên tay khẽ chậm lại một chút: “Em có cần chuyển nhà không?”

“Anh sẽ dọn nhà Hoàng Phương giúp em!” Dương Nhật Phong chăm chú nhìn cô, ánh mắt ôn nhu hiền hòa, bầu không khí cũng vì thế mà trở nên mờ ám khó diễn tả hết: “Xin lỗi! Tại anh quá ấu trĩ nên mới làm sự việc trở nên nghiêm trọng như vậy!”

“Biết thì tốt rồi!” Lâm Uyên Nhu ngẩn mặt nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nói có chút không vui: “Ăn cơm đi, thu dọn hành lý, tối nay em muốn lập tức rời khỏi đây!” Cô không muốn sống trong vòng vây của phóng viên, đi ra đường bị người ta chỉ chi trò trò, lên mạng thì nhìn thấy mình bị chửi khó nghe vô cùng, tuy là cũng có người giữ thái độ nửa tin nửa ngờ, nhưng đa số fan hâm mộ cuồng nhiệt của anh đều tích cực phản đối. Để hiểu thôi, nếu là cô của một năm trước, khi nghe tin thân tượng của mình cặp bồ với một người con gái không tài không phận không địa vị không nhan sắc, chắc chắn cũng sẽ biến thành vũ trụ nhỏ bùng nổ!

Chiều hôm đó, đám bốn người phá đám kia lại lần lượt kéo tới, nhưng lần này đúng thật là để giúp đỡ: “Hay là sang chỗ mới của tao ở tạm đi, Ngạc Hy, mày cũng vậy! Lâu lắm rồi bọn mình không ngủ chung đó!!” Lâm Gia Tuệ hào hứng xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, ánh mắt rực rỡ nhìn sang Lâm Uyên Nhu.

Dương Hoàng Việt hình như còn định nói gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ vui sướng hiện ra mồn một trên mặt cô nàng nên im hơi lặng tiếng luôn. Thực ra cậu ta muốn nhắc nhở cô, đồ của cậu ta còn chưa có kịp dọn đi.

Trần Ngạc Hy hoàn toàn không có ý kiến gì, chỉ cần có nhà cao cửa rộng, chăn êm nệm ấm, bảo cô vào hang hùm ngủ cô cũng không có từ chối đâu. Lâm Uyên Nhu lại càng không, trong lòng cô chỉ muốn ra khỏi vòng vây của phóng viên càng sớm càng tốt.

Dương Hoàng Việt và Dương Hoàng Phương lần lượt đóng gói hành lý của hai người, Dương Hoàng Việt ôm theo những thứ linh tinh của Dương Nhật Phong, cho vào cốp xe của mình, phần còn lại đương nhiên là do Dương Hoàng Phương phụ trách, bao gồm hành lý của Lâm Uyên Nhu, Lâm Gia Tuệ và Trần Ngạc Hy.

Đúng bảy giờ tối, hai chiếc xe xuất phát theo hai hướng trái ngược nhau, thành công chia cắt ý tưởng sống chung hết sức tốt đẹp trong lòng đồng chí yêu nghiệt, bắt đầu một trang mới mà hai người không bao giờ lường trước được.

Thật ra, chuyện lớn cùng lắm chỉ bắt đầu từ những thứ như một mũi kim đâm vào quả bóng, không to, tuy nhiên tổn hại rất lớn.

(T/g: Lâu lâu nên hù dọa người ta một chút! (・ω・) ⇨)

Lâm Uyên Nhu kéo vali hành lý đứng trước cửa nhà mới của Lâm Gia Tuệ, đó là một căn nhà nằm ngoài vùng ngoại ô thành phố, giống như tách biệt khỏi thế giới ồn ào ngoài kia vậy, tuy cách các trung tâm mua sắm không xa, nhưng cảm giác thoải mái vô cùng. Nói tóm lại, chỗ này vừa khang trang sạch sẽ lại thuận tiện giao thông, những thứ cần thiết cho cuộc sống đều có đầy đủ cả.

Ba cô gái mang ba tâm trạng khác nhau, vui sướng hít một hơi không khí trong lành hiếm thấy ở thành phố A: “Thật sự rất tuyệt đó nha~” Trần Ngạc Hy xem ra là người sung sướng nhất, quãng hành lý sang một bên, nhảy vòng vòng không ngừng.

Lâm Uyên Nhu tâm tình xem ra cũng khá hơn lúc sớm nhiều, tuy nhiên chưa khá quan là mấy, hiện tại chỉ muốn lăn ra đâu đó ngủ một giấc thật ngon. Trong lúc vô tình đột nhiên nghĩ tới tên Yêu Nghiệt kia. . . không biết hắn về công ty có bị mắng không nhỉ? Chân còn đau không? Bác sĩ nói cần hai tuần nữa mới tạm bình thường lại được, không biết lúc đó hắn có nhớ mà đến bệnh viện kiểm tra không, còn nữa. . .

“Nhu, này thử người ra đó làm cái gì, còn không mau giúp tui tao sắp xếp hành lý!” Trần Ngạc Hy đập đập túi xách trên tay lên đầu bạn tốt, tuy rằng bên trong ngoài mấy cây son môi, phấn, kẻ mắt. . . những thứ linh tinh con gái nên có ra thì chẳng nặng gì nhưng cũng khiến Lâm Uyên Nhu giật mình choáng tỉnh.

“Tao xin lỗi!” Lâm Uyên Nhu xoa xoa cái trán bị đánh đến mức muốn u một cục, tự trách bản thân vì cái gì phải quan tâm tới những chuyện không đâu kia chứ.

“Này! Đạo này tao thấy tâm hồn mày cứ để chỗ nào ý, đừng nói với tao mày đang suy nghĩ chuyện của Dương Nhật Phong nhé?” Trần Ngạc Hy nhận ra bạn tốt có điểm bất thường, tuy lời nói ra có vẻ lo lắng nhưng nếu để ý sẽ thấy trên mặt cô nàng tràn ngập ý cười. Đương nhiên người có tâm hồn treo ngược cành cây như Lâm Uyển Nhu thì làm sao nhìn ra được: “Tương tư? Bệnh nặng lắm nha~”

“Đừng chọc ghẹo nó nữa, mày không thấy hay sao mà còn hỏi?” Lâm Gia Tuệ đóng vai người tốt, vừa thu dọn đồ vừa tiện miệng chen vào mấy câu.

Lâm Uyển Nhu không phản ứng gì, ánh mắt lại trở nên vô hồn như lúc nãy, nhưng lần này lại là lo lắng vì chuyện khác. Ba tuần nữa cô phải về thành phố C, mà chưa chắc về rồi thì có thể thành công trở về thành phố A lần nữa. Chuyện scandal lần này lớn như vậy, hơn nữa mặt của cô trong tấm hình trên báo rõ ràng đến từng chi tiết, đảm bảo vài ngày kế tiếp đám phóng viên sẽ chuyển phương hướng sang gia đình cô.

Đừng nói đến chuyện này, từ lúc đầu cô theo chân trở thành fan hâm mộ của anh cũng đã vấp phải sự phản đối quyết liệt từ gia đình. . . huống chi bây giờ. . . Aizz, chỉ e rằng chuyện giữa hai người bọn họ, chưa kịp làm rõ hết mập mờ thì đã không còn gì nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tôn Trọng

Đào Như Ngọc phe phẩy ngón tay son màu đỏ chót, đứng trước ống kính chuẩn bị bấm máy cho tập mới của bộ phim tiếp theo. Đạo diễn đây anh họ vương phải rắc rối không phải cô không biết, ngược lại, so với người ngoài cô biết còn nhiều hơn một chút. Đám phóng viên cũng đâu dễ dàng buông tha cho cô, dù gì thì trước đây cô cũng đã từng có tin đồn tình cảm chấn động với ca sĩ Đình Phong nào đó. “Tiểu Đào, tập trung đi, hình tượng nhân vật là ngây thơ, em tốt nhất nhờ chuyên viên trang điểm tẩy hết màu son trên móng tay đi!” Đạo diễn bức mình nên giọng nói có phần nghiêm khắc. Thật tình, khó khăn lắm mới có một ngày quay, toàn bộ thời gian còn lại đều bị phóng viên làm phiền, vậy mà cô đại tiểu thư này cứ để tâm trí đi đâu đấy. Đào Như Ngọc chu mỏ không phục, vì có gì cứ trút giận lên đầu cô chứ, cô là diễn viên chứ có phải người hầu đâu: “Chuyện nhỏ như vậy, tự em làm là được rồi! Không cần phải làm phiền người khác đâu!” “Vậy thì tốt rồi!” Đạo diễn xoa xoa hai bên thái dương, vô cùng mệt mỏi: “Chuẩn bị quay cảnh tiếp theo!” “Vâng!” Toàn bộ ekip hào hứng đồng thanh hô to một tiếng, quả thật lần làm phim này họ gặp phải rất nhiều khó khăn, từ lúc catting đến khi bấm máy, tất cả đều không thuận lợi. Đào Như Ngọc cũng mệt mỏi rời khỏi cảnh diễn, trên mặt lộ rõ sự lo lắng cảm điện thoại lên, chưa kịp ấn số thì nó đã tự run lên: “Anh họ, chuyện giải quyết sao rồi?” “Anh định hủy hợp đồng, bọn họ nói nếu anh còn tiếp tục qua lại với Uyển Nhu, sẽ ngừng việc biểu diễn của anh một thời gian. Ngừng thì ngừng, mụ nó, ai sợ ai chứ, anh cứ hủy hợp đồng đấy, đền tiền thì đền tiền, đâu phải chưa từng, xem xem đến lúc đó bên nào chết trước. Hừ, cùng lắm là lưỡng bại câu thương!” Bên đầu dây bên kia, giọng Yêu nghiệt tiên sinh có chút trẻ con cùng bốc đồng, dường như đã đến giới hạn rồi. “Anh nói cho Uyển Nhu biết chưa?” Đào Như Ngọc thừa biết tính khí anh họ mình nóng nảy, nhưng những chuyện anh đã nói ra khỏi miệng đều nhất quyết làm cho bằng được, trên đời e rằng chỉ có vài ba người ngăn nổi: “Anh hai của tôi à, anh nghĩ thử xem, anh hủy hợp đồng, phải bồi thường là một chuyện, mất tiền thì đương nhiên, danh tiếng cũng xấu đi, anh có thử nghĩ sau này làm thế nào cho Lâm Uyển Nhu một cuộc sống tốt, hay anh muốn cô ấy theo anh chịu khổ?” Dương Nhật Phong im lặng không nói, Đào Như Ngọc chắc chắn anh đang suy xét lời khuyên của mình, nhân thời cơ tiếp tục thuyết giảng: “Còn nữa, ước mơ của anh, sự nghiệp của anh, tương lai của anh đều lung lay, cho dù có tìm được công ty quản lý mới cũng không được như bây giờ, thậm chí là bị người ta chèn ép ăn trên đầu. Lúc đó Lâm Uyển Nhu chắc chắn sẽ tự trách, cô ấy nghĩ anh vì cô ấy mới thể thảm như vậy. . .” “Đủ! Anh chỉ không muốn cuộc sống của cô ấy bị ảnh hưởng, còn nữa, em đừng lấy tương lai giữa bọn anh uy hiếp đe dọa anh, anh cùng cô ấy còn chưa có bắt đầu, tương lai lấy ở đâu ra!” Dương Nhật Phong thờ dãi: “Anh nghĩ mình nên buông tha cho cô ấy, cuộc sống của cô ấy đáng ra không nên lộn xộn như vậy. . . tất cả đều do anh mà ra!” “Dương Nhật Phong, em thật sự không hiểu anh nghĩ cái gì. Em hỏi anh, từ đầu anh có từng coi trọng ý kiến của cô ấy chưa? Bước vào thế giới của cô ấy, làm khuấy động nó lên, anh nghĩ cô ấy có thích anh làm như vậy không? Nhưng anh vẫn cố chấp làm. Đến bây giờ, chuyện trở thành như vậy, anh cũng chưa từng hỏi cô ấy muốn như thế nào mà lựa chọn buông bỏ cô ấy. Anh có từng nghĩ cô ấy thích anh rồi thì phải làm sao hay chưa? Anh để cô ấy đi, nói không chừng cô ấy sẽ rất vui ngoài mặt, sau đó thì sao??? Em lấy tư cách một người phụ nữ nói cho anh biết, anh làm vậy, Lâm Uyển Nhu cô ấy sẽ hận anh suốt đời!” “Anh. . .” “Thôi bỏ đi, đạo diễn gọi em rồi, tạm biệt!” Đào Như Ngọc nói đã nồm lên cốc máy, hai chân mày nhíu chặt: “Đạo diễn, tôi thấy không được khỏe, xin lỗi!” “Nhưng. . .” “Cô nàng không thèm nhìn đến sắc mặt rất ư là không tốt của đại nhân họ đạo tên diễn, cất bước đi thẳng không quay đầu. Chuyện này xem ra cô không xen vào không được mà!” “****” Dọn thần thờ nhìn di động trên tay không ngừng phát ra tiếng tít tít. Con bé này cũng thật là. . . “Cậu trẻ, yêu đương là chuyện lớn, cần có sự đồng ý của hai phía, cậu làm như vậy thật sự là sai rồi!” Dịch Vương Thiên Anh không biết xấu hổ ngồi trên ghế sofa ngay cạnh chỗ Dương Nhật Phong đang đứng, hai tay liên tục chọc chọc cây nạng của hắn. Tên nào đó không nói, chỉ quay lại lườm một phát khiến cô nàng tomboy nào đó nổi gai ốc toàn thân. Được rồi, cô chẳng qua chỉ là nghe lén một chút, không cần thận còn dám xen vào khuyên can. . . có cần, ặc, có cần nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy không? Gan của cô nhỏ lắm a~ Hiện tại hắn đang ở tạm trong nhà hàng Phương Nam, phòng làm việc rộng lớn của Dương Hoàng Phương đôi khi cũng thật là hữu dụng, hắn ở đây, vừa có thể tránh phóng viên, vừa có thể biết được tình hình của Lâm Uyển Nhu thông qua cô nàng miệng rộng tám phần Trần Ngạc Hy, tính ra cũng không tệ, nhưng chi tiết, không thể tận mắt thấy cô mỗi ngày như trước: “Này, cũng đâu cần làm ra bộ mặt thảm hết chỗ nói như vậy chứ? Cậu cứ xem như đi lưu diễn ngắn hạn, đợi chuyện này giải quyết xong thì ổn ngay hết đó mà!” Dịch Vương Thiên Anh thấy tình hình không ổn, hai cánh tay không chọc nạng chống của hắn nữa, chuyển thành chọc chân hắn: “Chị đây nói cho cậu em biết, thật ra cô ấy không ra khỏi nhà mấy ngày đôi khi cũng là chuyện tốt đó nha!” Dương Nhật Phong quay lại nhìn nhìn cô nàng, đuôi mày nhếch lên, bộ dạng “nói nghe chơi”. “Thì này! Ăn, ngủ, ăn, ngủ, đối với cô nàng cũng là một loại sung sướng mà, huống chi Uyển Nhu còn gầy như vậy chứ!” Yêu nghiệt tiên sinh ngay cả khinh bỉ cũng lười làm, lạnh lạnh phun một câu: “Đừng tưởng ai cũng như cô!” Dịch Vương Thiên Anh bỗng nhiên có một loại xúc động muốn cắn người. Giống như cô? Giống như cô thì đã sao chứ, đầu sao bà đây vẫn đẹp trai ngồi ngồi nhá! Đúng lúc hai người còn đang đầu võ mồm, Dương Hoàng Phương đẩy cánh cửa bước vào, sau lưng tất nhiên là Trần Ngạc Hy trên tay đang cầm sổ sách: “Hai người lại như vậy rồi!” Dương Hoàng Phương ngồi xuống bên cạnh Dịch Vương Thiên Anh, hồ hững đưa ra ý kiến của mình. Cô nàng trợ lý nào đó đứng xa xa hùng dũng gật đầu. Dương Nhật Phong trong lòng âm thầm khinh bỉ n lần. “Vừa nãy mẹ nuôi gọi cho tao, nói gọi cho mày mà máy cứ bận hoài!” Dương Hoàng Phương thật tự nhiên nói lồng caravat, nắm dựa người vào sofa. Đạo này vì chuyện của tên nào đó giải quyết linh ta linh tính, đúng là một muốn chết mà, hại anh ngay cả thời gian riêng tư đi của gái cũng không

có. Dương Nhật Phong tròn mắt ngạc nhiên nhìn bạn tốt: “Mẹ tao gọi à?” “Chà nhờ mẹ tao gọi, nói nhảm!” Anh chàng nào đó nhớ lại những ngày mình cực khổ như trâu cày, chạy ngược chạy xuôi, tâm tình quả thật không thể nào tốt đẹp cho được. “À! Lúc này tao mới nói chuyện với Tiểu Đào xong, nó vừa quát tao một trận nên thân kia!” Yêu nghiệt tiên sinh uất ức chống nạnh lại cửa sổ trong văn phòng. Bên ngoài vẫn bình thường, cuộc sống của mọi người như cũ không có gì thay đổi, giống như trừ hấn và cô ra, cả thế giới ai ai cũng đang sống một cuộc sống yên bình vậy. Lần đầu tiên trong hơn bảy năm bước vào con đường người nổi tiếng này, lần đầu tiên hẳn biết hai chữ hối hận rốt cuộc có cảm giác như thế nào rồi. . . Quả thật là. . . rất tệ. Ba người còn lại trong phòng, thấy hấn như vậy cũng không ai nói gì thêm nữa. Họ biết, ngoài mặt Dương Nhật Phong xem như không có chuyện gì, lâu lâu lại nói con lên mắng này nọ vài tiếng rồi thôi. Nhưng mà cái cảm giác cuộc sống của mình không nằm trong tay mình, mọi chuyện riêng tư của bản thân đều không có quyền lên tiếng, muốn hay không cũng chẳng thể phản đối này. . . rất khó mà chịu đựng. Dương Hoàng Phương trầm nghĩ, sống như vậy, cũng không thể trách hấn ta trở nên hăm dọa như bây giờ đâu nhỉ?! Lâm Uyên Nhu ngồi một mình trong căn phòng rộng lớn, ánh mắt vô hồn nhìn bản án đang bày trước mặt: Hai cái chén, hai chỗ ngồi, một hồ sữa chua, ngay cả thức ăn đều là phần của hai người. . . Nhưng mà, Lâm Gia Tuệ không có nhà, chuyện này cô thừa biết, sở thức ăn này cũng không phải vì cô ấy mà làm ra. . . thế thì. . . “Chết tiệt!” Lâm Uyên Nhu mắng nhẹ một tiếng, vuron người sang đối diện cầm chén cơm vô chủ trút hết vào chén mình, tự nhủ bản thân không được làm mấy chuyện ngu xuẩn nữa. Chỉ mới hai ngày, hai ngày sống chung cùng Dương Nhật Phong, sao cô lại để ý rồi khắc sâu những thói quen của hấn vào đầu như vậy chứ? Một tay cầm chén, một tay cầm đũa, không ngừng gấp thức ăn rồi và cơm vào miệng nhai ngấu ngiến. . . nước mắt tự nhiên lại rơi ra. Lâm Uyên Nhu buông chén, nhìn không được úp mặt xuống bàn khóc nức lên. Hai mươi ba năm qua sống vẫn tốt, bảy năm đối hấn ta yêu đơn phương sống vẫn tốt, sau khi chia tay Cao Thiên sống vẫn tốt, lên thành phố A một thân một mình buồn chán không có sự giúp đỡ của gia đình sống vẫn tốt, bắt gian tại giường Cao Thiên và Thiên Nhan đang mưa gió sống vẫn tốt, bị người khác đổ oan phản bội sống vẫn tốt. . . những chuyện này, cũng chưa chuyện nào khiến cô đau lòng như bây giờ. Gặp gỡ hấn, đối với mối quan hệ giữa hai người này sinh hy vọng, sau đó bị những thứ bên ngoài tác động, tất cả hy vọng mới nhen nhóm đều bị đè bẹp. . . cô bây giờ, thật mụ mị nó không sống tốt nổi nữa rồi!! Dù có là con tiểu cường đánh không chết, gặp phải loại trở trêu này cũng không bay tiếp được. Cô muốn gặp hấn, năm ngày rồi, năm ngày. . . sao lại dài như vậy? Lâm Gia Tuệ xin phép nghỉ nửa ngày về sớm, vừa mở cửa bước vào nhà đập ngay vào mắt là hình ảnh Lâm Uyên Nhu úp mặt trên bàn bả vai run run khóc không thành tiếng, ngoại trừ thờ dài ra, người mang tiếng bạn thân như cô nàng cũng không giúp đỡ được gì. Lâm Gia Tuệ đứng yên một lúc không lên tiếng, rất lâu sao đành quay bước ra ngoài còn không quên đóng cửa lại. Cô biết hiện tại tâm tình của Lâm Uyên Nhu không thể nào tốt được, chắc là phải làm gì đó thôi! Nghĩ đến đây bèn lúi đi động gọi cho Dương Hoàng Việt, không đầy ba tiếng tút, anh chàng nào đó đã nhanh chóng bắt máy: “Anh nghe đây!” “Việt, em có chuyện này muốn anh giúp không biết có được hay không?” Cô nàng áp úng một lát rồi cuộc cũng nói ra, hai người thỏa thuận qua lại vài câu, Dương Hoàng Việt hỏi thăm tình hình của Lâm Uyên Nhu hiện tại thế nào, dặn dò Lâm Gia Tuệ chú ý giữ gìn sức khỏe, còn nói rằng sẽ cố gắng xem xét chuyện có nhờ, rất lâu sau đó, hai người mới chậm rãi ngắt máy. Lâm Gia Tuệ cất đi động, chậm rãi bước vào nhà thì thấy Lâm Uyên Nhu đã bình tĩnh lại một chút, không còn khóc lóc như lúc này nữa, chỉ là còn đang thờ người nhìn cái ghế trống trước mặt. Lâm Uyên Nhu nghe thấy tiếng mở cửa, giật mình quay lại trần trối ngó bạn tốt: “Mày về sớm vậy? Mau, vào ăn cơm đi, tao có chuẩn bị phần cho mày nè!” Giọng nói vì mới khóc xong mà nặng âm mũi, khàn khàn nghe rất quái lạ, vả lại thêm chuyện có tật giật mình, quái lạ càng quái lạ hơn. Lâm Gia Tuệ nghe xong, bỗng dưng có chút buồn cười: “Mày biết tao về sớm à?” Nói dối cũng thật không có trình độ mà. Lâm Uyên Nhu không nói gì, cười nhẹ một cái còn vịn vẹo khó coi hơn cả khóc, quay lại tiếp tục ngẩn người. Lâm Gia Tuệ khổ não bước đến sau lưng cô nàng. Lâm Uyên Nhu chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến cảm giác ấm áp quen thuộc, hai cánh tay Lâm Gia Tuệ vòng ra trước ngực cô, nhẹ nhàng xiết lấy: “Mày như vậy bà đây thật con mẹ nó nhìn không quen mắt đó!” Giọng Lâm Gia Tuệ cũng bắt đầu nặng âm mũi, cô cũng khóc rồi. Lâm Uyên Nhu không biết nên nói gì, những giọt nước mắt cổ lắm mới nén được cũng từ từ chưa xót chảy xuống. Hai đứa con gái cứ như vậy ôm nhau khóc một trận đến gần tối. Cảnh tượng rất ư không được đẹp mắt! “Mày nhớ anh ấy phải không?” Lâm Gia Tuệ ngừng khóc trước, dịu dịu hai mắt đỏ hoe, xoay người Lâm Uyên Nhu lại, ngồi xôm trước mặt bạn tốt, bắt Lâm Uyên Nhu nhìn thẳng vào mắt mình. Cô nàng nào đó áp úng né tránh ánh mắt truy vấn của Lâm Gia Tuệ, không biết nên trả lời sao cho phải. Cô nhớ hấn, đương nhiên nhớ, nhưng mà ngoài nhớ ra cũng còn rất nhiều thứ khiến lòng cô rối như tơ vò. Lâm Gia Tuệ thấy bạn tốt không chịu nói, đành hạ giọng nhỏ nhẹ: “Nếu coi tao là bạn thì nói ra, dù gì tao cũng giúp được mày chút ít!” “Hai tui tao vẫn chưa xác định gì cả, nhưng mà. . . anh ấy đối xử với tao rất tốt, tao thật sự. . .” “Thật sự cái gì?” Lâm Gia Tuệ kiên nhẫn nhìn cô, vẻ mặt chăm chú lắng nghe. “Tao sợ bản thân tự mình đa tình, anh ấy ở cao như vậy, tại sao lại nhìn trộm tao được chứ? Nếu anh ấy muốn thì còn có biết bao cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc sẵn sàng tùy anh ấy lựa chọn kia mà?” Lâm Uyên Nhu hai khóe mắt đỏ hoe, ngập ngừng nói ra lo lắng trong lòng, nói xong cảm thấy hồ thẹn đến mức muốn đào một cái hố nhảy xuống rồi lấp mình lại luôn. “Ngoài em ra, anh không cần ai cả!” Một giọng nói quen thuộc từ cửa chính ngôi nhà truyền vào, Dương Nhật Phong không biết đã đứng đó tự bao giờ, đang từng bước tiến lại gần dưới ánh mắt hoang mang của Lâm Uyên Nhu. Cô nàng nào đó nhìn sang Lâm Gia Tuệ dò hỏi, chỉ thấy bạn tốt mỉm cười đầy ẩn ý sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh Dương Hoàng Việt, hai người lẳng lẳng rồi đi mất tăm mất tích, trước lúc ra khỏi nhà còn không quên đóng cửa lại. Lúc này Lâm Uyên Nhu thật sự có loại xúc động muốn chạy đi mua xăng. “Ngoài em ra, anh không cần ai cả!” Đồng chí Yêu nghiệt chậm rãi lặp lại câu nói của mình, không biết tự bao giờ đã đứng trước mặt cô. Lâm Uyên Nhu trần trối nhìn hấn, trong mắt là sự ngạc nhiên cùng bối rối. Ngoài cô ra thì không cần ai? Thiên a, lời này nói ra không biết ngược nhưng nghe vào ại mắc cỡ chết đi được nha- “Vi sao?” Cô nàng nào đó suy nghĩ mất năm phút, cuối cùng cũng thốt ra được một câu đáng đánh đòn. Dương Nhật Phong cũng ra vẻ suy nghĩ sờ cái cằm nhẩn nhai, thật lâu sau phun ra hai chữ: “Không biết!” Lâm Uyên Nhu lại có thêm loại xúc động muốn trào đờm. Yêu nghiệt tiên sinh à, anh mỗi lần nói những chuyện nghiêm túc thì cũng dùng làm ra vẻ mặt chính chắn như đúng rồi thế có được không?! Tên nào đó cười mị mị nhìn nét mặt đáng yêu của cô, cúi người nhanh nhẹn găm lấy đôi môi mềm mại đang vì tức giận mà hé mở. Trong phút chốc, Lâm Uyên Nhu đứng hình trong gió, nhưng ngay sau đó định thần lại tỉnh giấc ra khỏi, không ngờ Dương Nhật Phong còn nhanh nhẹn hơn dùng một tay bắt lấy hai tay đang không an phận của cô, tay còn lại giữ chặt đầu cô không cho phép né tránh. Lâm Uyên Nhu cảm nhận được chiếc lưỡi mềm mại của hấn bá đạo cạy miệng cô, như con rắn nhỏ luôn lách vào, khiến cô không có cơ hội phòng bị, ngọt ngào bị hấn cứ như vậy tước đoạt. Rất lâu sau đó, lâu đến nỗi Lâm Uyên Nhu tưởng như bản thân sắp ngừng thở tới nơi, cuối cùng tên nào đó cũng chịu buông cô ra. Lâm Uyên Nhu cảm giác bản thân thật sự sắp không xong rồi. Ánh mắt Yêu nghiệt tiên sinh mang theo tia vui sướng nhìn kiệt tác của mình làm ra, hai cánh môi cô bời vì hấn bá đạo cắn mút mà sưng đỏ, hai mắt long lanh ngập nước, gò má ửng hồng khả nghi. . . thật sự là khiến người ta không kiềm lòng được muốn ăn tiếp. Vừa nghĩ tới đây, thân thể lập tức tuân theo đại não không trong sáng mà hành động. Lâm Uyên Nhu chưa kịp định thần sau nụ hôn thứ nhất, lập tức mơ hồ mờ to mắt trùng trùng nhìn khuôn mặt hấn dần dần phóng đại ra, tiếp theo chính là đôi môi lần nữa lại bị chiếm mất. Lần này cô không giãy dụa, cũng không còn sức lực giãy dụa, mềm oặt dựa vào lòng hấn. Cũng chính trong khoảnh khắc này, từ cửa sổ một ánh đèn nhỏ khẽ nháy lên rồi vụt tắt. Lâm Uyên Nhu nghe thấy âm thanh máy ảnh vang lên bên tai, hoàn hồn định thoát ra liền bị Dương Nhật Phong giữ lại, hấn dĩ nhiên cũng nghe thấy: “Cứ để bọn họ chụp, không quan trọng!” Mối hấn luyến tiếc rồi môi cô, giọng nói khàn khàn khề thì thầm, tiếp tục đợt công kích thứ ba. Tất cả đều không quan trọng, chuyện của bọn họ mới quan trọng hơn. Tối hôm đó, Lâm Gia Tuệ cùng Trần Ngạc Hy giống như hẹn trước đều không về, trong nhà chỉ còn lại cô cùng tên Yêu nghiệt mặt dày không biết xấu hổ có đuôi cũng không đi kia. Lâm Uyên Nhu nghĩ lại chuyện lúc chiều, vẫn không khỏi cảm thấy lo lắng. Ngày mai tin tức bọn họ chắc chắn lại lên trang nhất tờ báo cho xem. “Như vậy thật sự không sao chứ?” Lâm Uyên Nhu đặt tô canh cuối cùng lên bàn, hoàn tất chuyện bếp núc, ngồi xuống đối diện hấn với vẻ mặt lo lắng. Dương Nhật Phong đang đắm mình không hương thơm của thức ăn, chậm chạp ngậm đầu lên: “Cái gì có sao hay không?” “Chính là chuyện lúc chiều chúng ta. . . chúng ta bị chụp. . .” “Làm gì mà bị chụp?” Tên Yêu nghiệt nào đó đã biết còn giả vờ ngây thơ, quay sang làm vẻ mặt vô tội hỏi ngược lại cô. Lâm Uyên Nhu cảm nín. Thôi được rồi, nhìn hấn bây giờ chắc chắn là không sao, cô không nên quan tâm, không

nên quan tâm làm gì! Dương Nhật Phong thấy khuôn mặt đen thui của cô, nhìn không được trong lòng vui vẻ, đưa tay ra ngoắc ngoắc như gọi thú cưng: “Lại đây!” Lâm Uyên Nhu cũng đầu quay mặt sang chỗ khác không thèm ngó ngang tới hân nữa. Tên nào đó dĩ nhiên không cam lòng, cô không qua? Vậy hân qua, ai sợ ai chứ! Lần này cô nàng không thể tiếp tục làm ngo, vừa định lên tiếng thì hai tay bị tên nào đó nắm lấy: “Anh có chuyện muốn nói với em. . .” Lúc sáng bị Tiểu Đào mắng cho một chập nên thân, trong lòng hân hiện tại cũng có suy nghĩ muốn nghe ý kiến của cô cô. “Chuyện gì?” Lâm Uyên Nhu bị cách thay đổi thái độ xoành xoạch của hân hủ cho hết hồn, trần trối nhìn hân chăm chăm. Cô mới không thèm tin người này có ý tốt bàn bạc với cô á. Đại não vừa nghĩ đến đây, hai tay đã vô thức đem lên che miệng. Dương Nhật Phong buồn cười liếc nhìn cô: “Anh có thể xem đây là hành vi khiêu khích của em không?” Nói xong liền cúi đầu hân nhẹ lên trán cô, Lâm Uyên Nhu sờ qua sờ lại cái trán bị ‘phì lễ’ phụng phịu nhìn hân đầy uất ức. “Anh định giải nghệ, em. . .” “Không được!” Tuổi của hân còn quá trẻ, sự nghiệp đang thăng thang rộng mở, tại sao lại chọn thời điểm này mà nói đến chuyện giải nghệ? Muốn giải nghệ, ít nhất là khoảng ba mươi năm nữa mới đúng, thậm chí có thể chuyển hân sang ngành diễn viên, đóng phim tới già luôn nga~ “Nếu anh còn tiếp tục trong ngành giải trí, cuộc sống sau này của chúng ta không thể an ổn được. Tiểu Nhu, anh định giống như Hoàng Việt, mở một công ty rồi tự mình làm chủ, như vậy em thấy có tốt không?” Yêu nghiệt tiên sinh lại bắt đầu dùng chiêu mật ngọt chết ruồi, giọng nói dịu dàng ôn tồn khiến người ta nghe thấy liền muốn tan chảy, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô dụ dỗ. Lâm Uyên Nhu không thích ứng kịp với vấn đề lớn như vậy, chẳng mấy chốc tâm đến hành động của hân, chỉ chú tâm vào vấn đề chính: “Như vậy có thật là ổn không? Anh không có khiếu kinh doanh, với lại đam mê của anh thì sao?” Tuy rằng hân có ý định đó căn bản là suy nghĩ cho cô, nhưng bản thân cô cũng không thể ích kỷ chỉ biết khiến hân khó xử. Yêu nghiệt tiên sinh khiêu mi nhìn cô cười cười, trong ánh mắt mang theo vài phần xảo nguyệt: “Anh cũng đâu có rãnh như vậy, Hoàng Việt nó định mở thêm công ty quản lí, đào tạo năng khiếu sân khấu, anh chỉ cần ngồi ghế mát và đếm tiền thôi!” Cô nàng nào đó bị dọa cho hết hồn, ngo ngác nhìn hân. Chỉ thấy Dương Nhật Phong đưa tay lên xoa xoa đầu cô như thói quen, khoe môi xinh đẹp giương lên tạo một vòng cung tuyệt đẹp: “Nói cho em biết là vì anh nghĩ tôn trọng em, chặn đường này chúng ta mới chỉ là xuất phát thôi, sau này còn phải xem em cùng anh cố gắng thế nào!” Lâm Uyên Nhu nghe được lời này, trong lòng giống như có một dòng nước ấm chảy qua, ấm đến tận tâm hồn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: “Giải Nghệ, Cùng Cô Ấy Kết Hôn Sống Đến Già. . .!”

Tối hôm đó Lâm Uyên Nhu không ngủ được, quả thật mọi chuyện đối với cô mà nói cứ giống như một giấc mộng khiến người ta mơ hồ khó tin. Được cùng thần tượng của mình tiến hành công tác nghiêm túc của mọi thời đại- hôn hò, nói không hạnh phúc là lừa mình dối người, hành động vô cùng thiếu đạo đức, không có nhân cách. Mà nói hạnh phúc muốn chết cũng không đúng, cứ nhìn cô bây giờ xem, ăn không ngon ngủ không yên. . .

Ài, làm người đứng là khó lòng hoàn hảo, chuyện tốt cũng vậy, tốt đến mấy cũng có cái hại của nó à nha!

Ngày mai là ngày Lâm Uyên Nhu không trông chờ nhất trong năm, nói không chừng trên mỗi mặt báo đều có hình của cô với hân ấy chứ đừng nói chỉ có trang bìa. Đúng là phiền phức, khiến người ta lo lắng không thôi mà. Quan trọng hơn hết, mai là ngày yêu nghiệt tiên sinh đi tái khám cắt bớt ở chân, chuyện này lại khiến hai chữ ‘ngày mai’ biến thành thứ cô trông đợi.

Mâu thuẫn muốn chết luôn!

Nghĩ tới đây, cô nàng nào đó ảo não xoay người kiểm tra thể thoải mái hơn. Bây giờ đã hơn hai giờ sáng, Lâm Gia Tuệ và Trần Ngạc Hy đi cả đêm không về, trước lúc Lâm Uyên Nhu lên giường nằm đã gọi ho cô báo bình an, nói mình có chuyện bên ngoài, báo cô ở nhà cố gắng tận dụng cơ hội này ‘dày vò’ Dương Nhật Phong đi. =_ =

Nhắc đến người nào đó, Lâm Uyên Nhu lại không nhìn được bận tâm thêm, hiện tại sắp vào mùa đông, tuy rằng ở thành phố A không lạnh lắm nhưng thời khắc giao mùa mà, người ta rất dễ sinh bệnh, huống hồ là Yêu nghiệt tiên sinh thân hình mảnh mai lại có tiền sử lao lực quá độ, bảo cô yên tâm là chuyện không thể. . . và lại, hơ hơ, để hân ngủ sơ pha ngoài phòng khách còn là chủ ý của cô nha~

Lâm Uyên Nhu xoay người thêm một cái, chắc chắn bản thân không thể ngủ ngon được, quyết định ra ngoài xem tên kia như thế nào. Cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra rồi được khép lại, cô nàng nào đó rón ra rón rén như ăn trộm từng chút một tiến tới sô pha. Dương Nhật Phong an ổn nằm trên đó, do mấy ngày nay quá nhiều chuyện phiền phức khiến hân lo nghĩ cho nên khi ngủ chân mày cũng vô tình nhíu lại, cổ họng còn mơ hồ phát ra tiếng thở đều đều.

Cô nàng nào đó nhìn không được, vô thức đưa tay lên giúp hân xoa xoa chân mày, lúc giật mình phát hiện bản thân đang làm cái gì thì mới hoàn hồn vội vàng rời khỏi, tiếp tục rón ra rón rén đến nhà bếp rót nước giải thoát cho cái cổ họng đang khô rát của mình.

Lâm Uyên Nhu uống nước xong, nhẹ nhàng đặt cốc xuống bàn, cô gắng không cho nó phát ra tiếng động nào, lần nữa rón ra rón rén định trở về phòng. Nào ngờ khi đi ngang qua tên nào đó, thân thể đột nhiên chao đảo mất trọng tâm ngã xuống. Mắt thấy bản thân sắp đè trúng cái người còn đang nằm ngủ ngon lành trông đến là hiền lành vô hại kia, cô sợ hãi đến mức hét cũng không dám hét, đúng lúc hai mắt Yêu nghiệt tiên sinh vốn đang nhắm nghiền đột nhiên mở to, trong suốt nhìn cô.

“Em khi dễ người ta!” Giọng nói nũng nịu quen thuộc vang lên bên tai, cũng là lúc Lâm Uyên Nhu cảm nhận được eo mình bị một vòng tay ôm gọn nâng đỡ, cả cơ thể cũng dừng lại không có ý định rơi xuống nữa.

Cô nàng nào đó nhất thời còn chưa có hoàn hồn, nào biết hân ta đang nói nhảm nói cuội cái gì, lập tức phớt lờ, vỗ vỗ ngực cảm thấy thật là may mắn. Thiên a, nếu chẳng may đè trúng chân đau của hân thì biết tính làm sao?!

Đương nhiên, Dương Nhật Phong suy tính kỹ càng rồi, làm gì có chuyện tự khiến mình bị thương chứ. (Ặc, chuyện này chỉ có tác giả biết, độc giả biết, Yêu nghiệt tiên sinh biết nhưng Lâm Uyển Nhu hoàn toàn ngây thơ à).

Đương Nhật Phong nhẹ nhàng hạ cô xuống đặt nằm trên người mình, Lâm Uyển Nhu vì sợ chạm vết thương hằn nên cũng không dám giãy giụa gì, chỉ đành mặc cho hắn ăn đậu hũ. Khóe mắt tên nào đó rất không thành thật chớp chớp, con ngươi trong veo không ngừng chuyển động: “Khuya như vậy không ngủ còn ra đây làm gì?”

“Không ngủ được, ra ngoài uống một chút nước” Lâm Uyển Nhu là đứa trẻ ngoan không biết nói dối, cho nên khi nói những lời này, mặt hắn không thể cảm thấy xuống ngực hắn luôn.

“Vậy sao không bật đèn lên?” Yêu nghiệt tiên sinh một tay nhân cơ hội choàng qua người cô siết chặt, tay còn lại nhẹ nhàng nâng mặt cô lên véo cằm cô một cái. Đứa trẻ không thành thật, mỗi lần nói dối luôn muốn làm đà điều*

(* đà điều khi gặp nguy hiểm thường hay vùi đầu xuống cát, từ này thường dùng chỉ những hành động nhút nhát, trốn tránh)

Lâm Uyển Nhu chán nản à nha, hắn hỏi nhiều thứ vô nghĩa như vậy làm cái gì chứ? Cô là người thiện lương trong sáng có được hay không?!: “Em sợ đánh thức anh!” Cái này là thật đó.

“...” Dương Nhật Phong trầm ngâm không đáp, trong bóng tối nhìn thẳng mặt cô có chút suy tư. Một lúc sau, Lâm Uyển Nhu cứ nghĩ hắc hắc là đã buông tha chủ đề rồi thì tên kia không lương thiện mở miệng: “Tôi thức từ lúc bị em sờ rồi!”

Lâm Uyển Nhu 囧, đại ca, anh thức rồi sao không chịu nói sớm chứ?!

Cô nàng nào đó thấy ánh mắt hắn nhìn mình, có cảm giác bản thân so với Đậu Nga còn oan hơn, hai tay chống lên người hắn muốn đào tẩu nhưng lại không dám dùng lực mạnh sợ động đến vết thương trên chân hắn.

Yêu nghiệt tiên sinh cậy thế ức hiếp người, rất không lương thiện càng ôm cô chặt hơn, bờ môi yêu nghiệt cũng không an phận bắt đầu ở trên cổ cô làm loạn. Mặt Lâm Uyển Nhu trong bóng tối nhanh chóng đỏ bừng: “Phong, dừng~” Tuy nhiên, giọng nói thẹn thùng càng khiến tên nào đó muốn bùng nổ, sức lực ở từng nụ hôn cũng bắt đầu mạnh hơn.

Lâm Uyển Nhu cảm giác được từng chỗ hân hôn qua cơ hồ đều đẩy lên một ngọn lửa nhỏ, sau đó lan rộng, nóng đến mức thần trí cũng bắt đầu mơ hồ. .

Đột nhiên, mát lạnh ở sống lưng làm cô bừng tỉnh, phát hiện tay Dương Nhật Phong không biết từ khi nào đã chui qua áo ngoài tiến vào làn da nhạy cảm của cô. . . Thần trí Lâm Uyển Nhu lập tức khôi phục, bắt chập tất cả đẩy mạnh hắn ra, một mạch chạy về phòng không hề quay đầu lại.

Dương Nhật Phong trên ghế sofa ngồi dậy, ánh mắt vẫn còn nhuộm lửa dục chưa tan hết, trên tay dường như vẫn có thể cảm nhận được cảm giác mềm mịn của cô khi nãy, khóe môi bất giác cong lên thành một nụ cười.

Không sao! Chặn đường của hai bọn họ còn dài, không sợ thiếu cơ hội.

Cánh cửa vừa đóng sầm một tiếng, Lâm Uyển Nhu lập tức hóa thân thành tiểu quái thú cắn xé tấm chăn trên giường, hai má cũng bắt đầu chuyển thành màu đỏ.

Thiên a, buổi sáng còn chưa xác định rõ quan hệ, buổi tối hắn cư nhiên lại muốn giờ trò lưu manh. . . người đàn ông này đúng là. . . con sói, yêu nghiệt, vô sỉ. . . áááá~

Cô nàng nào đó càng nghĩ càng cảm thấy hổ thẹn, chỉ hận một nỗi không thể vùi dập mặt vào trong chăn luôn. Năm xưa cô cùng Cao Thiên quen nhau, thời gian bảy năm không phải là ngắn nhưng anh ta chưa bao giờ được động đến những nơi tư mật của cô, đơn giản vì cô không thích chứ không phải anh ta không muốn.

Tiến trình quen nhau của bọn cô nói ra chỉ sợ khiến cư dân trào đờm, cười không nhặt nổi mồm chứ chẳng chơi!

Một năm mới chính thức nắm tay, hai năm vẫn đang nắm tay, ba năm hôn má, bốn năm hôn môi, năm năm mới cùng nhau đi ra ngoài chơi đêm. . . Ặc, thật ra lúc đó nói như vậy cũng không đúng, vì bọn họ cùng học chung một lớp, chuyện xảy ra trong ngày chia tay cuối năm của lớp, cả cái chuẩn thú ba mươi bảy con cùng thú đầu đàn- giáo viên chủ nhiệm quyết định đi cắm trại đêm. . . nói chung, đi chơi đêm chính là như vậy!

Năm thứ sáu, Cao Thiên bắt đầu có ý muốn quan hệ nhưng cô kiên quyết cự tuyệt, còn ra tối hậu thư nói nếu anh ta chạm vào cô khi chưa được phép, hai bọn họ cứ như vậy đường ai nấy đi anh ta mới thôi không nhắc đến nữa. Năm thứ bảy là khoảng thời gian lạnh nhạt, chuyện đặc sắc gì lại càng không có! Đừng nói là sờ mó, ngay cả hôn môi cô cũng không có chút hứng thú gì.

Nhưng mà hiện tại cô cùng Dương Nhật Phong. . .

Một phút trước tỏ tình, một phút sau hôn môi, tối đến đã biến thành sờ. . . còn thiếu chút là. . . ▽

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Nhu đau khổ đứng trước tấm gương soi qua soi lại, khóc không ra nước mắt nhìn mấy vết hồng hồng đỏ đỏ nổi bật trên cái cổ trắng ngần. Lão thiên! Cô muốn cắn người nha~ T__T

Như thế này bảo cô làm sao dám ra đường gặp người đây??

Trong lúc cô nàng nào đó còn đang đau khổ muốn chết ôm gương khóc hụ hụ, cánh cửa đột nhiên ‘cạch’ một tiếng mở ra, Yêu nghiệt tiên sinh- kẻ đang bị nguyên rủa n lần trong lòng Lâm Uyển Nhu xuất hiện với một vẻ bề ngoài ngáy ngủ.

Phòng tắm đột nhiên vang lên tiếng nghiêng răng keng két.

Tên nào đó nhìn cô một lát, biết đại họa sắp lâm đầu bèn định chuẩn êm ra ngoài, giữa đường lại nghe thấy Lâm Uyển Nhu chống nạnh hét lớn: “Dương Nhật, Phong! Anh chết chắc rồi!”

“Bà xã~ Sáng tốt” Yêu nghiệt tiên sinh quyết định giả ngu đến cùng, ý định chạy trốn cũng biến mất thay vào đó còn quay lại ôm lấy cô vào lòng, nhân lúc Lâm Uyển Nhu đang bắt nắn từng mắt, vô số nụ hôn liền rơi trên mặt cô.

Lâm Uyển Nhu có loại xúc động muốn cắn người, tên này đúng là càng lúc càng quá đáng nha~

“Anh nghiêm túc một chút, lát nữa chúng ta còn phải đến bệnh viện tháo bột!” Lâm Uyển Nhu nhẹ đẩy anh, trên mặt toàn là hắc tuyến nhìn khuôn mặt vờ ngây thơ của tên nào đó.

Dương Nhật Phong nghe cô nói vậy cũng đành phải tâm không cam tình không nguyện buông bà xã yêu quý ra, trước khi hoàn toàn dứt khỏi còn không quên hôn ‘chụt’ lên má cô một cái. Lâm Uyển Nhu mặt đỏ muốn nở ra máu trừng hấn, với tay lấy khăn lau trên giá đưa cho kẻ không biết xấu hổ đang nghịch nước trong bồn rửa mặt.

Yêu nghiệt tiên sinh đón lấy, ánh mắt thoáng qua một chút dư vị khó nói nên lời: “Bà xã, em bảo anh dùng khăn tắm của em lau mặt. . . đúng là nhiệt tình nha~”

Lâm Uyển Nhu vốn đang định đi ra ngoài, nghe hấn nói xong cả người liền cứng nhắc quay đầu lại, nhìn thấy thứ trên tay hấn đang cầm mà hận không thể tát lên mặt mình mấy cái. Lão thiên a, ông sợ hại cô còn chưa đủ thảm hay sao vậy chứ? Cư nhiên khăn lau mặt lấy nhầm thành khăn tắm. . . T__T

Lâm Uyển Nhu lần nữa cảm nhận rất thấm thía cái câu ‘oan như Đậu Nga’ có dư vị thế nào!

“Em không có!”

“Không sao đâu, anh thấy ý tưởng này cũng không tệ. . .” Tên nào đó nói xong còn không quên bắn ánh mắt đầy YD lên người cô, sau đó chăm chú nhìn xuống cái khăn đang cầm trong tay. Một loạt hành động khiến Lâm Uyển Nhu tức muốn trào máu họng.

“Mặc kệ anh!” Cô nàng nào đó cuối cùng cũng bùng nổ, ngoe ngoáy rời khỏi, cánh cửa đánh rầm một tiếng che giấu khuôn mặt tươi cười đến là xuân về hoa nở trên môi tên không biết xấu hổ nào đó.

May mắn Lâm Uyển Nhu không nhìn thấy, chứ nếu không có thể cô nàng sẽ phun ra một ngụm máu tức thì!

Trải qua một buổi sáng sớm tràn đầy màu sắc, cuối cùng hai người cũng phải lên đường đến bệnh viện làm một việc hết sức trọng đại- tháo bột!

Lâm Uyển Nhu diện một chiếc váy màu thiên thanh cùng đôi giày búp bê đáng yêu, nếu muốn nói đến điểm không phù hợp chính là cái khăn choàng trên cổ, yêu nghiệt tiên sinh nhận ra điểm bất thường, có chút không hiểu được nhìn bạn gái: “Bây giờ còn là mùa hè, em mặc vậy thật không nóng sao?”

Cô nàng nào đó không thèm trả lời, chỉ quay qua quắc mắt nhìn hấn một cái, ý muốn nói là ‘anh biết điều thì im ngay đi!’

Còn không phải hấn gây ra cái phiền toái này cho cô chắc, hừ! Giả vờ ngây thơ cũng vô dụng. Cô thực sự có chút nghi ngờ đêm hôm qua là hấn cố ý, thiếu gì chỗ lại không hôn mà đi hôn lên cổ. . . nhiều vết ‘muối chích’ như vậy bảo cô làm sao dám ra đường nhìn người chứ?

Dương Nhật Phong rất biết điều không nhiều lời nữa. Lâm Uyển Nhu lúc này mới chú ý đến hấn, cảm thấy có cái gì đó lạ lạ nhưng không hiểu lạ ở chỗ nào. Vẫn là mái tóc nhuộm màu đỏ, vẫn là phong cách ăn mặc có chút phong trần. . . khụ, nói đúng hơn chính là bụi đời đó, tuy nhiên. . .

“Á, hôm nay anh không có cài trang nha~!” Lâm Uyển Nhu giống như thu lượm được bí mật gì đó kinh thiên động địa lắm, đưa tay che miệng hết sức khoa trương. Ủ, thì chính là có chút ngạc nhiên!

Dương Nhật Phong không cho là đúng nhứ mày nhìn cô: “Anh quyết định giải nghệ rồi, cũng không cần phiền toái như vậy làm gì!” Vả lại cũng đâu phải xấu xí không nở nhìn, che che đây đây như vậy có chút khó chịu.

Lâm Uyển Nhu gật đầu, nhưng không đầy hai giây sau lại kịch liệt lắc đầu: “Đại ca à, anh nói giải nghệ thì giải nghệ, nhưng quần chúng nhân còn chưa có tin tức nha! Dầu sao anh cũng là thần tượng quốc dân, ra đường rất dễ gây các tai nạn cho người khác như kẹt xe, quẹt xe, náo loạn. . .v.v . . . đó”

“Em cứ làm quá vấn đề” Tên nào đó vẫn kiên quyết giữ nguyên ý kiến, Lâm Uyển Nhu nói không lại đành mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Hai người tay trong tay nạn trong nạn bước ra khỏi nhà, Lâm Uyển Nhu diu tên nào đó cực vắt và đi một đoạn đường hơn năm mươi mét, ở đó, Dương

Hoàng Việt đã đậu xe sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Chiếc xe lao vun vút trên đường, nhanh chóng rời khỏi khung viên thanh bình hiếm có của dãy phố cận ngoại thành, tiến vào trung tâm thành phố ồn ào náo nhiệt. Lâm Uyển Nhu nhân lúc bọn họ còn chưa vào vùng ô nhiễm nặng, hít một hơi thật sâu chuẩn bị tinh thần chiến đấu với những chuyện sắp sửa diễn ra.

Dương Nhật Phong bị hành động như sắp đi giải cứu thế giới của cô, không nhịn được trong lòng dâng lên một chút vui vẻ.

Hắn biết đối với cô mà nói những chuyện như thế này quả thật rất khó chịu, việc này cũng khiến hắn đau lòng không ít. Nhưng cô vẫn vì bọn họ mà cố gắng cùng hắn chống chọi, dầu rõ cùng hắn sẽ mang cho cô không biết bao nhiêu phiền phức, như vậy cũng không hề có chút gì muốn trốn tránh.

Dương Nhật Phong hẳn cần, là cần một người như cô! Một người có thể vì hắn hi sinh nhiều thứ và khiến hắn có thể hi sinh cho cô, một người khiến hắn yêu đồng thời cũng không tính toán yêu hắn, bắt chấp tất cả ở bên nhau.

Dương Nhật Phong hẳn tuy không biết tương lai sẽ đi đến đâu, nhưng ngày nào còn cùng cô thì ngày đó hắn nhất định cho cô hạnh phúc! Hắn không phải là một người hay sống mơ mộng, ngược lại còn rất thực tế, ai cho hắn cái gì, hắn sẽ toàn tâm đáp lại cái đó!!!

Chiếc xe đỗ xích trước cổng bệnh viện công thành phố A, mọi người xung quanh đều vì nhãn hiệu thượng hạn của nó mà ngoái đầu lại nhìn một cái, có cùng thắc mắc với nhau rằng ai mà sang cảnh này chứ?!

Lâm Uyển Nhu xuống xe trước, đằng xa hình như cũng vì chuyện này mà gồm lại thêm không biết bao nhiêu người, trong đó hình như có người còn nhận ra Lâm Uyển Nhu, chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán gì đó. Cô nàng không quan tâm cho lắm những chuyện vụn vặt này, đầu sao cũng chuẩn bị trước tâm lý rồi mà, vả lại cô cũng đâu phải loại con gái yếu đuối không chịu được một chút đã khích nhe nhõ chứ.

Cửa xe bên phải mở ra, Lâm Uyển Nhu nhanh chóng bước đến đỡ ông xã nhà mình, đám đông ồn ào xung quanh cũng vì hình ảnh này mà nhất thời im lặng như tờ.

Đương nhiên họ biết hai người này! Ca sĩ Đinh Phong cùng cô bạn gái vụng trộm trong tin đồn rầm rộ chứ còn ai?!

Đầu đó đột nhiên có một cô gái hét lên một tiếng to đến mức thức tỉnh đám đông, mọi người như ông vờ tỏ nháo nhào loạn xạ cả lên, đám phóng viên nhận được tin nội bộ phục kích từ cái góc ngách nào cũng ào ào tuôn ra vây lấy ba người Lâm Uyển Nhu, Dương Nhật Phong cùng Dương Hoàng Việt, loạn đến mức hai ba nhân viên bảo vệ của bệnh viện phải nhún tay giải quyết.

Lâm Uyển Nhu khóc không ra nước mắt nhìn một loạt những chuyện xảy ra, vô cùng lo lắng mọi người làm động đến chân bị thương của Dương Nhật Phong, gấp đến mức chỉ hận không thể nhét hắn vào lòng mà bay ra khỏi đó.

Dương Nhật Phong biết rõ cô đang nghĩ cái gì, không an tâm vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé đang đặt trên tay mình nhẹ nhàng trấn an. Lâm Uyển Nhu cố gắng mỉm cười với anh nhưng không bao lâu lại liếc mắt nhìn xung quanh một lần, Dương Nhật Phong hết cách đành ghé tai cô thì thầm, ở đây ồn ào quá sợ cô không nghe rõ: “Không cần lo”

Lâm Uyển Nhu nhìn anh một cái, thấy anh có vẻ chả làm sao mới an tâm.

Xem ra là do cô thái quá rồi~

Không bao lâu sau, bảo vệ cuối cùng cũng trấn định được đám đông nhưng phóng viên vẫn không từ bỏ cơ hội nào, có một anh chàng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi phá vòng ngăn của bảo vệ, sấn đến bên người Dương Nhật Phong, Lâm Uyển Nhu lo lắng anh ta làm bị thương đồng chí yêu nghiệt nhà mình, không khỏi lo lắng đem anh gắt gao bảo vệ ở phía sau.

Chàng phóng viên trẻ cũng ý thức được hành động của cô, không áp sát quá mà chỉ đứng cách một khoảng chừng hai bước chân, đưa micro đến: “Xin hỏi ca sĩ Đinh Phong, anh cùng cô gái này là quan hệ gì vậy ạ?”

Lâm Uyển Nhu khó chịu nhíu mày, cứ ngỡ Dương Nhật Phong không trả lời, nào ngờ tên kia bình thản như đang bàn một tin tức thời tiết, nhẹ giọng phun ba chữ khiến dân tình như sét đánh ngang tai: “Bạn gái tôi”

“Vậy với việc anh có bạn gái, thái độ công ty quản lý của anh thế nào?” Lâm Uyển Nhu âm thầm bái phục tin thần thép của phóng viên trẻ, vẫn không hề nao núng mà tiếp tục hỏi.

Ca sĩ đẹp trai nào đó khiêu mi, cười nhạt nhẽo vô cùng, ai có mắt điều biết tâm tình hắn không tốt với vấn đề này: “Phản đối”

“Còn ý kiến của anh? Anh có định cùng cô đây quyết tâm đến cùng hay không?”

“Giải nghệ, cùng cô ấy kết hôn sống đến già, hết!”

“...” Phóng viên Át hoàn toàn câm nín.

“Anh không đùa chứ?” Phóng viên Giáp tròn to mắt không thể tin được.

Phóng viên Bính: “...”

Phóng viên Đinh: “. . .”

Fan hâm mộ Canh, Tân Nhâm. . .: “Không thể được a~~~~!!!”

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Mất Mặt (P.1)

Trả lời phỏng vấn xong cũng đã gần trưa, những phóng viên kia dễ gì cam tâm chịu thua thiệt trước người khác, từng người từng người dưới ánh mắt trợn trừng của bảo vệ cứ thế chen lên, ít nhất mỗi người hỏi ba câu. Dương Nhật Phong hôm nay tâm tình coi như cũng khá tốt, hào phóng trả lời tất cả các vấn đề trừ những việc tế nhị ra khiến đám phóng viên giống như là lượm được vàng, hai mắt sáng sao!

Lâm Uyển Nhu rất là chán nản, cực kỳ cực kỳ chán nản!

Cô đứng đó giống như cái tượng đá mặt cho gió bắt thổi qua . . .hiu hiu. . ., so với người vô hình còn có phần vô hình hơn.

Bọn họ cứ hỏi mãi hỏi mãi, cúi cùng cũng thỏa mãn dạt ra hai bên nhường đường. Dương Nhật Phong cùng Lâm Uyển Nhu dưới sự hộ tống của bảo vệ an toàn tiến vào bệnh viện, Dương Hoàng Việt vốn đã lên ra chỗ khác từ lâu. Bác sĩ theo dõi bệnh trạng của Dương Nhật Phong đang ngồi chờ trong phòng bệnh, sắc mặt đen thui lù lờ khó diễn tả hết. Ông ta đưa cánh tay đang đeo chiếc đồng hồ hàng hiệu của mình ra, huơ huơ trước mặt hai người.

“Trễ bốn tiếng!” Bác sĩ Lưu gầm gừ trong cổ họng, hàng chân mày nhăn thành một cục.

Lâm Uyển Nhu ớn lạnh sống lưng, mơ hồ lùi xuống hai bước đẩy Dương Nhật Phong lên phía trước chịu trận. Chân Yêu nghiệt tiên sinh vốn đã lãnh lạng phần nào, hôm nay đến đây tháo bột đương nhiên chỉ cần thời gian hồi phục lại như trước là đại công cáo thành. Bị Lâm Uyển Nhu đẩy một cái cũng coi như bình an vô sự tiến tới trước bàn làm việc của bác sĩ Lưu, tươi cười rạng rỡ: “Là bệnh viện để lộ tin tức hôm nay tôi đến đây, không thể trách tôi!”

Bác sĩ Lưu tuy rằng tức giận người này không tôn trọng nguyên tắc giờ giấc, luôn luôn đến muộn, nhưng mà thân là trưởng khoa ngoại, chăm sóc đặc biệt cho hắn ta hơn ba năm, ông phần nào cũng hiểu được cái tên này khó chọc thê nào.

Dương Nhật Phong thấy vị trưởng bối đáng kính đang trừng mắt bắt nạt với mình, tâm tình còn vui vẻ hơn: “Này, tháo bột cho tôi đi!”

“Còn phải kiểm tra một vài chỗ, cái gì cũng có thứ tự nguyên tắc. . .”

“Được được được!, làm đi, nói thật là nhiều!” Dương Nhật Phong nghe không nổi nữa, nhanh chóng cắt ngang.

Bác sĩ Lưu tuy là hơi giận, nhưng mà cũng không còn cách nào khác đành đứng dậy dẫn hắn ta ra ngoài làm thủ tục, đương nhiên Lâm Uyển Nhu sẽ giống như chân chạy vật đi sau lưng hai người họ.

Dương Nhật Phong ban đầu vốn dĩ đang đi song song với bác sĩ Lưu, nhưng không được bao lâu Lâm Uyển Nhu quay qua thì đã thấy hắn hang nghiêng dựa dẫm vào người cô.

Cô nàng nào đó có chút囧, vô cùng vô cùng囧!

Cô sống hơn hai mươi năm qua, quả thật không thể tưởng tượng được trên đời lại có người không biết liêm sỉ như hắn.

Vật vả đến hết buổi chiều, cuối cùng hai người cũng bình bình an an ra khỏi cổng bệnh viện, Dương Hoàng Việt vốn đã mất tích từ buổi trưa hiện đang đứng dựa lưng vào xe trông rất nhàn nhã chờ đợi.

Yêu nghiệt tiên sinh không còn bó bột nữa, nhưng chân cũng còn hơi yếu với lại còn có chút chưa thích ứng kịp nên vẫn lợi dụng thời cơ, tùy lúc sẽ bắm dính trên người Lâm Uyển Nhu không chịu buông. Cô nàng sau n lần vật vả hất hắn ra đều không được, đành khóc không ra nước mắt mặc kệ luôn.

Đối với chuyện này tên nào đó hoàn toàn không cảm thấy có chỗ nào sai.

“Hai người nhanh một chút có được hay không?” Cậu em trai nào đó nhìn cảnh tượng trước mắt, nhin không được có chút bực mình. Hừ, đúng là chướng mắt mà!!

Dương Nhật Phong không hổ danh mặt dày, hoàn toàn xem như không nghe thấy Dương Hoàng Việt nói gì, việc mình mình vẫn làm. Lâm Uyển Nhu càng ngày càng bất lực trước hai anh em nhà này, lựa chọn chăm ngôn ‘im lặng là vàng’ làm chân lí sống.

Tên nào đó cứ thể dính lấy cô không tha, mặt dày đến mức đại bát bản cũng không thùng. Lâm Uyển Nhu chân nam đá chân xiu loạng choạng tiến tới phía trước, hình ảnh không được đẹp cho lắm.

Ngồi trên xe, Lâm Uyển Nhu tâm tình có chút khả quan nhìn chăm chăm những hoa văn trên ghế, lâu lâu còn có thể dùng tay vân vê vẽ theo chúng. Dương Nhật Phong để ý thấy, ngốc nghếch cùng cô lắm, khiến Dương Hoàng Việt đang lái xe cảm thấy mình thật dư thừa, giống như biến thành một cái bóng đèn pha, một con kì đà chúi, đương nhiên tâm tình sẽ không được tốt như hai đại nhân phía sau.

Lâm Uyển Nhu đang làm chuyện thiếu năng đột nhiên ngẩng mặt lên, đảo mắt ngó tới ngó lui bên ngoài cửa kính xe, mắt thấy sắp đến nhà cũ bèn nói với Dương Hoàng Việt: “Lát nữa tới chung cư trước đây, tôi muốn lấy ít đồ!”

“Vâng!” Em trai họ Dương không có chút gì gọi là phàn nàn, nhanh chóng đáp ứng. Ngược lại, tên nào đó rất thắc mắc quay sang nhìn cô: “Bà xã! Em còn sót thứ gì ở đó sao? Hay anh đi cùng em?!”

“Không cần!” Lâm Uyển Nhu giật mình hét lớn một tiếng, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên tròn trĩnh của Dương Nhật Phong, đỏ mặt cúi đầu lẩm bẩm: “Chỉ là còn một chút, một mình em đi là được rồi!”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Ừ, vậy nhanh chóng trở lại!” Hắn không muốn ép cô, chẳng qua chỉ là tò mò một chút. . . = =

Lâm Uyển Nhu nhẹ nhàng gạt đầu với hắn, khi xe vừa đậu liền nhanh chóng bước xuống, ngó đông ngó tây một hồi mới hấp tấp băng qua đường lớn chạy đến. Dương Nhật Phong nhìn theo bóng lưng cô, hàng chân mày bất giác nhíu chặt. Dương Hoàng Việt có phần không hiểu ngó sang ông anh trai nhà mình, nói đùa: “Anh lo quá thì đi theo. . .” Chữ ‘đi’ còn chưa kịp ra khỏi miệng đã thấy Dương Nhật Phong cũng nhảy ra khỏi xe chạy theo Lâm Uyển Nhu rồi: “Này! Anh hai!! Này!!!”

Hai cái người này. . . hai cái người này thật con mẹ nó khinh người quá nha! Xem anh là tài xế taxi bao riêng chắc?!

Lâm Uyển Nhu lảo lảo chạy thẳng một mạch lên nhà cũ, mở khóa rồi nhẹ nhàng bước vào. Bên trong đã trống trơn, những thứ quan trọng cần dùng hình như đã bị cô đem đến nhà mới hết cả rồi chẳng còn gì đáng giá nữa.

Nhưng mà còn một thứ so với đáng giá còn đáng giá hơn, vật mà mãi mãi cô cũng không muốn người khác nhìn thấy- Nhật ký!

Vì sao?!

Nói ra đúng là mất mặt, nhật ký gì chứ, thật sự nên nói là ‘sổ tay sắc nữ soi idol’! -_-|||

Nếu một ngày vô tình Yêu nghiệt tiên sinh đọc được, chẳng phải cho dù cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch sao? Trong đó chỉ toàn là chép lại mấy thói quen xấu cô moi móc được trong bảy năm qua, ví như trong lời đồn thì mong anh có mấy vết sẹo, ví như anh để lộ quần con mấy lần, lại ví như anh cời trần tổng thể bao nhiêu. . .

Dùng bộ não của con gián cũng nghĩ ra không nên để thứ tan chứng nguy hiểm như vậy tồn tại trên đời. Phải, thù, tiêu, nó!!!

Lâm Uyển Nhu nuối tiếc nhìn quyển sổ tay cũ đã gấn bó trong khoảng thời gian dài đằng đẳng, cùng cô YD Dương Nhật Phong, cùng cô bộc lộ tâm hồn ‘trong tối’. . . ngấm qua ngấm lại hồi lâu, lại nghĩ đến sắc mặt Dương Nhật Phong sau khi xem nó, quả thật có chút ba chấm.

Trong lúc cô nàng nào đó còn rất khó xử, cánh cửa vốn đang yên đang lành đột nhiên vang lên mấy tiếng gõ. Lâm Uyển Nhu giật thót người nhét ngay cuốn nhật ký vào túi áo khoát, thật cảm khái vì kích cỡ nhỏ bé của nó.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mất Mặt (P.2)

Trời tối rồi, làm gì có ai biết cô về đây mà đến tìm chứ?! Chẳng lẽ. . . Cô nàng nào đó sống lưng lạnh ngắt quắc mắt nhìn cánh cửa, giống như muốn xuyên qua đó thấy tất cả ở bên ngoài: “Ai đó?” “Là anh!” Một giọng nói thân thuộc truyền ào khiến cô yên tâm phần nào, nhưng ngay lập tức liền nhận ra có chút gì đó không đúng: “Giang Thanh?” Lâm Uyển Nhu sau khi tỉnh ngộ, lập tức bước ra mở cửa, nhíu mày nhìn vị khách không mời mà đến bên ngoài: “Làm sao anh biết em ở đây?” “Lúc này anh ra tiệm mua ít đồ, tình cờ thấy em về!” Giang Thanh vừa nói vừa đưa những thứ vừa mua lên, lắc trái lắc phải như để chứng minh mình không có nói dối. Lâm Uyển Nhu cũng chẳng biết nên nói gì cho phải, đành im lặng mỉm cười. Một năm qua quả nhiên có quá nhiều thay đổi khiến người khác không thể ngờ được, lúc trước còn cùng vị sư huynh khóa trên kiếm bạn thân này ăn chung uống chung, nói nhảm những chuyện trên trời dưới đất. Có ai sẽ nghĩ đến ngày hôm nay đứng đối diện nhau lại không thể thoải mái, thậm chí còn có chút sượng sùng như vậy?! “À. . . Anh có nghe nói về chuyện của em dạo gần đây!” “Chuyện cũng không có gì, anh đừng quan tâm đến mất công” Lâm Uyển Nhu đứng trước

mặt anh, hai mắt đảo một vòng quanh trần nhà, hoàn toàn thể hiện cô không có hứng thú với đề tài này. “Anh vào có được không??” Giang Thanh khẽ cười, nâng tay còn lại lên chỉ chỉ vào trong nhà. Lâm Uyên Nhu áy náy cúi đầu, né sang một bên: “Được, là em thất lễ rồi” Giang Thanh ngồi xuống ghế sofa cũ, đặt những thứ đang cầm xuống nền nhà phủ đầy bụi, nói mà không nhìn cô: “Uyển Nhu, thật ra không cần khách sáo như vậy! Anh có một câu muốn hỏi em, có thể thành thật trả lời không?” “Hả? Ừm. . . anh nói đi!” Lâm Uyên Nhu cũng theo anh ngồi xuống sofa đối diện, gãi gãi đầu, tự nhủ phải mau chóng trở xuống, nếu không hai anh em nhà họ Dương kia nhất định sẽ xé xác cô ra. Giang Thanh lại cười, nhìn cô hồi lâu rồi cuộc cũng chịu mở miệng: “Chuyện em cùng ca sĩ Đinh Phong là thật sao?” “Em. . .” “Không cần nói! Có phải chỉ là tình cờ trong lúc em đi ngang qua, thấy thần tượng của mình bị thương nên mới giúp đỡ, nào ngờ bị phóng viên chụp được làm to chuyện hay không?” Anh cũng không đợi cô nói hết, gấp đến mức đứng bật dậy cúi người nắm bả vai cô không ngừng lắc. Chỉ cần cô nói một tiếng, anh nhất định không điều kiện mà tin cô. Anh theo đuổi cô gần hai năm, lựa chọn đủ phương pháp. . . thật sự không ngờ mình luôn thua một ván. Anh thắng Cao Thiên, nhưng lại thua cô, rồi đi bảy tháng thế mà lúc quay lại mới phát hiện ra trái tim cô không chết như lời cô đã nói. Nếu có chết, e rằng chỉ là tim không được người phù hợp khiến nó đập trở lại thôi! “Xin lỗi anh!” “Không phải lúc trước anh tỏ tình với em, em nói em không tin tưởng vào tình yêu nữa? Nói em tận mắt chứng kiến người yêu ngoại tình nên lòng đã chết hay sao?” Giang Thanh giống như biến thành một người khác, nét mặt lạnh lùng thiệp ban đầu không biết đã chạy đi đâu mất, hiện tại lại có phần giống con thú hoang đang bị thương. Bả vai Lâm Uyên Nhu bị bóp đến mức tê cóng. “Thanh, anh buông em ra đi! Đau!” “Hu hu, nếu biết trước sẽ gặp phải rắc rối lớn như thế này, cô thà để cho Yêu nghiệt tiên sinh nhà mình bóp chết cũng không muốn ở đây biến thành một thi thể nữ biến dạng đâu – Giang Thanh hoàn toàn không để tâm những lời cô nói, hung hăng nhìn thẳng vào mắt cô: “Lâm Uyên Nhu! Lúc trước nếu em nhẫn tâm thêm một chút, nói em hoàn toàn không thể thích tôi chứ không phải là dùng lý do biện minh, khiến tôi nghĩ mình chỉ cần đợi em là được!! Thì tôi sẽ không thành ra như ngày hôm nay!!!” “Ý anh là gì chứ?” Cô chẳng phải đã nói rất rõ, giữa hai người họ hoàn toàn không có khả năng, mong muốn anh ta dừng vì cô mà chờ đợi thêm nữa hay sao? Cô đã phủ phàn với anh ta như vậy còn không nghe, giờ lại quay sang trách cô? Thiên lý ở đâu a~~~~ “Ý gì? Năm đó em chẳng phải nói cần thời gian suy nghĩ tình cảm của chúng ta hay sao?” Giang Thanh thét thẳng vào mặt cô. Lâm Uyên Nhu có chút điếc tai, còn có chút không hiểu được. Cô hoàn toàn mờ mịt nha, làm sao lại chẳng thể thông suốt mấy lời này nhỉ? Cô có nói như vậy?? Sao bản thân cô cũng không nhớ ra?? Giang Thanh cũng đâu có tâm tình để ý cô có hiểu hay không, hoàn toàn giống như người điên làm loạn, hai tay mạnh bạo kéo Lâm Uyên Nhu đứng dậy khiến cô đau đến nghiêng ngã, thậm chí rửa mười tám đời tổ tông nhà anh ta mỗi người một lượt. “Giang Thanh! Anh điên rồi, buông tôi ra mau!!!” “Anh điên? Phải! Chính là anh điên rồi nên năm đó mới mềm lòng để em thoát khỏi anh. Thiên Nhan nói không sai, em hướng nội như vậy. . . chỉ cần một đêm em nhất định sẽ đi theo anh!!!” Còn chưa kịp đợi Lâm Uyên Nhu hiểu ra hàm ý trong câu nói thì thân thể cô đã bị một vòng tay xa lạ vây lấy, trong phút chốc khứu giác cảm nhận được mùi hương bạc hà nhàn nhạt của Giang Thanh. Lâm Uyên Nhu liềm mạng giãy ra, né tránh những nụ hôn điên cuồng của anh nhưng hoàn toàn không có khả năng chống cự trước một người đàn ông cao gần mét tám, từng giọt nước mắt cứ tích tắc rơi xuống. Cô sống đến từng tuổi này, rốt cuộc cũng hiểu được cái gì là uất ức, cái gì gọi là nhục nhã! “Hai người làm cái gì đó?” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói quen thuộc nhưng sắt lạnh chưa từng thấy, ngay cả Giang Thanh cũng bị làm cho giật mình dừng lại, vừa thấy người tới ập tức sắc mặt trở nên đen thui thui lù. Dương Nhật Phong đứng thẳng tắp trước cửa, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm cánh tay Giang Thanh đang đặt trên người Lâm Uyên Nhu: “Buông cô ấy ra!” “Phong!” Cô nàng nào đó thấy cứu tinh liền uất ức đến mức nước mắt tuông như mưa, bất chấp tất cả cắn thật mạnh một cái lên tay Giang Thanh, còn chưa đợi anh ta hoàn hồn sau cơn đau đã vội vã nhào vào lòng Dương Nhật Phong. Yêu nghiệt tiên sinh đau lòng vuốt tóc cô, dịu dàng lau nước mắt cho bạn gái mình: “Không sao! Có anh ở đây, tất cả đều không sao!!!” “Kẻ tội đồ – Giang Thanh đứng một bên cay đắng lắc đầu, hình ảnh khiến người ta vừa giận vừa thương cảm. Suy cho cùng cũng là một người đàn ông chung tình, nhưng đáng tiếc trên đời này có một loại bất công chính là phân chia vai diễn. Nếu nói cuộc đời là một cuốn phim thì anh ta chỉ đóng giữ vai nam phụ trong kịch bản của Lâm Uyên Nhu, nam chính kiên trì cố chấp theo đuổi nữ chính bằng mọi thủ đoạn được gọi là chung tình, là thông minh. Đổi lại nam phụ như anh, kiên trì, thủ đoạn theo đuổi nữ chính lại bị coi là chấp niệm, là ngu ngốc, là một kẻ đáng ghét! Cuộc đời, phim ảnh, ngôn tình. . . thật ra chỉ là một mà thôi! Dương Nhật Phong chầm chậm bộ dạng của anh ta, bước lên hai bước định ra tay nhưng lại cảm nhận được móng vuốt nhỏ nhắn của Lâm Uyên Nhu nắm lấy vạt áo mình, đành khó chịu quay sang nhìn cô một cái rồi thôi. “Thanh, anh đi đi, sau này tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa! Tình bạn của chúng ta trước nay coi như chấm dứt tại đây” Lâm Uyên Nhu tiến đến bên cạnh Dương Nhật Phong, giọng run rẩy nép vào người hắn. Yêu nghiệt tiên sinh nắm chặt tay cô, coi như tạm bỏ qua chuyện này. Giang Thanh không nói gì lặng lẽ đi ra khỏi căn nhà, ngay cả những thứ anh ta vừa mua cũng không thèm nhặt lại. Cánh cửa ‘cạch’ một tiếng nhẹ nhàng đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người yên lặng ôm nhau, bàn tay Dương Nhật Phong ấm áp vỗ về tấm lưng cô khiến Lâm Uyên Nhu có chút bình tĩnh lại: “Anh nóng tính quá, cũng không nghĩ bản thân vừa mới tháo bột xong còn muốn cùng người khác đánh nhau!” Cô nũng nịu dụi dụi mặt vào hóm cổ anh, cảm nhận mùi chanh thoang thoảng chui vào mũi. “Hắn ta dám động đến em, anh có thể coi như không có gì hay sao?” Dương Nhật Phong phì cười, dúi tâm mắt từ đỉnh đầu xuống thắt lưng cô. Đột nhiên phát hiện thứ gì đó: “Lâm Uyên Nhu, đó là cái gì?” “Hả?” Cô nàng họ Lâm còn chưa thích ứng kịp với cách thay đổi thái độ xoành xoạch của hắn, cũng đảo mắt nhìn theo hướng đó, nhìn xuống thắt lưng mình. . . sắc mặt xám ngoét. Ông trời! Ông có hận tôi thì cứ thẳng thẳng giáng xuống một tia sét đánh chết tôi đi, cần gì bày nhiều trò như vậy??? Nếu biết trước có ngày hôm nay, lúc trước đã không làm! Sở tay cái rắm gì? Nhặt ký cái rắm gì? Thủ tiêu cái rắm gì??? Cô bây giờ chẳng phải chính là bụng làm dạ chịu hay sao?? Thứ này đã lọt vào tầm mắt của Dương Nhật Phong, e rằng thanh danh cả đời Lâm Uyên Nhu cô coi như mất hết! Mất, sạch, sành, sành!!!

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Em Sai Rồi~

Dương Nhật Phong không dưới ba lần nhìn đi nhìn lại sắc mặt của nữ tử trong lòng, cảm nhận được bàn tay be bé của cô đang nắm lưng áo mình có chút siết chặt. Lâm Uyên Nhu nào biết mỗi khi bản thân chột dạ đều có loại thái độ vừa dựa dẫm vừa trốn tránh này, thật không may, tất cả những điểm này tên nào đó đều nắm rõ như lòng bàn tay.

“Lâm Uyên Nhu!” Yêu nghiệt tiên sinh xấu xa bắt đầu đe dọa tinh thần bạn nhỏ ngây thơ, nụ cười lạnh lần nữa xuất hiện trên môi báo hiệu Lâm Uyên Nhu sắp có đại họa giáng đầu.

Cô nàng nào đó chầm chậm buông hắn ra, toàn thân từ trên xuống dưới đều đổ mồ hôi lạnh qua một lượt: “Em. . . cái đó. . . cái đó. . .”

“Cái đó? Cái đó là cái gì???” Dương Nhật Phong nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn cô: “Có cái gì không dám cho anh xem?”

“Thật ra thì . .” Thật ra thì cô sợ hẳn xem xong sẽ chẳng tay một nhát chém chết cô! Mặc dù đây là chuyện nội bộ ai ai cũng biết, nhưng Dương Nhật Phong sẽ diện như vậy sao lại để yên cho cô chứ!

Trong lòng Lâm Uyển Nhu âm thầm niệm một vạn tám ngàn câu Amen!

Nào ngờ đến yêu nghiệt tiền sinh mặt dày vô sỉ thành thói quen, nhân lúc cô ngẩn người đã. . . Đến lúc Lâm Uyển Nhu giật mình nhìn lại, chỉ thấy nhật ký nhỏ đang nằm trên tay hẳn, ừm. . . sắc mặt của Dương Nhật Phong, hai chữ ‘khó coi’ e rằng cũng không đủ diễn tả hết.

“Em có thể cho anh biết, Lâm Uyển Nhu! Em cái này là đang làm gì?”

“Em . . em . . em quan tâm anh! Chính là quan tâm!!!” Lâm Uyển Nhu chợt dậm lùi về sau ba bước, nhìn sắc mặt âm trầm hiện tại của tên nào đó, quả thật hận không thể mọc ra hai cái cánh bay lên.

Dương Nhật Phong không nói, chỉ tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, một chữ cũng không hé răng lại làm cho Lâm Uyển Nhu sợ đến mức tái mặt. Những tên sát nhân biến thái trong lúc chuẩn bị giết người, vẻ mặt cũng lắm chính là như vậy đã mà thôi! Nói không chừng so với hẳn bây giờ còn có chút thua kém T__T

Cô nàng nào đó cuối cùng cũng lựa chọn phương châm ‘thành thật được khoan hồng’, mặt đỏ như quả cà chua chín hường hẳn lí nhí: “Em sai rồi~”

Yêu nghiệt tiền sinh vẫn im lặng như tờ, chỉ là ánh mắt cùng sắc mặt có chút chiều hướng tốt lên, thuận tay đem cuốn nhật ký thân yêu của Lâm Uyển Nhu bỏ vào túi quần, dự định về nhà liền đốt đi: “Sau này muốn xem cứ nói một tiếng, anh cho em thực nghiệm cái gì gọi là ‘tai nghe không bằng mắt thấy’”

Lâm Uyển Nhu: ▽ ▽ ▽

Sau này cái rắm! Ai cần chứ? Là ai cần sau này chứ?? Con ngu nào cần sao này chứ??!

Thôi được rồi, cô biết tự mình đuối lí không phản bác lại hẳn. Hừ, đẹp trai thì giỏi lắm sao? Nổi tiếng thì giỏi lắm sao?? Chẳng phải cuối cùng cũng thuộc về tay cô đó thôi!?!

Cô nàng nào đó trong lòng YY một nghìn lần, cuối cùng cũng miễn nguyện lui thủ theo Dương Nhật Phong ra ngoài, kế hoạch thủ tiêu chứng cứ từ đây coi như phá sản, thất bại một cách không thể thảm hại hơn.

Dương Hoàng Việt từ đầu vẫn đợi hai người trong xe, bản thân cảm thấy mình càng ngày càng giống tài xế riêng lại có loại xúc động muốn đánh người. Con bà nó! Tài xế riêng cũng phải đối xử tử tế một chút có được hay không?

Em trai gương mẫu quay sang định chỉ trích hành động thiếu đạo đức, không có nhân từ của hai người đang đi đến. Nào ngờ vừa nhìn liền bắt gặp khuôn mặt băng sơn ngàn năm hiếm thấy của anh trai, đành biết điều ngậm mồm tiếp tục công việc làm tài xế riêng rất đáng để người khác thương cảm của mình.

Chiếc xe hơi cao cấp sau khi chịu đủ sự dày vò của hai người đang yêu nhau kia, cuối cùng cũng bình an dừng trước cửa nhà rồi lập tức rời đi. Lâm Uyển Nhu từ đầu chí cuối vẫn bảo trì khoảng cách hai bước chân theo sau Dương Nhật Phong, không hề có ý định dừng lại.

Tên nào đó cuối cùng cũng không chịu đựng được cô như vậy nữa, đành bắt đắc dĩ vỗ nhẹ đầu bà xã có chỉ số IQ thấp nhà mình trấn an: “Anh không giận!” Cho nên không cần làm ra bộ mặt cún thêm xương đó nhìn anh, khiến anh. . .

“Thật sao?” Không giận sao mặt là sưng lên thế kia? Nói dối cũng không có trình độ quá rồi.

(T/g: Con gái, trước khi nói người khác nên tự nhìn lại mình đi囧)

“Thật sự không có giận em!” Dương Nhật Phong buồn cười quay sang ôm chầm lấy cô, cảm nhận mặt cọ cọ trên trán Lâm Uyển Nhu.

Cô nàng nào đó cuối cùng cũng thấy an tâm đôi chút, hai tay chủ động choàng qua người Dương Nhật Phong ghì chặt.

Cuộc sống của bọn họ bây giờ cũng chưa được gọi là hoàn toàn ổn định, nhưng quả thật trôi qua rất vui vẻ thoải mái, khiến người trong cuộc như cô cũng có chút không thể thích ứng kịp. . . ừm. . . chính là vừa mừng vừa sợ. Mừng vì được ở bên cạnh người mình yêu thương, lại sợ một khi trong mơ tỉnh dậy rồi thì anh cũng giống như giấc mơ đó tan biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Nếu năm xưa có một người nói với cô: ‘Lâm Uyển Nhu, sau này cô là người yêu của idol mình đó’ Cô nhất định sẽ không khách sáo chỉ vào mặt người đó cười ha ha ha sau đó mắng ‘anh điên rồi!’ . Nhưng cái việc giống như hoang đường ấy hiện tại lại thành sự thật, người xưa nói một câu ‘thụ sùng nhục kinh’, Lâm Uyển Nhu cô hiện tại chính là áp dụng hoàn toàn nha!

Dương Nhật Phong khá bất ngờ trước thái độ chủ động đột ngột của bạn gái, vô cùng vui mừng đem Lâm Uyển Nhu bế kiệu công chúa quăng lên sofa lớn, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Anh có chuyện cần làm, ở đây ngoan ngoãn đợi anh một chút nhé, lát nữa về mua cánh gà nướng cho em!”

Cô nàng nào đó có chút giờ khóc giờ cười.

Anh hai à, tuy là em có một chút mê ăn, một chút thích ăn, một chút mạnh ăn, nhưng anh cũng đừng đem em biến thành cái loại có ăn liền nghe lời thể được hay không?! Làm cho em có chút liên tưởng đến Tiểu Viên nhà anh.

Lâm Uyển Nhu ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Dương Nhật Phong, vô cùng khó hiểu nhíu chặt mày. Giờ này tối rồi, anh còn muốn đi đâu nữa chứ??

Dương Nhật Phong vừa bước ra khỏi cửa không lâu liền cảm chiếc di động đang run bần bật trong túi ra nghe máy: “Trợ lý!”

Cô nàng nào đó quả thật rất nghe lời, ngồi trên sofa không nhúc nhích, cuối cùng ngủ gật trên đó luôn. Đến khi tỉnh dậy chính là bị mùi cánh gà nướng đánh thức, Yêu nghiệt tiền sinh quả nhiên nói được làm được, hơn mười giờ khuya mà vẫn có thể đem món này về cho cô khiến cô thật sự có chút cảm động muốn rơi lệ. (TVT)

“Ngày mai anh phải bay sang Úc lưu diễn một thời gian, ở nhà nhớ tự chăm sóc cho mình có biết không??” Lâm Uyển Nhu đang ăn đột nhiên cảm nhận được ánh mắt chăm chú cùng lời nói dịu dàng của anh, có chút không thích ứng kịp mà mắc nghẹn ngay cổ họng: “Khụ. . . anh, chẳng phải là định. . .”

Dương Nhật Phong khuôn mặt biểu thị bất đắc dĩ nhìn cô, theo thói quen đưa tay lên đầu cô xoa xoa hai ba cái: “Công ty quản lý mở lời nhờ anh, đầu sao cũng có chút tình nghĩa mà, giúp người ta một lần vậy. . . Ừm, họ hứa sẽ không đòi tiền bồi thường hợp đồng nữa” Bởi vì chuyến đi này rất quan trọng, nếu anh không chấp nhận e rằng công ty bọn họ sẽ tổn thất một khoảng kha khá với phía đối tác.

Hợp đồng quả là một tờ giấy đáng sợ mà!

“Vâng! Anh đi cẩn thận, đến nơi nhớ gọi điện cho em!” Lâm Uyển Nhu nói xong mấy lời này, cảm thấy bản thân thật giống với cô vợ nhỏ biết nghe lời, bất giác hai má nóng bừng khả nghi.

Làm sao chứ? Anh đi lưu diễn lần nào cũng mất hơn một tuần, lúc trước còn không thấy có gì quan trọng nhưng hiện tại chỉ cần tưởng tượng đến sẽ ở trong ngôi nhà này một mình liền có chút. . . buồn chán?!

Lâm Gia Tuệ và Trần Ngạc Hy đã dọn hẳn về chung cư cũ sống, hoàn toàn giao chỗ này lại cho cô quản nên những lúc buồn cũng chẳng còn ai tâm sự. Đầu sao trong ba người, chỉ có cô là rảnh rỗi nhất, ngay cả việc ở nhà hàng của Dương Hoàng Phương cũng không còn. Hôm trước Trần Ngạc Hy có nói qua với cô, nhà cũ của cô ở chung cư đã bị một người mới thuê, hai tuần nữa là dọn đến rồi. . .

Tối hôm đó cô lại mất ngủ đến hơn một giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mẫu Hậu Gọi Đến

Lúc Lâm Uyển Nhu thức dậy đã hơn chín giờ sáng, nhìn đồng hồ có một tấm giấy nhớ màu vàng ghi ba chữ: “Anh đi nhé” Mà xem chút nữa tức đến rơi lệ.

Mụ nội nó, lại không tiễn anh đến sân bay được là cái lí gì chứ?!

Trong nhà vắng lặng khiến Lâm Uyển Nhu có chút cảm giác thê lương, cô nàng nào đó nằm trên giường êm lẩn qua lẩn lại, lòng rối thành một mớ tơ vò. Quái, mới không thấy có một chút thôi, tại sao lại bất an như vậy chứ? Chẳng lẽ là nhớ rồi?!

Như vậy cũng quá là khoa trương đi! -_-||| Còn chưa có được tám tiếng đồng hồ đâu đấy.

Ở nhà một mình lại không thể đến nhà hàng Phương Nam như mọi khi vẫn làm, bỗng nhiên Lâm Uyển Nhu cảm thấy cuộc đời mình vô vị rồi, giống như bà cụ già tám mươi tuổi ăn không ngồi rồi chẳng có chuyện gì làm vậy. Sung sướng đến mức không cười nổi!

Sau khi lẩn hết n vòng trên giường, cô nàng cuối cùng ra một quyết định hết sức trọng đại, hết sức lớn lao- Dọn dẹp nhà cửa, quyết làm một bà nội trợ đảm đang tài giỏi!!

Lâm Uyển Nhu mang theo mục tiêu vĩ đại của bản thân nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt, thay một bộ váy màu hồng phấn nhẹ nhàng, tô một chút son môi nhạt, quây túi xách gọi điện cho Lâm Gia Tuệ. Vốn dĩ còn muốn gọi cho Trần Ngạc Hy, nhưng cô nàng này dạo gần đây rất bận rộn, không thể tùy tiện xin nghỉ như lúc trước nữa, mà Lâm Gia Tuệ chính là buổi sáng hôm nay vừa vặn không có đi làm, thuận tiện đi dạo phố mua ít đồ luôn.

“Mau lên, tao đợi đấy!!” Ngay khi điện thoại được kết nối, Lâm Uyển Nhu hùng hổ như thường lệ quát oang oang. Đầu dây bên kia im lặng một lát lâu, lâu đến mức cô nàng chuẩn bị ‘sự tử hống’ một lần nữa, cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “Cô ấy còn đang ngủ, để em gọi taxi cho chị nhé!”

“Hả?” Lâm Uyển Nhu bị dọa cho hết hồn, xem chút là đánh rơi luôn di động. . . đây. . . đây chẳng phải là giọng của Dương Hoàng Việt hay sao? Còn nữa, hai nười họ mới sáng sớm đã ở chung một chỗ, còn cái gọi là đang ngủ nữa!!

Bạn trẻ Gia Tuệ à, bạn làm người cũng nhanh quá đi đấy!?!'

“Như vậy nhé!” Chưa đợi cô nàng hoàn hồn, chàng trai trẻ bên kia đã nhanh chóng cúp máy. Lâm Uyển Nhu lắng nghe tiếng ‘tút tut’ không ngừng vang lên mà đứng hình trong gió lần thứ hai trong ngày, muốn mắng người mà không biết mắng ai. . .

Thế nào gọi là thê lương?

Như cô hiện tại chính là thê lương!!!

Ngay đến cả một người đi dạo phố cũng không có, cho hỏi thiên lý ở đâu chứ?!!

Sau khi ai oán trong lòng đủ n lần, cô nàng nào đó cuối cùng cũng nghe tiếng còi xe in ỏi trước nhà một khoản, đành phải nhanh chóng ba chân bốn cẳng chạy ra. Xem ra Dương Hoàng Việt quả nhiên kêu taxi giúp cô rồi.

Tài xế taxi nhìn cô gật đầu cười một cái, Lâm Uyển Nhu nói địa điểm, thế là chiếc xe màu đỏ rực vô cùng chói mắt chạy bon bon vào trung tâm thành phố. Trước cửa khu thương mại, Lâm Uyển Nhu dặn dò bác tài đôi ba câu, bảo anh ta chờ mình ở đây một chút rồi nhanh chóng mất ổng sau cánh cửa kính.

Cô nàng nào đó với tâm tình tiêu tiền giải khuây, chạy hết đầu này tới đầu kia mua đủ thứ nào là vật dụng nhà bếp, trang trí nội thất, thức ăn. . . vân vân và mây mây. Đứng hỏi cô vì sao hôm nay lại có can đảm mở rộng hầu bao như vậy, bởi vì giai cấp vô sản như cô làm gì có tiền chứ! Tối hôm qua trước khi đi ngủ đồng chí Yêu nghiệt đã đưa cho cô thẻ phụ, nói không cần bồi thường tiền hợp đồng mà anh hiện tại chưa cần dùng tới cho nên số tiền khổng lồ này đưa cho cô giữ tạm, cần dùng việc gì thì dùng.

Không phải cô tham lam, nhưng mà chuyện trang trí nhà cửa này vốn dĩ là nhận lệnh của Yêu nghiệt đại nhân mà hành sự, nếu cô tự bỏ tiền ra mới khiến mình chết vừa thảm vừa khó coi. Lâm Uyển Nhu thậm chí có thể tưởng tượng ra vẻ mặt âm tri của anh khi hay tin, sau đó sẽ nói: “Lâm Uyển Nhu! Em sợ anh nuôi em không nổi à?”

Cho nên, tốt nhất vẫn là nên nghe lời thì hơn. Có lợi cả đôi đường mà lại!

Sau khi đảo quanh một vòng trong trung tâm thương mại, mua hết những thứ cần thiết, thanh toán hết chi phí. . . Lâm Uyển Nhu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm ra về trong tâm tình tạm coi như là tốt.

Lúc đến nhà đã hơn một giờ chiều, trong lòng không khỏi cảm thán thời gian này trôi cũng không chậm cho lắm, nhưng chắc giờ này Dương Nhật Phong còn chưa đến nơi, nếu không sao còn chưa gọi điện thoại cho cô được!?

Tắm rửa một lượt thật mát mẻ, ăn tạm tô mì gói, sau đó lại đi ngủ đến chiều.

Khi cô tỉnh lại chính là bị tiếng chuông cửa đánh thức. Lâm Uyển Nhu hấp tấp vuốt gọn lại đầu tóc, trong mơ màng bước ra mở cửa. Là nhân viên của công ty chuyển phát, hàng cô đặt mua trong trung tâm được đưa đến rồi!

Nam nhân viên phụ giúp Lâm Uyển Nhu khiên mấy thùng đồ nặng trĩu vào nhà, chờ cô ký tên xong xuôi đâu đó thì lặng lẽ rời đi.

Thế là công trình giang lao mà vui vẻ của cô nàng nào đó chính thức bắt đầu. Thay lại rèm cửa, sắp xếp lại một số dụng cụ nhà bếp, dọn dẹp nhà cửa, làm một số các loại bánh ngọt. . . xong việc đã là chín giờ tối hơn.

Căn nhà này thực ra hoàn toàn không phải của Lâm Gia Tuệ, là lúc trước Dương Nhật Phong thấy ngoại cảnh đẹp nên mua về nhưng không có cơ hội sử dụng, đến khi chuyện scandal của hai người bùng phát mới nhờ Lâm Gia Tuệ dụ dỗ cô đến đây sống. Lâm Uyển Nhu nghĩ đi nghĩ lại n lần vẫn thấy hình như mình bị bạn tốt bán đi rồi!?

Nhưng bạn tốt hình như sắp thành người một nhà với Yêu nghiệt đồng chí, nói theo cách nào cũng không đúng. Sau này cô nàng trở thành vợ của Dương Hoàng Việt, hiện tại đắc tội với anh chồng tương lai hình như có chút không ổn.

Lâm Uyển Nhu nằm dài trên bàn ăn lớn lần qua một vòng, đột nhiên lò nướng phát ra tiếng ‘Ding ding’ giòn tan báo hiệu bánh đã chín khiến cô có chút giật mình, lật đật chạy đến đeo găng tay lấy bánh ra. Đây là bánh su kem hương chanh, cô nàng nào đó tự mình ném thử miếng bánh nóng, cảm thấy cũng không đến nỗi tệ.

Chắc chắn lúc anh về phải làm một ít, Dương Nhật Phong nhất định rất thích. . . Ừm, nên ăn khi đọc sách và uống cà phê là tốt nhất!

Lâm Uyển Nhu mang theo tâm tình phi thường tốt đẹp cất bánh vào tủ lạnh chuẩn bị đi ngủ, không hề nhận ra bản thân ngày càng giống như người vợ đảm đang.

Lâm Uyển Nhu thay một bộ đồ ngủ hình hoạt họa màu sắc rực rỡ, hăng hái xông vào phòng nhảy một phát lên giường, nhanh nhẹn trùm chăn. Nhưng đến khi lần đủ hai mươi vòng mà vẫn chưa ngủ được mới nhớ ra một chuyện khiến người ta vô cùng đau khổ- Lúc trưa ngủ rồi, hiện tại lại đang mất ngủ~

Cứ tưởng tượng xem, trong một đêm khuya thanh vắng, nguyệt hắc phong cao, gió lớn sao thưa, một cô gái một mình nằm trong nhà, một cơn gió thổi qua làm cửa sổ bật mở, sau đó. . . Cảnh tượng này phi thường khiến người ta muốn tái phát bệnh tim nha~

Lâm Uyển Nhu lăn thêm một vòng, khóc không ra nước mắt tự trách bản thân vào ban ngày quả thật là xem quá nhiều phim sách kinh dị rồi!

Trong lúc cô nàng nào đó còn đang đau lòng cắn chặt chần, điện thoại trên đầu giường đột nhiên reo vang một bản nhạc phim quen thuộc khiến trái tim bé bỏng trong ngực cô phút chốc dâng tận cổ họng, đến khi cảm đi động trong tay, không những không giảm mà sắc mặt cũng tái mét vô cùng khó coi.

“Mẹ. .?” Bây giờ đã hơn mười giờ đêm, gọi đến nhất định không có chuyện hay ho gì. Nói không chừng việc cô lo sợ nhất cuối cùng cũng tới rồi cũng nên.

Giọng mẹ Lâm bên kia có chút mất kiên nhẫn: “Còn biết là mẹ, mẹ tưởng mày đi lâu quá quên luôn rồi chứ!” Hơn mấy năm qua chưa từng chủ động gọi điện về một lần, khiến bà lo lắng, ngày lễ ngày tết cũng không về nhà. . . đứa con gái này đúng là. . .

“Con xin lỗi!”

“Không cần nói nghe hay như vậy, ngày mai lập tức đón xe về đây cho mẹ, mẹ có việc muốn nói với mày!”

“Có chuyện gì nói qua điện thoại luôn được không? Con rất bận” Lâm Uyển Nhu chột dạ nhỏ giọng hơn bình thường, bận cái quỷ gì, làm gì có chuyện mà bận!

Mẹ Lâm không hổ danh là mẫu hậu đại nhân trong truyền thuyết, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề khiến người khác không còn gì để biện hộ: “Bận? Mày bận yêu đương hẹn hò tập làm người nổi tiếng chứ gì?! Đùng tưởng bà già này ở dưới quê không hay không biết, làm chuyện không biết xấu hổ đầy trên báo thể kia còn muốn không về nhà, mẹ mặc kệ mày ở đó bận cái gì, ngày mai nhất định về đây cho mẹ, nếu không sau này cũng không cần về nữa!”

“Mẹ, con. . .” Lâm Uyển Nhu vừa định thay bản thân bào chữa một chút, chưa kịp nói tiếng nào đã nghe tiếng đập máy ‘tút tut’ Bỗng nhiên có loại xúc động khóc không ra nước mắt.

Đánh nhanh thắng nhanh, tốc chiến tốc thắng, đây quả thật chính là phong cách ‘chiến tranh chớp nhoáng’ của mẹ già nhà cô mà! Cô thật sự muốn nhắc cho bà nhớ, cái câu ‘nếu không sau này cũng không cần về nữa!’ đã được bà sử dụng hơn ba lần rồi, quả thật không còn một chút uy hiếp nào đâu.

Nhưng mà lần này cô cũng muốn giải quyết mọi chuyện cho đâu vào đấy, vả lại tiệc cưới cùng buổi họp lớp Thiên Nhan tổ chức đều diễn ra ở thành phố C quê cô. Xem ra lần này quả thật không đi một chuyến là không được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tranh Chấp

Tối hôm đó Lâm Uyển Nhu gần như hoàn toàn không chợp mắt tí nào, cũng may lúc sáng đã ngủ một ít nên coi như còn chịu đựng được. Cô thu dọn một ít hành lý, đồ dùng cá nhân cho vào vali, gọi điện thoại đến bến xe đặt một vé về thành phố C trong khoảng thời gian nhanh nhất có thể, trước lúc đi còn không quên viết một tờ giấy dán lên cửa tủ lạnh, mặc dù biết anh sẽ không về nhanh như vậy nhưng phòng bệnh còn hơn chữa bệnh mà, cô cũng không muốn đến lúc đó anh về không thấy cô lại lo lắng.

Sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy, Lâm Uyển Nhu đứng trước cửa nhà hít một hơi thật sâu, lần nữa nhìn quang cảnh bên trong sau đó mới đóng cửa kéo hành lý rời đi.

Lần này cũng không hiểu sao cô luôn có một cảm giác bất an, chỉ là về nhà một chuyến lại giống như chuẩn bị rời bỏ thành phố A vĩnh viễn vậy. Không biết thấy cô về rồi người trong nhà sẽ loạn thành ra cái dạng gì nữa!?

Lâm Uyển Nhu đi bộ trên con đường lát đá dài hơn một trăm mét của khu nhà, ngẩn đầu nhìn những tia nắng sớm mai chiếu lên tán cây, cảnh tượng xung quanh đẹp như một bức tranh sơn dầu thật khiến người ta có cảm giác lưu luyến. Cô không khỏi tưởng tượng ra cảnh mình và anh cùng nhau sống hạnh phúc đến già, cùng nhau đi dạo trên con đường nhỏ này. . .

Thật ra Lâm Uyển Nhu chính là một tác giả mạng, nhưng lâu lắm rồi cũng chưa bắt đầu lại việc viết lách kể từ khi cùng Cao Thiên chia tay đến nay. Hừ hừ, nhất thời cảm thấy thật nhớ nghề mà ^o^

Cô nàng đi thêm một khoảng nữa liền thấy được chiếc xe taxi đang đứng đợi ngoài kia, nhanh chóng vứt bỏ những ý nghĩ lung tung trong đầu sải bước đến. Sau khi cho hành lý vào cốp xe, tài xế bắt đầu khởi động máy, chiếc xe lao bon bon dần dần khuất bóng khỏi khu ngoại ô tiến vào thành phố theo hướng bến xe.

Hơn sáu giờ ba mươi phút sáng, Lâm Uyển Nhu cuối cùng cũng an an ổn ổn ngồi trên chuyến xe buýt thứ hai của ngày hôm nay thẳng tiến về thành phố C thân yêu, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút hồi hộp lẫn mong chờ.

Đang tựa vào cửa kính ngủ gà ngủ gật, cảm nhận bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống khiến cô nhin không được mà mở mắt ngược lên nhìn. Không nhìn thì thôi, nhìn rồi liền hối hận tại sao lại mở mắt!

“Giang . . . Giang Thanh?!” Lâm Uyên Nhu áp a áp ứng hướng anh ta miễn cưỡng chào hỏi. Làm ơn đi! Chuyện tối hôm kia cô còn nhớ rõ mồn một, muốn cô tự nhiên đối diện với người có ý định ba chấm mình, hơn nữa người này từng là bạn tốt một thời. . . loại hành vi này cũng quá không có nhân tính rồi!

Anh ta bình thản giống như không có chuyện gì nhìn cô mỉm cười khách sáo, nụ cười vừa quen thuộc lại xa lạ kia khiến Lâm Uyên Nhu nhất thời chẳng biết làm sao: “Anh. . . anh cũng về thành phố C?”

“Ừ, anh về dự tiệc cưới của Thiên Nhan và Cao Thiên!” Giang Thanh từ đầu đến cuối đều nhàn nhai như thường, nếu không tự mình trải nghiệm hình ảnh 3D chân thật sắc nét cùng cảm nhận trực tiếp, Lâm Uyên Nhu có lẽ thật sự nghi ngờ chuyện xấu xa anh ta làm ra là do mình nhầm.

“Uyên Nhu! Chuyện hôm trước anh xin lỗi, lúc đó anh có uống một chút. . .”

Lâm Uyên Nhu vội vàng ngắt lời anh ta: “Không sao! Sau này đừng nhắc lại nữa!!!” Nhớ một chút cô cũng không muốn nhớ a!

Giang Thanh biết điều không nói thêm tiếng nào, Lâm Uyên Nhu nhanh chóng dời tầm mắt sang cửa sổ chiếc xe, bên ngoài có vài tia nắng tinh nghịch xuyên qua tán cây chiếu xuống tạo thành loại ánh sáng thoát ẩn thoát hiện rất vi diệu, suốt chặn đường người bên cạnh im lặng không lên tiếng khiến con sâu ngủ trong người cô nàng nào đó trở dậy mãnh liệt.

Lâm Uyên Nhu dựa đầu vào cửa kính ngủ thiếp đi, không dưới tám lần bị sự dẫn dắt của xe buýt làm cho đầu đập bôm bốp mà tỉnh dậy.

Cái gì gọi là bị thâm?

Như cô hiện tại chính là bị con mẹ nó thâm đây!

Trải nghiệm chân thực câu nói ‘nghệ thuật là ánh trăng lừa dối’ hơn ba giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đến được bến xe thành phố C. Trong lúc chen lấn với đám người đông đến nghẹt thở để xuống xe, không biết tên khốn nào đã tàn nhẫn gạt chân một phát khiến trọng tâm của Lâm Uyên Nhu không vững mà đổ xuống, cũng may Giang Thanh bên cạnh nhanh tay nhanh mắt đón được cô, nếu không Lâm Uyên Nhu cũng chẳng biết bản thân sẽ bị dẫm thành ra cái dạng gì!

“Cảm ơn!”

“Không có gì! Tạm biệt!!” Giang Thanh thả cô ra, nhanh chóng kéo hành lý của bản thân tiêu sái rời đi, trong phút chốc đã chẳng thấy bóng người đâu.

Cô nàng nào đó âm thầm thán phục tốc độ của anh ta, sau một hồi đứng ngơ ngẩn cũng hoàn hồn xốc lại đồng hồ linh tinh nặng trĩu trên tay, vẫy vẫy chiếc taxi gần đó chuẩn bị lên đường về nhà.

Lúc cô nhấn chuông cửa nhà mình đã là hơn mười giờ trưa, trong lòng nhủ thầm chắc bây giờ mọi người còn đang ăn trưa. Nhưng chẳng đầy ba mươi giây sau khi tiếng chuông reo lên, mẹ Lâm trên tay cầm cây chổi lông gà oai oai vệ vệ mở cửa rồi đứng chống nạnh ở giữa đường nghiêm mặt nhìn cô, Lâm Uyên Nhu mới mèo mặt nhận ra hình như mình suy nghĩ vẫn đề có phần đơn giản quá rồi.

“Vào đi!” Mẹ Lâm sau khi nhìn cũng nhìn đủ, trừng mắt cũng trừng mắt đủ liền lộ ra thái độ không mấy vui mừng mà xoa người bước vào nhà.

Lâm Uyên Nhu mang theo hành lý cùng tâm trạng hồi hộp đi theo sau lưng bà, mồ hôi lạnh trên trán tích tụ rồi từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Không xong! Thực sự không xong rồi!!!”

Trong nhà, ba Lâm bình thường không quảng sự đời cũng dùng ánh mắt phứt tạt nhìn cô chằm chằm, Lâm Chấn Minh- Anh trai thứ hai của Lâm Uyên Nhu cũng nhàn nhai ngồi đó xem tivi, thấy cô vào chỉ đơn giản là liếc qua một chút rồi lại tiếp tục dán mắt vào màn hình.

Mê Lâm nặng nề đặt cây chổi lông gà trên tay xuống bàn ‘Cộp’ một tiếng rõ to, quay sang chỉ tay lên mặt con gái: “Chuyện đó, mày mau giải thích cho mẹ!”

Lâm Uyên Nhu giả ngu đến cùng, nhanh chóng làm ra vẻ mặt vô tội hướng mẹ già nhà mình khóc lóc kể lể: “Chuyện gì chứ ạ, con không hiểu mẹ nói cái gì. . .”

“Không hiểu? Phóng viên xuống tận đây tức tức hơn ba ngày liền mà mày còn không hiểu?? Mày. . . mẹ nuôi mày đúng là uống cơm uống gạo!!!” Lưu Ái Chi- tức mẹ Lâm thờ hồng học nhìn con gái, ánh mắt tăng thêm một phần kiên định.

“Mẹ nó à, bà có gì cũng từ từ nói, con nó mới ở chỗ xa xôi về mà. . .” Ba Lâm ôn hòa kéo vợ ngồi xuống. Năm nay hai ông bà đã gần sáu mươi tuổi, khi xưa vừa câu vừa xin bề trên tác thành mới sinh được một cô con gái, không ngờ đến đứa trẻ này đúng là bề ngoài thực nữ nội tâm nam tử, cứng đầu lại khó dạy hại ông bà tuổi già rồi nhưng cũng không bớt được lo lắng.

Lúc trước cô gây ra họa gì coi như điều cho qua, tuy nhiên hiện tại cái chuyện này thực sự quá lớn, ông bà không thể nhắm mắt làm ngơ nữa!

“Ông còn dám nói?! Nếu không phải ông chiều hư nó thì sẽ có việc như hôm nay sao? Lên báo nhì, làm người nổi tiếng nhì?? Xin hỏi mày trước khi làm mấy cái việc mất mặt này có từng nghĩ đến thanh danh dòng họ hay chưa???” Lưu Ái Chi khí thế áp đảo, vung tay ra khỏi tay ba Lâm, đứng phắt dậy trợn trừng mắt lớn tiếng quát con gái.

“Con không có làm gì mất mặt cả, mẹ đừng có làm quá vấn đề được không?! Ít nhất cũng phải nghe con nói một tiếng chứ!!” Lâm Uyển Nhu uất ức cãi lại.

Lần nào về nhà cũng là tình cảnh này, không vì chuyện kia cũng vì chuyện nọ mà cãi nhau, chuyện bé tí tẹo bằng đầu tằm xia răng nhưng mẹ cô vẫn thích xé to thành xe hơi. Từ chuyện vặt vãnh bắt sang đại sự quốc gia mà mắng. Quả thật đối với cô mà nói, về nhà chính là khái niệm không đáng nói đến nhất.

Đi xa quê hương nhìn bạn đồng hành vì nhớ quê nhớ nhà mà khóc lóc ỉ ôi khiến cô cảm thấy rất khó hiểu. Tự do tự tại như thế chẳng phải là tốt lắm hay sao chứ??

“Nói? Mày có gì hay ho mà nói . . thực sự là làm bà già này tức chết!”

“Mẹ luôn luôn tự làm theo ý mình con cũng không cách nào ngăn cản được, nhưng cuộc sống là của con, con xin mẹ tôn trọng ý kiến của con một chút thôi có được hay không?” Lâm Uyển Nhu bắt mắt nhìn mẹ Lâm, cảm thấy hai bên thái dương đau vô cùng.

Tại sao lần nào gặp mặt cũng chỉ có gây gỗ tranh chấp chứ? Gia đình người khác hạnh phúc đoàn viên chẳng phải đều rất vui vẻ hay sao???

Từ nhỏ đến lớn từ chuyện bé đến chuyện to cô đều để mặc mẹ mình sắp đặt, nhưng bây giờ không thể được. Cô biết lý do bà ngăn cản cũng có một phần ý tốt tuy nhiên bà vẫn luôn không tôn trọng quyết định của cô, không tin tưởng vào lựa chọn của cô, chuyện này khó quá thật khó chấp nhận được.

Cô cũng có chủ kiến, cũng có lựa chọn riêng cho bản thân mình, không thể mãi nghe theo sự sắp đặt của người lớn, vâng theo lời cha mẹ mà gả cho Giang Thanh! Cũng như lần vì chuyện thi đại học ở thành phố A mà cãi nhau với người nhà một trận to, suốt mấy tháng trời không liên lạc qua lại. . .

Mẹ Lâm nghe con gái nói như vậy thì tức đến tái xanh mặt mày, bờ môi già nua run run phun ra mấy chữ: “Chúng ta làm như vậy đều chỉ vì muốn tốt cho mày thôi!”

“Đù! Mẹ dùng lý do này mấy chục năm qua không thấy nhảm chán hay sao chứ? Tốt cho con?? Mẹ tự hỏi mình xem mỗi lần làm theo quyết định của mẹ xong con có vui vẻ không? Có tốt không??? Chuyện cả đời của con mẹ phun ra mấy chữ: “Chúng ta làm như vậy đều chỉ vì muốn tốt cho mày thôi!”

“Đù! Mẹ dùng lý do này mấy chục năm qua không thấy nhảm chán hay sao chứ? Tốt cho con?? Mẹ tự hỏi mình xem mỗi lần làm theo quyết định của mẹ xong con có vui vẻ không? Có tốt không??? Chuyện cả đời của con mẹ có thể tha cho con một lần. . .”

Lâm Uyển Nhu còn chưa nói hết không, một tiếng “Chát” giòn tan đã vang lên ngắt ngang lời cô. Lâm Uyển Nhu uất ức nhìn mẹ mình, không khóc cũng không nháo, chỉ im lặng kéo hành lý về phòng mình, mặc cho mẹ Lâm ở phía sau vừa chửi vừa mắng.

Trước khi cánh cửa cách âm kịp đóng lại, cô còn nghe văng vẳng giọng nói của anh trai Lâm Chấn Minh ở phòng khách: “Con gái lớn không quản được, nó mê chết thằng đó rồi, bây giờ mẹ có nói nhiều cũng không ích gì đâu, cho nó tự do làm theo ý nó, sau này hối hận không kịp nhanh thôi!!”

Trên khóe môi cô xuất hiện một nụ cười nhợt nhạt lạnh tanh hiếm thấy.

Hối hận?

Chuyện mình tự quyết định cô chưa từng hối hận! Nếu có hối hận thì chính là hối hận tại sao lúc trước luôn luôn nghe theo lời bọn họ mà khiến bản thân khổ sở hơn mười mấy năm!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Kinh Hỉ Chết Người!

Dương Nhật Phong đứng một mình trước sân bay, hôm nay đã là sáng ngày thứ ba kể từ khi hấn rời nước sang Úc lưu diễn. Tên nào đó trong bộ dáng đã cải trang nhìn sang công số ba của sân bay thành phố A, một đám người hâm mộ đang chen lấn chờ hấn ở đó, nhưng như vậy sẽ rất phiền phức, hiện tại hấn chỉ muốn sớm về nhà một chút, ôm bà xã thân yêu vào lòng hôn vài cái nên mới trốn ra bằng cổng khác.

Nhanh chóng bắt một chiếc taxi gần đó, Dương Nhật Phong đem theo tâm tình vui vẻ dự định cho Lâm Uyển Nhu một bất ngờ lớn mà hôn hờ ngồi lên xe, chiếc xe nhanh chóng lao khỏi nơi đông đúc tiến theo hướng ngoại ô.

Yêu nghiệt tiên sinh trên tay cầm một hộp quà hình trái tim gói giấy kính đỏ vô cùng bắt mắt ngấm đi ngấm lại trên dưới mười lần, vô cùng tự đắc.

Món quà này hấn đích thân chọn, nhất định cô sẽ rất thích!!

Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt ngạc nhiên khi thấy hấn về cùng nét vui sướng ngập tràn lúc nhận được quà của cô liền khiến hấn nhin không được trong lòng cảm thấy ấm áp.

Bảo bối của hần a~ Làm sao lại đáng yêu như vậy chứ?!

Nhưng niềm vui của tên nào đó vốn dĩ không duy trì được lâu, ít nhất là đến khi về tới nhà.

Dương Nhật Phong nhè nhẹ mở khóa cửa, rón rén đi vào nhà như tên trộm. . . Yêu nghiệt tiên sinh nhìn quanh nhà một vòng liền cảm thấy có gì đó không đúng. . .

Cửa khóa ngoài, trong nhà vắng hoe,. . . chẳng nhẽ cô đã đi ra ngoài mua đồ?

Nghĩ vậy, đồng chí họ Dương mang gói quà cất vào vali trên tay, nhanh chân bước xuống tủ lạnh uống một ngụm nước, hai mắt không an phận đảo nhìn xung quanh, xác nhận trong khoảng thời gian mấy ngày gần gần này cô đã tốn công trang trí không ít, lúc này khi hần mở tủ lạnh còn thấy có một ít bánh ngọt, rèm cửa cùng đồ dùng nhà bếp cũng được bổ sung. . .

Bỗng nhiên ngụm nước đang uống dở trong miệng hần kích động muốn phun ra. Dương Nhật Phong quăng cái chai trống đang cầm lên bàn, nhanh nhẹn gạt tờ giấy nhớ trên cửa tủ lạnh xuống, hai mày nhíu chặt.

Về quê? Khi nào?? Không nói với hần một tiếng đã như vậy về quê một mình???

Dương Nhật Phong lấy di động gọi điện cho Lâm Gia Tuệ, sau khi lấy được địa chỉ nhà dưới quê của Lâm Uyển Nhu lập tức lao xuống gara lái xe rời đi. . .

Lâm Uyển Nhu ngồi trầm ngâm trong phòng rất lâu, cuối cùng cũng nhàm chán đứng dậy bước ra ban công.

Trời đã tối, ở vùng thôn quê vừa lên cấp thành phố này không khí so với những thành phố lớn như thành phố A tương đối thoáng đãng hơn nhiều. . . Ừm, chính là ít ô nhiễm một chút! Trên bầu trời thấp thoáng một vài ánh sao nhỏ như sắp tắt, mây đen cũng kéo đến ngày một dày hơn báo hiệu có một cơn mưa lớn sắp kéo đến.

Cô nàng nhện không được cảm thấy hơi lạnh, hai bàn tay vô thức xoa xoa vào nhau.

“Uyển Nhu, ba gọi xuống nhà ăn cơm kia!” Giọng Lâm Chấn Minh truyền vào từ cánh cửa gỗ có chút trầm ngâm

Lâm Uyển Nhu không để ý cho lắm, chỉ lạnh nhạt ‘Ừm’ Một tiếng cho có lệ rồi tiếp tục ngắm cảnh đêm bên ngoài.

Lâm Chấn Minh là anh trai thứ hai của cô, anh cả cô đang định cư tại một thành phố khác chắc hẳn không thể về nhà chỉ vì một số ít chuyện tình cảm nhỏ nhặt của đứa em gái không ra gì như cô.

Từ nhỏ cô đối với những thành viên trong gia đình không mặn không nhạt, hoàn toàn chẳng thể dùng hai chữ ‘hoàn thuận’ mà diễn tả, chỉ có thể nói rằng cô đang nhện nhện sống sót qua ngày!

Lâm Uyển Nhu hít một hơi dài cái không khí mát lạnh thanh thoát bên ngoài rồi quay người vào phòng, vốn định xuống nhà ăn cơm thì bỗng nhiên chiếc di động đang im lìm nằm trên bàn reo lên ỏi.

Lâm Uyển Nhu nhíu mày nhìn người gọi đến, không biết có nên bắt máy hay không, nhưng cuối cùng vẫn nhện không được ấn nút nhận cuộc gọi: “Phong!”

Bên đầu dây bên kia, Dương Nhật Phong nghe thấy giọng nói mềm mại đáng yêu của bạn gái còn đang mang theo chút lo sợ, lập tức ngọn lửa giận trong lòng dâng lên đến tận đỉnh đầu nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh như không có việc gì: “Ừ, là anh. . . em ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa, em đang chuẩn bị ăn đây!” Lâm Uyển Nhu lúng túng nhìn xuống nhà, thấp thỏm hạ giọng nói nhỏ vào di động, tránh để người trong nhà bắt giác lên kêu cô xuống ăn tối mà nghe thấy.

Nếu thật sự như vậy, mẹ già nhà cô không lấy dao khoai chém chết cô mới là chuyện lạ. Nói không chừng ngày mai trên áo lại có thêm một tiêu đề ‘Phát hiện con gái hện hò cùng ngôi sao, mẹ kích động sát nhân tàn nhẫn’

“Em ở đâu? Sao đến giờ còn chưa ăn uống gì vậy?” Giọng nói tên nào đó có chút khó dò, Lâm Uyển Nhu ngây thơ như vậy, ngu ngốc như vậy làm sao nhận ra điểm bất thường, mà nếu có bất thường đi chăng nữa, e rằng cô mới là người bất thường.

“Em. . . em đang ở nhà!”

“Nhà?” Dương Nhật Phong ngân cao giọng nói, Lâm Uyển Nhu thấp thoáng cảm thấy có chút không xong rồi!

Cô trước giờ vốn không giỏi nói dối, e rằng chưa đầy hai ba câu nữa là sẽ lộ ra ngay thôi: “Ừm. . .”

“Lâm Uyển Nhu, anh về rồi!!” Dương Nhật Phong đột nhiên trầm giọng, âm thanh có chút khiến người ta lạnh gáy: “Ra đón anh!”

Lâm Uyên Nhu khóc không ra nước mắt. Đón anh? Cô làm gì có ở đó mà đón anh chứ???

“Phong . . em . . em . .” Em không có cánh đâu a, mà nếu có cũng không thể trong một vài giây bay từ đây đến thành phố A sau đó chui ống khói rồi ra mở cửa đón anh được nha!

“Anh đang ở dưới nhà em!”

Lâm Uyên Nhu: . .

Anh ở đó thì sao chứ? Em đang ở đây đây này!

“Nhìn xuống!”

“Hà” Lâm Uyên Nhu có chút nghe không kịp, ngoác đáp lời anh mà trong lòng hoàn toàn trống rỗng.

“Anh bảo em nhìn xuống!” Giọng tên nào đó bắt đầu có chút không kiên nhẫn. Hắn đến đã hơn mười lăm phút rồi, chiếc xe to như thế này đậu ngay dưới mắt cô mà cô cứ nhiên còn thần thờ nhì trời nhìn trắng không thèm để ý tới!?

“Phong . . thật ra em . . em . . ra ngoài rồi!” Lâm Uyên Nhu mồ hôi lạnh tuông một lượt từ đỉnh đầu xuống gót chân, cuối cùng quyết định thành thật với cuộc đời lần này. Hừ, chút nữa khi anh vào nhà nhìn thấy tờ giấy nhớ cô dán trên cửa tủ lạnh thì đằng nào cũng biết thôi! Căng thẳng cái quỷ gì chứ?!

“Anh vô cùng đề nén nói cho em một lần nữa, Lâm Uyên Nhu! Anh đang ở dưới NHÀ EM!” Hai chữ cuối là cắn răng phun ra, âm mũi vô cùng nặng. Lúc này Lâm Uyên Nhu có ngóc đến mức nào đi chăng nữa cũng phát hiện ra điểm bất thường: “Nhà. . . nhà em?”

Không thể nào như vậy chứ? Nhà em?? Thật sự là NHÀ EM chứ không phải ‘nhà chúng ta’???

“Đứng vậy! Lệnh cho em trong vòng ba phút, dùng hết tốc lực xuống đây!” Yêu nghiệt tiên sinh nói đến đây kiên nhẫn hai mươi bảy năm qua dường như cũng dùng hết sạch, xong chuyện lập tức gác máy.

Lâm Uyên Nhu ngẩn người nghe thấy mấy tiếng ‘tút tut’ vang lên bên tai, nghe đến khi hoàn toàn im lặng mới nhớ ra anh đã nói cái gì, toàn thân giống như viên đạn nhỏ lao nhanh xuống nhà.

Ba Lâm ngồi trên bàn ăn nhìn sắc mặt đờ đờ sát khí của bạn già mà muốn rùng mình, đang định bảo con trai thứ lên lầu gọi con gái lần nữa thì thấy bóng cô giống như gió bay ngang qua, vô cùng thần tốc. . . ừm . . ‘vèo’ một cái rất vi diệu!

“Đứng lại!” Vẫn là mẹ Lâm phản ứng nhanh nhen, đứng phắt dậy trừng mắt nhìn con: “Giờ này còn định ra ngoài làm gì?”

“Mẹ, con bận chút chuyện không ăn cơm với cả nhà được, con đi một lát về ngay!!” Lâm Uyên Nhu nói xong cũng không đợi mẹ già nhà mình cho phép, lại ‘vèo’ thêm một cái mất bóng luôn.

“Này, đứng lại! Này!. . . Cái đứa con này thật là. . . Chính là bị ông chiều hư rồi!” Mẹ Lâm cau gắt không có chỗ phát tiết, ba Lâm đáng thương bị coi thành bao cát chết thay mà xả giận.

Oan uổng quá nha~ Ông lúc nào thì chiều hư con gái chứ?

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đau Lòng.

Lâm Uyên Nhu giống như lốc xoáy, một bước thành ba bước chạy như bay xuống dưới nhà, âm thầm cảm thấy bản thân quả thật là lợi hại, nếu như để người nhà biết được cái tên ‘Yêu nghiệt’ dụ hoặc con gái họ đang đứng dưới này, nói không chừng sẽ thực sự vác dao khoai ra đây trực tiếp xẻ anh ra làm năm mảnh!

Ngược lại với tình trạng nhếch nhác đáng thương của bạn gái, Dương Nhật Phong khí khái tiêu sái bất phàm ung dung đứng dựa lưng vào xe, một chân không ngừng đá đá mấy viên sỏi nhỏ dưới đường giải khuây, nghe thấy những tiếng bước chân ‘bình bịch’ nặng nề, đoán chắc rằng bạn gái mình đã ra đến rồi mới nhàn nhã xoay người lại nhìn cô.

Ngay khi bắt gặp ánh mắt như muốn giết người của hắn bắn lên người mình, cô nàng nào đó liền có cảm giác thực sự không xong rồi!

Tên nào đó híp mắt sát bén nhìn cô gái nhà mình, lặng lẽ mở cửa xe bên ghế phụ lái, sau đó cũng từ tốn ngồi vào chỗ của bản thân, còn không quên vỗ vỗ ghế trống bên cạnh, ý muốn cô cũng lên xe đi!

Lâm Uyên Nhu trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ nhất là lúc hẩn im lặng như vậy, thực sự rất khủng bố, người bẩm sinh có bệnh tim như cô e là cứ như vậy thêm vài lần nữa sẽ sụp đổ ngay.

“Em sai rồi!” Lâm Uyên Nhu sau khi đã an ổn ngồi trên vị trí được chỉ định, lập tức vào tư thế ‘mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim’ đúng tiêu chuẩn.

Dương Nhật Phong không thèm để ý đến cô đang làm bằm cái gì, nhanh chóng khởi động xe chuẩn bị rời đi. Chỗ này không thích hợp nói chuyện, vài ba câu nữa có thể cái cô gái ngốc này sẽ đào tẩu vào hang ổ ngay, đến lúc đó hẩn có muốn chinh cũng không chinh nổi cô được!

“Phong~” Lâm Uyên Nhu thấy anh không hề chú tâm đến cô, còn đem xe chạy tới nơi khác, tâm tình lập tức phức tạp lên, nắm lấy tay áo anh giữ giữ.

Anh như vậy, xem ra đã thực sự tức giận cô rồi T__T

Cô cũng đâu phải cố ý lừa gạt anh, chỉ là không muốn anh lo lắng, hy vọng anh ở Úc sẽ chú tâm hơn vào công việc, như thế không phải sẽ tốt hơn nhiều sao? Chỉ là. . . nào ngờ anh về nước nhanh như vậy. . .

“Anh đang lái xe, em không thấy mình ấu trĩ như vậy rất dễ gây tai nạn sao?” Giọng Dương Nhật Phong lạnh lùng vang lên, ánh mắt trách cứ khế liếc đến đôi tay bé nhỏ đang không ngừng lắc tay mình.

Lâm Uyên Nhu bị anh làm cho đờ người, giống như bốc phải lửa lập tức ngoan ngoãn rút tay về.

Lúc anh nói ra câu này, ngữ điệu xa lạ lại kiên cường khiến cô cảm thấy. . .

Hai người cứ thế im lặng ngồi trong xe khoảng hai mươi phút đồng hồ chẳng ai nói với ai câu nào. Lâm Uyên Nhu từ lúc bị anh trách cứ, hai mắt chung quy vẫn không rời khỏi bàn chân của mình, Dương Nhật Phong lẳng lặng quan sát cô, cảm nhận cô hôm nay có chút gì đó không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì anh đành chịu vậy.

Nếu là bình thường, cô sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, nhất định sống chết đối anh mà nheo xin tha thứ!

Chiếc xe dừng lại trước một khách sạn trang trọng. Lâm Uyên Nhu vẫn hoàn toàn không ngước mặt lên, anh không thể nhìn ra được biểu cảm của cô hiện tại trong như thế nào. Chỉ là nhìn cô như thế quả thực khiến anh có chút bất an cùng thương xót.

“Em xuống xe đi!” Yêu nghiệt tiên sinh hạ giọng dịu dàng hơn, cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng để cô khỏi hoảng sợ.

Lâm Uyên Nhu im lặng lắc đầu, mặt vẫn không ngước lên.

“Đến nơi rồi, Uyên Nhu!” Tên nào đó kiên nhẫn gọi thêm lần nữa.

Lâm Uyên Nhu vẫn là im lặng lắc đầu. Dương Nhật Phong không chịu được nữa, tháo dây an toàn của bản thân trước, sau đó chồm sang định giúp cô tháo, nào ngờ khi bàn tay vừa chạm đến khóa dây, một giọt nước từ đầu rơi trúng.

Dương Nhật Phong giật mình rút tay về, nhìn bàn tay của mình mà bị dọa sợ chết khiếp.

Cô khóc? Hẩn cư nhiên lại làm cô khóc rồi???

“Uyên Nhu, là anh sai! Em đừng như vậy. . .” Dương Nhật Phong hai tay nâng mặt cô lên, đau lòng nhìn đôi mắt cô vì khóc mà đỏ hồng, khóe mắt không ngừng ngấn lệ.

Lâm Uyên Nhu đáng thương hể hể nhào vào lòng bạn trai, ngập ngừng nói không thành tiếng: “Em. . . em không đúng, anh. . . anh đừng. . . không cần em!”

Chuyện cãi nhau với mẹ lúc trưa cô vẫn cố kiên cường cắn răng ép bản thân không được khóc, nhưng hiện tại lại cộng thêm anh đối cô lạnh nhạt khiến cô quả thật cảm thấy mình làm người rất thất bại rồi. Cô lẽ ra không nên chưa nói với anh tiếng nào đã về quê, càng không phải trốn tránh không gọi điện cho anh khiến anh tức giận. . .

“Anh làm sao lại không cần em, ngoan một chút, nào!” Yêu nghiệt tiên sinh bị cô dọa cho không biết phải làm như thế nào, nhanh tay tháo dây an toàn trên người cô sau đó ôm chặt lấy thân hình mỏng manh đang run rẩy kia vào ngực.

Lâm Uyên Nhu vùi đầu vào lòng anh, cảm thấy an tâm đôi chút, tuy nhiên không hiểu vì sao nước mắt vẫn không ngừng rơi. Cô từ trước tới nay rất ít khi khóc trước mặt người khác, nhưng số lần khóc lóc vô cớ trước mặt anh lại đặc biệt nhiều.

Chỉ cần nhớ lại những chuyện đã trải qua trong quá khứ cùng một đồng rặc rồi khó có thể vượt qua ở hiện tại, cứ như vậy lại không kiềm được cảm xúc của bản thân.

“Phong, người trong nhà em biết chuyện của chúng ta rồi!” Lâm Uyên Nhu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi con ngươi trong suốt như pha lê ẩn chứa uất ức không nhỏ. Dương Nhật Phong hai tay nâng mặt cô, hai ngón tay cái dịu dàng vuốt ve gò má mịn màng: “Không sao, như vậy đỡ mất công giới thiệu này nọ phải không?”

Lâm Uyên Nhu tức tức lại dâng trào, sứt sứt mũi mở miệng: “Họ. . . họ phản đối anh. . .Ồ. . .Ồ. . . Em đã cãi nhau với họ mất rồi~”

“Bảo bối ngoan, em . . .” Dương Nhật Phong đang nói đột nhiên im bặt, ánh mắt nguy hiểm dán trên má cô không rời: “Mặt em làm sao có chút sưng? Là ai đánh em???”

Lâm Uyển Nhu cảm nhận được giọng nói lạnh lùng của anh, nhanh chóng lùi ra, dùng tay quệt hết nước mắt: “Em . . em vô ý tự làm mình bị thương . . .”

“Vô ý? Chẳng hay em vô ý thế nào lại in hằn thành năm dấu vân tay???” Giọng điệu Yêu nghiệt tiên sinh lộ ra vẻ chế giễu, quyết không buông tha vấn đề: “Nói, là ai đánh em, anh sống chết với hắn!!” Vốn dĩ anh còn thắc mắc cô hôm nay tại sao dễ xúc động như vậy, thì ra là uất ức đã lâu, bị anh giáo huấn một chút liền thành bộ dạng này!

Bảo bối của anh, ngoài anh ra, không ai được phép ức hiếp cô cả!!!

Lâm Uyển Nhu bối rối cúi thấp đầu, biết không giấu được nữa mới thành thật khai báo: “Là mẹ em” Nếu còn tiếp tục lừa dối, nói không chừng anh thực sẽ cùng cô truy hỏi tới sáng: “Anh, đưa em đi đâu vậy?”

“Về nhà em!” Tên nào đó khuôn mặt lạnh te, không nhìn ra trong đầu anh đang nghĩ cái gì, Lâm Uyển Nhu chỉ biết, lần này chuyện lớn rồi! Quả thật là chuyện lớn rồi!! Sớm biết trước như vậy, cô thà cùng anh nói bóng nói gió tới sáng cũng không tình nguyện khai ra ‘hung thủ’ đâu.

Cứ như thể chiếc xe sang trọng lại bon bon ngược theo đường cũ chạy trở về. Lâm Uyển Nhu ngồi trên ghế phụ lái rầm rức cả buổi tối, anh ngồi xe hơn ba giờ đồng hồ tới đây còn chưa được nghỉ ngơi gì lại phải vì chuyện của cô chạy ngược chạy xuôi, nói không cảm động mới là nói dối.

“Thực sự không cần mà!” Nếu như anh đến đó, công bằng của em chưa chắc đã đòi được, nhưng có một chuyện so với đình đóng cột còn chắc hơn: “Mẹ em nhất định sẽ làm khó anh!” Hơn nữa bà ấy sẽ trực tiếp cầm dao khoai đao giết anh đó!!!

Nhà câu sau đương nhiên Lâm Uyển Nhu không dám hé răng. Chẳng may chọc đến tự tôn cao ngất của anh thì chuyện sẽ càng thê thảm hơn a~

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chuyện Cũ.(P.1)

Kháng nghị của Lâm Uyển Nhu lọt vào tai tên nào đó quả thật giống như gió thoảng mây bay, hoàn toàn không có một chút tác dụng nào. Yêu nghiệt tiên sinh chỉ khẽ cười nhạt một tiếng: “Em thấy người như anh có thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà bỏ rơi em không lo sao?”

Lâm Uyển Nhu trả lời như chém đinh chặt sắt: “Không thể!”

“Cho nên mới bảo em yên tâm đi!” Dương Nhật Phong quay sang vỗ đầu cô trấn an, trong ánh mắt mang theo ý cười dịu dàng. Lâm Uyển Nhu có loại cảm giác hình như say rồi!

Dương Nhật Phong vì đang bận lái xe nên trên đường cũng nói nhiều, chỉ im lặng quan sát người ngồi bên cạnh qua kính chiếu hậu.

Lâm Uyển Nhu cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, sắc mặt nhanh chóng đỏ bừng khả nghi. Nhìn cái gì mà nhìn chứ, bộ còn lạ lẫm hay sao?!

“Em hiện tại cùng ba năm trước quả thực có chút khác nhau” Dương Nhật Phong đột nhiên mở miệng, khoe môi kéo thành một đường cong đẹp mắt vô cùng. Lâm Uyển Nhu có chút khó hiểu liếc nhìn anh: “Anh nói mơ cái gì vậy?”

“Anh luôn luôn gợi ý cho em, đừng nói từ trước đến giờ em vẫn không để tâm!?” Yêu nghiệt tiên sinh thấy cô một bộ dạng người trong cơn mê, sắc mặt nhanh chóng thay đổi thành khó coi: “Lâm Uyển Nhu, em đúng là người bạc tình!” Sau khi dụ dỗ con trai nhà người ta còn không biết xấu hổ quên sạch bách.

Lâm Uyển Nhu biểu tình dờ khóc dờ cười.

Anh hai của tôi a~ Tôi đã đắc tội gì với anh vậy chứ?!

“Ngày hai mươi sáu tháng sáu ba năm trước, nhớ không?” Dương Nhật Phong thông thả cho xe tấp vào lề đường, sau khi đã đầu vào đấy cả rồi liền với người qua, dùng ánh mắt ngày thơ khiến người ta muốn phạm tội bắn lên người cô.

Cô nàng nào đó không thêm chú ý đến hắn, chỉ tập trung lắc não suy nghĩ, chẳng tốn bao nhiêu thời gian liền nghĩ ra. Ừm, quả thật không phải do trí nhớ của cô tốt, mà là vì hôm đó tương đối đặc biệt đáng để ăn mừng!

Ngày cô bắt gian tại giường hai người Cao Thiên cùng Thiên Nhan, chính thức chia tay với tên khốn bội tình bạc nghĩa kia.

“Em nhớ, là hôm em thất tình mà. Anh nhắc lại làm gì chứ?!”

"Ủm!?" Vậy sau khi thất tình em đã làm gì?" Giọng điệu trong lời nói của tên nào đó đột nhiên có chút trông đợi, ánh mắt sáng rực soi hết lên mặt Lâm Uyển Nhu.

Cô nàng chã hiểu được cái mô tê gì, ngây ngô xoa xoa hai gò má nhỏ nhắn của mình tiếp tục hỏi ngược: "Em . . em sau đó?" Còn có sau đó sao?!

"Thế nào??"

"Em sau đó. . . a! Sau đó em liền đi uống, là đi với Ngạc Hy cùng Gia Tuệ hai người bọn họ nha!" Lâm Uyển Nhu vỗ tay 'bốp' một tiếng, kích động như hồi phục trí nhớ sau chấn thương vậy. Dương Nhật Phong trong nhất thời cũng bị cô dọa cho hết hồn.

"Sau đó?" Yêu nghiệt tiên sinh hai mắt sáng rực hy vọng nhìn bạn gái.

Cô nàng nào đó quả nhiên không phụ sự mong đợi của anh, đáp không cần nghĩ ngợi: "Chuyện sau đó em một chút cũng nhớ không ra!"

"Lâm Uyển Nhu, em đây là muốn chọc cho anh tức chết có phải hay không?! Em không nhớ nhưng mà anh thì nhớ rất rõ, nghe đây, hôm đó em chính là. . ."

Ngày hai mươi sáu tháng sáu năm 2018, địa điểm: Công viên đường xx thành phố B, thời gian: hai mươi hai giờ ba mươi phút.

Dương Nhật Phong vừa thoát khỏi vòng vây của đám phóng viên sau đêm diễn từ thiện tại thành phố này. Phục trang trên người tuy rằng đều là hàng hiệu nhưng quả thật có chút bất tiện, khiến anh thở cũng không ra hơi.

Chẳng biết an ninh ở chỗ này làm việc cái quái gì, ngay cả ngăn phóng viên cũng không ngăn nổi, nếu thật sự có phần tử xấu xa ẩn trong khán giả định làm gì anh, thử hỏi xem bọn họ có thể làm được gì chứ!

Tên nào đó mang theo tâm trạng buồn bực ngồi xuống ghế đá lạnh lẽo, ngược nhìn lên bầu trời đầy sao ở thành phố xa lạ hít sâu vào một hơi. Ừm, mùi hương hoa sứ nhẹ lan vào cánh mũi cũng tương đối dễ chịu. Ở thành phố A phồn hoa tiện nghi, bầu không khí ô nhiễm đến mức khiến người ta khó thở, bầu trời đêm đầy đặc những đốm sáng li ti như thế này dễ thấy được còn khó hơn lên trời!

Dương Nhật Phong một lòng hưởng thụ cảnh đêm yên tĩnh xinh đẹp không hề để tâm đến xung quanh, đột nhiên một mùi rượu xộc vào mũi, lẫn át cả hương thơm hoa sứ ngọt dịu.

Bên cạnh anh không biết từ khi nào đã xuất hiện một tiểu cô nương hai má đỏ bừng đang không ngừng nức cục, khoe mắt hồng hồng đáng yêu. Trên tay Lâm Uyển Nhu mang theo một chai rượu màu vàng nhạt mà anh không biết hiệu gì.

Dương Nhật Phong trước giờ đều không thích rượu hay thuốc lá, đương nhiên đối với cô nảy sinh một loại bài xích.

Một người phụ nữ chưa đến hai mươi, nửa đêm nửa hôm lại ở ngoài đường uống thành cái bộ dạng không biết trời đất như thế này á?!

Trong đầu Dương Nhật Phong đột nhiên nảy ra một suy nghĩ. . . Chẳng lẽ người này muốn dùng biện pháp gây chú ý, khiến anh có ấn tượng sao? Như vậy cũng hơi không thông minh rồi đó!

"Này cô. . ."

"Ủ?" Lâm Uyển Nhu chuyển động con ngươi trong veo hơi phấp phồng về phía phát ra âm thanh, có chút khó hiểu nghiêng đầu chăm chú quan sát.

Là một người đàn ông nha! Chính là một người đàn ông nha!!!

Suy nghĩ vừa nảy đến, đôi môi nhỏ lập tức khó chịu chu ra, chai rượu trên tay cũng theo đó đánh một đường parabol hoàn mỹ hướng đến kẻ ngồi đối diện: "Tránh xa tôi ra, ừc. . . các người. . . các người không có kẻ nào là đáng tin cậy cả. . . Đàn ông các người. . . ừc. . ."

Dương Nhật Phong thân thủ nhanh nhẹn tránh được 'ám khí', sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn mấy phần.

Suy nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu anh là 'Người phụ nữ này bị điên sao?'

Dù có điên cũng không thể tùy tiện tấn công người khác như thế chứ!!!? Nhưng câu nói tiếp theo khiến hắn có chút thả lỏng.

Thì ra là thất tình, bộ dạng đau khổ như vậy chắc chắn trong lòng cũng không dễ chịu gì!

"Cô không sao chứ?" Yêu nghiệt tiên sinh có lòng tốt cúi người nhìn rõ gương mặt cô gái bên cạnh, vừa nhìn rõ liền sững sờ. Một dòng lệ theo cái chớp mắt của Lâm Uyển Nhu chảy ra, cảnh tượng khiến một người đàn ông thực thụ như Dương Nhật Phong có chút động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chuyện Cũ (P.2)

Hồi thờ Lâm Uyên Nhu mang theo một chút hương rượu nhẹ cho thấy cô uống quả thật không nhiều, muốn trách e là cũng chỉ trách từ lượng cô quá kém mà thôi!

Hôm nay bất gian tại giường bạn trai quen nhau bảy năm cùng kẻ thù không đội trời chung. Tuy nói rằng cô đối với Cao Thiên không mặn không nhạt, người khác quen nhau một hai năm đã kết hôn, anh ta cũng như bao nhiêu đàn ông khác chủ yếu sống bằng nửa thân dưới, nhiều lần đề nghị đi đến hôn nhân nhưng đều bị cô lưỡng lự từ chối. Vừa không muốn kết hôn lại không đồng ý ăn cơm trước kẻng, kết quả cuối cùng như hôm nay cũng không có gì quá ngạc nhiên.

Nhưng điều khiến Lâm Uyên Nhu khó chịu chính là, anh ta vượt tường cùng ai không vượt, cứ nhiên lại vượt với Thiên Nhan!

Mẹ nó, cảm giác bị bạn trai cùng kẻ thù cấu kết phản bội sau lưng đương nhiên không dễ chịu một chút nào.

Cô thừa nhận mình không quá yêu thích Cao Thiên nhưng miễn cưỡng cùng anh ta vượt qua quãng thời gian dài cũng không tệ. Lúc xưa cha mẹ cô chẳng phải cũng chẳng quen biết nhau, dùng một cái kết hôn rồi chung sống bên bỉ hơn bốn mươi năm đó sao?!

Nếu anh ta không phản bội cô, cô vốn nghĩ sẽ cùng anh ta tiến thêm một bước nữa, tính chuyện lâu dài rồi.

Nghĩ đến đây Lâm Uyên Nhu lại cảm thấy đau lòng, đưa tay định lấy rượu uống thì sực nhớ mình đã thô bỉ ném vào người qua đường bên cạnh. Cô nàng nào đó theo quán tính tò mò nhìn sang, neho neho mắt chiêm ngưỡng mỹ cảnh, lòi vàng ngọc bắt giắc tuông ra khỏi miệng: “Lớn lên cũng không tệ!”

Dương Nhật Phong ngồi bên cạnh mặt sớm đã đen thành cái đất nồi.

Người phụ nữ này ba phút trước còn mắng chửi đàn ông trên đời không có người nào tốt, ba phút sau lại biến thành con sói nhỏ háo sắc rồi. Nhưng có một điều khiến anh an tâm- Cô không hề nhận ra anh!

Hoặc nói là cô say đến mức không nhận ra được thứ gì khác!!!

Dương Nhật Phong nhìn chai rượu bị cô quăng thối thối trên đất, thầm nghĩ phụ nữ ngày nay quả thật quá phóng khoáng rồi. Gặp chuyện buồn có thể một thân một mình trong lúc đêm tối vắng vẻ uống say thành cái bộ dạng không biết trời trăng như vậy?!

Dương Nhật Phong bước vào ngành giải trí đến hiện tại đã hơn năm năm, từ lúc là một cậu sinh viên cấp ba đã tiếp xúc với nhiều loại phụ nữ nào là phấn soạn lẻo lét đến sang trọng thời thượng. Chứng kiến không biết bao nhiêu người vì danh vọng rũ bỏ trong sạch, rũ bỏ tình nghĩa. . . vì thế biến thành loại tư tưởng thích tiểu bạch thỏ, những cô gái thiện lương âm áp đáng yêu, chính là thuộc top hướng nội trầm lắng biết nghe lời trong truyền thuyết.

Trong lòng anh có thành kiến khá nặng với những cô gái phóng khoáng không coi trọng qui cũ như vậy!

“Oa. . .huu~” Một giọng nữ cao vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tên nào đó (lúc này vẫn còn chính trực chán).

Lâm Uyên Nhu nhìn nhìn khuôn mặt đẹp dễ trước mắt, hai dòng lệ đột nhiên không kiềm chế được mà tuôn ra như mưa: “Đẹp trai thì hay ho gì chứ. . . Cao Thiên cũng thế, oa~ Anh ta dám sau lưng tôi lên giường cùng người phụ nữ khác kia!!”

Dương Nhật Phong: -- __--|||

Cô nàng nào đó quệt nước mắt tiếp tục lảm bảm: “Hừ, toàn là động vật sống bằng nửa thân dưới! Mẹ kiếp, bà đây không muốn vượt rào trước hôn nhân thì sai chắc, bà đây không thích lăng nhăng thì sai chắc!? Thời buổi loạn lạc, tam quan biến chất hết cả rồi!!”

Dương Nhật Phong ngồi bên cạnh nghe cô thuyết giảng một tràn nhân sinh đạo lý, bỗng dưng có chút buồn cười. Lúc đầu đoán là cô thất tình, nhưng không ngờ trên đời còn có kiểu phụ nữ sau khi thất tình không khóc vì bị người yêu đá mà lại khóc vì tam quan biến chất!!!

“Cô gái, cô không sao chứ?!”

“Hừ?!” Lâm Uyên Nhu nghe thấy người ngồi bên cạnh im lặng đã một lúc lâu đột nhiên lên tiếng, ngây ngô ngược mắt lên nhìn anh, nhìn một lát đột nhiên tâm trạng thoả thoát thay đổi, nhào lên ôm chầm lấy cổ anh: “Hu hu~ Phong Phong, nếu gặp được anh thì tốt quá!”

Dương Nhật Phong nghe xong câu này, kết hợp với hành động không biết chừng mực của cô làm cho giật mình.

Chẳng lẽ là cô có ý tiếp cận anh, thấy anh ngồi ở đây cho nên mới diễn kịch. . .

Thật sự đụng phải một nữ dâm tặc?!

Tên nào đó vừa định đẩy cô ra, Lâm Uyên Nhu lập tức bám dính như con bạch tuộc: “Anh ta nói tôi suốt ngày chỉ biết thần tượng, không quan tâm đến

anh ta. . . nhưng cũng không chịu hiểu cho tôi!. . . Tôi đã theo dõi anh ấy suốt bốn năm rồi, có muốn bỏ cũng đâu bỏ ngay được!” Giọng cô rất uất ức, vừa nói vừa dụi dụi khuôn mặt nhỏ nhắn lên hóm cổ anh.

Dương Nhật Phong cứng đờ người, động không được bất động cũng không xong, dở khóc dở cười chịu đựng Lâm Uyển Nhu phiền nhiễu nháo loạn.

“Anh ấy là ca sĩ Đình Phong đó, anh biết không?” Nói xong còn chưa đợi người ta trả lời đã nhanh miệng lầu bàu: “Tôi rất thích anh ấy. . . nhưng lần nào cũng không được đi xem anh ấy biểu diễn, rất đáng giận!”

Dương Nhật Phong thực sự rất muốn nói với cô rằng: ‘Cô gái, cô không những đã gặp được mà còn dùng chai thủy tinh ném anh ta, sau đó ôm cổ anh ta khóc lóc kể lể hơn một giờ đồng hồ đó!’

“Tôi sẽ cho cô một vé đi xem anh ta diễn, có đồng ý không?” Tên nào đó bắt đầu hình thành phẩm chất Yêu nghiệt tiên sinh, nhẹ giọng dụ dỗ người xa lạ trong lòng.

“Hà?” Lâm Uyển Nhu nghe vậy, dù thần trí mơ hồ đến mấy cũng thanh tỉnh phần nào: “Thật à? Anh không gạt tôi chứ?” Giọng cô mang theo một chút hoài nghi, nhưng chỉ cần nhìn nụ cười vui sướng trên mặt kia cũng đủ thấy Lâm Uyển Nhu đã háo hức đến mức nào. Ai nhìn vào cô bây giờ mà còn nghĩ được người này mới thất tình cách đây mấy tiếng đồng hồ chứ?!

Dương Nhật Phong dụ hoặc gạt đầu, đưa điều kiện: “Nhưng bây giờ buông tôi ra trước đã!”

Lâm Uyển Nhu ngoan ngoãn nhanh chóng rút móng vuốt bé nhỏ về giấu trong lòng, không lâu sau lại phát hiện ra có điều gì đó không đúng. Thế quái nào trên đời lại có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống như vậy chứ?!

Cảnh giác nâng cao ینگ~

Dương Nhật Phong thấy ánh mắt cô thoáng qua một tia hồ nghi nhìn mình, lập tức buồn cười: “Mặt tôi dính gì à?” Say xỉn đến mức tự thân ôm người khác giới ở một nơi vắng vẻ như vậy, nếu như gặp người đàn ông khác không phải anh, e rằng bây giờ cô đã là mồi trong miệng sói rồi. Còn biết cảnh giác cơ đấy!

“Anh đừng thấy tôi mơ hồ mà gạt tôi, tôi không có ngốc!”

Dương Nhật Phong trong lòng tán thành với ý kiến của cô. Quả thật không có ngốc, chỉ là ngây thơ đến mức rất tiểu bạch!

Vừa hay hạp với khẩu vị của anh.

“Tôi không có lừa cô. . . xem này!” Tên nào đó bắt đầu kể hoạch dụ dỗ thò trắng nhà lãnh, lấy từ trong túi áo ra một tấm vé vàng của show diễn ba ngày sau hươ hươ lắc lắc trước mặt cô.

Đây là vé VIP, vốn dĩ định để dành cho tiểu Như Ngọc nhưng hôm nay lại cần dùng đến. Dẫu sao cô bé đó cũng bắt đầu có danh tiếng rồi, tự mua chắc cũng không sao!

Anh chàng tà ác suy luận nhưng không biết rằng vé đã bán hết hơn hai tuần rồi, giá như cắt cổ, càng không biết sau khi trao vào tay Lâm Uyển Nhu, số phận của nó sẽ thành ra thế thảm thế nào.

“A!” Lâm Uyển Nhu hô một tiếng, nhìn thấy đúng thật là vé VIP số lượng hạn chế mới bất chấp tất cả lao vào chớp lấy. Nhìn tấm vé lại nhìn hình trong vé, nhìn thêm khuôn mặt đẹp trai đang cười cợt trước mặt, cô nàng nào đó lại tiếp tục phát hiện điểm bất thường.

“Sao anh và anh ấy nhìn giống nhau vậy?” Lúc này còn không để ý, bây giờ có hình đối chiếu quả thật là giống lắm a~

Dương Nhật Phong chớp dạ nhanh chóng đoạt lại tấm vé nhét thật sâu trong túi áo khoát của cô, mặt không biến sắc nói dối: “Cô uống say rồi nên mới tưởng tượng lung tung, cô gái, cứ như vậy nhé. . . cô cho tôi địa chỉ nhà cô, đến lúc đó tôi đón cô đi xem?!”

“Không được!” Lâm Uyển Nhu ngừ khí chém đinh chặt sắt trả lời.

Tên nào đó khó hiểu nhú mày, nhưng nhìn bộ dạng ‘đánh chết không khai’ của cô, đành thỏa hiệp: “Vậy hôm đó chúng ta hẹn gặp ở chỗ này, tôi sẽ chờ cô đi!”

Lâm Uyển Nhu cụp mi suy nghĩ ba mươi giây bằng cái đầu ứng rượ, cảm thấy cũng tạm nên liền đồng ý.

Dương Nhật Phong vui sướng vì đạt được mục đích, đòi đưa cô về nhưng nhanh chóng bị cự tuyệt. Anh chàng dương dương tự đắc vì khả năng câu thơ siêu lợi hại của mình, quả thực không ngờ đến mình tính sai một chuyện, hồi hận ngàn thu. . . à không, là tính sai rất nhiều chuyện, hồi hận ba năm!

Lâm Uyển Nhu cứ thế lê thê lếch thếch nhìn anh đi khuất bóng rồi mới an tâm về nhà mà không sợ bị theo dõi. Trên đường ngang qua một con sông, khi khải nhất thời mạnh mẽ vương lên, cỡi áo khoát cầm trên tay đưa lên cao xoay năm vòng hét một câu: “Cao Thiên, tôi giải thoát cho chúng ta rồi! Là tôi đá anh!! Là tôi đá!!!” Sau đó tiêu sái hiên hách. . . quăng luôn cái áo đang cầm xuống sông sâu. . . --_--|||

Đó là quyết định sai lầm thứ nhất của Yêu nghiệt tiên sinh: Nhét vé vào túi áo khoát người thất tình có khí thế như Lâm Uyển Nhu!

Lại nói sau khi hết cũng hết đầu, ném cũng ném đã, cô nàng nào đó đi bộ suốt hai mươi phút về nhà, ngủ rất ngon, rất thoải mái. . . sáng hôm sau quên hết mọi chuyện tối hôm trước!!!

Thế là tên nào đó lại có thêm một sai lầm thứ hai: Tin vào lời hứa của người say xin có bệnh đăng trí tâm niên như Lâm Uyển Nhu!!

Ừm . . . sau đó hậu quả là bị cho leo cây, thò con chạy mất hại anh đi tìm suốt ba năm!

Yêu nghiệt tiên sinh vốn dĩ không tin vào duyên phận, lại càng không tin vào câu nói ‘nhất kiến chung tình’. Sau trải nghiệm giờ khóc giờ cười kia càng có hận thù sâu nặng với nguyệt lão!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ra Mắt.

Lâm Uyển Nhu nhìn người đàn ông bên cạnh khuôn mặt như táo bón lâu năm không khỏi, bất giác trong lòng dâng lên chút áy náy. Đó cũng chính là lý do vì sao cô rất hiếm khi uống rượu, uống xong rồi có làm cái chuyện mất mặt gì cũng không nhớ.

Năm đó chia tay với Cao Thiên nhưng cũng không được tính là cắt đứt hoàn toàn, đây đưa đến hơn một năm nữa hẳn ta mới thôi đeo bám cô, chính thức đi theo con đường Thiên Nhan dọn sẵn.

Tính ra thì Lâm Uyển Nhu là hồng hạnh vượt tường nha~ Còn chưa dứt khoát với người yêu cũ đã trong vô thức câu thêm một người mới để dành rồi!

Hớ hớ hớ. . . khiến cô có cảm giác bản thân quá là đào hoa, quá là đa tình đi~

Dương Nhật Phong thấy đáng vẻ cười híp mắt hưởng thụ của bạn gái, không cần suy nghĩ cũng biết cô đang ảo tưởng lung tung cái gì: “Em đừng mơ mộng nữa! Lúc đó anh chỉ muốn xem thử bộ dạng khi tỉnh táo của em sẽ là cái gì mới suy tính em thôi!!”

“Anh để em sung sướng một tí là chết à?!” Lâm Uyển Nhu chu mỏ uất ức, hoàn toàn quên mất tình hình hiện tại của mình.

Yêu nghiệt tiên sinh đưa tay bẹo nhẹ má cô, cười một cái rồi nhanh chóng cho xe tiếp tục khởi hành. Đến lúc này cô nàng mới ý thức được bản thân đang vướng vào rắc rối gì: “Phong. . . hay. . . hay là bỏ qua đi, em cũng đâu có bị gì, anh xem. . .”

“Em tự soi vào gương đi, thấy mình như thế nào không?” Mặc dù anh cũng không biết đến nhà cô rồi sẽ đối mặt với gia đình ‘vợ’ như thế nào, nhưng chỉ cần nghĩ đến người con gái anh nâng trong lòng bàn tay bị người khác ảnh hưởng anh liền. . .

Chỉ là không thể trực tiếp làm mất lòng bên ‘vợ’ của mình, Dương Nhật Phong anh không ngu ngốc đến mức đó! Nhìn thái độ ập a ập ứng muốn cản người của cô liền biết anh không được hoan nghênh cho mấy rồi.

Chiếc xe sang trọng vẫn bon bon trên đường trong tâm trạng rối bời của hai người, Lâm Uyển Nhu chỉ mong sao cho thời gian trôi chậm một chút, đến nơi rồi nói không chừng sau này hai người phải âm dương cách biệt luôn đó nha~ T__T

Tính khí của mẹ cô chính cô rõ nhất, chuyện gì không theo ý bà thì bà sẽ bùng phát, sẽ giận dữ. . . e hèm, kết quả lần nào cũng là cầm dao khoai chém tằm thốt ra làm hai mảnh!

Ba cô cũng vì cái này mà không muốn đôi co nhiều với bà, nhịn đến mức quen, quen xong liền cảm thấy bình thường! Lâm Uyển Nhu thật sự rất khâm phục chữ ‘nhẫn’ trong lòng phụ thân đại nhân nhà mình, quả là to lớn vĩ đại a!!!

Quay trở lại với vấn đề chính, trái ngược với vẻ mặt lo lắng bất an của Lâm Uyển Nhu, Dương Nhật Phong giống như mọi chuyện đều không liên quan tới mình, vẫn bình thản lái xe, tuy nhiên Lâm Uyển Nhu biết anh đang suy tính cái gì đó. Bình thường, ngoài những lúc tức giận hoặc khởi động IQ ra, Dương Nhật Phong trước mặt cô luôn luôn nói cười không ngắt, là loại đàn ông âm áp hài hước.

Cũng không đợi Lâm Uyển Nhu nghĩ nhiều, chiếc xe đã nhanh chóng thẳng ‘kẹt’ một cái, ngược mắt nhìn ra không nơi nào có thể quen thuộc bằng nơi này- nhà của cô!

Trong lòng Lâm Uyển Nhu thầm than n câu ‘Không xong rồi! Thật không xong rồi!!!’

Lúc nhỏ cô có đọc một cuốn tiểu thuyết rất máu chó, con bà nó vô cùng máu chó, để lại trong tâm trí một bé gái mười bốn tuổi ngây thơ một nỗi ám ảnh kinh hoàng về tình yêu trắc trở. Nam chính sau khi cãi cọ với cha nữ chính xong, hùng hổ đập cửa rời khỏi, cha nữ chính vì quá tức giận, với tư tưởng ‘con gái mình nuôi lớn không thể để người khác cướp đi’ đành nhốt nữ chính vào nhà củi, tận ba tháng mới cho ra ngoài! Đến lúc đó nữ chính liền biến thành kẻ ngốc!!!

Lâm Uyển Nhu cô mới không muốn thành kẻ ngốc!

Dương Nhật Phong thấy bạn gái mình hắt thần thì lo lắng lay lay bà vai cô: “Em đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy?”

“Phong! Em gặp ác mộng rồi!!!” Lâm Uyển Nhu ngờ nghệch nắm lấy tay hắn, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Dương Nhật Phong: (눈 _ 눈)

Bảo bối, em không có ngủ, ác mộng cái gì chứ?! Quà là ăn no rãnh rồi sinh ra nông nổi rồi!!!

Tên nào đó tuy trong lòng không hiểu cô đang tưởng tượng ra cái thứ gì khủng khiếp, nhưng ngoài mặt vẫn vỗ về trấn an Lâm Uyển Nhu, nhanh chóng kéo cô xuống xe, nhắm hướng cửa lớn nhà họ Lâm mà xông thẳng vào. . . Ác, là đi thẳng vào!

Mẹ Lâm đứng trước cổng tháp thỏ không yên chờ con gái về nhà. Đi gặp bạn cái kiểu gì mà đến khuya như vậy cũng chưa có về chứ?!

Đúng là ‘con hư tại cha, cháu hư tại ông’ mà!!! Con bé này được cha nó cưng chiều từ bé, có làm sai cái gì cũng đều dung thứ bỏ qua. Hừ! Trách bà quản nó quá nhiều, không quan tâm đến suy nghĩ của nó? Bà cũng không phải vì tương lai của nó, hạnh phúc của nó mà suy tính hay sao???

Mẹ Lâm càng nghĩ càng cảm thấy giận dữ, thở phì phì từng hơi. Đột nhiên cổng sắt vốn đang yên lặng phát ra âm thanh ‘rít rít’ cực kỳ chói tai, bà mẹ nào đó vô cùng không nhẫn nại một bước thành ba bước chóng nạnh đi ra, dự định phải giáo huấn cho cô con gái một chập nên thân: “Mày có biết. . .”

Nhưng nửa câu sau chính là bị làm cho giật mình đến mức nuốt ngược trở lại vào bụng!

Giới cho ra ngoài gặp bạn, cư nhiên trở thành dẫn về một tên đẹp trai!!!

Lâm Uyển Nhu khúm núm đứng sau lưng Dương Nhật Phong thò đầu ra, cười gượng: “Mẹ. . . anh ấy. . . là. . . là bạn trai con!”

“Chào bác gái, cháu tên Dương Nhật Phong” Tên nào đó tự nhiên cúi đầu lễ phép chào, thong dong tự tại trái ngược với Lâm Uyển Nhu, người nào không biết còn tưởng đây là ngày con dâu ra mắt mẹ chồng chứ không phải con rể ra mắt mẹ vợ!

Cha Lâm cùng mẹ Lâm ngồi im lặng cẩn thận quan sát chàng trai trước mặt, ừm. . . xem ra có chút đẹp trai! Nhưng mà người nổi tiếng nhất định không đang tin, mấy anh chàng này sự nghiệp quá phát triển, bên ngoài rất nhiều oanh oanh bướm bướm, nhất định không thể một lòng một dạ chăm sóc con gái ông bà được. Vả lại hai đứa cùng một chỗ có chút không tương xứng!

Lâm Uyển Nhu cúi gầm mặt, tư thế ‘mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim’ cơ bản được cô đem ra triệt để áp dụng.

Bàn tay đột ngột được ấm áp bao lấy, cô nàng giật mình ngẩng đầu nhìn người bên cạnh đang mỉm cười trấn an mà trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng. Trong những hoàn cảnh này, thông thường đáng ra cô mới phải là người can kích lệ anh. . . thế mà. . .

Hai ông bà ngồi đối diện bỏ hết thấy hành động của hai người vào mắt, mẹ Lâm khẽ cau lên đôi ba Lâm một cái như nhắc nhở ‘Năm xưa ông có đối xử với tôi được như thế đâu, coi đi, coi đi!!!’

Ba Lâm xấu hổ nhìn vợ, hai người đã gần sáu chục tuổi đầu rồi, còn ganh tỵ với tụi trẻ cái gì chứ?!

“Cậu. . . là Dương Nhật Phong?” Mẹ Lâm thái độ có phần hòa hoãn hơn, lên tiếng phá tan cục diện im lặng rồi rầm kia.

Dương Nhật Phong ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ”

Lâm Uyển Nhu thấy anh như vậy, xem một chút là không nhận ra cái tên bình thường đối với cô tính tình gia trưởng, làm bộ làm tịch, giết người không cần hung khí. . . (lướt bót một vạn tám nghìn chữ). Sau không thấy đối với cô ngoan ngoãn như vậy đi.

Tên nào đó vừa nhìn ánh mắt tràn đầy uất ức kia là biết cô đang nghĩ cái gì, ghé đầu vào tai cô thì thầm ‘Em là vợ anh, bà ấy là mẹ của em!’ ‘Đợi em trở thành mẹ của con anh rồi, anh nhất định ngoan ngoãn nghe lời em!’ Nửa câu sau là giữ trong lòng không có nói ra.

Lâm Uyển Nhu đỏ mặt đẩy người nào đó ra.

Ai. . . ai là vợ anh ta chứ?! Hừ!!!

“Cậu là người công chúng, công việc nhất định rất bận đi? Uyển Nhu của chúng tôi từ nhỏ được cưng chiều không quen chịu khổ, cũng không quen chăm sóc người khác. Nếu cưới nó về thì cậu làm sao chăm lo tốt cho nó được?” Mẹ Lâm hí mắt, thu hết mấy hành động không đứng đắn của hai người vào mắt. Trẻ tuổi a, đúng là trẻ tuổi phóng khoáng hơn a~

“Cháu không định tiếp tục công việc hiện tại” Dương Nhật Phong mắt không gợn sóng trả lời rành mạch, Lâm Uyển Nhu bên cạnh trong lòng thầm niệm một vạn chữ ‘Amen’.

Tối rồi tối rồi! Mẹ cô bắt đầu triển khai hòa lực rồi!!!

“A? Giải nghệ?? Như vậy cũng không phải không tốt, nhưng mà nghệ sĩ các cậu ấy, ngoài đi diễn có thể kiếm tiền sao??? Cậu tuổi còn trẻ như vậy đã giải nghệ, sau này hối hận rồi sẽ trách cứ con gái tôi thì thế nào?!”

“Cháu cũng có dự định này lâu rồi, tuyệt không trách Uyên Nhu. Còn về việc kiếm tiền, cháu dự định mở một công ty đào tạo ca sĩ, dựa vào kinh nghiệm của bản thân, tuyệt đối cũng không khiến cô ấy chịu khổ”

“Cứ coi như vậy, nhưng vì nó cậu mới giải nghệ, con gái tôi sau này ra đường sẽ không gặp nguy hiểm chứ?”

“Sẽ không! Chi cần cô ấy không rời khỏi con, con tuyệt đối không rời cô ấy, càng không thể để cô ấy gặp bất cứ nguy hiểm gì!”

Mẹ Lâm gật gù, coi như tạm hài lòng với chàng trai trước mặt. Dù sao cũng là hạnh phúc của tụi nhỏ, cứ để chúng nó tự định đoạt, sau này hạnh phúc thì tốt, không hạnh phúc cũng không thể trách bắt làm cha làm mẹ như bà. Dầu gì cũng là nó chính mình chọn, bà cũng đã cố hết sức.

Ba Lâm nhìn cậu nhóc trước mặt trả lời tron tru hết từng câu hỏi làm khó của vợ ông, trong lòng tuy cũng đã thỏa hiệp nhưng vẫn cứng miệng: “Hai đứa. . . đến bước nào rồi?”

“Ba~ chúng còn chưa. . .” Lâm Uyên Nhu đỏ mặt, hấp tấp muốn ‘cướp quyền trả lời’ nhưng bị mẹ Lâm trừng một cái nên đành im luôn.

Dương Nhật Phong cười cười, nhìn không ra anh suy tính cái gì, chỉ thấy môi mông khê mở, phun ra một câu khiến người choáng váng: “Cái gì nên làm đã làm, không nên làm cũng đã thử qua rồi!” Kết quả thất bại!

Lâm Uyên Nhu gấp đến mức lắp ba lắp bắp, chỉ thẳng mặt anh hét: “Dương Nhật Phong, anh im miệng cho em!”

Tên nào đó dùng ánh mắt ngây thơ vô tội uất ức nhìn cô, bộ dạng như cô dâu nhỏ bị ức hiếp: “Là ba kêu anh nói nên anh mới nói mà”

Cả nhà họ Lâm tất cả đều choáng váng mặt mày~~~

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chưa Đặt Tên

Lâm Uyên Nhu sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, ánh mắt không mang theo chút khoan hồng độ lượng nào. Lúc này dưới nhà anh mới nói cái gì ‘Không nên làm cũng thử qua rồi’??? Sau khi nghe câu đó sắc mặt ba mẹ cộng thêm anh trai cô hiển nhiên tái mét, xanh đỏ đen tím từng màu từng màu đổi qua một lượt, tất kè nhìn thấy không chừng cũng phải khâm phục a!

Nhà họ Lâm vốn là một gia đình truyền thống, cái việc ăn cơm trước kẻng này chính là điều đại kỵ. Không có anh ở đây ắt hẳn cô đã bị lôi ra thực thi gia pháp mất rồi!

“Anh. . . anh định hại chết em à?” Cô nàng nào đó cuối cùng cũng không nhịn được nữa, trừng mắt nhìn hán chằm chằm, lửa giận bốc lên đầy đầu.

Dương Nhật Phong vẻ mặt vô tội chớp chớp cặp mắt hắc bạch phân minh: “Anh cũng có ý định rồi, là em từ chối!”

“Nhưng. . .” Lâm Uyên Nhu không còn lời nào để nói. Trước mặt ba mẹ cô anh tỏ ra bản thân là người đàn ông chừng chạt đáng tin cậy đến mức, nạn nhân như cô, bị anh lừa đến xoay vòng vòng hơn nửa năm ròng còn cảm động muốn khóc. Khi không có người ngoài, sói vẫn hoàn sói, cho dù có bọc thêm tám lần tám sáu mươi bốn lớp da cừu trắng cũng có lúc phải tháo ra!

Ặc, cái này phải ngợi khen tài năng diễn xuất được toi luyện đến mức hoàn hảo của kẻ nào đó.

Nghĩ đến chuyện nghề nghiệp, Lâm Uyên Nhu lại thấy sầu não. Cô xoay người lại cùng hướng với anh, dựa vào thân hình có chút mảnh khảnh nhưng vững chãi kia tìm một tư thế thoải mái: “Anh định giải nghệ thật đấy à?!”

Cô biết anh rất thích công việc hiện tại của mình, dù sao so với người vô công rồi nghề như cô, anh một chuyện làm hơn bảy năm, suốt khoảng thời gian niên thiếu từ từ trưởng thành, vì công việc mà cố gắng phấn đấu, dù có khó khăn thế nào thì cũng dũng cảm kiên trì vượt qua,. . . tóm lại, nếu không có ca sĩ Đinh Phong chói sáng kia, cô và anh nhất định không có ngày hôm nay.

Cô yêu thích anh, vì cô yêu thích người đàn ông luôn luôn dùng nụ cười hiền hòa, thái độ lễ phép được thời gian toi luyện kia đối xử với người khác. Vì nghề nghiệp của anh cô mới nhận ra trên đời còn có người tên là Dương Nhật Phong, mọi chuyện mới theo quy luật của tạo hóa mà tiến triển tới bước này.

Trong lòng Lâm Uyên Nhu sâu sắc hiểu rõ, anh ra quyết định như vậy một phần rất lớn là vì cô, anh không muốn cô bị cuốn vào thị phi, cô biết miệng lưỡi người đời khó nghe đến mức nào. . . anh làm tất cả cũng chỉ đòi lấy cho cô một đời bình yên vui vẻ, là người phụ nữ của Dương Nhật Phong chứ

không phải của ca sĩ Đình Phong.

“Em đang tự trách à?” Dương Nhật Phong nhướn mày, nhìn bộ dạng ủ rũ của cô nhất định là đã bị lời nói của mẹ Lâm tác động, bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

“Ừ!” Cô không chối, chỉ nhẹ gật đầu: “Hay là. . . Phong, em muốn tìm việc làm!” Trước đây vào nhà hàng Phuong Nam làm việc cho Dương Hoàng Phuong cũng là do anh sắp đặt, tuy có thoải mái thật nhưng cảm giác như đang làm việc mờ ám, quả thực khó xử muốn chết.

Dương Nhật Phong xoa đầu cô, cười cười: “Được, anh tìm giúp em”

“Không cần!!!” Lâm Uyển Nhu gấp đến nhảy bật dậy khỏi giường: “Em tự tìm là được, em không muốn cả đời phải dựa dẫm anh mãi”

“Anh tình nguyện cả đời bị em dựa dẫm!” Anh khẽ kéo cả người cô vào lòng mình, bàn tay ấm áp vòng quanh eo cô: “Đó là trách nhiệm của anh, là nghĩa vụ của người đàn ông và. . . là lời hứa của Dương Nhật Phong anh với em!”

Lâm Uyển Nhu cảm động cọ cọ vào ngực anh, nhanh chóng bị thuyết phục: “Vậy mọi chuyện đều do anh quyết định”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa khoan thai, không nhanh không chậm không gấp gáp. Lâm Uyển Nhu giật mình nhanh chóng điều chỉnh lại tư thế đứng đắn, cách xa tên nào đó ba mét, Dương Nhật Phong phì cười nhìn hành động của cô, phì phì quần áo đứng dậy ra mở cửa.

“Anh muốn nói chuyện với cậu một lát” Lâm Chấn Minh chất giọng không rõ vui buồn hờn giận khẽ nói một câu rồi nhanh chóng xoay người đi chuyển lên gác.

Lâm Uyển Nhu tò mò ló đầu nhìn ra: “Chuyện gì vậy?”

“Anh không biết, anh ba em gọi anh, anh đi một chút nhé!” Dương Nhật Phong tươi cười hướng cô không đứng đắn bắn ra một nụ hôn gió, sau đó cũng rời khỏi bỏ lại cô nàng họ Lâm ngồi trong phòng mang theo một bụng thắc mắc.

Lâm Chấn Minh là anh trai thứ ba của Lâm Uyển Nhu, lớn hơn cô tận mười một tuổi. Trong nhà người Lâm Uyển Nhu sợ nhất cũng là anh, mọi chuyện lớn nhỏ đều do anh thay cô lo lắng sắp xếp.

“Anh tìm em có việc gì?” Dương Nhật Phong đứng ở nấc thang cuối cùng, nơi giao nhau của cầu thang và mặt sàn cái gác, hai tay thông dong đút vào túi quần.

Lâm Chấn Minh nghe thấy người đến thì liền xoay người lại, nét hòa nhã trên mặt lúc này được thay bằng khuôn mặt nghiêm túc đứng đắn của người đàn ông trưởng thành: “Uyển Nhu nhà chúng tôi có chỗ nào tốt khiến cậu chú ý vậy?”

“Chuyện này nói ra cũng rất lạ” Người nào đó trên môi tươi cười vô hại, chầm chậm tiến lại đứng bên cạnh Lâm Chấn Minh: “Anh nói xem, cô ấy vừa ngốc vừa hung dữ, bụng dạ lại nhỏ nhen, đầu óc chậm tiêu, ăn nhiều làm ít. . . trên người cô ấy hầu như đều là khuyết điểm, thế mà em lại chú ý!” Cũng có thể là do kiếp trước anh nợ cô, nợ nhiều đến mức kiếp này phải lấy thân đáp trả.

Lâm Chấn Minh sững sờ nhìn Dương Nhật Phong chằm chằm, vụn vụn không ngờ đến cậu nhóc này lại trả lời như vậy. Anh vốn còn tưởng cậu ta sẽ tăng bốc em gái mình lên tận mây xanh, tốt tính thế này thế nọ, thậm chí Lâm Chấn Minh đã vạch sẵn kế hoạch lật mặt, phản bác lời nói phóng đại của cậu ta, sau đó kể ra khuyết điểm kinh người của em gái. Nào biết được. . . thì ra trên đời có người hiểu rõ em gái mình như vậy, nói đâu trúng đó!!!

(Nơi nào đó có cô nàng họ Lâm tên Uyển Nhu đang quẹt mũi hắt hơi không ngừng =.=)

Sắc mặt của anh ba Lâm Uyển Nhu từ khó tin chuyển sang ôn hòa, nụ cười nhanh chóng xuất hiện trở lại: “Tôi nói này, nó như vậy mà cậu cũng biết, tại sao còn không cao chạy xa bay đi?”

“Chạy không thoát!” Dương Nhật Phong cũng phì cười, nhớ lại dáng vẻ tức giận đáng yêu của Lâm Uyển Nhu lần đầu gặp mặt. Sau ba năm, anh lục tung thành phố B muốn gặp cô một lần nhưng hoàn toàn không có chút tin tức nào, đã bỏ cuộc rồi thì trong lúc mua KFC tại cửa hàng gần nhà lại bị cô hung hăng đánh cho một bạt tay hoa mắt chóng mặt.

Mọi chuyện tiến triển như ngày hôm nay, ngay cả Dương Nhật Phong cũng không ngờ đến được. Lúc đầu anh vốn chỉ nghĩ bản thân là đang hứng thú nhất thời với những thứ mới lạ, lâu dần cảm thấy việc chọc tức cô, nhìn dáng vẻ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi lại giả vờ tươi cười nịnh nọt của cô rất vui mắt, đến một ngày không có cách ly khai được khỏi trò đùa của bản thân.

“Nó là con bé gốc cả tin!” Lâm Chấn Minh cười nhạt, ngón tay trở gơ lên ngang tai xoay ba vòng: “Chắc cậu chưa nghe nó nhắc đến đâu nhỉ, nó trước đây quen với một thằng tên Cao Thiên, kết quả ghé qua nhà người ta chơi liền thấy người ta cùng kẻ thù của nó ở trên giường lăn qua lăn lại!”

Dương Nhật Phong tươi cười trên mặt biến thành khó hiểu nhíu mày. Cô quả thật chưa từng nhắc qua với anh những chuyện này, chẳng lẽ lần đầu gặp nhau cô uống say như vậy là vì nó ư?

Lâm Uyển Nhu vốn không biết uống rượu, tửu lượng cực kỳ kém, ngoài lần đó ra anh chưa từng thấy cô động tới rượu bao giờ!

Chắc là. . . cô rất yêu hân ta đi???”

Nghĩ đến đây, trong lòng tên nào đó bỗng nhiên dâng lên một cảm giác nghèn nghẹn vừa khó chịu lại vừa xa lạ, ngay cả anh cũng không biết phải giải thích nó ra làm sao. Chỉ cần tưởng tượng ra việc bảo bối nhà mình đã từng yêu thích người đàn ông khác ngoài anh liền khiến Dương Nhật Phong khó chịu!

Lâm Uyển Nhu nói không sai, anh là một người đàn ông nhỏ nhen lại không có bao dung!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tiếp Theo

Lâm Uyển Nhu nằm chán ngồi trong phòng, nhìn đi nhìn lại những đồ vật vừa quen thuộc vừa xa lạ được bày biện đâu ra đấy, bất giác lại nhớ đến một thứ. Cô tụt xuống khỏi giường, tháo ruột một cây bút bi rồi cắm nó vào lỗ nhỏ dưới học bàn, cẩn thận từng chút từng chút một gạt đi ổ khóa bên trong.

Đến lúc mọi thứ đều đã hiện lên trước mắt, Lâm Uyển Nhu chậm chậm cầm lấy một tấm hình ó màu cũ kỹ. Đã lâu lắm rồi kể từ ngày nó được đặt vào đây, đó là tấm hình đầu tiên cô và Cao Thiên chụp chung lúc mới yêu nhau, tuy hai người đã chia tay lâu rồi nhưng Lâm Uyển Nhu vẫn không nỡ đốt nó đi như những bức khác. Còn lí do. . . ngay cả cô cũng không biết.

Có lẽ cô tôn trọng hồi ức, một chuyện tình cho dù có cái kết tồi tệ đến mức nào thì nó cũng đã từng là một trong những ngày tháng khiến cô vui vẻ sống. Lý do cô chấp nhận lời tỏ tình của Cao Thiên nói ra e rằng sẽ khiến người nghe tức phun máu. . . cô chỉ vì lời anh ta nói có chút giống trong kịch bản phim mà Dương Nhật Phong từng đóng = _ =”

Giờ nghĩ lại đến chính bản thân cũng thấy mình quá thiếu muối, đúng là thời cấp ba ngây ngô ngơ ngác không hiểu sự đời.

“Làm gì vậy?” Sau lưng bất ngờ truyền đến giọng nói qien thuộc của Yêu nghiệt tiền sinh, Lâm Uyển Nhu có chút giật mình nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, đưa tấm hình đến trước mặt anh hươ qua hươ lại: “Xem đi, có phải đẹp lắm không?”

Dương Nhật Phong chụp lấy cái tay đang không ngừng làm loạn kia, nhướn mày nhìn vào hai người đang tươi cười hạnh phúc trong hình: “Khẩu vị em kém thật!” Trong giọng nói còn loáng thoáng nghe được mùi chua của giấm.

“Đúng là kém thật” Lâm Uyển Nhu gạt gù tán thành, xong lại dùng ánh mắt đầy ý tứ nhìn người nào đó một lượt từ trên xuống dưới: “Không ngờ lại nhìn trúng anh!”

Dương Nhật Phong cười cười cất tấm hình cũ vào ngăn bàn, kéo cô ôm vào lòng từ phía sau: “Ừ”

Lâm Uyển Nhu mặc cho ánh muốn làm gì thì làm, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay anh đưa lên miệng cắn một cái: “Ngày kia phải đi họp lớp rồi, aizz. . . chắc cũng chỉ còn mỗi em là ngày ngày ăn không ngồi rồi thôi!”

“Đúng vậy!”

“Này, anh giả vờ an ủi em một chút thì chết à?” Lâm Uyển Nhu trừng mắt nhìn anh, giả vờ giận dữ.

Dương Nhật Phong nhin không được thom lên má cô một cái, giọng nói trầm khàn dễ nghe: “Bảo bối, em thật dễ thương!”

Lâm Uyển Nhu đỏ mặt coi như không nghe thấy, hai người cứ thế ôm nhau im lặng nhìn ra cửa sổ ngắm sao. Thành phố C tuy không được coi là tươi đẹp trong lành gì nhưng nếu đem so với thành phố A khói bụi mịt mù thì cũng được tính là ‘thoải mái khoáng đạt’. Ban đêm nếu rảnh rồi còn có thể ngắm trăng ngắm sao, trải qua cuộc sống an nhàn hạnh phúc.

Một lúc sau Dương Nhật Phong cũng rời khỏi phòng, cho dù bố mẹ và anh trai cô đều hiểu lầm bọn họ ‘ăn cơm trước kẻng’ rồi nhưng ở trước mặt vẫn phải quân, nam chưa vợ nữ chưa chồng làm sao có thể cả đêm ở chung một phòng chứ?! Đối với vấn đề này đồng chí Yêu nghiệt khá bất mãn nhưng vẫn không tỏ rõ thái độ gì cho lắm, dù sao anh cũng không muốn vì chuyện nhỏ này mà mất lòng bố mẹ vợ tương lai!

Lâm Uyển Nhu cảm thấy đối với tên mặt dày vô sỉ này tốt nhất cứ tỏ ra không để ý thì hơn, mất công anh lại giờ trò ‘một khóc hai nháo ba thất cổ’ bảm lì trong này không chịu đi thì khổ.

Nhiều lúc Lâm Uyển Nhu cũng tự hỏi tại sao mình lại thích anh, kết quả vẫn không có đáp án. Anh vốn không thuộc mẫu hình đàn ông lý tưởng của cô, cô thích những người đàn ông trưởng thành, vừa cứng chạt vừa ấm áp, biết quan tâm đến bạn gái. . . quan trọng là phải biết bao dung. Đàn ông mà quá nhỏ nhen ít kỹ rất dễ ghen bóng ghen gió, làm ảnh hưởng đến công việc và tình cảm của hai người. Thế mà cô lại chọn Dương Nhật Phong- một người đàn ông vừa trẻ con lại vừa thích ăn giấm chua!

Vậy mới nói trên đời đúng là có rất nhiều chuyện con người ta không thể nào tính toán chu toàn được!

Lâm Uyển Nhu nhún nhún vai, nhìn chính mình trong gương so với bảy năm trước không khác nhau là mấy nở một nụ cười khích lệ, sau đó đứng dậy về giường tắt đèn đi ngủ. Đang lúc cô vừa thiêu thiêu chớp mắt, điện thoại di động rất không biết điều đổ chuông báo có cuộc gọi đến. Lâm Uyển Nhu nhíu mày nhìn dãy số xa lạ đang nhảy nhót lung tung trên màn hình, tắt âm, sau đó chuẩn bị tiếp tục say giấc nồng của mình thì điện thoại lần nữa phát sáng, lần này Lâm Uyển Nhu phát cáu: “Ai vậy, biết giờ là mấy giờ rồi không?”

“Là anh!”

“Anh cái quái gì?! Cao Thiên, anh có tin tôi gọi điện cho cảnh sát bắt anh về tội quấy rối không? Anh muốn nói chuyện cũng nên canh thời gian một chút chứ!!!” Cô nàng nào đó khi không khí không bị phá đám, giọng nói so với thường ngày gay gắt hơn nhiều.

Đầu dây bên kia Cao Thiên có chút sững sờ, im lặng một lúc sau đó mới lên tiếng: “Chuyện hợp lớp. . . em có bạn đi cùng không?”

“Không mượn anh quán!”

“Anh chỉ là quan tâm em” Cao Thiên thở dài đưa tay lên day day hai bên thái dương đau nhức, những ngày gần đây tất bật chuẩn bị hôn lễ khiến anh ta thực sự rất mệt mỏi.

Trong lòng Lâm Uyển Nhu gào thét: ‘Quan tâm cái rắm!’ Nhưng ngoài miệng vẫn giữ thái độ lịch sự: “Cao tiên sinh, tôi có làm sao đi nữa cũng không đến lượt ngài quan tâm, loại quan tâm đánh thức người đang ngủ của ngài tôi không tài nào tiếp thu nổi!”

“Xin lỗi em! Nhưng ngày kia em nhất định phải đi cùng bạn, nếu không cũng chẳng biết Thiên Nhan cô ấy sẽ nói thành khó nghe đến mức nào?!”

“Anh lo mà quản cái miệng của vợ anh đấy, chuyện của tôi thì không cần, tạm biệt!” Lâm Uyển Nhu lườm bâu, dứt khoát ngắt máy.

Đặt di động lên đầu giường, cô nàng nào đó trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu không nói nên lời, lần qua lần lại cũng không thể nào ngon giấc được nữa. Cô đang băn khoăn hôm đó rốt cuộc có nên nghe theo lời Cao Thiên, cùng đi với Yêu nghiệt tiên sinh nhà mình hay không, hay là dứt khoát không thèm đếm xỉa đến anh ta nói cái gì? Nếu đưa Dương Nhật Phong đi cùng chẳng phải chứng tỏ cô sợ Thiên Nhan sao chứ?!! Không được không được. . . vẫn là nên tự giải quyết chuyện của bản thân vậy!

Sao khi dần xé nội tâm n lần, cuối cùng Lâm Uyển Nhu chọn phương án ‘đơn thân độc mã- một mình một ngựa’ đối phó với ‘thiên binh vạn mã’ của Thiên Nhan.

Nghĩ như vậy, cô nàng kéo chăn trùm kín đầu chuẩn bị tinh thần tiếp tục chiến đấu với Chu Công. Người ta nói thức khuya đối với thân sắc rất có hại, cô không thể khiến mình mang một bộ dáng thảm thương xơ xác đến tham dự đám cưới của hai kẻ kia, mặt công họ còn tưởng cô đau khổ vì chuyện của họ, cười cô không có chí khí!

Trong khi đang dần mất đi ý thức, một chuyện đột nhiên lóe lên khiến Lâm Uyển Nhu bừng tỉnh, giật mình ngồi phắt dậy. Lúc này lấy tấm hình cũ ra định làm thành một chuyện hệ trọng, nhất thời tên Yêu nghiệt nào đó xen ngang khiến cô quên mất tiêu!

Phát hiện ra sơ sót của bản thân, cô nàng nào đó lật đặt bỏ đến học bàn, quen thuộc mở khóa rồi lấy tấm hình để ngay trước mắt ngắm nghía hồi lâu. Những thứ đã qua thì chỉ là quá khứ, cô không thể để quá khứ ảnh hưởng đến tương lai của mình nữa. Lâm Uyển Nhu lôi trong ví ra một bức ảnh tương đồng kích cỡ của Dương Nhật Phong, dùng kéo cắt gọn lấy hình của Dương Nhật Phong rồi dán chồng lên nhân ảnh của Cao Thiên, xong xuôi đầu vào đây mới hài lòng cười toe tét nhét tấm hình vừa làm xong vào ví, treo lên giường ngủ ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tiếp Theo

Hai ngày nói nhanh không nhanh nói chậm cũng không chậm, chỉ chớp mắt một cái là đến. Lâm Uyển Nhu và Dương Nhật Phong vẫn như cũ ở lại nhà mẹ đẻ của cô nghỉ ngơi vài hôm, sẵn tiện đợi đến lúc Lâm Uyển Nhu đi tham dự tiệc cưới của Cao Thiên và Thiên Nhan kiêm hợp lớp cấp ba một thể rồi mới về lại thành phố A.

Lâm Uyển Nhu lục tung tủ quần áo, đến cuối cùng vẫn không cách nào tìm ra một bộ váy ưng ý. Cái thì màu tối quá, cái thì tươi quá, cái giản dị lại có chút đơn điệu, cái cầu kỳ thì nhìn vào muốn hoa cả mắt. . . Cô thực sự có loại xúc động khóc mà không ra nước mắt!

“Ăn sáng!” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa cùng chất giọng lười biếng thâm niên của Lâm Chấn Minh.

Lâm Uyển Nhu gom đồng hồ độn trên giường thành một cái núi nhỏ rồi nhanh chóng chạy ra: “Đến đây! Hôm nay anh không cần đi làm à?”

“Anh mày muốn nghỉ hưu!” Lâm Chấn Minh bày ra bộ dáng đau khổ vô vô đầu, chân trái mang dép lê Hello Kitty, chân phải xỏ dép lê Cừu Vui Vẻ. Lâm Uyển Nhu nhìn vào chỉ biết lắc đầu chán nản.

Hai người một trước một sau đi xuống cầu thang, một người ừ đột không chút sức sống, một người hăng hái vừa nhảy vừa hát làm nhảm mấy giai điệu không tên: “Mẹ, lát nữa con phải ra ngoài!”

“Em định đi đâu để anh đưa đi?” Dương Nhật Phong trong bộ tạp dề màu hồng phấn đang bận rộn giúp mẹ Lâm dọn bát đĩa. Lâm Uyên Nhu đang say mê uống sữa tươi của mình đột nhiên kinh ngạc đến mức phun hết ra ngoài một lượt: “Không cần, cung cứ ở nhà giặt giũ nấu nướng là được rồi!”

Bộ dáng ‘người phụ nam đảm đang’ này của anh đúng là đã lâu rồi không được chứng kiến tận mắt nha!

Dương Nhật Phong dùng ánh mắt oán phụ liếc bạn gái một lượt, không nhanh không chậm tiếp tục công việc của mình. Mẹ Lâm bên cạnh hải lòng vừa rán trứng vừa nhìn con rể tương lai đang phụ giúp việc nhà, trong lòng thâm cảm thán con gái mình tính ra cũng có chút phần phúc.

*

* *

Lâm Uyên Nhu hào hứng chén sạch bữa sáng của bản thân xong liền chạy thẳng lên phòng đóng cửa lại, lấy di động gọi cho bạn tốt Trần Ngạc Hy. Hôm qua cô nàng vừa mới nhận tin cho cô nói mình và Dương Hoàng Phương đã về quê rồi, cuộc sống thôn quê dân dã rảnh rỗi đến mức nhàm chán.

“Alo” Giọng người nào đó vô cùng ngáy ngủ, Lâm Uyên Nhu thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng ngáp không thực nữ của bạn tốt.

“Ngạc Hy, trưa nay tao phải đi dự tiệc cưới của Cao Thiên, chết là trong tủ đồ không có một thứ gì ra hồn, lát nữa mày đi dạo phố với tao nhé?!” Lâm Uyên Nhu nín nọt lấy lòng.

Thái độ Trần Ngạc Hy thay đổi thấy rõ, hưng phấn gào thét: “Bà đi bà đi, mày rũ bà muộn hơn một chút chắc chắn lưng bà đã dính hẳn xuống giường rồi!” Và lại cô với chút lương tâm còn sót lại của người làm bạn thân cũng muốn biến Lâm Uyên Nhu trở nên xinh đẹp động lòng người, hoa nhuộm nguyệt thẹn, khiến người khác thêm ngưỡng mà khoe ra trước mặt con ả Thiên Nhan kia, lấy lại vinh quang đã mất chứ!

“Vậy tao chờ mày”

“Mười phút nữa có mặt!” Trần Ngạc Hy cô nương tinh táo khác thường ngồi hăng dậy, cúp máy xong liền lao vào WC với tốc độ phóng tên lửa: “Ông xã ông xã, người ta chuẩn bị đi làm người tốt đây!”

Dương Hoàng Phương miệng đầy bọt kem đang đứng trong nhà tắm: ㄟㄟ. . .

*

* *

Trần Ngạc Hy đúng như lời đã hứa mười phút sau liền có mặt dưới nhà Lâm Uyên Nhu trình diện, cô nàng lái chiếc xe BMW đen bóng sang trọng, ngồi trong cabin huyết sắc vu vơ giống như ta đây vui vẻ lắm: “Mau lên đại gia chờ cùng đi!”

Lâm Uyên Nhu lon ton chào tạm biệt Dương Nhật Phong, mau chóng phóng lên xe. Chiếc BMW nhanh chóng mất hút sau một làn khói mù mịt.

“Hôm nay tao sẽ biến mày thành công chúa!” Trần Ngạc Hy tuyên bố chắc như bấp, vỗ vỗ bả vai bạn tốt đang ngồi bên cạnh. Lâm Uyên Nhu nín nọt cười cười: “Vậy nhờ đại gia!”

Chiếc xe hạng sang tấp vào một cửa hàng thời trang lớn nhất thành phố C, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của những nhân viên tiếp thị: “Chào mừng quý khách!” Một nữ nhân viên cao ráo xinh đẹp cuối người làm động tác chào, sau đó lịch sự mời hai cô nàng vào bên trong tham quan. Lâm Uyên Nhu hoàn toàn lóa mắt trước cấp độ sang chảnh của cửa hàng, nắm tay áo Trần Ngạc Hy khẽ kéo kéo: “Này, chỗ này hình như mắc lắm?”

“Mắc thì đương nhiên là mắc! Nhưng mà tao là đại gia, đại gia đó biết không?” Cô nàng họ Trần dương dương tự đắc hất cằm, một tay cầm túi xách không tự chủ được giơ cao, tay còn lại chống hông, chỉ tiếc là chưa đến mức cười ‘ha ha ha’ ba tiếng, như vậy so với giai cấp tư sản còn có phần giống giai cấp tư sản hơn.

Lâm Uyên Nhu chỉ biết cười trừ.

Nhân viên xinh đẹp kia theo yêu cầu của Trần Ngạc Hy dẫn hai người vào gian hàng váy dạ hội, từng lượt từng lượt giới thiệu sản phẩm rồi chọn ra ba bộ đưa đến trước mặt Lâm Uyên Nhu: “Vị tiểu thư này thân hình cao ráo lại có chút mảnh khảnh, những loại váy này nhất định rất hợp với cô, mặc vào đảm bảo xinh đẹp động lòng người!”

“Thử đi thử đi!” Trần Ngạc Hy cười toe toét đẩy đẩy bạn tốt vào phòng thay đồ, nụ cười gian manh giống như người sắp bán con gái tới nơi. Lâm Uyên Nhu như vô tình lại như cố ý liếc sơ qua bảng giá của ba chiếc váy, khuôn mặt lập tức biến thành囧.

Thiên a, một cái váy đã tiêu hết tiền sinh hoạt hai tháng của cô rồi. . . T__T

Cô nàng nào đó cuối cùng cũng ngộ ra được đạo lý ‘chênh lệch giai cấp’ trong xã hội cũ là như thế nào. Chính là con bà nó thật sâu sắc ngộ ra nha ~~~

Hai người cứ thử qua lại thử lại, dáng người Lâm Uyển Nhu cũng coi như là khá tốt thành ra thử cái nào cũng hợp, cuối cùng Trần Ngạc Hy yêu tiền như mạng rút ruột rút ra ‘ba triệu hai trăm sáu mươi’ ngàn đồng ôm về bộ váy dạ hội bằng tơ tằm thượng hạng, bên ngoài bọc thêm một lớp ren thủ công tinh xảo cùng túi sách cầm tay cho bạn tốt. Lâm Uyển Nhu ôm khư khư thứ vừa mua trên tay như bảo vật mà thiếu điều lệ tuôn đầy mặt. Hai người kẻ xốt tiền người xốt của bước ra khỏi cửa hàng trong nụ cười tươi roi rói của cô nhân viên tiếp thị.

Chiếc xe sang chảnh kia lại một lần nữa lao vun vút trên đường, tấp vào một trung tâm làm đẹp kinh điển của thành phố C nhỏ bé.

“Trang điểm cho cô ấy thật xin đẹp vào. . .” Trần Ngạc Hy hùng hồn tuyên bố với nhân viên chăm sóc khách hàng của cửa tiệm, còn không biết liêm sĩ kéo người ta lại thì thà thì thầm: “Hôm nay cô ấy phải đi dự tiệc cưới của người yêu cũ đấy!”

Nhân viên cười rạng rỡ gạt đầu, bắn ánh mắt đầy hàm ý về phía Lâm Uyển Nhu: “Xin mời quý khách đi lối này!”

Mà cô nàng nào đó hoàn toàn không biết hai người kia đã to nhỏ cái gì, ngây thơ đến mức ngây ngốc lật đật đi lèo đèo theo sau cô nhân viên kia: “Mất bao nhiêu thời gian ạ?”

“Không lâu đâu!” Nhân viên tươi cười hòa ái dễ gần, kéo ra một cái ghế đến trước mặt Lâm Uyển Nhu: “Mời ngồi!”

Lâm Uyển Nhu gượng gạo “Ha ha” cười khan hai tiếng, nhìn chính mình trong gương vừa bình thường vừa không có khí chất, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra cái trung tâm này làm thế nào để biến ‘lọ lem thành công chúa’, nghĩ một lát đành không nghĩ nữa, quyết định nhắm mắt mặc kệ đời, để bọn họ muốn làm cái gì thì làm.

Hai giờ đồng hồ sau, Lâm Uyển Nhu từ trong phòng trang điểm bước ra, trên người là bộ váy ‘ba triệu hai trăm sáu mươi’ ngàn đồng lung linh lấp lánh đã mua lúc này, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ lộ ra được hết ‘vẻ đẹp tiềm ẩn lâu năm’ (theo lời nhận xét đại gia tốt bụng Trần Ngạc Hy). Cô nàng họ Trần nhìn chăm chăm bạn tốt, nhìn đến mức nước dãi tưởng như muốn rớt ra ngoài: “Lâm Uyển Nhu, chời chung với mày lâu như vậy, đến bây giờ tao mới biết cảm giác sánh vai cùng mỹ nữ nha!”

Lâm Uyển Nhu được khen ngợi hết sức tự mãn, nhưng sự tự mãn không duy trì được bao lâu sau thì đành kết thúc. . . ặc, đại loại là đến lúc tính tiền =.=’.

“Một triệu sáu trăm ngàn ạ!” Cô nhân viên tươi cười cầm theo hóa đơn đứng đĩnh đi đến trước mặt hai người: “Quý khách muốn thanh toán bằng tiền mặt hay bằng thẻ?”

“Bao nhiêu?” Lâm Uyển Nhu không thể tin được trở mắt nhìn chăm chăm nhân viên xin đẹp kia. Lão thiên, cửa tiệm này đúng là muốn giết người không cần đến mạng mà. . . Chỉ ngồi đó lấy phấn lấy son quẹt quẹt lên mặt cô một chút liền muốn đòi hơn một triệu???

(Nói nghe hay, sao không tự ở nhà mà lấy son lấy phấn quẹt quẹt đi con gái = _ =)

“Một triệu sáu trăm ngàn!” Lần này nụ cười của nhân viên kia cũng không còn tươi như cũ, ngược lại có chút miễn cưỡng: “Là giá ưu đãi rồi ạ!” Ý tứ chính là ‘không thể giảm, tuyệt không thể giảm!!!’

“Thôi được rồi, này!” Trần Ngạc Hy hào phóng rút tiền thanh toán, sau đó nhanh chóng lôi sênh sệt cô nàng nào đó còn đang tiếc của oán hận ngút trời trừng mắt nhìn tấm biển của Trung tâm: “Mau lên, trễ giờ không hay đâu!”

Đến lúc này Lâm Uyển Nhu mới thu lại ánh mắt, giả vờ làm thực nữ ngồi lên xe của Trần Ngạc Hy, để cô nàng đưa mình đến dự tiệc cưới.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phá Hư Tiệc Cưới (P.1).

Lâm Uyển Nhu bước vào đại sảnh nhà hàng trong tâm trạng thấp thỏm không yên, không phải do sợ hãi mà là do hồi hộp. Quả thực cô vẫn đề trong lòng chuyện hai người họ ở sau lưng phản bội cô, nhưng chuyện cũng đã qua lâu như vậy, hôm nay lại cùng bạn cùng lớp thời cấp ba gặp mặt, cô không muốn phá hư không khí vui vẻ của mọi người.

Không ngoài dự tính của Lâm Uyển Nhu, Thiên Nhan trong bộ lễ phục cô dâu, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ vừa trông thấy cô đến nơi liền hóa đá vài giây, nhưng rất nhanh liền khôi phục phong thái tự tin thường ngày bước tới: “Uyển Nhu, không ngờ mới mấy tháng không gặp mà cậu lại khác trước như vậy!” Trong lời nói mang theo miễn cưỡng cùng chút chua ngoa của người phụ nữ đang chứa đầy một bụng ghen tỵ.

Lâm Uyển Nhu cười cười không đáp, trực tiếp lờ cô ta mà bước tới bàn tiệc lớn dành cho người trong lớp: “Chào mọi người!”

“Ai đây ai đây? Thiên Nhan, cậu quen với mỹ nữ xinh đẹp này lúc nào vậy, sao không giới thiệu cho đám đàn ông độc thân chúng tớ chứ???” Một bạn nam có vẻ ngoài điển trai đứng lên nhường ghế cho cô, sẵn tiện buông lời chọc ghẹo. Đám đàn ông ngồi trên bàn cũng nhao nhao phụ họa theo, không

khí phụt chốc sôi nổi hẳn lên.

“Minh là Lâm Uyên Nhu!” Lâm Uyên Nhu khách khí nhận ghế ngồi của anh ta, ngoài mặt tỏ vẻ điềm tĩnh nhưng thực ra cái ‘trí nhớ cá vàng’ đang vận hành kịch liệt nhằm moi ra một cái tên trong vô vọng.

“Hà, cái cô nàng tầm thường đó làm sao có thể. . .” Một bạn nữ nhanh mồm nhanh miệng ngạc nhiên đến mức thiếu điều la lên, nhưng chợt nhận ra bản thân lỡ lời nên đành im im nín lặng trước ánh mắt trách cứ của những bạn học cũ.

“Tiểu Hoa không hiểu chuyện cậu đừng trách cô ấy! Chúng ta học chung ba năm, tính khí cô ấy như vậy các cậu cũng biết mà!” Lớp trưởng Tiết Hồng Yến lên tiếng giải hòa tình thế. Lâm Uyên Nhu còn nhớ lúc trước cô ấy là người có tài ăn nói nhất lớp, lại cộng thêm vẻ bề ngoài ưa nhìn, không biết đã thu hút biết bao nhiêu nam sinh cùng trường. Lúc thi tốt nghiệp Tiết Hồng Yến hình như chọn khối C, chuyên về ngành du lịch, nhìn bộ dáng hiện giờ chắc lương bổng cũng khá hậu hĩnh.

Lâm Uyên Nhu cười cười nhấp một ngụm rượu vang trên bàn, lắc nhẹ đầu tỏ ý không để tâm.

Thiên Nhan nheo nheo mắt nhìn cô khiêm tốn ngồi đó, tuy trong lòng cực kỳ khó chịu nhưng chỉ đành nhin xuống, lấy đại cuộc làm trọng: “Các cậu cứ từ từ hàn huyên, mình cùng Cao Thiên ra đại sảnh tiếp đãi khách khứa một lát!” Chuyện chơi khăm Lâm Uyên Nhu cứ để lát nữa rồi tính tiếp.

“Không có gì, đi đi, đi đi!” Cả đám bạn học cùng hòa nhau kẻ cười người nói, vờ vịt như muốn đuổi Thiên Nhan ra khỏi chỗ náo nhiệt của bọn họ.

Một bạn gái bề ngoài nhỏ nhắn với chất giọng trong trẻo lần lượt bắt chuyện với mọi người, không khí bàn tiệc lập tức trở nên huyền ảo hơn rất nhiều. Người nói về gia đình, kẻ nói về sự nghiệp, than vãn thờ dài chuyện mình cùng cấp trên A cãi nhau một trận sắp bị đuổi việc, cùng cấp trên C hôm qua mới đi đâu ăn uống. . . Chỉ có Lâm Uyên Nhu cứ ngồi im lặng cười cười, suốt buổi cũng không nói gì.

“Uyên Nhu đúng là ít nói thật, mình nhớ lúc xưa hình như cậu hay ngồi ở đây bàn cuối của lớp đúng không?” Lớp trưởng Tiết Hồng Yến cuối cùng cũng chú ý đến cô nàng, nâng lên một ly rượu vang hướng Lâm Uyên Nhu làm động tác mời: “Lâu ngày không gặp đúng là khác xưa, nào!”

Lâm Uyên Nhu khách khí cũng nâng rượu của bản thân lên nhấp một ít: “Ngại quá, tư lượng mình rất kém!”

Cô nàng tên Tiểu Hoa cười đầy ẩn ý liếc nhìn hai người bên này đang khách sáo qua khách sáo lại, nhin không được bắt đầu mở cái miệng chẳng biết an phận của mình: “Tư lượng cậu kém sao, nhớ hơn ba năm trước bắt gặp cậu ở quán rượu uống nhiều lắm mà!”

Lời cô ta không nhiều, nhưng cũng đủ để mọi người trong bàn cảm thấy ngại ngùng. Ai ở trong lớp mà không biết chuyện xảy ra hơn ba năm trước, chính là khoảng thời gian Cao Thiên bắt đầu ra ngoài vùng trộm với Thiên Nhan chẳng may bị Lâm Uyên Nhu bắt gian tại giường, tuy không phải chuyện lớn gì nhưng đối với mỗi tình đại đẳng của hai người đúng là khiến người ta rất bất ngờ. Mấy bạn nữ trong lớp năm đó lấy Cao Thiên ra làm chuẩn mực ‘đàn ông vừa chung tình vừa tốt hiem có’ để kiếm bạn trai cuối cùng cũng vỡ mộng.

Tiểu Hoa giống như không nhận ra không khí khác thường của mọi người, vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Lúc đó chẳng phải là có một đàn anh khóa trên tên Giang Thanh theo đuổi cậu sao? Hai người thế nào rồi???”

Lâm Uyên Nhu gượng gạo cười cười: “Mình chỉ coi anh ấy là bạn bè, cũng không có chấp nhận!”

“Ồ!!!” Tiểu Hoa làm ra vẻ như kinh ngạc lắm hô lên một tiếng: “Uyên Nhu của chúng ta có giá quá nhỉ, anh ấy là hotboy của trường năm ấy đó!”

“Hot thì cũng chẳng liên quan gì đến mình, ai mê trai thì cứ thấy anh ấy đẹp như Trích tiên thôi, có lẽ mình không mê trai bằng cậu” Lâm Uyên Nhu từ cười khiêm tốn chuyển sang cười châm biếm. Muốn đá đều cô? Không có cửa đâu!

Cả bàn hơn hai chục người nén cười đến mức muốn nội thương nhưng vẫn không khỏi phát ra vài âm thanh kì quái. Tiểu Hoa biết mình tự rước lấy nhục chả trách được ai nên đành cầm tức ngậm miệng lại, trút giận lên ly rượu vang đang cầm trong tay. Tiết Hồng Yến không hổ danh là lớp trưởng biết ăn nói nhất trường, khéo léo chuyển chủ đề làm giảm không khí căng thẳng giữa mọi người: “Tiệc cưới của Thiên Nhan tổ chức cũng thật linh đình quá!”

“Đúng vậy! Xem kia, vừa nhắc liền đến!” Chàng trai ban nãy nhường ghế cho Lâm Uyên Nhu vui vẻ chỉ chỉ tay về hướng đại sảnh, mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thiên Nhan và Cao Thiên tay trong tay đang bước về phía bàn bọn họ. Thiên Nhan trên môi tươi cười hạnh phúc, nụ cười lúc lướt qua Lâm Uyên Nhu còn có chút như cố ý rục rở hơn.

“Bọn mình ngồi bàn này được chứ?” Thiên Nhan lịch sự hỏi cho có lệ, thực chất cũng chẳng có ai phản đối làm gì. Đến lúc cô ả ngồi xuống mới cảm thấy có điểm không đúng, ngẩng mặt lên thì đập vào mắt là cảnh tượng chồng mới cưới nhà mình đang thất thần nhìn chăm chăm bạn gái cũ không chịu ngồi xuống: “Ông xã!” Cô ta tỏ ra nũng nịu giật mạnh tay Cao Thiên, thực ra trong lòng đã sớm tức phát điên.

Cao Thiên vốn đang kinh ngạc vì thay đổi của Lâm Uyên Nhu, bị Thiên Nhan kéo như vậy có chút giật mình nhưng vẫn nhanh chóng khôi phục thái độ điềm nhiên như cũ, ngồi xuống bên cạnh vợ mình, tuy nhiên ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi nụ cười của Lâm Uyên Nhu.

Cô từ lúc nào đã bắt đầu đổi khác như vậy?

Thiên Nhan hắng giọng một tiếng, khách sáo nâng ly kính rượu mọi người trong bàn, bao gồm cả Lâm Uyên Nhu: “Phải cảm ơn mọi người hôm nay bỏ ra một ít thời gian quý báu đến đây chung vui với bọn mình, Uyên Nhu, cảm ơn cậu năm xưa đã nhường Cao Thiên cho tớ!”

“Không cần khách khí, anh ấy tốt như vậy bỏ đi cũng tiếc, thôi thì để cho cậu vậy!” Lâm Uyên Nhu cười cười lại cười cười, từ đầu chí cuối đều là tươi

cười rạng rỡ, nhưng người có tai liền biết trong lời nói của cô nàng kèm theo không biết có bao nhiêu móc câu. Thiên Nhan nghe xong quả nhiên mặt mày biến sắc.

Ý gì chứ? Chẳng phải là nói cô ta sử dụng hàng thừa của Lâm Uyển Nhu kia sao?!!

“Hôm nay là ngày vui, đừng nói những chuyện đã qua nữa!” Cao Thiên có chút mất mặt dòi mắt khỏi Lâm Uyển Nhu, chuyển sang đổ dành Thiên Nhan đang mặt mày tím tái như trứng độc bên cạnh. Cô nàng nào đó đặc ý đến mức muốn leo lên bàn nhảy một điệu ‘Hái hoa tặc’ để ăn mừng, ý vị sâu xa liếc nhìn hai người đang ân ái mặn nồng kia.

Thiên Nhan làm sao có thể nhẫn nhịn loại sỉ nhục đó, nhanh chóng tìm cách trả đũa: “Ai nha, mình suýt thì quên mất! Uyển Nhu, cậu và anh ca sĩ Đình Phong kia làm sao rồi, sao hôm nay anh ta không đến đây cùng cậu? . . . Đừng nói là cậu bị đá rồi đó chứ?!! Ha ha” Cô ta khá tự tin vào suy đoán của mình, nếu Lâm Uyển Nhu thực sự có bạn trai là ngôi sao lớn trong giới showbiz làm sao có thể một thân một mình đến đây chịu đả kích mà không đưa anh chàng kia theo, nói không chừng giống như cô nói. . . Bị đá rồi!!!

“Anh ấy vì mình chịu quá nhiều rắc rối, mấy loại tiệc tùng linh tinh thế này cần gì phải đến chứ, chỉ tốn hao xăng thôi!” Lâm Uyển Nhu cười tươi đến mức xuân về hoa nở, khi nhắc đến ‘anh ấy’ trong mắt còn ngập tràn tình ý, hai má ửng hồng e thẹn như thiếu nữ mới biết yêu, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy rạng rỡ đến chói mắt, muốn không ghen tỵ cũng khó.

“Thực sao Uyển Nhu, lúc này mình thấy ngại nên không dám hỏi, bây giờ đã nói đến đây rồi cũng chẳng còn gì e dè nữa. . . Cậu và ca sĩ Đình Phong đúng là như báo viết sao?” Một bạn nữ ngạc nhiên đến há hốc mồm tiếp lời: “Oa~ Còn nhớ năm đó cậu hâm mộ anh ta đến mức chết đi sống lại, phải nói là điên cuồng luôn nha!”

“Thật vậy!” Lâm Uyển Nhu không nói nhiều, chỉ nhẹ gật đầu một cái rồi nhấp một ngụm rượu nhỏ.

Thiên Nhan thấy mình nói ra cái gì cũng bị cô nàng vặn ngược, tức tối đến mức nhìn không được từ cổ họng phát ra một tiếng “Hừ” tràn đầy khinh thường. Đám người trên bàn vì muốn duy trì hòa khí chỉ đành lặng lẽ uống rượu của mình, coi như chưa từng nghe thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Phá Hư Tiệc Cưới (P.2)

Chẳng mấy chốc đã đến lúc dùng bữa, thức ăn được nhân viên nhà hàng từng đợt từng đợt dọn ra đầy một bàn tiệc. Lâm Uyển Nhu nhìn những thứ màu sắc mỹ lệ trên bàn mà thiếu chút nữa là rơi nước miếng tới nơi, cái gì mà thù cũ hận mới đều trong phút chốc bị cô nàng quăng ra sau đầu xa hơn tám cây số.

Thiên Nhan lại không khoan dung ngay thơ được như vậy, trong não đang vận hành kịch liệt nhằm tìm ra cách đá đều tình địch cũ. Quả nhiên không bao lâu sao ả ta đã đợi được cơ hội: “Uyển Nhu, nghe nói cậu không ăn được thịt bò nhĩ, vậy thì cứ ăn tôm đi!” Thực ra món mà Lâm Uyển Nhu thích nhất chính là thịt bò, còn đối với tôm lại như có thù từ kiếp trước, ăn vào bụng sẽ liền đau đến mức chết đi sống lại.

Lâm Uyển Nhu biết chắc ả ta đang đá đều mình, tươi cười gấp lấy con tôm to tướng trong nồi lẩu cho vào chén Cao Thiên: “Cậu nhớ lắm rồi, người thích ăn tôm không phải là mình, mình ghét nhất là tôm, càng không thể đụng đến nó. Cậu biết không, lúc trước khi đi ăn tiệc mình thường nhường phần tôm của bản thân cho anh ấy, vì bò đi cũng uống nà!” Nói đi nói lại, những thứ cô không cần hết thấy đều bố thí cho hai người họ.

Thiên Nhan nghiêng răng ken két, tức giận đùng đùng hất bay con tôm Lâm Uyển Nhu vừa gấp cho chồng mình xuống đất. Cao Thiên cười bất đắc dĩ an ủi cô ta, đồng thời xin lỗi mọi người vì sự thất lễ vừa rồi. Cô nàng nào đó vốn dĩ chỉ muốn sống yên bình qua khỏi bữa tiệc hôm nay, nhưng hết lần này lại đến lần khác bị người ta ức hiếp, cũng nhịn không nổi nữa: “Thiên Nhan, tôi nhịn cậu đủ rồi! Cái thứ tiểu tam nhà cậu chuyên đi giật bò người khác thì có gì hay ho mà lớn lối chứ?!”

“Lâm Uyển Nhu, cô có tin tôi xé rách mồm cô không?” Thiên Nhan vùng khỏi tay Cao Thiên, trực tiếp đứng thẳng dậy hét lên: “Cô thì hay lắm nhĩ, làm người yêu hờ của đại gia rồi!”

“Hờ hay không là chuyện của tôi, ai mượn cô quản chứ?! Có ở không thì trông coi chồng mình cho cẩn thận vào, anh ta dám ở sau lưng tôi lên giường với cô thì cũng có thể ở sau lưng cô lên giường với người khác!” Lâm Uyển Nhu cũng đứng bật dậy, cười khinh khinh như đang coi con hải cẩu trong vườn bách thú chơi đánh bóng vậy.

Tiếng tranh cãi của hai người không hề nhỏ, nhanh chóng dẫn đến những ánh mắt hiếu kỳ xen lẫn chờ xem kịch vui của những khách mời xung quanh. Cao Thiên vốn dĩ không ngờ tới tình hình sẽ chuyển biến thành như vậy, có chút bối rối đứng ra hòa giải: “Mọi người từ từ nói, Thiên Nhan, em định làm rồi tung tiệc cưới của chúng ta ra hay sao?”

“Ai làm rồi chứ, chẳng phải tình cũ của anh đó à?!!” Cô ta bắt đầu theo thói quen trút giận lên đầu chồng. Lâm Uyển Nhu cảm thấy quả thực rất tức cười, năm xưa hai người bọn họ lên lút ở sau lưng cô làm ra chuyện đáng xấu hổ, hiện tại ả này còn dám đứng trước mặt cô ghen bóng ghen gió?!

Cô nàng nào đó bề ngoài vẫn giữ vững phong thái lịch sự nhã nhặn như cũ, nhưng trong ánh mắt lại mang theo ý cười châm biếm. . . càng nhìn càng thấy giống tên Yêu nghiệt nhà nó: “Đừng quên là cô đích thân mời tôi đến, hai chúng ta nói chuyện cũng là do cô khua môi múa mép trước, trách tôi cái gì?!”

“Cô!!!” Thiên Nhan tức đến mức ngoài dặm chân bình bịch, bậm môi nghiêng răng nhưng chung quy vẫn không thực sự làm được cái chuyện gì kinh thiên động địa.

Cao Thiên khó xử lôi kéo vợ mới cưới ra sau lưng, ánh mắt cũng chẳng dám nhìn thẳng vào Lâm Uyển Nhu: “Uyển Nhu, năm xưa là anh sai! Nhưng em cũng nên tự kiểm điểm lại bản thân mình một chút!!!”

“Đúng vậy, tuy chưa đến mức trực tiếp lên giường với người ta, nhưng ở sau lưng bạn trai mình lén lút qua lại với tên khác cô còn tưởng mình thanh khiết lắm à? Vô tội lắm à???” Thiên Nhan cười mỉa mai, ánh mắt xem thường liếc cô nàng nào đó từ trên xuống dưới một lượt: “Tôi cũng không thể không nói, nhưng tôi chỉ duy nhất thuộc về anh ấy, còn cô???”

“Đúng, tôi không trong sáng thánh thiện gì, nhưng tôi tuyệt đối không giống như một người nào đó, coi việc lên giường với bạn trai người khác là vinh hạnh!” Lâm Uyển Nhu không tuy bề ngoài cố làm ra vẻ thân nhiên như thường, thậm chí còn cười cười khách sáo nhưng trong lòng sớm đã nổi bão lớn. Thì ra năm xưa Cao Thiên không hề tin tưởng cô, lại vì chuyện Giang Thanh theo đuổi cô mà để trong lòng?! Nhưng cô bây giờ vốn cũng không cần để ý lúc đó anh ta nghĩ cái gì, chỉ là cảm thấy có chút không chịu được bộ dạng tiểu tam đương đương tự đắc của Thiên Nhan.

Thiên Nhan ngẹn một đồng nơi cổ họng, sắc mặt lúc trắng lúc xám trước những lời châm biếm của Lâm Uyển Nhu. Cô nàng vốn tính tình hung hãn ngang ngược, trước nay được cha mẹ bao bọc trong lòng bàn tay, hiện tại không ngờ lại bị bỏ củ của chồng mới cưới hạ nhục trước bao nhiêu người trong tiệc cưới chính mình như vậy, chỉ cần thấy ánh mắt hóng chuyện của đám khách khứa trong buổi tiệc liếc về mình cô ả liền không chịu nổi mà muốn phát điên.

“Lâm Uyển Nhu, tôi đánh chết tiện nhân như cô!” Thiên Nhan mắt không ché giờ cao cánh tay, dùng tất cả sức lực bình sinh đánh xuống mặt Lâm Uyển Nhu. Trong hội trường tiệc cưới vang lên một tiếng ‘chát’ vang dội muốn tới đình cột cờ Dinh Độc lập. Khuôn mặt trắng noãn của cô nàng nào đó phút chốc in hằn năm dấu vân tay.

Lâm Uyển Nhu vạn vạn không ngờ đến ả sẽ động tay động chân, nhất thời không tránh kịp mà hứng trọn một bạt tay như trời giáng, phút chốc xoay xảm mặt mày: “Thiên Nhan, thì ra cô chỉ tầm thường như vậy. Tôi không thèm đánh trả cô đâu, yên tâm! Tôi chẳng muốn bị lớp son phấn dày như phân bò trên mặt cô làm bẩn tay mình đâu!”

Khi nói ra lời này cô nàng rất tự tin, tuy hôm nay chính bản thân cô cũng trang điểm có phần hơn thường ngày, nhưng Lâm Uyển Nhu vốn là người không thích chưng diện, khi cô nhân viên kia làm mặt cô đã dặn cô ta đánh phấn nhạt thôi, cô muốn mình thanh lịch mà không giả dối, vừa khéo lại trái ngược với cách trang điểm của Thiên Nhan.

Thiên Nhan nghiêng răng nghiêng lợi định xuống tay lần nữa, nhưng lần này khi tay cô ả còn cách mặt Lâm Uyển Nhu một khoảng xa thì đã bị một cánh tay rắn chắc bắt lấy, không chừa quấy gì được nữa: “Cao Thiên, anh làm phản hả?!”

Cao Thiên sắc mặt âm u khác thường, cặp mắt lạnh lùng khó đoán liếc hờ hơ cô vợ mới cưới của mình một cái rồi buông tay, quay đầu đi thẳng một mạch: “Con người của em quá đáng sợ!”

“Anh nói cái gì? Tôi đáng sợ?? Tôi đáng sợ bằng anh sao???” Thiên Nhan hét với theo, không còn sót lại chút hình tượng nào của cô dâu trong ngày lễ cưới trọng đại. Nhưng mặc cho cô ta có tức giận la hét ầm ĩ đến đâu, Cao Thiên vẫn không thèm ngoảnh mặt lại nhìn lấy một cái, đôi lại chỉ là ánh mắt vừa khiếp sợ vừa hứng thú của những vị khách trong buổi tiệc.

“Tất cả là tại cô!” Thiên Nhan ngoay ngoắt lại trừng cặp mắt trắng dã nhìn Lâm Uyển Nhu, thuận đà nhào đến định xô ngã cô nàng ra sàn nhà. Đúng giờ khắc nguy hiểm đó, Lâm Uyển Nhu chỉ biết vội vàng né người sang một bên, nào ngờ giày cao gót giẫm phải tà váy cưới dài ngoằn nghèo đang lê lét dưới sàn của Thiên Nhan. Chỉ nghe ‘soạt’ một tiếng, cả hội trường buổi tiệc vốn nhón nhào i xèo liền im bật, chỉ còn lại tiếng hít sâu của mọi người.

Váy cưới của Thiên Nhan vốn được thiết kế theo kiểu vai trần, sau lưng chỉ thắt một đoạn dây nhỏ để cố định, còn không may bị Lâm Uyển Nhu giẫm trúng tà, đương nhiên không thể chịu được đà ngã ra của Thiên Nhan mà tụt xuống tận rốn cô ả.

Một giây. . .

Hai giây. . .

Ba giây. . .

Sau ba giây im lặng, tiếng hét như chọc tiết heo của Thiên Nhan lập tức xông thẳng vào lỗ tai, chui lên tận não những người có mặt tại đó!

Cô ả ngồi thụt xuống sàn nhà, kinh hoàng kéo lại bộ váy nhẵn nhụi của mình, còn không quên oán hận trừng mắt cô nàng nào đó mới vừa vô tình gây họa bên cạnh.

Lâm Uyển Nhu chết đứng vì một loạt những việc vừa diễn ra, mông lung chạy vào nhà vệ sinh bỏ lại sau lưng những tiếng xì xào bàn tán. Cô đứng trước tấm kính lớn trong WC, nhìn gương mặt ướt đẫm nước lạnh mà thần thờ đến mức ngây ngốc. Bỗng từ cửa nhà vệ sinh truyền đến tiếng giày cao gót gõ vào sàn gạch chói tai, Lâm Uyển Nhu quay người lại, lập tức hít sâu vào một hơi: “Thiên. . . Thiên Nhan!”

“Cô hả dạ chưa, sỉ nhục tôi trước mặt nhiều người như vậy, khiến Cao Thiên căm ghét tôi rồi khỏi bữa tiệc, khiến hôn lễ của tôi bị phá hư. . . Cô vừa

lòng rồi chứ?! Lâm Uyên Nhu, cô đúng là đê tiện, cô quá độc ác!!!” Thiên Nhan nhếch nhát nước mắt nước mũi lưng tròn, suy yếu dựa vào người Tiết Hồng Yến lên tiếng chất vấn.

“Uyên Nhu, mình biết giữa hai cậu có xích mích từ trước, nhưng dù sao hôm nay cũng là hôn lễ của cậu ấy, cậu xem, cậu khiến cậu ấy thê thảm thế này có đúng hay không?” Tiết Hồng Yến không nhanh không chậm mở miệng lên tiếng đòi lại công bằng cho Thiên Nhan.

Lâm Uyên Nhu vừa oan ức vừa không biết phải nói gì, cảm giác lồng ngực giống như bị người ta hung hăng bóp mạnh một cái, hít thở cũng cảm thấy khó khăn: “Mình không cô ý mà, xin lỗi cậu! Xin lỗi cậu!!!”

“Xin lỗi? Cô khiến tôi trước mặt bạn dân thiên hạ xấu hổ đến không sống nổi, nói một câu xin lỗi là có thể êm chuyện sao?!” Thiên Nhan giống như ‘hồi quang phản chiếu’ phút chốc vùng dậy khỏi Tiết Hồng Yến, lao đến cầu xé Lâm Uyên Nhu. Cô nàng nào đó tuy rằng cùng Yêu nghiệt tiên sinh tiếp xúc lâu ngày học được không ít độc miệng, nhưng bản chất vốn cũng chỉ là con thỏ trắng thiện lương ngay thơ, hoàn toàn chịu không nổi trách nhiệm lớn như vậy, nước mắt cũng sắp tràn ra đến nơi.

Tiết Hồng Yến kéo Thiên Nhan ra, nói với cô vài câu an ủi rồi giúp cô chỉnh sửa ngoại hình cho chỉnh chu lại. Lúc đi ngang qua Lâm Uyên Nhu còn thờ dãi một cái rồi chán nản lắc đầu, giống như đối với loại người như cô hoàn toàn không có thuốc chữa.

Lâm Uyên Nhu đột nhiên cảm thấy cả thế giới giống như sắp sụp xuống đến nơi, thấy bản thân thật sự biến thành mụ phù thủy ác độc xấu xí trong truyền thuyết bị mọi người xem thường khinh bỉ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Anh Hùng Hủy Hoại Mỹ Nhân.

Đến lúc hai người Thiên Nhan cùng Tiết Hồng Yến đã đi khỏi một khoảng thời gian dài, thần trí Lâm Uyên Nhu vẫn hoảng loạn như cũ. Cô chưa từng nghĩ việc sẽ có tình tự vậy cưới Thiên Nhan trong buổi tiệc, dù cho cô ta có lỗi với cô bao nhiêu, dù cho cô có ghét bỏ cô ta thế nào cũng không thể vì vậy mà hạ thấp nhân phẩm chính mình, đi làm cái chuyện xằng bậy như thế được.

Lâm Uyên Nhu dờ dẩn nhìn chính mình trong gương, hai dòng nước mắt lại không tự chủ rơi ra, thì thầm cho chính mình nghe: “Mày không cô ý, mày không phải cô ả xấu xa!” Nhưng ai tin cô chứ? Trong mắt mọi người hiện rành rành lên niềm nghi hoặc đối với cô, bọn họ thực sự cho rằng chính cô là người lòng dạ nhỏ nhen phá hư tiệc cưới bạn trai cũ, làm mất mặt cô dâu, còn khiến chủ rể tức giận bỏ đi! Nhưng rõ ràng cô không cố ý làm như vậy, nếu cô ta không sấn đến, chuyện cũng đâu đến bước đường không thể cứu vãn này!!!

Trong lúc cô nàng nào đó đang không ngừng tự động viên khích lệ bản thân, điện thoại di động trong túi bất chợt reo lên in ỏi. Lâm Uyên Nhu nhanh tay gạt tay nước mắt trên mặt, mỉm cười một cái thật tươi lấy lại tâm trạng, sau khi điều chỉnh lại giọng nói giống như thường ngày liền bắt máy. Cô vốn không cần nhìn màn hình cũng biết rõ là ai gọi đến vào lúc này: “Phong!”

“Bà xã, em đang ở đâu? Sao đến bây giờ còn chưa về nhà???” Sáng sớm cô gấp gấp rời đi, bây giờ đã gần chuyển sang xế chiều rồi vẫn chưa về quả thật có chút khiến anh lo lắng.

Lâm Uyên Nhu hít sâu vào một hơi: “Xin lỗi, em về ngay!” Hiện tại cô cũng không còn lý do gì để tiếp tục ở lại đây. Bản thân cô tuy không mạnh mẽ kiên cường gì, gặp một chút chuyện cũng sẽ rơi nước mắt, nhưng cô lại là một cô gái có lòng tự ái rất cao, khốc lớn bao nhiêu, khốc nhiều bao nhiêu, đau khổ ra làm sao cũng không muốn ở trước mặt người khác khốc, ở trước mặt người khác thể hiện mình đau lòng.

Dương Nhật Phong trầm ngâm một nốt nhạc, giọng nói vang lên lại có phần giống như từ hai người khác nhau: “Uyên Nhu, nói cho anh biết là ai dám ức hiếp em?”

“Đâu. . . đâu có!” Lâm Uyên Nhu lắp bắp, bắt đầu chột dạ đến mức chỉ thiếu điều hét lên. Tuy nhiên cô càng như vậy, Dương Nhật Phong càng khẳng định suy nghĩ của mình. Anh không dám chắc mình đã hiểu rõ cô trong lòng bàn tay, nhưng giọng điệu nói chuyện và cách thể hiện khi nói dối của mỗi người trời sinh đều đặt biệt không giống người khác, có người nắm chặt tay, có người vẽ vòng tròn, . . . còn Lâm Uyên Nhu chính là nói lắp!

“Em đang ở đâu? Anh đến đón em về!” Yêu nghiệt tiên sinh nén giận hạ giọng, thực ra anh chính là muốn xem xem tên nào không biết sống chết động vào bảo bối nhà anh, sau đó hảo hảo dạy cho hắn ta một trận nên thân.

Nếu anh nhớ không nhầm, hôm nay hình như là ngày Lâm Uyên Nhu phải đi dự đám cưới kiêm họp lớp của cô bạn cũ nào đó, địa chỉ cũng có ghi trên thiệp mời đặt trong phòng cô.

“Em thực sự đâu có bị ai bắt nạt!” Mà chính em mới là kẻ bắt nạt người ta đó nha~. Tuy nhiên nữa câu sau có cho tiền cô cũng không dám phun ra khỏi miệng, đầu sao cũng đâu phải cô thực sự có ý hăm dọa người ta đâu, có gì hay ho mà khoe ra chứ?!

Dương Nhật Phong không nói không rằng cúp điện thoại luôn, Lâm Uyên Nhu ngó người ra nhìn di động không ngừng vang lên những tiếng ‘tút tut’ trên tay mình, nghi ngờ có phải bản thân lại nói sai cái gì khiến anh tức giận hay không. Nhưng mà suy cho cùng bộ não dung lượng thấp của cô cũng không

thể cao lên trong ngày một ngày hai, cho nên vẫn chẳng hiểu nổi trong hồ lô của tên Yêu nghiệt này rốt cuộc bán loại thuốc gì.

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi khiến Lâm Uyển Nhu sực tỉnh, thì ra Tiết Hồng Yến vốn đang an ủi Thiên Nhan phát hiện ra ‘hung thủ’ Lâm Uyển Nhu vẫn chết dí trong nhà vệ sinh, bèn quay vô xem tình hình thế nào. Tiết Hồng Yến là người rất có phong vị phụ nữ, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm kỹ càng chẳng những không khiến cô nàng trở nên già dặn, ngược lại còn tôn lên sự yêu kiều quyến rũ không ai sánh bằng. Ngay cả nữ nhân chân chính đang trong giai đoạn yêu đương nồng thắm như Lâm Uyển Nhu cũng phải ngơ ngẩn vì diện mạo của bạn cũ.

“Lâu rồi không gặp, cậu rất khác xưa” Tiết Hồng Yến tựa lưng vào bồn rửa tay bên cạnh Lâm Uyển Nhu, hai tay ung dung khoanh trước ngực mỉm cười nhìn cô, nhìn thấy nét mặt mơ mơ hồ hồ của cô nàng nào đó, tưởng rằng cô không tin, còn cố ý nhấn mạnh: “Thật đấy!”

Chuyện này người có mắt cơ hồ điều nhận ra, ngay cả người thiếu tự tin như Lâm Uyển Nhu còn tự ý thức được, nhưng tự ý thức so với chuyện có một mỹ nhân chứng thực quả là cảm giác khác xa nha~

Lâm Uyển Nhu đỏ mặt, đứng thẳng lưng nhìn Tiết Hồng Yến: “Cậu vẫn vậy, xinh đẹp bất mắt, tài năng ăn nói thật khiến người ta ngưỡng mộ!”

“Nhưng mình lại không thể ngây thơ hoạt bát như lúc xưa, như cậu hiện tại lại càng không!!!” Tiết Hồng Yến rút từ túi sách ra một điều thuốc lá đưa ra trước mặt Lâm Uyển Nhu, cô nàng nào đó thoáng giật mình rồi lắc đầu quầy quậy: “Mình không biết hút đâu”

“Có mang theo hộp quẹt không?” Tiết Hồng Yến hỏi cho có lệ, nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô nàng nào đó liền biết ngay câu trả lời, cười cười nhét đũa thuốc hàng hiệu trở lại túi sách, thò ra một hơi nặng nề: “Chuyện cậu và anh chàng ca sĩ đó sao rồi? Không ngờ chuyện tình lẹ lém thật sự lại rơi trúng cậu!”

Lâm Uyển Nhu nghe nói đến vấn đề này liền đỏ mặt đỏ mắt mấy chục vòng quanh nhà vệ sinh, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Nếu lát nữa Yêu nghiệt tiền sinh thật sự đến đây, tình hình không biết còn loạn ra thành như thế nào nữa. Cô thực sự chẳng mong muốn bản thân góp phần vào sự thất bại của cặp đôi tân gia nhân hôm nay. . . Ài, sao mọi chuyện cứ lần lượt trút xuống đầu cô thế này?

“Mình và anh ấy hả?”

“Ừ, hai người đi đến bước nào rồi? Hôm trước đọc báo thấy tin anh chàng đó vì cậu mà giải nghệ luôn, chắc không phải lấy cậu ra làm cái cớ chứ?” Tiết Hồng Yến vén tóc mái ra sau, để lộ vành tai trắng nõn, động tác vô cùng gợi cảm quyến rũ. Lâm Uyển Nhu qua một thoáng bị hớp hồn lập tức bình tĩnh trở lại, đáp lời: “Anh ấy không như vậy đâu, là mình liên lụy anh ấy!”

“Nhìn cậu có vẻ hai người đang trong giai đoạn mặn nồng nhỉ?”

“Hi hi, cậu và anh Nhất Triều sao rồi?” Trương Nhất Triều là bạn trai của Tiết Hồng Yến, hai người họ quen nhau từ lúc mười bốn tuổi, một tình yêu quả thật khiến người khác vừa ngưỡng mộ vừa cảm thương.

“Không ra sao cả, vẫn như năm xưa thôi! Nhắc đến mới nhớ, lúc đó ở trước mặt mọi người mắt mắt không biết bao nhiêu lần, khiến cả lớp chê cười rồi!” Vừa nói đến bạn trai, khuôn mặt Tiết Hồng Yến liền bình thân thánh thoát liền biến thành sự cam chịu, phó mặc cho trời: “Bọn mình chính là cái loại cắt không được nối chẳng xong, không hiểu sao mình có thể bên cạnh anh ta lâu như vậy?!”

Lâm Uyển Nhu buồn bã thay cho hoàn cảnh của bạn cũ, định nói vài lời khuyên nhủ thì điện thoại trong tay lại run lên bần bật, loa trong của chiếc di động này đã bị hư trong một lần cô không cẩn thận làm rơi, khi nói chuyện bắt buộc phải đeo tai nghe hoặc bắc loa trong, hôm nay ư không đem theo tai nghe như mọi ngày, đành ngưng ngưng ở trước mặt Tiết Hồng Yến mở loa lớn. Cô bạn cũ nào đó vờ như không để ý gì, ngoáy trái ngoáy phải, lấy phấn son ra trang điểm lại lần nữa.

“Bảo bối, em ở phòng số mấy? Hôm nay có tận ba phòng tổ chức hôn lễ, trong thiệp không có ghi rõ, em ra đón anh được không?” Chất giọng tên nào đó trầm thấp, hơi thở gấp gáp chứng tỏ anh đã phải vất vả không ít mới đến được đây. Lâm Uyển Nhu nhìn đồng hồ đeo tay, không khỏi há hốc mồm kinh ngạc. Đây, anh là bay đến sao? Sao cô đứng nói chuyện với bạn chưa đầy mười phút đã xuất hiện ở nhà hàng rồi???

“Em đã nói em không có chuyện gì mà, anh đến làm gì?” Cô nàng nào đó nhỏ giọng hét khan vào di động, khổ sở đến mức chỉ muốn chạy ra ngoài kia túm cổ cái tên của nợ nào đó đá một phát bay về tới nhà luôn cho xong chuyện.

“Tiểu bảo bối nhà chúng ta không nên nổi giận, anh cũng đến rồi, em cam lòng nhìn anh đứng ngoài đường mặc cho bao người chà đạp hay sao?” Tên Yêu nghiệt nào đó giờ trở làm nũng. Lâm Uyển Nhu nghe anh nói xong mặt liền ‘phùng’ một cái đỏ bừng, nhìn Tiết Hồng Yến đang vừa giả vờ giả vịt vừa cười trộm đứng một góc bên kia liền muốn đào một cái lỗ nê nhảy xuống.

“Anh im miệng đi, em ra đón anh ngay!!!!” Đúng là không biết xấu hổ, ai lại dám chà đạp anh ta chứ, chỉ có anh ta chà đạp cô thành nghiện thì có!

Lâm Uyển Nhu tức giận ngắt máy, trừng mắt nhìn chiếc điện thoại vô tri vô giác trên tay một lượt rồi quay sang cười cười gượng gạo tạm biệt Tiết Hồng Yến: “Mình. . . mình ra ngoài trước, lát nữa gặp nhé!”

“Lát nữa gặp!” Lốp trường họ Tiết thâm ý nhìn dáng vẻ luống cuống của cô nàng nào đó, trong lòng vừa mừng cho bạn cũ vừa thương tiếc cho mình.

Lâm Uyển Nhu giống như nhận được ân xá, nhanh chóng lui mất.

Thanh danh cả đời của cô, hôm nay coi như bị tên Dương Nhật Phong kia cùng cái điện thoại chết tiệt này hủy hoại hết sạch rồi!!!

Chương 35: Tiếp Theo

Dương Nhật Phong hào khí ngồi ngời đứng trước đại sảnh nhà hàng, ánh mắt không ngớt đảo nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng quen thuộc. Trên thiệp cưới ghi địa chỉ cử hành buổi tiệc hôm nay chính là ở đây, nhưng hoàn toàn không ngờ tới ngày lành tháng tốt gì mà đột nhiên có nhiều người tổ chức đám tiệc tới như vậy.

“Nhật Phong!” Một tiếng gọi quen thuộc vang lên bên tai, thân hình mảnh khảnh của cô nàng nào đó phóng vút đến như một con gió, nghiêm trang dùng bộ mặt ‘em đang giận’ trừng mắt nhìn anh: “Chúng ta về được rồi!”

“Em không muốn anh vào trong đến vậy à?” Dương Nhật Phong thoáng xụ mặt, ánh mắt lơ đãng như có ý như vô tình nhìn vào tấm hình cưới to treo trước khu phòng cô vừa đi ra: “Bạn trai cũ của em sao? Khẩu vị em kém thật, hừ!”

“Ai nha ai nha, đại ca của tôi, anh không phải đang ghen đó chứ?” Cô nàng nào đó cười gian manh chọc chọc ngón tay lên má anh, Dương Nhật Phong khẽ “Hừ!” Một tiếng nghiêng đầu tránh sang một bên, trên mặt là biểu tình trầm trọng hiếm thấy: “Này, anh sẽ không đến mức ấu trĩ như vậy chứ?” Lâm Uyển Nhu giờ khóc giờ cười dùng cả hai tay nâng má anh xoa xoa, đặc ý nhón chân hôn ‘chụt’ một cái lên mặt Yêu nghiệt tiên sinh, đến lúc này, biểu tình của anh chàng nào đó mới dịu xuống đôi chút.

“Hừ, em càng này càng học hư rồi!” Ngập ngừng một chút mới ghé vào ta cô thì thầm: “Sau này cứ tiếp tục phát huy!!!”

Lâm Uyển Nhu đỏ mặt đẩy anh ra, dẫn trước định đánh bài chuẩn. Nào ngờ tên nào đó không những không xê dịch một bước mà còn kéo ghệt cô lại, Lâm Uyển Nhu mắt đã lao thẳng vào lòng anh, định đầu vồ mồm vài câu nhưng đến khi ngẩng đầu lên, đập vào mắt là vẻ mặt âm u giống như sắp nổi bão của người nào đó: “Lâm Uyển Nhu, ai đánh em?”

“Ai. . . Ai dám đánh em chứ?! Anh nói nhảm nói cuội cái gì vậy?!” Lâm Uyển Nhu không dám nhìn thẳng vào mắt Dương Nhật Phong, hai bàn tay túa mồ hôi không ngừng vẩy về vào nhau.

Dương Nhật Phong cười gằn một tiếng, chỉ vào vết đỏ hằn trên mặt cô: “Giấy đây? Lâm Uyển Nhu, em có biết lúc mình nói dối sẽ lấp bắp không ngừng không?”

Lâm Uyển Nhu hận muốn cắn đứt cái đầu lưỡi không an phận kia, im bất không dám ho he thêm câu nào nữa. Cô biết, với tính cách của anh, nhất định sẽ xông vào gây sự với người khác. Cô không muốn mình trở thành gánh nặng của anh, càng không muốn danh tiếng của anh vì cô mà bị bôi xấu, từ đó dẫn đến những chuyện phiền phức không đáng có.

Dương Nhật Phong không nói không rằng kéo theo bạn gái xăm xăm tiến vào lễ đường cô nàng vừa đi ra, mặc cho cô có vùng vẫy thế nào cũng không buông tay.

Khách khứa xung quanh cũng vì hai người ồn ào mà kéo lại xem không ít, cũng không thiếu người nhận ra anh chàng đẹp trai ngồi ngời này chính là ca sĩ Đinh Phong vừa tuyên bố giải nghệ không lâu. Đại sảnh lập tức ồn ào như ong vỡ tổ, người xúm lại không vì hiếu kỳ thì cũng vì tò mò, không gan tị thì cũng hâm mộ, mọi thành phần quần chúng đều không thiếu ai.

Tiệc cưới của Thiên Nhan vốn là chuyện vui, vì Lâm Uyển Nhu vô tình làm tụt váy cưới của cô dâu mà biến thành trò cười. Lúc này, mọi người thấy Dương Nhật Phong kéo theo Lâm Uyển Nhu khí thế hùng hục tiến vào bên trong, ai nấy đều không tránh khỏi có tâm lý chờ xem kịch vui.

“Lâm Uyển Nhu, cậu còn dám vào đây sao?” Thiên Nhan đang gượng gạo tiếp khách của mình, nhìn thấy hai người mới vào liền xù lông nhím: “À, thì ra là có đại gia chống lưng, hèn gì chanh chua ngang ngược như vậy!”

Dương Nhật Phong nhếch mép không nói gì, chỉ lẳng lặng kéo Lâm Uyển Nhu ra trước ngực mình, chỉ chỉ lên mặt cô nàng: “Xin hỏi, là kiệt tác của ai?”

“Là tôi đánh đó, tôi đánh chết cái bộ mặt hồ ly tinh nhà cô ta, còn sợ. . .” anh sao? Nhưng hai chữ cuối còn chưa kịp phun khỏi miệng, trên mặt đã truyền đến một cỗ lực mạnh mẽ, sau đó là cảm giác nóng rất khiến người ta tựa hồ muốn lặn ra đất. Cô ả một tay ôm mặt, ánh mắt không thể tin nhìn chăm chăm người mới vừa đánh mình: “Anh. . . anh dám?” Không khí bữa tiệc vì cái tát bất ngờ kia mà cũng trầm lắng dị thường.

“Thế nào? Tôi còn sợ cô sao???” Yêu nghiệt tiên sinh lấy lời của người trả cho người, vẻ mặt lạnh tanh không chút cảm xúc: “Dương Nhật Phong tôi ra tay đánh người là phúc phận ba đời nhà cô, đừng tưởng là con gái mà tôi không dám ra tay, nói thật, cô xui xẻo hết mức rồi, đừng ai không đừng lại đừng phải người phụ nữ của tôi”.

“Anh. . . Đúng là vật hợp theo loài!!!” Thiên Nhan bị đánh cho choáng váng mặt mày, hết nhục nhả này đến nhục nhả khác cứ thi nhau ủa tới, nhất thời có chút muốn phát điên.

“Không dám nhận, nhưng quả thật chúng tôi rất tâm đầu ý hợp, không giống như một số người nào đó, ngay cả vật dẽ hợp cũng chẳng có! Xin hỏi cô

đây, tôi muốn gặp chú rể có được không?” Dương Nhật Phong đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, cười đầy thâm ý, ra vẻ băng quơ hỏi một câu.

Thiên Nhan bị hỏi đến lập tức nghẹn họng, lúc này cô đã gọi điện cho Cao Thiên hơn chục lần rồi nhưng cũng không ai bắt máy, hiện tại càng không biết anh ta trốn tới phương trời nào rồi.

Lâm Uyển Nhu vừa mới thoát khỏi kinh hoàng vì tình cảnh đột ngột lúc này, cô ngàn lần vạn lần cũng không ngờ đến việc anh sẽ thực sự ra tay đánh người. Cô vốn chỉ nghĩ anh chàng này sẽ độc miệng hơn một chút, ăn nói khó nghe hơn bình thường một chút đã đủ khiến người ta đau đầu rồi, vậy mà... Cũng thật là biết ‘ăn miếng trả miếng’!!!

Thiên Nhan biết người đàn ông trước mặt không dễ đối phó, đành chuyển mũi nhọn sang cô nàng nào đó đang đứng trong lòng bạn trai: “Lâm Uyển Nhu, hạng người như cô cũng chỉ quen được loại nam nhân này!”

“Hạng người như tôi? Ý cô là hạng lên giường với bạn trai người khác giống cô, hay là loại đàn ông sau lưng bạn gái lên lút quan hệ với kỹ nữ?” Nói cô như thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không thể động chạm tới những người cô yêu thương, bằng không Lâm Uyển Nhu cô nhất định không nhẫn nhịn khoan dung. Năm xưa cô ta cùng Cao Thiên rành rành là có lỗi với cô, hiện tại còn dám cùng cô so đo xem ai hèn hạ hơn sao?!

“Chính là cái loại chuyên quyến rũ đại gia như cô, vừa xấu mặt vừa không biết xấu hổ!!!” Thiên Nhan tức tối vì bị móc mồm, giậm chân chỉ thẳng vào mặt người đối diện hét lớn.

“Đổi lại là cô, có cho không tôi cũng chẳng thèm nhòm!” Dương Nhật Phong ở sau lưng bạn gái khinh khỉnh nhếch mép, lâu bầu vừa đủ cho những vị khách có mặt tại đó nghe thấy. Lâm Uyển Nhu vừa tức vừa buồn cười, chẳng biết xử sau cho phải với loại đàn ông nhỏ nhen tâm địa hẹp hòi như anh. Nhưng suy cho cùng Yêu nghiệt tiền sinh hôm nay đến đây chỉ muốn đòi công bằng cho cô, mọi việc anh làm chung qui đều vì suy nghĩ cho cô, nói không cảm động mới là nói dối.

Khách khứa trong nhà hàng bị câu nói băng quơ của Dương Nhật Phong làm cho buồn cười, nhưng vì nể mặt chủ tiệc nên vẫn kiềm nén không cho mình phát ra tiếng, xung quanh bắt đầu to nhỏ xì xào bàn tán. Chỉ nghe giọng của một cô trung niên nào đó không được kín cho lắm: “Thì ra là cướp bạn trai người ta từ trên giường à? Tiểu tam nào cũng thành công như cô ta thì thành nghiệp mất rồi, trời đúng là không có mắt, còn dám làm tiệc cưới cơ đấy!”

Mà sắc mặt Thiên Nhan sau khi nghe xong câu nói này dĩ nhiên không thể nào gọi là dễ coi, chỉ sợ hai chữ ‘khó coi’ kia không thể nào đủ để hình dung, e rằng so với quỷ đòi mạng còn kinh khủng hơn gấp mấy lần.

Hai bàn tay Thiên Nhan run run nắm thành nắm, cảm xúc trùng mắt nhìn Lâm Uyển Nhu: “Tại sao là cô? Sao lần nào cũng là cô???”

“Tôi... làm gì chứ?” Cô nàng nào đó ngây ngốc chỉ chỉ vào mặt mình, chẳng hiểu cái mô tê gì đang diễn ra. Dẫu cô có chút bất cần làm tụt vấy cô ta trong tiệc cưới, nhưng những thứ cô ta nợ cô so với bao nhiêu đó có thấm thía gì cơ chứ? Mà những lời khó nghe kia cũng đâu phải do cô nói ra, có gì lại trách cô???

Dương Nhật Phong đem bạn gái gắt gao bảo vệ trong lòng, Lâm Uyển Nhu tiến một bước anh liền tiến một bước, cô nàng lùi một bước anh liền lùi theo một bước, không cho cô tách mình khỏi lấy nửa phần nửa li, giống như chỉ cần rời khỏi vòng tay của mình cô liền bị người ta cướp mất vậy.

“Là do chính bản thân em, Thiên Nhan, chúng ta kết thúc rồi!” Từ đại sảnh truyền đến tiếng bước chân chậm chậm cùng chất giọng bình thản như gió của Cao Thiên- chú rể vốn đã đảo hôn hơn tiếng trước. Nhưng điều khiến người khác kinh đảm không phải vì sự xuất hiện của anh ta, mà là do lời tuyên bố như sắt thép cùng thân ảnh của một anh chàng điển trai đang đi theo sau anh ta, không ai khác ngoài Giang Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Giận Dỗi

Thiên Nhan dùng ánh mắt không thể tin nhìn trừng trừng người vừa phát ngôn ra câu nói kia, hai tròng mắt tưởng chừng sắp rớt ra ngoài.

Này! Anh ta vừa nói bọn họ kết thúc rồi? Người đàn ông đang làm đám cưới với cô cư nhiên dám bảo là bọn họ kết thúc rồi?!!

“Dựa vào cái gì chứ?” Thiên Nhan kích động đến mức cả mặt vắn vẹo sải bước đến trước mặt hôn phu, hung hăng chỉ tay về phía ‘người vô tội’ Lâm Uyển Nhu chất vấn: “Vì ả ta sao? Anh nhìn xem, người ta đã có bạn trai rồi, thậm chí biết bao nhiêu, anh... anh còn mơ mộng...”

Một tiếng ‘Chát’ vang lên trước ánh mắt kinh hãi của tất cả người đang đứng trong bữa tiệc. Không ai có thể ngờ đến một người thường ngày luôn điềm đạm thanh lịch như Cao Thiên lại có thể ra tay đánh phụ nữ, mà còn là đánh vị hôn thê ‘đang’ cưới của mình.

Không khí bữa tiệc trở nên im lặng trầm lắng lạ thường, mọi tiếng ồn ào bàn tán giống như bị âm thanh chói tai kia nuốt gọn, không còn một ai dám ho he gì nữa. Trong lòng Lâm Uyển Nhu thầm cảm thán, đây chính là cái tiệc cưới đặc sắc nhất mà cô được ‘vinh hạnh’ đi dự trong hai mươi ba năm tuổi đời. Nghĩ đến đây, cô nàng nào đó bất giác cảm thông cho nỗi đau khổ cùng uất hận của Thiên Nhan, cùng một ngày bị bao nhiêu đã kích như vậy cũng không phải loại chuyện dễ chịu gì!!

Thiên Nhan không chấp nhận nỗi thực tại thương tâm, một tay ôm lấy gò má bị tát đau rất, một tay còn chưa phản ứng kịp vẫn chỉ về phía cô nàng ‘người ngoài cuộc’ nào đó: “Anh. . . anh đánh tôi? Anh vì con quỷ cái đó mà ra tay đánh tôi?!!” Sau con chấn động, máu ả ta cuối cùng cũng được giải phóng, ‘vèo’ một cái lên tới não.

“Sau này em đừng học theo cô ta, như vậy không hay cho lắm!” Yêu nghiệt tiên sinh ra vẻ thần bí, vừa thì thầm vào tai bạn gái vừa khinh bỉ ra mặt nhìn về phía đang diễn ra kịch vui: “Sự thật sờ sờ ra trước mắt mà còn hỏi, gặp phải anh chàng đó còn may, nếu là anh cô ta nhất định thảm rồi!”

“Anh dám đối xử với em vậy sao?” Lâm Uyển Nhu đầu đầy vạch đen, học theo người nào đó bắt đầu nói xấu sau lưng người khác: “Em không cần chết anh mới là lạ đó!”

“Anh nhất định không thô bạo như vậy, một người đẹp trai phong độ, nho nhã lịch thiệp, hào phóng tài hoa. . . . (Đã lượt bớt n câu từ tự luyện) như anh làm sao có thể hành động ấu trĩ thế chứ?!”

Lâm Uyển Nhu囧.

Yêu nghiệt tiên sinh à, hình như em quên nói cho anh biết, ấu trĩ chính là phần lớn nhất hình thành nên tính cách của anh đấy!!! Hừ, vả lại lúc này anh chẳng phải cũng vừa đánh phụ nữ đó hay sao?!

Bên kia, trái ngược với sự ngọt ngào của hai người, cặp đôi đáng ra phải đang hạnh phúc ngập tràn trong ngày trọng đại này lại đang mắt to trừng mắt nhỏ. Cao Thiên tức giận đến mặt mày đỏ lựng, ánh mắt sắc lạnh bắn thẳng lên người Thiên Nhan đang đứng đối diện: “Nếu không phải ngày đó cô giờ trò, tôi và cô ấy cũng không đi đến bước đường như hôm nay!!!” Nói xong liền hất tay Thiên Nhan ra khỏi âu phục, bước đến trước mặt cô nàng nào đó còn đang ngáy ngẩn: “Uyển Nhu, năm đó anh cũng là người bị hại, em tha thứ cho anh được không?”

Lâm Uyển Nhu bị câu nói của bạn trai cũ làm cho chấn động, đầu vận hành cấp tốc phân tích những chuyện đang xảy ra, chợt thấy hình như có điểm nào đó không đúng.

Giang Thanh sao cũng có mặt ở đây? Nếu cô không nhớ lầm thì ba người bọn họ chẳng có quan hệ gì quá thân thiết cả.

Còn chưa đợi Lâm Uyển Nhu trả lời, Yêu nghiệt tiên sinh đã tiến lên một bước, đứng chắn trước mặt cả hai người, ánh mắt chuyển từ thích thú xem kịch vui sang đáng vẻ cảnh giác đề phòng: “Làm gì chứ?”

Cao Thiên nhủ mảy khó chịu: “Không phải chuyện của anh!”

“Hừ! Anh ở trước mặt tôi của cảm người phụ nữ của tôi còn dám nói không liên quan đến tôi? Cao tiên sinh, hình như anh nhầm lẫn gì đó thì phải?!” Dương Nhật Phong cười lạnh găng từng tiếng, anh đã thấy qua không ít loại đàn ông ngu ngốc vô dụng, nhưng so với người đang đứng trước mặt này, những kẻ khác đúng là không sánh bằng.

“Anh tránh ra!”

“Anh né xa người của tôi ra!”

“Hai người. . . Phong, em có chuyện muốn nói với anh ấy một lát, anh ra ngoài chờ em có được không?” Lâm Uyển Nhu khó xử kéo kéo vạt áo bạn trai. Cô quả thật có vài chuyện muốn bàn bạc với Cao Thiên, chuyện lúc xưa trong lòng hai người đều còn khúc mắc, cô hiện tại tuy rằng không để tâm đến chuyện quá khứ như thế nào, nhưng dẫu sao cũng muốn nghe một lời giải thích hợp tình hợp lý. Nhưng Lâm Uyển Nhu lại nhất thời quên mất, người như Yêu nghiệt tiên sinh nhà mình ngoài ấu trĩ ra còn có một tật xấu là nhỏ mọn, hay ghen ghét với đời.=.”

Dương Nhật Phong khuôn mặt chợt lạnh, dùng ánh mắt không hiểu nổi đánh giá người phụ nữ trước mặt: “Lâm Uyển Nhu, em có gì muốn nói thì nói tại đây đi! Giữa chúng ta còn có bí mật gì chứ?”

“Đây là chuyện riêng của bọn em, anh đừng ấu trĩ như vậy!!”

“Ấu trĩ? Hay em có chuyện không muốn cho anh biết?!”

“Đừng ăn nói lung tung, không liên can tới anh. . .” Lâm Uyển Nhu trong lúc tức giận nhưng vẫn nhận ra bản thân đã lỡ lời, khó xử im lặng, ngay cả ánh mắt của dán chặt xuống mặt đất. Chỉ nghe được tiếng Dương Nhật Phong cười nhạt trên đỉnh đầu, sau đó là giọng điệu châm biếm vừa quen thuộc vừa xa lạ: “Tốt, không liên quan tới tôi, là tôi nhiều chuyện xen vào tình cảm TỐT ĐẸP của hai người!”

Lâm Uyển Nhu hóa đá, cô biết mình nhất thời nặng lời với anh là không đúng, nhưng anh cứ như vậy mà thật tức giận sao?

Đến lúc cô nàng nào đó bừng tỉnh khỏi ác mộng, định chất vấn thêm vài câu nhưng vừa ngẩng đầu đã không còn thấy bóng dáng anh đâu nữa, chỉ còn lại Cao Thiên đang đứng sừng sững trước mắt như ngọn núi Phú Sĩ.

Lâm Uyển Nhu có loại xúc động muốn tát cho bản thân vài cái bạt tay. Giải thích cái rắc gì, cãi nhau cái rắc gì. . . cô chưa từng thấy Yêu nghiệt tiên sinh nhà mình trở nên tức giận như vậy bao giờ, từ trước đến nay luôn là anh dung túng cô, ở bên cạnh cô làm trò, luôn luôn lo lắng cho cô, vậy mà cô lại đi vì Cao Thiên nặng lời với anh trước mặt nhiều người. . . Hình như có chút vô tâm vô tình thì phải?!

“Uyển Nhu, chúng ta quay lại được không? Năm đó là Thiên Nhan gài bẫy anh, Giang Thanh có thể làm chứng!” Cao Thiên coi như không thấy vẻ mặt

bối rối của người đối diện, ánh mắt anh chứa mong chờ nhìn thẳng vào Lâm Uyên Như: “Chúng ta bỏ ra cho nhau rất nhiều thời gian trong quá khứ, anh không muốn lãng phí, anh vẫn còn thích. . .”

“Cao Thiên!” Lâm Uyên Như cúi gầm mặt ngắt lời anh ta: “Vừa lúc này tôi rất mong nghe anh giải thích, không phải vì tôi còn hy vọng vào anh, tôi chỉ muốn làm rõ ràng mọi chuyện, để bản thân cảm thấy an ủi một chút. Xin lỗi, tuy rất tàn nhẫn nhưng tôi vẫn muốn nói, tôi thành thật xin lỗi anh vì hơn sáu năm qua vẫn luôn coi anh là người thay thế, con người tôi không tốt tính như anh nghĩ, tôi rất hay ghen, nhưng anh biết vì sao trong hơn sáu năm bên nhau chúng ta chưa từng cãi nhau hay không? Căn bản vì không thích nhiều nên không quan tâm nhiều, cũng không có cảm giác trân trọng nhiều, mỗi lần nghĩ đến phải nói ra những lời ghen tuông với anh tôi liền thấy rất phiền phức. . .”

“Đừng nói nữa!” Cao Thiên nhắm mắt, lắc đầu không muốn nghe, trong lời nói thù hằn có phần tuyệt vọng. Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên hai người gặp nhau, Lâm Uyên Như nói hắn có khuôn mặt nghiêng nhìn rất giống một người, lúc hai người hẹn hò cô cũng nói thích nhìn hắn từ xa hoặc nhìn nghiêng gì đó. . . Thì ra là hắn ngu ngốc không hiểu, cô chỉ xem hắn là cái bóng cho người đó!

“ . . Xin lỗi. . .” Lâm Uyên Như khom người một góc bốn mươi lăm độ, nét mặt mang theo thanh thản lẫn hổ thẹn. Lúc bắt đầu quen với Cao Thiên cũng là khoảng thời gian cô hâm mộ Dương Nhật Phong cuồng nhiệt nhất, lại là độ tuổi nhìn cái gì cũng dễ phát sinh tình cảm, trong lúc vô tình đã nhầm lẫn sự hâm mộ thành tình yêu, nhìn Cao Thiên mà liên tưởng đến thần tượng của mình. . . cô, thực sự rất có lỗi với anh ta.

“Uyên Như, ra đây nói chuyện với anh một chút!” Giang Thanh bỏ qua người đang đứng trước mặt cô, chất giọng phản phất một chút gì đó rất kỳ lạ. Lâm Uyên Như phân vân có nên một mình một chỗ cùng người này hay không, từ lần trước xảy ra chuyện không vui về gì kia, trong lòng cô đã vô thức hình thành lên một loại phòng tuyến với Giang Thanh, sợ anh ta lại giở trò gì đó thêm nữa thì toi, tình cảm tốt đẹp giữa hai người cũng trở nên xa cách đi nhiều.

Giang Thanh giống như nhìn ra được nỗi khổ tâm của cô nàng, mỉm cười hòa nhã nắm tay cô kéo đi: “Yên tâm, anh không định làm gì em đâu!” Vì anh ta đã buông tay rồi.

Hai người đứng trong bãi đỗ xe của nhà hàng, không khí im ắng quỷ dị, Lâm Uyên Như thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đánh trống trận trong ngực. cuối cùng cô nàng cũng không nhịn được mà lên tiếng trước: “Có chuyện gì vậy?” Đừng nói kêu cô ra đây chỉ để ngắm xe thôi nhé?! Đánh chết cô cũng không tin!: “Lúc này Cao Thiên nói anh có thể làm chứng, chuyện này là sao?”

“Anh cũng đang định nói rõ đây, những chuyện này giữ trong lòng quả thực không dễ chịu chút nào.” Giang Thanh quay lưng lại, đứng đối diện Lâm Uyên Như, con ngươi ánh lên nét cười có phần bất đắc dĩ: “Em cũng đừng phòng anh như phòng cọp thế, anh không còn hứng thú với em nữa đâu! Khi xưa không biết mất mớ thể nào lại nhìn trúng em, làm ra vô số chuyện ngu ngốc.” Nói xong còn tự giấu cười một cái.

Lâm Uyên Như đen mặt, cô bây giờ là nên mừng vì anh ta cuối cùng cũng nhìn thấu hay là nên buồn cho số phận hẩm hiu của mình đây?!

Thực ra Lâm Uyên Như rất muốn giáo huấn anh chàng này một trận, hừ! Sau khi từ bỏ còn nói xấu người ta thì rất không có nhân đức đó!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Giang Thanh nhìn sắc mặt lúc đen lúc đỏ của cô nàng nào đó, nhịn không được trong lòng trở nên thoải mái. Cô vẫn như vậy cứ ngốc ngốc nghếch nghếch không biết đối với người khác nâng lên đề phòng chút nào, khiến anh ta đối với quyết định của mình có chút hối tiếc, năm xưa cũng chính là bị bộ dáng này của cô thu hút.

“À, lúc này Cao Thiên nói anh có thể làm chứng cho anh ta chuyện lúc trước, thế là thế nào?” Lâm Uyên Như đột nhiên nghĩ đến chuyện này, trong lòng chợt động.

Giang Thanh bày ra bộ dáng “đáng thương cho một số phận” nhìn cô: “Thì anh gọi em ra đây chẳng phải để nói vấn đề này sao?”

Lâm Uyên Như =.=

Anh không nói thì làm thế quái nào tôi đoán ra chứ?! Đừng thấy lão nương đây hiền lành thánh thiện mà giở trò đùa bỡn.

Trong lòng cô nàng nào đó ân cần âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tiên nhà họ Giang, sau khi hả dạ rồi mới liếc mắt nhìn người đang đứng bên cạnh: “Có lời mau nói, có rắm nhanh thả!”

“E hèm, em muốn nghe từ đâu?” Giang Thanh hắng giọng một tiếng, vừa thật vừa đùa hỏi. Lâm Uyên Như im lặng không đáp, dùng ánh mắt giết người thay cho câu trả lời. Giang Thanh tuy rằng trong lòng vẫn muốn đùa thêm một chút nhưng hắn biết, có một số vấn đề cần phải nghiêm túc nói cho xong, để mọi chuyện đều minh bạch bạch, trong lòng ai nấy cũng đều thoải mái. Vì thế liền hắng giọng thêm một lần nữa, đem những vấn đề mà mình biết được kể ra: “Thế nói từ đâu vậy! Lúc anh quen biết em đến lúc chúng ta từ từ trở nên thân thiết, anh phát hiện ra bản thân mình trước nay vốn luôn kén cá chọn canh, thế nhưng rốt cuộc bị ông trời trừng phạt mà đi thích em...” Vừa nói tới đây liền bị Lâm Uyên Như dùng một ánh mắt như phi đao phóng

tới, đành giờ hai tay lên đầu hàng

“Anh nghiêm túc một chút!”

“Anh chính là đang nghiêm túc đây! Thích một cô gái vốn đã có bạn trai, không phải bị trời phạt thì là cái gì chứ?”

Lâm Uyển Nhu >_<|||

Lần này coi như tha cho anh!

Giang Thanh tiếp tục: “Vấn đề không phải chỉ đơn giản như vậy, trong một lần tình cờ, anh phát hiện thì ra cũng có kẻ đáng thương giống như mình- là một cô gái! Càng trùng hợp hơn, người cô ta thầm thương trộm nhớ chính là Cao Thiên” Giọng Giang Thanh vẫn đều đều không nghe ra cảm xúc gì đặc biệt, chỉ là khuôn mặt trở nên trầm ngâm, giống như đang chìm đắm vào quá khứ vậy: “Qua một số lần giao lưu văn nghệ và sinh hoạt tập thể ở trường, anh và Thiên Nhan dần dần quen biết nhưng không tính là thân thiết lắm, chỉ là lâu lâu trao đổi một vài câu, mà hầu như đều là việc công. Bỗng một ngày, cô ta đến trước mặt anh hỏi có phải anh thích em rồi hay không, đó cũng là lúc tin đồn của hai chúng ta bắt đầu được lan rộng ra, đương nhiên cô ta cũng biết em là bạn gái Cao Thiên, tin đồn cũng từ Thiên Nhan mà ra, anh biết nhưng không muốn truy cứu, đơn giản là anh thích em, cho nên trong lòng cũng hy vọng một chút gì đó...”

Lâm Uyển Nhu ngắt lời: “Vậy ra lúc đó học sinh trong trường thấy chúng ta đều một tiếng ‘gian phu’ hai tiếng ‘dâm phụ’ đều là do cô ta mà ra, còn anh thì biết nguyên nhân từ đâu nhưng không chịu giải quyết? Giang Thanh, ngày ngày đều bị người ta phỉ báng mà còn thỏa mãn như vậy, anh không phải là M đó chứ?”

Giang Thanh hoàn toàn câm nín! Anh biết cô nhóc này đầu óc suy luận có chút vấn đề, nhưng không ngờ là nặng tới mức này T_T

“Em muốn nghe tiếp hay không?”

Lâm Uyển Nhu: “Xin lỗi xin lỗi, anh cứ tiếp tục đi”

“Anh bảo mọi chuyện không liên quan gì đến cô ta, nhưng cô ta nói với anh, chỉ cần anh giúp cô ta làm một chuyện thì em sẽ thuộc về anh! Thoạt đầu anh có chút nghi ngờ dò xét... em biết cô ta muốn làm gì không? Cô ta muốn hạ thuốc cả em và Cao Thiên sau đó giao em cho anh, còn cô ta thì lo phần Cao Thiên. Anh lúc đó không biết bị cái gì, phân vân một hồi liền đồng ý cùng cô ta hợp tác, nhưng cũng may đến cuối cùng anh vẫn là không có ra tay với em, còn Thiên Nhan thì không được như vậy, cô ta có can đảm nên thành công cướp được người mình thích!” Đến giờ Giang Thanh nhớ lại mọi chuyện, không khỏi mừng thầm năm xưa mình không chơi đại, chiều ăn vạ này đối với đàn ông còn giờ ra được, đối với phụ nữ thì hoàn toàn vô dụng! Chẳng lẽ sau khi ăn xong con người ta còn ôm mặt tủi thân kiêu: ‘Em đã phi lễ tôi’ à?

Nhưng mà anh ta lại vô tình nảy sinh cơ sự với một cô gái khác, cũng may người đó không truy cứu trách nhiệm, coi như tình một đêm rồi sau này cũng không gặp lại nữa... cho đến gần đây...

“Đừng là ti bi! Cô ta không sợ mọi chuyện bại lộ sao chứ?” Lâm Uyển Nhu rùng mình, cảm thấy bản thân cũng chưa xúi quẩy tới cùng cực, coi như là trong cái họa có cái phúc vậy!

“Em không thấy mình nên cảm ơn anh chút sao?” Giang Thanh không biết điều nhếch miệng trêu chọc: “Nếu không phải nhà anh, em làm sao từ bỏ Cao Thiên mà đến được với Dương Nhật Phong như bây giờ?”

“Ơn cái rắm í!” Cô nàng nào đó vô cùng không vui liếc người đối diện một cái. Nhưng anh ta không nhắc đến cô cũng quên mất yêu nghiệt tiên sinh nhà mình lúc này vừa tức giận đùng đùng bỏ đi, bây giờ không biết tình hình như thế nào rồi. Tốt nhất vẫn là nên sớm tìm anh xin lỗi, làm nũng vài câu vuốt gãi: “Mọi chuyện mình bạch, coi như tôi đây cuối cùng cũng biết được năm xưa bị cấm sừng không phải vì vấn đề bản thân, ăn ngon ngủ yên rồi! Tôi còn chút việc, xin đi trước, anh giúp Cao Thiên dọn xếp mọi chuyện trong bữa tiệc đi, dù sao thì tôi cũng không tiện cho lắm!”

“Em tốt bụng thật, nhưng tôi thì không rảnh rỗi như vậy, cũng có chút chuyện riêng cần giải quyết, em đi đâu, nếu tiện đường tôi có thể tiễn một đoạn?” Giang Thanh nâng cánh tay, vén lên tay áo nhìn nhìn đồng hồ, hình như có chuyện gấp thật.

Hôm nay anh ta có thể đến đây nói rõ mọi chuyện, ngoài miệng Lâm Uyển Nhu tuy không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng cũng có chút biết ơn. Nói đi cũng phải nói lại, năm xưa nếu không nhờ anh ta nương tay, cô không biết bây giờ mình sẽ có một cuộc sống như thế nào!

“À! Không cần đâu, tôi tự mình gọi taxi là ổn rồi, anh có chuyện thì đi trước đi!”

“Em không cần khách sáo. Ừm... chuyện lần trước còn chưa xin lỗi em đáng hoàng, Lâm Uyển Nhu, thực sự thực sự xin lỗi em rất nhiều! Chúng ta sau này... còn có thể làm bạn không?”

“Mọi chuyện đã qua tôi đều quên sạch sẽ rồi, còn về làm bạn, chúng ta vốn dĩ là bạn mà?!” Cô nàng nào đó trợn mắt nói dối không đoái mặt, tỏ ra mình là một người vô cùng khoan dung nhân hậu, đức độ bác ái với đời.

Giang Thanh nhìn độ dạng phóng khoáng như đúng rồi của cô, không nhịn được lại muốn bắt bẻ: “Thế là ai lúc trước thấy anh liền phòng như phòng giặc vậy?”

“Đó... đó... đó là chuyện đương nhiên! Tôi đâu có thiếu năng!” Lâm Uyển Nhu đỏ mặt trừng người đối diện. Tuy không được như lúc trước, nhưng hiện giờ giữa hai người họ đã không còn bức tường quá cao chia cắt lòng người, ít nhất cô cũng đã từng coi người này như anh trai mà đối đãi trong một

khoảng thời gian dài, bây giờ hạ xuống một bậc thành bạn bè cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Say

Cuối cùng thì Lâm Uyển Nhu cũng không có lên xe Giang Thanh đi về mà đón một chiếc taxi trước nhà hàng. Lúc ngồi an tĩnh một mình trong xe, cô đã suy nghĩ rất nhiều thứ, chuyện quá khứ, hiện tại và cả tương lai. Giang Thanh nói không sai, nếu không có kế hoạch đó của Thiên Nhan thì hiện tại chắc cô cũng Cao Thiên đã nghĩ đến. . . không! Không phải chỉ nghĩ đến mà chắc là tiến hành hôn lễ luôn rồi ấy chứ?!

Có người chỉ tìm hiểu nhau trong vòng mấy tháng thì đã quyết định chuyện chung thân đại sự, huống hồ cô cùng anh ta đã quen nhau hơn năm sáu năm?! Mà nói không chừng, nếu quan hệ kia vẫn tiếp tục đến bây giờ thì con của bọn họ cũng biết đi chấp chừng rồi.

Lâm Uyển Nhu nghĩ đến đây, nhin không được trên khuôn mặt được trang điểm kỹ càng hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ. Bác tài ở phía trước nhìn qua kính chiếu hậu, thấy cô như vậy không nhịn được lên tiếng hỏi thăm: “Cô gái trẻ, cãi nhau với bạn trai à?”

Lâm Uyển Nhu bị hỏi có chút bất ngờ, khóe môi giật giật. Ông chú à, chú đừng lái taxi nữa, đổi nghề sang làm thầy bói đi!

Bác tài nhìn biểu cảm kia của cô, biết mình đã đón trúng mười mười, cũng thừa biết trong lòng cô gái nhỏ này đang suy nghĩ cái gì, cười cười hiền từ: “Tôi sống trên đời hơn bốn mươi năm, trong đó có đến mười hai năm là làm nghề này rồi, người trẻ tuổi như các cô đã gặp qua không ít nên cũng nhìn được đại khái!”

“Bác à!” Lâm Uyển Nhu không rõ trong lòng là cảm giác gì, chỉ cảm thấy trên đầu mình đang giăng đầy hắc tuyến.

Bác tài qua kính chiếu hậu nhìn lại cô: “Chuyện gì?”

“Chúng ta vượt đèn đỏ rồi!” Dứt lời, từ bên kia đường đã truyền đến tiếng huýt còi của cảnh sát giao thông, đồng thời còn có vài đồng chí mặc áo vàng đang ra hiệu cho xe bọn họ tấp vào lề.

Lâm Uyển Nhu thực sự sắp khóc đến nơi.

Ông chú lái xe này đúng là không đáng tin, cư nhiên có thể vì một mẩu chuyện nhỏ của hành khách mà nhiều chuyện đến quên hết trời mây, quên luôn cả đèn đèn đỏ... quá là không có đạo đức mà nghiệp mà! Biết thế cô không cần khách sáo làm cái con mèo gì, trực tiếp đi nhờ xe Giang Thanh có phải hơn không chứ?!

Nhưng lần này có hối hận cũng đã muộn, tuy rằng mọi phí tổn không phải do cô chi trả, nhưng vẫn bị mấy anh cảnh sát nghiêm túc giáo huấn một hồi. Nào là ‘nên tự biết ý thức giữ an toàn cho bản thân’, ‘phải ngăn cản khi thấy tài xế làm sai’, . . . vân vân và mây mây. . .

Cản cái con mèo! Trong lòng cô nàng nào đó âm thầm giờ ngón giữa. Rõ ràng là cô có thông báo cho ông ta biết, nhưng là thông báo rồi thì dừng lại được hay sao?

Tuy rằng Lâm Uyển Nhu vô cùng bức xúc với sự chỉ trích kia, nhưng ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn vâng vâng dạ dạ cho êm chuyện.

Mấy tháng gần đây quả thực là có duyên với người chấp pháp một cách không- hề- mong- muốn mà!

Bác tài sau đó đương nhiên bị thu bằng lái, không thể tiếp tục chở cô về nhà nữa. Lâm Uyển Nhu đứng giữa đường đón xe, nhưng hầu như xe nào đi ngang qua tuyến đường này cũng có khách, cô nàng rất chán nản, cực kỳ chán nản nhìn bầu trời từ ánh chiều tà đỏ rực biến thành đen thui, hai chân cũng sắp bại liệt đến nơi mà không có lấy một chiếc taxi nào chịu dừng lại.

Trời sinh Lâm Uyển Nhu không nhiều tính tốt, nhưng lại đặc biệt kiên trì cùng nhẫn nại hơn người, nói một cách chính xác chân thật thì chính là một đứa vừa cứng đầu vừa cố chấp! Mà thường thì tính cách như này luôn luôn khiến cho cô chịu khổ.

. . . Ví như hiện tại!

Lâm Uyển Nhu nhìn nhìn màn hình di động, đã hơn chín giờ mười lăm tối cô vẫn cứ đứng đó, hai chân sắp nhũn ra tới nơi, cuối cùng bấm bụng nhịn. Yêu nghiệt tiền sinh hiện tại chắc là chưa nguôi giận, Lâm Gia Tuệ bây giờ đang tận hưởng công việc ở thành phố A, có phi thân đến đây thì cũng không kịp, chỉ có thể nhờ Trần Ngạc Hy thử xem sao.

Nghĩ đến đây, cô nàng nào đó liền nhanh chóng thực hiện, ngón tay thon nhỏ vì đứng giữa trời lạnh quá lâu mà có chút ít xanh xao, không ngừng vuốt vuốt lên điện thoại vài cái, rất nhanh liền gọi cho bạn thân.

“Tút.” Thế nhưng là “Tút” một buổi thật lâu cũng không có ai nghe máy.

Lâm Uyển Nhu thực sự là có loại xúc động muốn khóc, trong lòng chả hiểu vì sao dâng lên một loại dư vị vô cùng chua xót cùng oan ức. Đợi cho đến khi đi động không còn phát ra âm thanh mới một lần nữa thao tác gọi, nhưng bên kia Trần Ngạc hy cứ như cũ vẫn không nhắc máy. Lâm Uyển Nhu thầm rống, CMN không phải xui xẻo đúng lúc cô nàng kia đi ngủ sớm chứ?! Con bạn thân này một khi lên giường thì đi động sẽ tắt chuông, cho dù cô có cứ tiếp tục gọi, chắc rằng chưa đến mười giờ trưa hôm sau chưa thấy được cái này bạn thân đến đón!

Nghỉ là nghỉ, nhưng vẫn cố gắng gọi lại lần nữa, lần nữa, lại n lần nữa mà kết quả vẫn như cũ mới đành từ bỏ, chuyển sang gọi điện cho anh trai Lâm Chấn Minh, bên kia thế nhưng chưa đầy năm giây liền nhanh chóng bắt máy: “Có chuyện gì vậy?”

“Em đang đứng ở xxx, không đón được xe, anh nhanh nhanh một chút đến đi!” Còn ở đây lâu thêm chút nữa, cô không dám bảo đảm mình sẽ không nhảy ra chặn đầu xe cướp chỗ.

Nhưng mà ông trời rất biết đùa chọc cô, Lâm Chấn Minh sau khi nghe được có chút không ngờ tới, im lặng hơn ba giây mới lên tiếng: “Em gái bảo bối! Thật xin lỗi, anh đang ở thành phố D kiểm chị dâu cho em, tìm người khác đi, tên nhóc Nhật Phong đâu?”

“Em đã đứng hơn bốn giờ rồi, tìm được người có cần đứng hơn bốn giờ không?” Lâm Uyển Nhu hùng hổ hét, cố tình lảng tránh câu cuối của anh trai.

“Ba mẹ cũng bắt lực thôi, chẳng còn ai trong nhà đâu! Mà anh nói mày này, có bạn trai để làm gì mà không sử dụng? Thôi, anh đi tiếp chị dâu tương lai của em đây!” Nói xong còn chưa đợi Lâm Uyển Nhu đáp lời liền rất nhanh tắt máy.

Lâm Uyển Nhu nhìn chằm chằm đi động của mình, chu chu mỏ cố gắng nén lại túi thân. Đang lúc cô nàng còn định lao ra chặn xe cướp chỗ thật, thì từ bên cạnh truyền đến “In i” hai tiếng còi xe, quay mặt lại nhìn liền kinh ngạc há hốc mồm.

Này. . . Đây chẳng phải là xe của Dương Nhật Phong thì còn của ai?

Dường như không hề để tâm tình của cô vào mắt, chiếc xe chậm rãi tiến lên trước mặt cô, kính xe hạ xuống lộ ra một khuôn mặt lạnh băng quen thuộc, quả nhiên là anh!

“Lên xe!” Dương Nhật Phong không chút cảm xúc hạ lệnh. Lâm Uyển Nhu cũng không có nói hai lời lập tức ngoan ngoãn nghe theo, sau khi cài dây an toàn xong xuôi đâu đó mới bắt đầu cảm thấy không ổn, cũng quên mất hỏi tại sao anh có mặt. . . anh như vậy cư nhiên uống rượu? Chẳng phải là không biết uống hay sao???

“Anh say như vậy còn lái xe, muốn chết sao?” Lâm Uyển Nhu tâm tình có chút khó nhìn, trừng lớn hai mắt nhìn người nào đó đang đứng dưng như không có gì còn muốn tiếp tục lái.

Dương Nhật Phong ánh mắt có chút đỏ hồng tia máu, từ đầu đến cuối đều không nhìn đến Lâm Uyển Nhu: “Chỉ vài ly, không liên quan tới em!” Nói xong liền khởi động xe, chiếc BMW xé gió lao vun vút trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Trên đường, hai người vẫn bảo trì trầm mặc, không ai nói với ai lời nào khiến bầu không khí vốn đã ngưng đọng lại càng thêm ngưng đọng. Lâm Uyển Nhu băng quơ nhìn quang cảnh xoành xoạch trôi qua bên cửa kính xe, trong mũi truyền đến hương vị rượu làm cho người ta vừa nóng giận vừa lo lắng.

Dương Nhật Phong như cũ vẫn không để ý đến người đang ngồi bên cạnh, chỉ một mực tập trung lái xe, càng làm cho cô nàng nào đó cảm thấy bức mình, cuối cùng phá vỡ không gian im lặng: “Anh dừng xe, em muốn xuống!” Cô thề! Đây chỉ hoàn toàn là nói lấy, nếu người đàn ông này mà làm thật cô nhất định dùng giày cao gót đâm chết anh!

Yêu nghiệt tiên sinh bảo tồn một khoảng trầm mặc chừng ba giây, sau đó nhếch môi cười một cái khiến Lâm Uyển Nhu nghĩ muốn dùng kéo cắt đứt mỏ anh xuống, điên tình lên ga, đem xe phóng còn nhanh hơn lúc ban đầu.

Lâm Uyển Nhu chán nản, trong lòng thầm nghĩ tên Yêu nghiệt này uống rượu vào thật sự là quá đáng sợ, sau này. . . ý cô là nếu còn có sau này, nhất định không thể tái diễn.

Với tốc độ như tên bắn, không bao lâu sau Lâm Uyển Nhu đã thấy được nhà mình sẵn sẵn trước mắt, Dương Nhật Phong giống như đại khoan hồng nhìn cô, cái miệng cuối cùng cũng lại hoạt động: “Xuống!” Một câu ngắn gọn xúc tích dễ hiểu, vô cùng khiến cho nội tâm cô nàng nào đó muốn cắn người.

Dương Nhật Phong, anh hung dữ cái gì chứ, giận dữ cái gì chứ? Đồ đàn ông thôi, nể tình hôm nay anh say xin mới tạm tha cho, nếu không. . . nếu không. . . Nếu không cô cũng chẳng biết làm cách nào!

Thật là quá bi thương, quá muốn khóc mà!

Cô nàng nào đó trong nội tâm âm thầm tiếc thương cho cái chí khí không ra gì của mình, đồng thời rất nghe lời, ngoan ngoãn tháo dây an toàn lùi thui bước xuống. Dương Nhật Phong giống như chỉ chờ có vậy, nhanh chóng kéo cô vào nhà, “Lạch cạch” khóa cửa lại.

Lâm Uyển Nhu toát mồ hôi lạnh, hôm nay nếu không làm thì trong nhà không một bóng người, anh gấp gấp như vậy là muốn làm gì chứ?!

Có người từng nói, đàn ông nguy hiểm nhất là sau khi uống rượu say, lúc đó ngay cả mình đang làm gì và đã làm gì anh ta cũng không nhớ nổi.

Không đợi Lâm Uyển Nhu suy nghĩ xong, tên Yêu nghiệt nào đó đã dòn cô vào cánh cửa, cánh tay như gọng kềm mạnh mẽ vây chặt cô ở giữa. Lâm Uyển Nhu hoảng hốt muốn đẩy anh ra, nhưng chỉ trách cô quá yếu, ít nhất là yếu hơn anh, sức lực giống như muối bỏ biển, hoàn toàn không có chút tác dụng nào, bờ môi rất nhanh bị anh bá đạo chiếm lấy.

Này này này! Chả nhẽ là đang muốn cướp sắc sao?!

Cô nàng nào đó sau khi bị hôn cho đầu hoa mắt choáng, rất nhanh liền chứng thực được suy nghĩ của mình. Dương Nhật Phong kề sát miệng vào tai cô, thì thầm “Em là của anh! Mãi mãi là của anh!!!” Lâm Uyển Nhu nhột nhột nghĩ muốn đẩy anh ra, nhưng lại như cũ không biết bị anh dùng các nào khổng chế.

“Em có lúc nào không thừa nhận đâu, trước hết chúng ta đợi anh từ từ tỉnh rượu rồi mới nói chuyện được không?” Cô nàng nào đó hết cách xử lý, đành xuống nước thương lượng. Mà Dương Nhật Phong rất không biết điều, hoàn toàn không đem lời cô nói bỏ vào tai, cứ như cũ tiếp tục càn quấy: “Em không cần anh!” Âm điệu cứ như một con thú nhỏ bị thương, nghe thật khiến người ta đau lòng.

Lâm Uyển Nhu 囧.

Đại ca à, em lúc nào thì nói không cần anh chứ?! Em cần anh, cần muốn chết đi được, nhưng không phải là trong trạng thái một người đang say mềm thế này!

“Phong, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, đợi sáng mai khi thần trí anh tỉnh táo hơn, được không?”

Dương Nhật Phong có chút không đồng tình nhủ mày, vẫn như cũ bảo trì tư thế không muốn di chuyển: “Lúc sáng em không cần anh! Em vì hấn ta mà cãi nhau với anh!” Giọng nói mang theo vô hạn ủy khuất, nhưng lại kèm vào đó một sự uy nghiêm hiếm thấy. Thành thật mà nói, bộ dạng anh khi đứng trước mặt cô bình thường khác xa với những gì ‘ca sĩ Đinh Phong’ nào đó vẫn luôn thể hiện. Ở trong mắt người khác, anh là một người trầm tính, đôi khi âm áp hòa đồng nhưng phần lớn là hữu lễ mà xa cách, cho nên lúc mới quen biết, anh hoàn toàn phá hỏng hình tượng người đàn ông hoàn hảo trong mắt cô, về sau mới nhận ra chỉ với những người thân thiết thì tên Yêu nghiệt này mới tùy tiện tiện tiện như vậy.

Lâm Uyển Nhu khổ không nói thành lời, đặt hai bàn tay lên bờ vai rộng của người nào đó vỗ vỗ: “Em không có cãi với anh, rõ ràng là anh giận đối với em!” Thật là oan đến mức có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được mà!

“Dù sao thì em có chạy cũng không thoát được anh, nên đừng có mơ mộng nữa!” Yêu nghiệt tiền sinh trầm giọng ở bên tai cô thì thầm, mùi rượu trên người anh rất không khách khí bắt đầu len vào mũi Lâm Uyển Nhu, khiến cho cô nàng chán ghét lại muốn đẩy anh ra, Dương Nhật Phong vòng tay qua eo Lâm Uyển Nhu, thuận lợi một mạch kéo cô áp sát vào mình, vừa giống như đe dọa lại vừa giống như van xin: “Không được trốn tránh anh!”

Trong lòng Lâm Uyển Nhu hoảng hốt. . . này, tên này không phải là muốn diễn tiếp cái màn ‘tiền dâm hậu sát’ mà trước đây đã từng nói chứ?!

Tiếng trống ngực của cô nàng nào đó hòa quyện cùng với tiếng tim đập mãnh liệt của Yêu nghiệt tiền sinh, hòa thành một loại giai điệu vừa mập mờ vừa mãnh liệt. Trong lúc Lâm Uyển Nhu còn đang đồ nổi hơi hốt, đấu tranh giữa việc có nên phản kháng hay nên vờ phản kháng, hoặc là cứ để mặc cho anh muốn làm gì thì làm luôn, Dương Nhật Phong đã gục mặt vào cổ cô, từng luồng từng luồng hơi phả lên làn da nhạy cảm.

Lâm Uyển Nhu mang máng hình như mẩu thân đại nhân trước đây có nói, con gái sau khi được gả cho người ta, cần phải biết giữ gìn lễ tiết, cho dù trong lòng nóng nực như thế nào ngoài mặt cũng phải vờ như e thẹn, khéo léo uyển chuyển từ chối lão công, như vậy vừa làm tăng phẩm giá của bản thân vừa khiến cho tên đàn ông của mình phải đối với mình yêu thương hết mực, luôn luôn có cảm giác mới mẻ trong đời sống hôn nhân.

Cô hiện tại cùng người trước mặt đây tuy chưa tính là vợ chồng, nhưng bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt, cùng anh cô cũng không cảm thấy có vấn đề gì, chỉ là phải đẹp ấy mà, luôn luôn ảo tưởng ra cái gọi là xuân hương trước nền, muốn đêm đầu tiên của mình và người ấy sẽ thật đẹp để lãng mạn, sâu đậm khó quên. . . Thế nên nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nên giả vờ phản kháng một chút thì hơn, giả vờ một chút thôi!

Cô nàng nào đó không ngừng âm thầm chuẩn bị tâm lý, nhưng mà Dương Nhật Phong vẫn như cũ tựa mặt trên hóm cổ cô, không tiến thêm một bước nào ‘như dự định’. Tâm trạng Lâm Uyển Nhu chuyển từ lo sợ bất an sang nóng như lửa đốt, cuối cùng cũng nhịn không được, thử đẩy nhẹ Yêu nghiệt tiền sinh một cái, không ngờ đến một cái đẩy nhẹ này, đẩy cho anh ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Ngủ rồi? Tên đàn ông này cư nhiên cứ như vậy mà say đến mức ngủ luôn trên người cô?!

Lần thứ hai, đây đã là lần thứ hai rồi đó nha~

Cô nàng nào đó bắt đầu tự kiểm điểm, đối với mị lực của bản thân từ thời khắc này không còn một chút niềm tin!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Vu Oan Giá Họa

Lâm Uyển Nhu có một cảm giác bất lực nói không thành lời, vô cùng phiền muộn đỡ người nào đó vừa rồi còn mới sanh long hoạt hồ mà bây giờ đã giống như con mèo bị trần nước đang gục trên người mình về phòng. Trong lòng Lâm Uyển Nhu không khỏi có chút buồn cười nhìn bạn trai say đến thần trí mơ mơ hồ hồ như đứa trẻ đáng thương chếp chếp miệng ngủ an lành, tức giận cùng muộn phiền lúc trước cứ như bị gió cuốn mây bay đi mất không còn chút tâm tích.

Dương Nhật Phong mơ màng nhú nhú hai đầu chân mày cương nghị, miệng lẩm bẩm câu gì không nghe rõ, Lâm Uyển Nhu vẫn là tuổi trẻ tò mò, không nhận được ghé tai lại gần nghe ngóng, nghe xong, khỏe môi nhận không được mà vuron lên, trong mắt toàn là ý cười khó che dấu được.

Anh nói cô đừng bỏ rơi anh, cô làm gì có tài có đức tìm được người đàn ông so với anh tốt hơn cơ chứ, nói cũng bằng thừa. Cho dù cô có gan hồng hạnh vượt tường thật cũng sẽ không có ai dám chứa đau nga!

Cô nàng nào đó mang theo một chút tự tin vừa mới đoạt lại đem anh lôi vào phòng mình, giúp bạn trai cởi áo ngoài cùng giày, đắp chăn đầu vào đầu sau đó mới ôm một tấm chăn khác ra sofa phòng khách nằm.

Sáng sớm hôm sau, Dương Nhật Phong mơ màng bị ánh sáng từ cửa sổ rọi thẳng vào mặt đánh thức, trong đầu truyền đến từng đợt đau nhức khiến anh nhận không được nhủu này, đem tay xoa nắn hai bên thái dương, nhìn quanh căn phòng không tính là quen thuộc tìm kiếm không thấy người nào, giường mất nhìn đồng hồ đặt trên bàn trang điểm, mới chỉ năm giờ ba mươi phút sáng.

Đã bao lâu rồi chưa chạm đến loại chất lỏng độc hại khiến tinh thần người ta không chịu sự khống chế này chính bản thân anh cũng không còn nhớ rõ, bao tử vốn không tốt, sau một trận không ăn uống mà nốc rượu, rốt cuộc cũng chậm chạp quặng lên biểu tình.

Dương Nhật Phong dùng bộ não đang tạm thời đình chỉ công tác, chậm chạp nhớ lại từng chuyện xảy ra ngày hôm qua, khuôn mặt bỗng chốc trở nên khó coi.

Hôm qua cô ở trước mặt người đó dám hung dữ với anh!

Yêu nghiệt tiên sinh gây người một chút, hôm qua nhìn thấy Cao Thiên, trong lòng anh chính là nhận không được như bị bóp mạnh một cái. Anh cùng hần, tương đối chính là có vẻ giống nhau man mác, cô ngốc kia sẽ không phải là vì điều này mới để ý tới anh đi? Sống trên đời hai mươi bảy năm, lần đầu tiên Dương Nhật Phong đối với một người nảy sinh cảm giác sợ thua thiệt, cô cùng người đó quen nhau hơn năm năm, tình cảm chắc chắn bỏ ra không ít nhỉ?!

Tuy trong lòng không mấy vui vẻ, nhưng nhìn trên thân mình còn đắp chăn của người nào đó, ngủ trên giường người nào đó, tâm tình liền thư thái chút ít.

Dương Nhật Phong nhẹ nhàng bước xuống giường, sàn nhà lát gạch mát lạnh khiến đầu óc anh tỉnh táo hơn không ít, lại cẩn thận từng li từng tí, im ắng mở cửa bước ra phòng khách, đập vào mắt là hình ảnh Lâm Uyển Nhu co người như con tôm nằm trên ghế sofa ngủ, chăn bông sớm đã bị đạp bay dưới đất. Dương Nhật Phong nhủu này, vô thanh vô thức đi đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống, nhặt chăn lên, lại không tự chủ được động thủ trên gương mặt nhỏ nhắn loạn sở một chút, động tác ôn nhu mang theo nồng đậm cưng chiều.

Lâm Uyển Nhu bị sờ có chút nhột, mơ màng chu mỏ né tránh, lại vui đầu tiếp tục ngủ. Dương Nhật Phong nhìn cô cứ ngốc ngốc như vậy tương đối đáng yêu, nộ khí vốn tích tụ không tìm được chỗ phát cũng nhanh chóng biến mất như bong bóng xì hơi.

Đắp chăn lên ghế sofa, ôm lấy thân hình gầy nhỏ đang ngủ đến mê man đi về phòng, lần nữa nhìn đồng hồ, chỉ mới có năm giờ bốn mươi lăm, tuy vậy trời dạo này cực kỳ mau sáng, mới năm giờ hơn cũng có thể thấy được vài tia sáng yếu ớt len qua cửa sổ, kinh nghiệm một lần vừa bị đánh thức, Yêu nghiệt tiên sinh một sải chân đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng rũ màn che ngăn cách trong phòng cùng với bên ngoài thành hai thế giới, lần nữa trở về nằm bên cạnh Lâm Uyển Nhu, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Lúc Dương Nhật Phong lần nữa tỉnh dậy, người nào đó vẫn còn mê man ngủ, phát ra từng hơi thở nhẹ nhàng có nhịp điệu. Yêu nghiệt tiên nhìn đồng hồ, trên môi nở nụ cười xấu xa quen thuộc.

Cũng hơn bảy giờ rồi, nên đến lúc thức dậy rồi!

"Lâm Uyển Nhu!!!" Rõ ràng vừa mới chưa đầy ba giây, khuôn mặt đã đại biến, trở thành bộ dáng ngùn ngụt lửa giận, âm thanh quát khê giống như đang cố gắng kiềm chế không để bản thân ra tay đánh người.

Lâm Uyển Nhu quả nhiên bị đánh thức ngay tức thì, khuôn mặt ngáy ngủ vì giật mình mà có chút ngơ ngác, hai mắt ngây ngô chớp chớp, ngáp dài một cái. Dương Nhật Phong bị điệu bộ của cô làm cho có chút không nhận được muốn cười, nhưng là cuối cùng cũng cố đề xuống, âm thanh mang theo một chút trầm thấp uy nghiêm: "Em làm gì ở đây?" Rõ ràng biết mà còn hỏi.

Lâm Uyển Nhu ngốc lảng, phải mất năm giây mới tiêu hóa được câu hỏi đơn giản của anh: "Ồ đây? Em ở nơi nào nha???" Yêu nghiệt tiên sinh ghen!

Phải rồi, đây là phòng của cô mà, đe dọa kiểu này tương đối không có tính uy hiếp à nha.

Vì thế, tên Yêu nghiệt nào đó không biến sắc, nói như chuyện hiển nhiên: "Em sao lại leo lên giường lúc anh đang ngủ?"

Lâm Uyển Nhu nhìn anh, nhất thời từng chuyện từng chuyện xảy ra buổi tối hôm qua như một cuộn phim quay chậm trở lại trong trí nhớ.

Phải nha! Cô rõ ràng đã ôm gối cuốn chăn chạy ra sô pha nằm sao? Vì cái gì sáng sớm tỉnh dậy lại biến thành nằm trên giường cùng Dương Nhật Phong rồi?!

Cô nàng nào đó nghi hoặc hướng ánh mắt lên người nào đó đang nằm bên cạnh, nhất thời bị anh trừng một cái, hết hồn thu lại tầm mắt... Nhìn anh tức giận như vậy, chẳng lẽ đêm hôm qua cô bị mộng du, sau đó... sau đó... vào phòng phi lễ anh?!

ORZ, sẽ không phải thật như vậy chứ, nếu không làm sao anh lại tức giận thành bộ dạng này?

Khóc nha, Lâm Uyển Nhu, may thật không có tiền đồ mà, chỉ là hai lần có chút hụt hẫng, không ngờ đến mức nửa đêm trèo lên giường phi lễ người ta.

"Em... em..." Em cả nửa ngày cũng không nói thêm được chữ nào. Ngừng một lúc, lắc não tìm lời giải thích: "Đêm qua anh phi lễ em trước!"

"À~" Dương Nhật Phong mờ ám kéo dài âm thanh, mỉa mỉ cười: "Vậy nên nửa đêm đợi cho anh ngủ rồi lại đến phi lễ anh trả đũa?" Ánh mắt nhìn cô nàng nào đó kiểu như muốn nói: 'Thật không ngờ em là một Lâm Uyển Nhu như thế!'

Lâm Uyển Nhu khóc không ra nước mắt, rốt cuộc thì cô đã làm ra loại gì sự tình nha?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Ngẩn người nhìn mình trong gương, Lâm Uyển Nhu rất không trong sáng nghĩ đến chuyện vừa xảy ra sáng nay, không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ đến mặt liền đỏ như gấc. Suy cho cùng cô có cố gắng thế nào cũng không nhớ được mình bằng cách nào vào phòng rồi leo lên tận giường Dương Nhật Phong, đánh lắc mạnh đầu, quyết định không nghĩ đến nữa, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra thì hơn.

Ra quyết định một cách 'rất có trách nhiệm', cô nàng nào đó tinh thần lập tức phấn chấn trở lại, đánh răng rửa mặt một lượt, nhìn chính mình trong gương... lại phát hiện có gì đó sai sai.

Trên xương quai xanh của cô a, sao lại xuất hiện hai vết muỗi chích nhìn vừa quen mắt vừa mờ ám thế này? Nhịn không được ở trong lòng cảm thán một câu dấu vết con muỗi này để lại cũng thật là to nha, nghĩ nghĩ càng cảm thấy không đúng ở đâu đây.

Khoan đã, to? Có con muỗi nào chích to đến bằng ngón tay cái thế này, còn là loại màu sắc hồng hồng tím tím cực kỳ hút mắt nữa chứ?! Trong đầu cô nằn nui nào đó "Oành" một tiếng đập ra hai chữ 'dấu hôn'! Phải, chính là càng nhìn càng giống dấu hôn nha~ Nhớ lại tối hôm qua Yêu nghiệt tiền sinh rượu vào làm loạn, luôn gục ở hóm cô cô làm cái gì đó, chỉ là trong lúc hoảng loạn chính cô cũng không có chú ý đến, nào ngờ mới sáng ra đã... thảm thế này chứ.

Lâm Uyển Nhu có một loại xúc động muốn cắn người, đập chân một cái, tức giận lao ra phòng ngủ tìm kẻ gây tai họa.

Dương Nhật Phong ngồi trên giường bạn gái, nhàn hạ vừa cắn hạt hướng dương vừa chăm chú lướt web, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng bước chân dồn dập gấp gáp, không an lòng gạt mồ hôi trên trán.

"Dương Nhật Phong, anh xem xem mình làm được chuyện tốt gì nè!" Vừa nói vừa chỉ lên chỗ có dấu hôn, giọng điệu mười phần tức giận.

Chỉ thấy trên cổ, xương quai xanh của cô không ít không nhiều vừa vặn hai dấu hôn kinh người, vừa nhìn liền không không chế được trong đầu hiện ra mấy cảnh cảm trẻ con. Anh chàng nào đó giả ngu không chịu nhận, tiếp tục cắn cắn phun phun: "Muỗi chích thôi, mắng anh làm gì? Anh vẫn chưa trách tội em hôm qua dám ở nơi đông người hung dữ với anh, hôm nay lại tiếp tục à?!" Trông lăng của anh chàng nào đó thành công dọa được Lâm Uyển Nhu, khiến cô thức thời ngậm miệng.

Dương Nhật Phong dời mắt khỏi laptop trong tay, ngược mặt nhìn cô: "Còn chuyện lúc sáng em nhân cơ hội anh ngủ say mò vào phòng phi lễ với anh anh cũng còn chưa có tính đầu" Dừng một chút, trên mặt xuất hiện nét cười lưu manh vô lại: "Nhưng hiện tại anh cũng không ngại nữa, em có thể phi lễ anh bất cứ lúc nào!" Nói xong còn dang tay ngửa đầu một góc bốn mươi lăm độ, bộ dáng sẵn sàng vì nghĩa lớn chết không từ nan.

Lâm Uyển Nhu câm nín, hoàn toàn câm nín...

"Anh đói, cho em cơ hội chuộc lỗi, mau mau hầu hạ bốn đại gia cho tốt, anh vui vẻ biết đâu sẽ tha thứ cho em!?"

Cô nàng nào đó không nói một lời, trực tiếp cầm lên túi xách trên bàn làm hung khí, nhắm mắt anh ném tới. Chỉ nghe "A" Một tiếng, Yêu nghiệt tiên sinh ôm mắt ngã lộn trên giường, mãi lâu sau cũng không thấy khỏe hơn. Lâm Uyển Nhu vừa lo lắng vừa áy náy, tay chân luống cuống cả lên, chạy đến trên giường đỡ anh ngồi dậy, gấp tới mức sắp khóc đến nơi: "Phong, anh không sao chứ? Em... em thật không có ý muốn anh bị thương đâu mà"

Dương Nhật Phong tận dụng cơ hội, nhanh như chớp bắt người, không đợi cô phản kháng liền đè cô dưới thân, khuôn mặt gian manh nhìn cô như con sói đói nhìn thấy tiểu thỏ non mập mạp, nào có vẻ gì của một người vừa mới bị thương tới mức lộn qua lộn lại?!

Tiểu thỏ non nào đó vừa tức giận vừa uất ức kháng nghị: "Anh lừa em!"

Sói đói nham nhở cười cười: "Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng khiêu khích anh, nếu anh tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng" Chất giọng anh trầm trầm mang theo vui thích đe dọa.

Lâm Uyển Nhu cảm giác không ổn muốn giãy ra, nhưng sức lực không tương đương nên trong phút chốc đã bị anh nhẹ nhàng khống chế. Cô chớp mắt nhìn anh, lo lắng bắt an: "Anh không phải nói dối sao? Thà em ra, em đi nấu chút đồ cho anh ăn"

Yêu nghiệt tiên sinh nhướng mày vẻ đang suy xét, cuối cùng cuối đầu hôn nhẹ lên trán cô: "Anh thực rất đói, không chờ nổi nữa rồi!" Trong lúc Lâm Uyển Nhu nghĩ mình được tha rồi, nụ hôn của anh lại dời từ trán xuống môi cô, ôn nhu mang theo dục vọng cắn xé.

Dương Nhật Phong cảm nhận hương vị của người bên dưới, hôn cho cô thất điên bát đảo mới không nỡ rời mà buông ra, giọng nói trầm khàn: "Đói không chịu nổi rồi, ăn tạm em một chút? Hử?!!"

Lâm Uyển Nhu đảo mắt suy xét một lượt, nhìn thẳng vào mắt anh với vẻ kiên định, mấp máy môi lại không nói ra tiếng. Dương Nhật Phong kinh ngạc nhìn cô, sau đó nhanh như chớp hôn xuống môi cô một cái. Bởi vì anh thấy được khẩu hình miệng của cô, cô đáp ứng anh!

Lâm Uyển Nhu có chút hối hận, nghĩ nghĩ lại đẩy đầu anh ra, giọng nói xen lẫn sợ hãi: "Không được làm đau em"

"Được!"

"Phải chịu trách nhiệm, nếu không, nếu không em... thiên anh! ... Không được, anh phải tự mình làm"

"... Được"

"Phải..." Còn chưa nói xong, môi đã bị người nào đó hung hăng chiếm lấy, mấy lời còn lại đều biến thành tiếng ừ ớ nhỏ nhỏ kích thích thính giác.

Ánh nắng đan xen ngoài sân âm áp hài hòa, một vài tia tinh nghịch xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, rọi lên hai bóng người một nam một nữ đang quần quýt lấy nhau, cảnh tượng cấm trẻ em khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nửa tiếng sau...

"Dương Nhật Phong... anh... anh... tên lừa gạt, đã nói sẽ không đau mà hu hu..."

"..."

"Dương Nhật Phong, em... em... em... em nguyên rửa anh liệt d..."

Chữ cuối còn chưa nói ra, đã nghe "bốp" một tiếng, mông bị ai đó tức giận đánh vào.

"Đồ biến thái, không cần anh nữa!"

...

"Hu hu... Phong, mau thả em ra!"

...

"Em tập trung cho anh!" Người nào đó trầm giọng quát khê, trên mặt đỏ hồng nhể nhại mở môi xuất hiện một tia tức giận. Lâm Uyển Nhu vừa nhìn anh, trong đầu bỗng nhiên nhảy ra một câu nói...

Đàn ông khi làm việc nghiêm túc thật đẹp trai.

CMN lừa người! Đẹp cái mông nhà họ Trư các người!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bà Ngoại Đến!

Lúc Lâm Uyên Nhu lần nữa ngẩn người nhìn mình trong gương đã là chuyện của buổi trưa hôm đó. Lúc sáng đến đây xem thấy hai dấu hôn còn tức giận bùng bùng chạy đi tìm Dương Nhật Phong tính sổ, thật không ngờ tính qua tính lại lại mang về một đóng dấu hôn khác... Đúng là 'làm ăn có lời' mà...

Cô nàng nào đó vô cùng chán nản. Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt, đầu với yêu nghiệt chính là tự tìm đường chết!

Lúc cô còn đang ngẩn người thương cảm cho số phận hẩm hiu của mình, từ cửa nhà vệ sinh bỗng xuất hiện một thân ảnh quen thuộc. Quanh eo Dương Nhật Phong quấn ngang một chiếc khăn, nhanh chóng bước đến bên cạnh Lâm Uyên Nhu, hai tay vòng qua ôm lấy eo nhỏ của cô, cảm cương nghị gác lên hóm cổ Lâm Uyên Nhu, giọng điệu làm nũng: "Bà xã, em phải chịu trách nhiệm với anh, chúng ta kết hôn nhanh thôi!"

Lâm Uyên Nhu lần nữa cảm nín. Yêu Nghiệt tiên sinh, anh có biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào hay không vậy?

"Chuyện này... em còn chưa có chuẩn bị tốt!" Lâm Uyên Nhu cũng không phải người cổ hủ gì, lên giường rồi cũng không nhất thiết phải nhanh chóng kết hôn, cô không muốn anh tự miễn cưỡng: "Chúng ta như vậy hình như có chút nhanh!"

"Không nhanh! Em đừng quên anh đã chờ em lâu như vậy!" Người nào đó ủy khuất như đứa trẻ bị giật mất kẹo, không vui cắn lên gáy cô một cái, nhỏ giọng mắng: "Cô nhóc vô tình!"

Lâm Uyên Nhu có loại xúc động muốn khóc, người đàn ông của cô sao lại giống cậu nhỏ trong thời kỳ nổi loạn thế này chứ?!

Tất nhiên, chỉ có cậu nhỏ nổi loạn thôi!

Lâm Uyên Nhu lúc nhận thứ được chuyện này, vô cùng vô cùng muốn cùng người nào đó đoạn tuyệt quan hệ! Cái thứ xấu hổ kia, ở đó, ngay sau mông cô cư nhiên lại... đội khăn vùng dậy!

Dương Nhật Phong tà ác chuyển từ căn sang liếm, một đường từ gáy đến vành tai Lâm Uyên Nhu, sau đó xoay người cô lại đối diện mình, bàn tay không thành thật chuyển từ eo lên phía trên.

Lâm Uyên Nhu kinh hoàng gạt thứ đang không đứng đắn đang định bò lên ngực mình ra, đẩy anh một chút: "Đừng!"

Dương Nhật Phong giả điên làm lơ, một lần nữa mang theo ý định xấu xa muốn cởi áo bà xã, bên ngoài tiếng chuông cửa bất chợt vang lên... rất – đúng – lúc!

Lâm Uyên Nhu thở phào một tiếng như thoát được đại nạn, vội vùng ra khỏi nơi nào đó đang có người nào đó đã bốc lên ngọn lửa nào đó. Dương Nhật Phong trong mắt ần ần hai loại hỏa - dục hỏa cùng nộ hỏa. Mợ nó! Là ai đến không coi giờ hoàng đạo vậy?

Lâm Uyên Nhu vừa định xoay người chạy khỏi, chưa chạy được tới bước thứ hai đã bị một sức mạnh to lớn kéo trở về, liền theo quán tính úp mặt vào lồng ngực trần trụi của người nào đó. Dương Nhật Phong hài lòng cười cười đưa tay vuốt lên tóc cô nàng: "Mặc kệ đi!"

"Không được! Nói không chừng là ba mẹ em về, lúc này em nhận được tin nhắn của mẹ, bà nói đã quên mang theo chìa khóa" Lâm Uyên Nhu choàng tỉnh vùng ra, dùng ánh mắt đáng thương nhìn chăm chú bạn trai, chỉ hận không thể nhỏ ra vài giọt lệ. Yêu nghiệt tiên sinh bất gặp biểu tình như nai con của Lâm Uyên Nhu, trong lòng dâng lên cảm xúc không rõ là vui hay giận. Thôi được rồi, dù sao vẫn là không nên để nhạc mẫu đại nhân cùng nhạc phụ đại nhân chờ lâu, thời gian còn dài, không nên vì chút lợi ích trước mắt mà đắc tội hai nhân vật quan trọng này!

Nghĩ đến hạnh phúc sau này của mình cùng bà xã tương lai, tên nào đó rất rộng lượng buông tha cho thiên hạ trong lòng, để cô đi.

Lâm Uyên Nhu như được on đại xá, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi nhà vệ sinh, sửa lại áo quần cho chu đáo chỉnh tề mới bước đến mở cửa. Không mở thì thôi, mở ra liền hết hồn: "Bà ngoại..." Vốn muốn ngày mai sang nhà thăm bà, nào ngờ còn chưa kịp đi thì hôm nay bà đã đến đây xem cô trước rồi.

"Tiểu Nhu! Ngoại đem theo ít thức ăn cùng trái cây cho con này!" Giọng bà hơi run run, trên mặt là tươi cười hiền hậu.

Bà năm nay đã gần tám mươi tuổi, da đầy nếp nhăn, ánh mắt cũng không còn sáng như trước. Một năm Lâm Uyên Nhu về nhà không được mấy lần, lần nào bà cũng bỏ công ra đi mua mấy thứ đồ cô thích về đưa cho cô. Chân của bà từ bốn năm trước đã không được khỏe, nhưng không quản ngại cực khổ cái gì cũng nghĩ cho mấy đứa cháu ngoại bọn cô. Lâm Uyên Nhu có chút cảm động đón lấy túi nilon trên tay bà: "Ngoại mau vào nhà đi!"

"Nhu nhi, cô con làm sao vậy? Muối cắn à???" Bà ngoại Lâm ánh mắt mang theo đánh giá chiếu lên 'dấu vết khả nghi' trên cổ cháu gái.

Lâm Uyên Nhu đang cất bước nhường đường cho bà, đột nhiên bị hỏi trúng tim đen lập tức hóa đá năm giây, sau đó cười ha ha lảng tránh không trả lời, chuyển sang chuyện khác: "Ngoại đến có chuyện gì sao ạ?"

Bà ngoại Lâm liếc cháu gái một cái, khó hiểu chau chau mày: "Phải có chuyện mới đến được à? Ngoại chẳng phải đợi không được con tới thăm nên qua xem xem con thế nào sao?!"

"Xin lỗi ngoại, mấy hôm nay con hơi bận, định mai qua thăm ngoại thì ngoại lại nhanh hơn một bước nữa rồi!" Vừa nói vừa kéo bà ngồi xuống sofa, cười "Hi hi" lấy lòng, bộ dáng cháu ngoan tiêu chuẩn. Nhưng suy cho cùng cũng không duy trì được bao lâu, ít ra là cho đến khi Dương Nhật Phong từ phòng cô bước ra đi... "Báo bố, phải ba mẹ không? Sao em nói mở cửa mà cũng lâu như..." Nói tới đây liền nhìn thấy thân ảnh xa lạ đang ngồi trên sofa

pha kính ngạc nhìn mình bằng ánh đánh giá liên cảm nín.

Nhạc mẫu đại nhân, sao người mới ra ngoài có hơn một đêm lại ra nông nổi này rồi?!

Lâm Uyển Nhu thật muốn thật muốn, thật rất muốn đào một cái lỗ nhảy xuống hoặc đâm đầu vào đệm ghế sofa ngã luôn cho xong chuyện. Mẹ nó, sao cô lại quên mất tên Yêu nghiệt hại chết người không biết mặt này chứ?! May mà anh đã biết điều ăn mặt đảng hoàng, nếu không chắc cô phải đập đầu vào thành ghế tự sát quá.

Ông trời thật muốn diệt cô mà! Sớm không đến muộn không đến, lại đợi sau khi cô mới làm xong 'chuyện ác' mà lần lượt kéo đến, muốn giết người chắc?!

Cô nàng nào đó không biết phải làm sao, ở trong lòng lặng lẽ vừa giờ ngón giữa vừa roi lệ. Vẫn là Dương Nhật Phong nhanh trí nhanh miệng hơn, đầu vừa đảo một vòng đã nghĩ ra kế hoạch ngênh địch: "Cháu chào bà!" Chắc chắn đây không phải nhạc mẫu đại nhân biến thành đi?!

"Chào cậu! Cậu là...?" Bà ngoại Lâm không hổ danh đã sống gần một thế kỷ, gặp loạn không rồi, vẫn là đáng về điềm tĩnh đánh giá người đối diện. Cậu thanh niên này dung mạo không tồi, cử chỉ ưu nhã lịch thiệp(?). Xem cách nói chuyện lịch sự này có lẽ là bạn trai của cháu gái rồi... Không tệ lắm, ngoại trừ... cái hình xăm nhìn không ra đáng về đang thấp thỏm dưới cổ áo kia.

Đầu Lâm Uyển Nhu "Bùm!" Một tiếng nổ tung.

Không xong! Ngoại cô chính là cổ hủ số một, lúc cô còn đi học bà chỉ hận không thể dùng dây thừng áp chế trời cô ở nhà, không cho cô đi thành phố A tiếp tục nâng cao học vấn, lý do chỉ là vì sợ cháu gái 'Vất về cái bụng to'. Thật không ngờ hôm nay cô không vất bụng to, lại vất luôn một tên đàn ông trưởng thành 'có hình xăm' về, hơn nữa người này còn dùng một bộ dáng 'đại gia vừa ăn no' từ trong phòng cô xuất hiện. Cô nàng nào đó không cần nghĩ cũng biết được hậu quả của việc này không nhỏ chút nào.

Mẹ, cha, anh trai! Các người trốn đâu hết rồi, con/em rể của mấy người sắp bị hành hình rồi này!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: ‘Cưới Sau Một Ngày’!

Bà ngoại Lâm lần nữa chuyển ánh mắt đánh giá vết đỏ trên cổ Lâm Uyển Nhu, trong tia nhìn kèm theo trách móc không khó nhận ra: “Con gái lớn rồi đúng là không giữ trong nhà lâu được. Giới trẻ mấy đứa bây giờ không biết nghĩ cái gì trong đầu, quá tùy tiện phóng khoáng rồi!” Nói xong lại tiếp tục quay sang nhìn Dương Nhật Phong: “Cậu trai trẻ, cháu định khi nào chọn ngày đây?”

Lâm Uyển Nhu: “...” Bà ngoại, không phải bà rất ghét người xăm hình hay sao, ít ra cũng phải giả vờ ngăn cản làm khó một chút chứ? Cả nhà các người cứ như vậy không nói không rằng bán đứt con đi như thế mà coi được à?

Bên này trong lòng Lâm Uyển Nhu đang âm thầm roi lệ, bên kia Dương Nhật Phong đã cười đến mức không thấy được tổ quốc nơi đâu, không ngừng gật đầu đáp ứng: “Con định ngày kia sẽ đưa Uyển Nhu về thành phố Z ra mắt gia đình con, sau đó sẽ đưa ba mẹ con đến nhà mình để hai bên người lớn gặp nhau ạ!”

Lâm Uyển Nhu lại tiếp tục: “...” Yêu nghiệt tiền sinh, anh có ý định này từ lúc nào, sao em cái gì cũng không biết hết vậy? Em muốn khóc, con mẹ nó đúng là bị các người ép muốn khóc luôn đó!

Bà ngoại Lâm không thèm dòm ngó đến tâm trạng của cháu gái, vừa lòng gật gật đầu: “Cháu tính như vậy rất tốt, đừng đợi đến khi to bụng mới làm tiệc cưới, như vậy không hay chút nào! Bọn trẻ bây giờ có cái cách gì mà... gọi là sống thử đấy, ngoại thấy đúng là quá mức đi, đợi có con rồi mới cưới... các con đừng như vậy là tốt rồi!”

Lâm Uyển Nhu trong lòng lần nữa roi lệ đầy mắt. Oan, đứng là còn oan hơn Đậu Nga mà! Hôm nay cũng mới là lần đầu tiên đi đến cái bước kia thôi, sao có thể gọi là sống thử chứ?! Ngoại à, ngoại thực sự hiểu lầm nhân phẩm đứa cháu gái này rồi! Con là công dân tốt tuân thủ luật hôn nhân và gia đình nhà, làm gì có chuyện đợi có thai mới kết hôn chứ!!!

“Ngoại, tui con...” Không có sống thử! Bốn chữ cuối còn chưa kịp thốt ra đã bị Dương Nhật Phong xen vào, biến thành: “Tui con nhất định cưới trước khi có con mà!”

Cô nàng nào đó phản uất liếc qua bạn trai một cái, dùng ánh mắt lẳng trì anh n+1 lần.

Cái này tính là cái gì? Người ta viết truyện có tựa đề là ‘Cưới sau một đêm’ còn cô đây là ‘Cưới sau một ngày’ chắc?! Thật bị kịch biết bao, thật bị thương biết bao mà~

“Như vậy bà yên tâm rồi, à... còn chưa biết cháu tên gì?” Bà ngoại Lâm đến lúc này mới nhớ đến một vấn đề hết sức quan trọng, bà còn chưa biết chút

gì về cậu trai này đã vội vàng đem cháu gái gả cho người ta, như vậy hình như có chút không hay cho lắm thì phải!

“Cháu tên Dương Nhật Phong ạ!” Tên nào đó bộ dáng thô trắng ngạo hiên không có chỗ chê, lễ phép tự giới thiệu.

Bà ngoại Lâm gật gù đầu hài lòng, quả là có chút lịch thiệp (?) nha!: “Cháu làm nghề gì? Với lại thành phố Z cách đây rất xa nha, hai đứa như thế nào gặp nhau?”

Vấn đề nhạy cảm, Lâm Uyển Nhu âm thầm nuốt nước bọt đánh “Ưc” Một tiếng, mồ hôi lạnh thì nhau tuông ào ào. Đến rồi, cuối cùng cũng có người hỏi tới nguyên nhân gặp mặt, nếu nói ra cô còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ đây? Bảo là do cô tự luyện, nghi ngờ người khác sàm sỡ mình, còn đánh người vô căn cứ à? Đảm bảo không bị cười bị cười cho thúi mũi mới là lạ đấy!

Không ngờ Yêu nghiệt tiên sinh đột nhiên có nhân tính một cách phi thường đáng ngờ: “Cháu là ca sĩ, chúng cháu tình cờ gặp nhau trong một show diễn ở thành phố A à” hoàn toàn đem chuyện xấu của bạn gái ếm xuống đệp đệp, không hé răng nửa lời. Lâm Uyển Nhu cảm kích nhìn anh, vô cùng vô cùng cảm kích, chỉ hận không thể ngay lập tức lấy thân báo đáp luôn.

Bà ngoại Lâm ngược lại không chú trọng đến về sau, toàn bộ tâm tư đều đặt lên hai chữ ‘ca sĩ’ của Dương Nhật Phong: “Ca sĩ?” Âm điệu lên cao mấy phân, không hề che dấu thái độ kinh ngạc. Làm ca sĩ hèn gì đẹp trai như vậy, cậu trai này nhất định rất đào hoa đi? Vừa nhiều tiền lại nổi tiếng, lời của người nổi tiếng là không đáng tin nhất, ngon ngọt dụ dỗ cháu gái bà, nói không chừng cháu bà chỉ là một trong những bông hoa trong bộ sưu tập hoa của cậu ta?!

Lâm Uyển Nhu thấy sắc mặt bà ngoại có vẻ không ổn, lập tức lo lắng biện hộ thay anh: “Ngoại, anh ấy đối với con rất tốt, trước giờ scandal tình cảm vô cùng ít, cô gái đó con có quen, là em họ của anh ấy, toàn là chiêu trò lăng xê thôi, không phải sự thật đâu! Với lại hết năm nay là anh ấy không còn làm ca sĩ nữa, trong quá trình làm việc dành dụm rất nhiều tiền, ngoại cũng không cần lo sau khi giải nghệ anh ấy không có tiền nuôi con, bọn con thật sự ở chung một chỗ rất tốt!”

Bà ngoại Lâm liếc cháu gái một cái, còn chưa gả ra ngoài đã bắt đầu bênh vực cho người ta rồi. Nhưng nghe cô nói vậy bà cũng an tâm phần nào, kỳ thật cháu gái cũng thành người của người ta rồi, bà không muốn gả cũng không còn cách nào. Nhìn bộ dạng của cô giống như chỉ hận không thể gả được ngay lập tức, không phải chàng trai này thì không gả vậy.

“Bọn con thật sự rất tốt ạ!” Dương Nhật Phong nghe bạn gái nói xong, vui như mở cờ trong bụng, cả mặt đều là tươi cười.

Chỉ có cô biết được áp lực của anh lớn đến mức nào, tuy rằng làm công việc này có vẻ vừa thoải mái lại dễ kiếm tiền, nhưng khi vào mắt người khác vẫn là có chút không được đáng tin cho lắm. Vấn đề nghề nghiệp này khiến anh xoắn xít rất lâu, cuối cùng mới quyết định giải nghệ, lui về phía sau khán đài không xuất hiện trước công chúng nữa, vì nếu tiếp tục, áp lực của anh và cô đều rất lớn. Từ đầu anh đã hạn chế việc dư luận ảnh hưởng đến cô xuống mức tối thiểu, anh không muốn cô bị người khác chỉ trích phê phán, cảm giác này khó chịu ra sao không ai rõ bằng anh.

Cô nhóc này, anh quả thật không nhìn lầm. Có lúc cô rất khó chịu còn có chút ngốc, nhưng không thiếu những lúc khiến anh không yêu không được như thế này. Rõ ràng ngoài miệng nói không muốn kết hôn sớm, trên thực tế so với anh còn có chút muốn gấp hơn, bộ dáng cứ như không phải anh thì không gả vậy. Khi đem cô về nhà, mẫu hậu nhà anh không thích đến chết mới là lạ! Dù sao bà cũng không muốn anh kết hôn cùng người trong ngành.

Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng muốn tóm gọn con thỏ nhỏ này vào lòng, tránh cho người khác thấy được điểm tốt của cô lại muốn giành với anh!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ăn Vạ Còn Phải Tùy Người

Phong cách ‘hỏi cung’ cùng thái độ trở mặt của bà ngoại Lâm không khác với mẹ Lâm bao nhiêu, Dương Nhật Phong đã qua được vòng khảo hạch của mẹ Lâm, nên việc đối phó với mẹ của mẹ Lâm cũng không có gì là quá khó khăn. Trong vòng chưa đầy mười lăm phút, bà ngoại của Lâm Uyển Nhu đã nhanh chóng nhảy về phe ‘kiên quyết gả đi’ chung chiến tuyến với những người còn lại.

Lâm Uyển Nhu nhìn cảnh tượng này không biết là nên vui hay nên buồn. Tại vì sao ai ai sau khi theo phe đồng chí Yêu nghiệt cũng đều cho rằng thái độ của cô không được tốt, không có thành ý, cô phụ tấm lòng của anh vậy?

Rõ ràng là anh tính kế cô à nha~ Ví như chuyện hai hôm nữa phải đến thành phố Z ra mắt gia đình anh, nếu hôm nay bà ngoại không ép hỏi, có lẽ đến tận khi xuất phát cô mới được biết. Càng nghĩ lại càng thấy uất ức, nhất định phải tìm cơ hội cho tên Yêu nghiệt này một bài học mới được! Ví như... đuổi xuống giường?!

Dương Nhật Phong như đoán ra được suy nghĩ trong lòng bạn gái, sau khi quang minh chính đại cứ như chủ nhà tiễn bà ngoại Lâm ra khỏi cửa, lập tức sắp lại ôm Lâm Uyển Nhu vào lòng, nhỏ giọng làm nũng: “Anh biết sai rồi!”

“Em khi nào thì hứa sẽ đi với anh?” Cô nàng nào đó không cam tâm bị người ta tính kế, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm chuyến này nhất quyết không làm theo lời anh.

Dương Nhật Phong không cho là đúng cau mày, giọng điệu mang theo mấy phần bất mãn: “Chúng ta sớm muộn gì cũng phải đến bước này, anh chỉ muốn cho em một chút bất ngờ thôi! Bào bối, đừng như vậy~”

“Hừ!” Lâm Uyển Nhu không vui, ngay cả một ánh mắt tốt lành cũng không tình nguyện cấp cho anh: “Cái gì mà bước này? Ai nói em phải gả cho anh?!”

“Ý em là không muốn gả?” Yêu nghiệt tiên sinh sắc mặt chuyển sang khó coi, đem cô xoay thẳng lại, mắt nhìn thẳng vào mắt anh: “Em đã là người của anh, còn có thể gả cho ai?!”

Lâm Uyển Nhu thấy chết không sờn, đứng đưng: “Gả cho ai cũng được! Anh xem, bây giờ đã là thế kỷ Hai mươi mốt rồi, có một số chuyện cũng chẳng còn quá quan trọng nữa” Cô có một tật xấu, chính là lúc trong người đang khó chịu sẽ không cân nhắc lời nói nặng nhẹ, muốn nói gì thì nói, nói cho người ta nghe tức chết mới thôi.

Quả nhiên Dương Nhật Phong thật sự tức giận, gân xanh trên trán cũng giật giật, âm trầm quát lên khe khẽ: “Lâm Uyển Nhu!”

Lâm Uyển Nhu nghe anh gọi cả họ lẫn tên mình, nhất thời ý thức được nguy hiểm gia tăng, vội vàng ngậm mồm không dám nói tiếp, chỉ sợ anh nổi điên đem cô cô vụn gãy luôn thì xong.

“Anh cho em nói lại lần nữa, em dám nói, coi như hủy bỏ dự định kia của anh, chúng ta không cần đi thành phố Z, sau này cũng không cần gặp mặt nữa!” Dương Nhật Phong điều chỉnh lại cảm xúc, buông hai bàn tay đang ở trên người cô xuống, cả mặt đều là biểu tình nghiêm túc, giống như nếu cô thực sự nói ra, anh sẽ lập tức một đi không trở lại vậy.

Thực ra hơn ai hết, anh đang hối hận tới mức muốn cắn đứt lưỡi mình luôn cho xong, nhưng ngoài mặt vẫn cố ra vẻ bình tĩnh như nước nhằm tạo sự uy hiếp cho cô gái ngốc trước mặt. Hừ! Cô mà dám nói ra, anh nhất định đem cô trời lên xà nhà, đánh vào mông một trận cho chữa!!!

Muốn anh buông tay, mơ cũng không được phép mơ!

Lâm Uyển Nhu quả nhiên bị vẻ âm trầm và vệt của anh hù phải, cả người từ trên xuống dưới đều lúng túng không biết làm sao. Suy nghĩ một lúc lâu liền cảm thấy bản thân thật sự nói chuyện có một chút quá đáng, nhưng mà... rõ ràng ban đầu là lỗi của anh, sao vừa bàn qua tán lại có mấy câu đã biến thành đổ hết lên đầu cô rồi? Cô đây CMN rất là không phục!

Yêu nghiệt tiên sinh trở nên hung dữ phải làm sao? Tất nhiên là phải hung dữ hơn anh một bậc, sau đó một khóc, hai nháo, ba thất cổ cho anh xem!

Yêu nghiệt tiên sinh làm nũng phải xử trí thế nào? Tất nhiên phải tỏ ra thờ ơ, không thêm để ý đến anh!

Yêu nghiệt tiên sinh im lặng thì phải làm sao? Cái này thì nguy hiểm rồi, im lặng chứng tỏ anh đang rất tức giận nhưng phải đè nén, cho nên tốt nhất là ngoan ngoãn nhận sai trước, sau đó khi mọi chuyện êm xuôi rồi mới có thể cho anh một bài học!

Vì thế, trong hoàn cảnh hiện tại, cô nàng nào đó vô cùng sáng suốt cố gắng giả vờ đáng thương: “Anh hung dữ với em, rõ ràng là anh sai trước... Ô hu hu~ Bây giờ lại muốn không cần em, lại muốn cãi nhau với em~ Hu Oa~”

Quả nhiên chiêu này vừa tung ra, cả người Dương Nhật Phong đều trở nên mềm nhũn. Chết tiệt, anh chính là không có sức chống đỡ với bộ dạng này của cô, dầu biết đây chỉ toàn là chiêu trò ăn vạ, nhưng suy cho cùng anh vẫn không nhẫn tâm xem cô rơi lệ.

Yêu nghiệt tiên sinh vờ lau lau mấy giọt nước mắt khó khăn lắm Lâm Uyển Nhu mới rặn ra được, giọng điệu trở nên ôn nhu hơn rất nhiều: “Thôi được rồi, không cần giả vờ nữa, anh không thích thấy em khóc!”

Cô nàng nào đó biết được bản thân đã an toàn qua một kiếp nạn, lập tức nín khóc mỉm cười, hoàn toàn không có bộ dáng ủy khuất ăn năn, giống như người vừa lúc này không phải mình vậy, chủ động nhào qua dùng cả hai tay ôm lấy thắt lưng Dương Nhật Phong, đem mặt cọ cọ vào hóm cổ anh: “Em biết rồi! Nhưng sau này có chuyện gì cũng không được giấu em nghe không?!”

Dương Nhật Phong hết cách, mỉm cười vuốt vuốt tóc cô: “Biết!”

“Không cần nói những câu lúc này dọa em, em rất sợ!” Lại thuận nước làm thuyền, nhân cơ hội ép buộc hứa hẹn.

“Được!”

...

Từ chuyện này rút ra cho chúng ta một kinh nghiệm! Vào tùy thời điểm phải tìm đúng cách, muốn làm nũng hay ăn vạ cũng tùy thời cơ, tùy người mới có thể ăn vạ!

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cùng Nhau Đi Ra Mắt.

Đúng như lời Dương Nhật Phong đã nói từ hai hôm trước, hiện tại Lâm Uyên Nhu đang đứng gốc trong sân bay, nhìn đủ loại người, đủ dân tộc ra ra vào vào mà muốn chống cả mặt. Cô lại bị lừa gạt! Thực ra từ lúc cùng nhau về thành phố C ra mắt gia đình cô, anh đã nuôi nấng ý định này, lại thật không may cho người làm con gái như cô, bị cả nhà đẩy đi không một chút nuối tiếc.

Càng nghĩ lại càng giận, nhìn cái người đang nhớn nhoe như không có chuyện gì đang đứng xếp hàng soát vé, thật muốn cắn anh một cái cho hả giận!

“Uyển Nhu?” Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc đã mấy ngày không nghe thấy lãnh lốt truyền tới từ phía sau, Lâm Uyên Nhu giật mình quay lại nhìn, chỉ thấy Trần Ngạc Hy tay trong tay với Dương Hoàng Phụng – ông chủ đương nhiệm của cô.

Cô nàng nào đó vô cùng ngạc nhiên, ngay cả mồm cũng há to đến mức nhét vừa một quả trứng vịt vào: “Sao hai người cũng ở đây?” Tiến triển như thế này không phải quá nhanh sao? Còn nhớ hôm nào còn về quê sau cô, hôm nay đã muốn lên máy bay bay đi đâu? Nếu cô nhớ không nhầm, Dương Hoàng Phụng cùng Dương Nhật Phong là bạn chơi chung từ thuở ‘ở trường tắm mưa’, nói như vậy quê của anh ta cũng là ở thành phố Z?!

“Tao cũng đang muốn hỏi mày đây!” Trần Ngạc Hy buông tay Dương Hoàng Phụng chạy nhanh tới bên cạnh bạn tốt, ánh mắt gian manh nhìn ngó dò xét đến mức Lâm Uyên Nhu ngượng ngùng đỏ mặt: “Đi cùng tên kia sao?” Vừa nói vừa chỉ chỉ về phía đồng chí Yêu nghiệt đang đứng cách đó không xa.

Lâm Uyên Nhu không nói, chỉ khẽ gật gật đầu, lại nhìn ông chủ đương nhiệm của mình, tò mò hỏi: “Hai người cũng muốn về quê sao?”

“Phải, thật trùng hợp!” Dương Hoàng Phụng khách sáo cười một cái coi như chào hỏi. Lâm Uyên Nhu lảng tránh ho khan một tiếng, cô còn chưa có nói muốn đi thành phố Z đâu, trùng hợp cái gì mà trùng hợp chứ!

Trong lúc ba người còn đang nói chuyện câu được câu mất, Dương Nhật Phong không biết từ lúc nào đã quay trở lại đứng bên cạnh Lâm Uyên Nhu: “Dương Hoàng Phụng, năng suất không tệ, nhưng còn phải rèn luyện thêm!” Tên nào đó không biết xấu hổ vỗ vỗ vai bạn tốt. Mà người bạn tốt nào đó cũng không bị chọc tức, ngược lại rất phúc hậu cười cười: “Cảm ơn quá khen, ít nhất cũng không đến nỗi tận ba năm còn chưa tìm thấy bóng người như ai kia!” Trong lời nói toàn là độc.

Đồng chí Yêu nghiệt nhất thời câm nín.

Chuyện này có thể trách anh sao? Muốn trách thì trách cái cô gái nào đó lừa gạt con trai nhà lành như anh lại còn trốn mất biệt. Nhưng suy cho cùng vẫn là không thể chối cãi việc anh thất sách... Aizz~

Lâm Uyên Nhu ngượng ngùng quệt quệt mũi, đúng lúc này tiếng thông báo vang lên giải thoát cho cặp đôi nào đó. Dương Hoàng Phụng chạy đi soát vé, xong xuôi đầu đuôi bốn người liền cùng nhau lên máy bay. Vì là cùng chuyến bay lại ngồi cùng khoang máy bay, cho nên mới quyết định sẽ cùng nhau đi một thể.

Chuyện trên máy bay tương đối không đáng nói, bởi vì hai cô nàng nào đó đều là lần đầu tiên ngồi máy bay, cho nên khi máy bay vừa cất cánh liền vùi đầu ngủ mất, bỏ lại hai vị đồng chí họ Dương nhàn rỗi sinh nông nổi, cả quãng đường không biết làm gì ngoài nhõ giọng bới móc nhau.

Quãng đường một giờ đồng hồ nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, vừa vặn đủ để hai tên đàn ông bới móc tới chuyện xấu từ lúc mới ra đời của đối phương, cũng đủ để hai cô nàng ngủ một giấc ngon lành. Lúc bốn người vừa đặt chân xuống sân bay thành phố Z đã là mười giờ sáng, vừa nhìn một vòng liền thấy được mẹ Dương đang đứng cùng cha Dương ở phi trường.

“Ba, mẹ!” Dương Nhật Phong vui mừng gọi. Bên kia, ba Dương cùng mẹ Dương cũng kích động không kém gì con trai, một bước dài như ba bước chạy ủa về phía bốn người trẻ tuổi đang đứng. Lâm Uyên Nhu mơ mơ màng màng cúi người chào hỏi: “Con chào ba mẹ!”

Nói xong mới phát hiện hình như, có chút, có lẽ là... đã sai ở đâu đó.

Về mặt Yêu nghiệt tiên sinh vừa kinh ngạc vừa quý dị nhìn cô chằm chằm, ngay cả hai người được gọi là ‘ba mẹ’ cũng không biết nói cái gì cho phải. Đến lúc Lâm Uyên Nhu phát hiện mình nhầm lẫn ở đâu thì đã muộn, chỉ thấy mẹ Dương cười tươi như hoa, về mặt từ ái nhân hậu: “Ngoan lắm ngoan lắm, mẹ rất hài lòng!”

Lâm Uyên Nhu: “...” Cô thật muốn cắn đứt lưỡi mình luôn cho xong! Không thể tin được, cô vậy mà lại hồ đồ gọi theo Dương Nhật Phong, còn gọi rất chi là thuận mồm thuận miệng.

Ba Dương là người nhìn xa trông rộng, thấy con dâu tương lai đang xấu hổ cúi gằm mặt liền đánh sang chủ đề khác, tiến lên một bước vỗ vai Dương Hoàng Phụng: “Cháu cũng về rồi à, ba cháu còn đang lo cháu quên mất đường!”

“Chú à...” Dương đại boss cười xòa một tiếng, đối với vấn đề phụ thân đại nhân ở nhà có bao nhiêu bất mãn về mình làm như không quan tâm cho lắm, khom người lục lọi từ hành lý ra một gói quà được bọc đồ chót: “Quà năm mới sớm, tết năm nay nhà hàng bận rất nhiều việc, có lẽ cháu không về được nên bây giờ tặng luôn một thể ạ!”

“Há, là trà Bắc loại chú thích nhất đây sao? Tiểu Phụng thật hiểu chuyện...” Ba Dương cười hiền hậu, quay sang nhìn con trai ruột đang đứng hàn huyên với mẹ bên kia: “Phong, xem con đi!”

Dương Nhật Phong đột nhiên bị gọi tên, nhìn nhìn thứ trong tay cha mình bằng ánh mắt coi thường, cánh tay không ngần ngại choàng qua vai Lâm Uyên Nhu bên cạnh: “Quà này của con còn lớn hơn!”

Lâm Uyên Nhu xấu hổ ho khan một tiếng, nghĩ muốn gạt tay anh ra lại bị mẹ Dương bên cạnh nhìn chăm chăm, không biết phải làm sao mới đúng. Chợt nhớ ra cái gì, cô nàng liền chọn trong đồng túi lớn đang cầm ra một phần quà to nhất, lễ phép đưa tới trước mặt mẹ Dương: “Bác gái, cái này con biếu gia đình ạ!”

Mẹ Dương đón lấy món quà của cô, cười gian: “Sao lại gọi là bác gái rồi? Gọi như lúc này mới tốt!”

Lâm Uyên Nhu: “...” Mẹ của Yêu nghiệt quả không hổ danh là mẹ của Yêu nghiệt, cách thức chỉnh người cũng giống như nhau!

Dương Nhật Phong tà ác cười trên nỗi đau của bạn gái, lâu sau lại như nghĩ ra cái gì, nhìn ba mẹ mình khó hiểu: “Sao chúng ta còn chưa về nhà?”

“Á!” Mẹ Dương vỗ đầu một cái, móc từ túi xách ra một tờ giấy. Lâm Uyên Nhu ở ngay bên cạnh bà nên nhìn khá rõ, bên trên tờ giấy kia có dán bức hình một cậu nhóc chừng năm – sáu tuổi đang lãnh đạm nhìn ống kính, sau lưng hình như là quang cảnh trong khu công viên trò chơi.

Mẹ Dương quơ quơ tấm hình trong tay: “Còn phải chờ một người nữa!” Lời bà vừa dứt, từ phía xa xa đã thấy cậu nhóc trên hình một tay kéo cái vali to đùng, một tay cầm tờ giấy giống mẹ Dương, đang từ từ tiến lại gần, âm thanh còn chút non nớt nhưng thập phần nghiêm túc: “Bà nuôi!”

Trong phút chốc, trái tim Lâm Uyên Nhu bị giọng nói kia làm cho mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Âu Dương Khang

Mẹ Dương vốn là người say mê cái đẹp, huông hồ cậu nhóc này không những quá đẹp mà còn quá đáng yêu, khiến cho người ta vừa nhìn liền muốn đem khuôn mặt tròn tròn kia hôn ngấu nghiến một cái lại thêm một cái. Thấy cậu nhóc vừa dừng lại trước mặt mình, giọng nói vừa nghiêm túc vừa non nớt chào hỏi, mẹ Dương lập tức bị hạ gục trong một phát đạn: “Ồi ời ời, là Tiểu Khang đây sao?”

Cậu nhóc Tiểu Khang nào đó hình như có chút không hài lòng nhũn nhủn đôi chân mày: “Tiểu Khang? Cháu tên Âu Dương Khang!”

Đến lúc này Lâm Uyên Nhu mới nhận ra điều bất thường. Lúc này câu chữ thằng bé nói ra rất ít nên không nghe rõ, hiện tại đã cảm thấy có chỗ sai sai, lại nghe thêm cái họ kép ‘Âu Dương’ kia, rõ ràng là họ hiếm của người Trung! Hèn gì cách nói chuyện có điểm bất đồng...

Ba Dương dường như nhìn ra được nghi ngờ trong mắt mọi người, lên tiếng giải thích: “Ba thằng bé là thương nhân người Trung, bà ngoại thằng bé là bạn thân duy nhất của mẹ các con. Năm trước ba mẹ thằng bé đi du lịch gặp tai nạn đắm thuyền nên mất tích, bà ngoại thằng bé cũng vừa qua đời vào tháng trước nên hiện tại chúng ta là người thân của nó”

Quá bi đát, cậu nhóc nhảy có hoàn cảnh quá mức ảo diệu đi? Còn thảm hơn tình tiết trong phim truyền hình lúc hai giờ của thành phố C nữa!

Lâm Uyên Nhu có chút xót xa nhìn sang cậu bé, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền tụt hết cảm xúc. Chỉ thấy khuôn mặt kia đáng lý ra phải xuất hiện vẻ tủi thân nên có, nào ngờ Âu Dương Khang tuổi tuy nhỏ nhưng dày thần kinh ở mặt đã xuất hiện triệu chứng liệt, người gang hồ còn gọi là ‘mặt liệt’, hoàn toàn không thêm để ý tới ai, chỉ chăm chăm nhìn vào bức ảnh trong tay. Lâm Uyên Nhu nhanh nhẹn mở miệng tò mò: “Em nhìn gì vậy?”

Cậu bé hơi ngẩn khuôn mặt đáng yêu, biểu tình khó hiểu: “Liên quan gì đến đi?”

Cô nàng nào đó dường như nghe được tiếng trái tim mình vụn vỡ, đau lòng đến không thờ nổi dựa vào người Dương Nhật Phong đang đứng bên cạnh.

Quá độc! Quá không đáng yêu!!! Nói một câu liền có thể khiến người khác cảm nín như vậy tuyệt đối không phải người thường.

Âu Dương Khang giống như ý thức được mình nói sai, áy náy cúi người xuống một góc bốn mươi lăm độ, tư thế tiêu chuẩn, thái độ thoát cái thay đổi: “Cháu vô lễ rồi, xin lỗi đi!”

Chữ ‘đi’ này được lặp lại một lần nữa, thành công khiến Lâm Uyên Nhu hoàn toàn suy sụp.

Trông cô già như vậy sao? Làm ơn đi, người ta mới có hai mươi hai – hai mươi ba tuổi thôi mà~

Dương Nhật Phong dùng ánh mắt quan sát, chăm chú theo dõi theo cậu nhóc từ đầu đến cuối, sau khi thỏa mãn mới quay sang hỏi ba Dương đang trầm ngâm ở bên cạnh: “Sau này chúng ta sẽ nhận nuôi nó?”

Mẹ Dương không đợi ba Dương kịp mở miệng đã vội chen vào trả lời: “Không phải chúng ta, mà là hai đứa! Sau khi hai đứa kết hôn có thể nhận nuôi thằng nhóc”

“Cái quái gì?!” Yêu nghiệt tiên sinh không thể tin được vào tai mình, đột nhiên lù lù xuất hiện một thằng nhóc chen vào cuộc sống hai người của anh, thử hỏi thiên lý ở đâu? Công bằng ở chỗ nào?!!

“Ý kiến gì?” Mẹ Dương lườm con trai lớn nhà mình, lườm xong lại quay sang nhìn cô con dâu tương lai đang đứng bên cạnh anh: “Uyển Nhu, con không phản đối chứ? Ba mẹ định sau hôn lễ sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới, tận hưởng quãng thời gian ngắn ngủi còn lại...” Giọng điệu ẩn chứa bao nhiêu nỗi tiếc bi thương, chỉ thiếu điều chảy ra hai hàng nước mắt nữa thôi.

Mẹ của Yêu nghiệt tiên sinh, thật không hổ danh là mẹ của Yêu nghiệt tiên sinh, trình độ diễn xuất quả nhiên phi thường, phi thường lợi hại!

Khóe môi Lâm Uyển Nhu giật giật, hết nhìn biểu cảm khoa trương của mẹ Dương lại nhìn Dương Nhật Phong, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Âu Dương Khang đang đứng cách đó không xa, miễn cưỡng cười cười: “VẬY... vậy sau này chúng con...?”

“Không cần lo! Mẹ đã nghĩ chu đáo hết rồi, hai đứa kết hôn xong đâu thể nào nhận nuôi Tiểu Khang ngay được. Nên mẹ và cha tụi con sẽ gánh lấy trọng trách này trong vòng ba tháng... ba tháng đủ rồi chứ?”

Lâm Uyển Nhu: “...”

Dương Nhật Phong: “Không được!”

“Cầm mồm, mẹ cũng không phải là đang hỏi ý kiến của con, nhiều chuyện cái gì!”

Dương Hoàng Phuong có chút vui mừng trên nỗi đau của người khác, cười tươi như hoa vỗ vỗ bả vai bạn tốt, lại bị Yêu nghiệt tiên sinh không chút lưu tình hất tay ra.

“Chúng ta về thôi!” Ba Dương lên tiếng, hăng hái khom người định kéo vali của con trai, lại bị Dương Nhật Phong ngăn không cho: “Để con!”

Sáu người lớn một trẻ em cứ thế cùng nhau đón taxi về nhà. Vì hai người Trần Ngạc Hy không đi chung đường nên đành tách ra thành hai nhóm, ai đến nhà người này.

Âu Dương Khang đương nhiên phải đi cùng bốn người nhà họ Dương, từ lúc an vị trên xe, cậu nhóc ngay cả động đậy cũng không, cứ như vậy im lặng không nói tiếng nào đến tận lúc tới nơi, ai đặt đâu thì ngồi đó, không ý kiến cũng không phản nản điều gì, tình hình cứ như vậy đến sau khi dùng xong bữa tối cũng không có gì thay đổi.

Lâm Uyển Nhu cảm thán. Quả thật là một cậu bé quá mức tĩnh lặng!

Cô nàng trong lòng tự hỏi, có phải vì hoàn cảnh xa lạ lại phải ở cùng những người xa lạ nên thằng bé sinh ra cảm giác sợ hãi hay không? Khi cô đem điều này hỏi nhỏ Dương Nhật Phong, ngược lại nhận được ánh mắt xem thường của anh, người nào đó nói: “Em đi ra mắt ba mẹ chồng tương lai còn không hỏi hớp, thằng nhóc đó hỏi hớp cái rắm!”

“Chuyện này sao có thể gộp chung vào mà nói được, nó còn quá nhỏ nha!” Lâm Uyển Nhu không đồng ý phản bác, lại len lén nhìn xuống dưới nhà, Âu Dương Khang đang an tĩnh ngồi trên sofa, bên cạnh là mẹ Dương bị chương trình truyền hình chọc cho cười ra nước mắt.

Dương Nhật Phong nhìn theo tầm mắt cô, nhướn mày: “Cứ như ông cụ non!”

“Chẳng bù cho anh quá ấu trĩ!” Cô nàng nào đó không hài lòng đáp. Nhìn xem nhìn xem, nhóc con nhà người ta chưa đầy sáu tuổi đã trưởng thành, còn người đàn ông của cô đã gần hai mươi tám cái xuân xanh, tính tình còn như một đứa trẻ to xác, bây giờ lại muốn so đo với con nít nữa!

Yêu nghiệt tiên sinh bị bóc mẽ chẳng những không giận mà còn cười, ánh mắt đầy ý tứ bắn lên người bạn gái: “Em hẳn còn chưa ném đủ anh đây ‘đàn ông’ thế nào, phải không?”

Cô nàng nào đó toàn thân phát ra một trận da gà, cảm giác lùi lên hai bậc thang, sau đó nhanh như chớp xoay người định chạy trốn khỏi hiện trường. Nào ngờ vừa chạy được ba bước đã bị Dương Nhật Phong từ đằng sau túm lấy vạt trên vai, sợ đến hét thành tiếng: “Anh phải biết kiềm chế, Dương Nhật Phong! Anh tha cho em một hôm đi!!!”

“Đàn ông ấu trĩ như anh, không rành nhất chính là việc kiềm chế!” Yêu nghiệt tiên sinh cười cười, nhanh chóng đem vợ tương lai vắt lên phòng riêng..

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Ăn Em Đến Nghiện!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Uyển Nhu vác theo cái eo đau nhức vì bị người nào đó kéo đi ‘vận động’, ai ai oán oán định xuống khỏi giường. Thực ra

đột nhiên lại lòi thêm một cậu nhóc năm tuổi cần mình chăm sóc, và lại không phải một ngày một tháng mà là rất rất lâu về sau, Lâm Uyên Nhu vẫn chưa đủ vững tâm lý để có thể hoàn toàn tiếp nhận.

Vì vậy sáng sớm vừa mới thức dậy, cô nàng đã muốn chạy đi xem cậu nhóc như thế nào, coi như làm quen trước với việc ‘làm mẹ’ vậy...

Nghĩ đến đây, vừa vặn lại bị một cánh tay cứng rắn ôm lấy, mạnh mẽ kéo trở về trên giường. Dương Nhật Phong sáng sớm vừa thức dậy đã thấy bạn gái đang tính toán rồi đi, tâm tình đương nhiên có chút mất hứng: “Mới giờ này em định thức dậy làm gì?” Không phải bình thường đều nằm nướng tới sáng bết hay sao?

Lâm Uyên Nhu chặt vật gỗ cánh tay đang ôm mình ra, hết cách với tâm tính thất thường của anh: “Em muốn chạy qua coi tiểu Khang một chút!”

Yêu nghiệt tiên sinh không vui hừ một tiếng: “Anh không có sức quyến rũ bằng một tên nhóc sao?”

Lâm Uyên Nhu: “...” Anh hai ơi, cái này không phải chuyện ai quyến rũ hơn ai, nhóc con người ta sau này cũng giống như con của em a, anh ghen với đứa bé năm tuổi mà cũng được sao?

Thấy biểu tình người trong lòng có vài phần bất mãn, Dương Nhật Phong suy nghĩ một chút liền quyết định xuống nước trước: “Em muốn đi thì cùng đi!”

Lâm Uyên Nhu đương nhiên đồng ý ngay tắp lự. Vì thế, một buổi sáng tại nhà họ Dương nọ, có hai người một nam một nữ, dáng vẻ thập thò chạy vào phòng của bạn trẻ Âu Dương Khang, ý đồ nhìn coi cậu bé ngủ.

Thành thật mà nói, nét ngủ của Âu Dương Khang cũng không phải dạng tốt bình thường, mà là phi thường phi thường tốt, tốt đến mức khiến người ta kinh sợ. Tư thế trước khi ngủ và sau khi ngủ của cậu bé trong suốt một đêm cơ hồ đều không thay đổi gì, vẫn là hai tay chắp trên bụng, chân duỗi thẳng, đầu không nghiêng, người không ngả, tựa như một... ặc... người chết!

Lâm Uyên Nhu thực sự hoài nghi, cái cụm từ ‘ngủ như chết’ kia có khi nào chính là được hiểu theo nghĩa như vậy hay không...!

Lại phải nói vì sao Lâm Uyên Nhu biết tư thế ngủ của cậu bé không thay đổi. Chuyện này bắt nguồn từ việc cô nàng nào đó sau khi ‘vận động’ xong liền cảm thấy cả người bức bối nóng nực, nên theo trí nhớ lần tìm nhà vệ sinh giải tỏa một chút, kết quả vẫn là không nhìn được tò mò, trước khi trở về phòng ngủ đã ghé qua đây xem xét tình hình.

Chuyện này trời biết, đất biết, cô biết, Dương Nhật Phong cùng vị đương sự đang say ngủ kia không hề biết!

Dương Nhật Phong nhìn biểu tình vì điệu trên mặt bạn gái, hạ giọng xuống tone thấp nhất có thể, nghi ngờ hỏi: “Em đang liên tưởng bậy bạ gì nữa đấy?” Chất giọng anh vốn thuộc loại trầm khàn, khi dùng âm điệu này lại càng đặc biệt thần kỳ. Lâm Uyên Nhu nghe xong mấy lời này, vô cùng không có tiết khí nghĩ đến một số cảnh tượng không trong sáng, sau đó lại càng không trong sáng hơn đó nữa.

Yêu nghiệt tiên sinh nhìn bạn gái, nhìn xong lại đảo mắt qua cậu nhóc đang an an ổn ổn nằm trên giường mà ngủ say, sau đó nhẹ nhàng cẩn thận kéo tay cô nàng về phòng riêng của mình.

Không cần nghĩ cũng biết trong đầu cô ngốc này chẳng chứa được loại ý niệm tốt đẹp nào!

Khi cả hai đã vào phòng, Dương Nhật Phong khoan thai đóng lại cánh cửa, từ từ tiến lại gần bạn gái, ánh mắt nguy hiểm: “Em đúng là càng ngày càng không ngoan ngoan gì nữa!”

Lâm Uyên Nhu bối rối lùi về sau, anh tiến một bước cô liền lùi một bước, anh tiến hai bước cô lập tức lùi hai bước, không ngừng xua xua đôi tay nhỏ, về mặt ra vẻ hết sức chân thành: “Em ngoan lắm a, có chỗ nào không được hài lòng trắng sỉ từ từ nói... Em chỉ đang tưởng tượng xem con chúng ta sau này có xinh xắn như vậy không thôi mà~”

Câu cuối chỉ là buộc miệng nói ra, cô xin lấy hết nhân phẩm gần hai mươi ba năm sống trên đời ra mà thề, chỉ là ‘trong cái khó ló cái ngu’ thôi.

Bởi vì một lúc ‘ló cái ngu’ ra, hậu quả lại vô cùng nghiêm trọng. Chỉ thấy Dương Nhật Phong bỗng nhiên nở nụ cười khiến người ta ớn lạnh sống lưng, kéo thẳng cô vào trong lòng, dùng khuôn mặt gian manh kết hợp với giọng điệu nghiêm túc, nói: “Nhất định sẽ không tòi, gen của anh rất mạnh! Nếu em không tin, chúng ta có thể sinh sớm một chút, chứng minh lời của anh?”

Cô nàng nào đó triệt để sụp đổ, hận không thể tự tát một một phát chết tươi luôn cho rồi...

Cô như vậy lại nói ra chuyện muốn sinh con cho anh?! Cô như vậy thật sự không biết xấu hổ nói muốn sinh con cho anh, lại còn mong chờ xem con bọn họ có xinh xắn hay không?!!... Thượng đế ơi, cô rốt cục đã ăn trúng cái gì rồi???

“Hừm? Không tin à, thôi cứ để anh chứng minh cho em vậy!” Tên nào đó thấy sắc mặt bạn gái lúc trắng lúc đỏ, rất không nhân hậu cười cười, thanh âm trầm trầm kia càng làm cho Lâm Uyên Nhu bối rối không thôi. Hiện tại cô không muốn mở miệng một chút nào, bởi càng nói nhiều thì càng sai nhiều, mà nếu cứ im lặng thế này người kia nhất định sẽ làm tới, vì thế tâm không cam tình không nguyện lên tiếng biện minh: “Em tin anh mà, tin anh mà...”

Dương Nhật Phong khiêu mi, trong đuôi mày đầy mắt đều là ý cười, tuy nhiên giọng điệu lại có mấy phần không hài lòng: “Thật à?”

Em đang lừa anh đấy!

Trong lòng cô nàng nào đó bị phần âm thầm cấp cho anh một câu trả lời.

Đúng lúc này, cánh cửa rất hợp ý Lâm Uyên Nhu vang lên ba tiếng gõ. Cô nàng vùng khỏi vòng tay của Yêu nghiệt tiên sinh, nhanh chóng chỉnh trang lại bộ quần áo lộn xộn trên người, sẵn tiện trả lời người ngoài cửa: “Có thể vào ạ!”

Ngay tấp lự, khuôn mặt mẹ Dương xuất hiện trong khe hở của cánh cửa, lộ đầu nhòm vào trong phòng. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền thấy khuôn mặt đỏ bừng cùng mấy dấu hôn đã hơi chuyển sang màu tím nhạt nơi cần cổ Lâm Uyên Nhu, liền ý vị khò lườm cười một tiếng: “A ha ha, mẹ chỉ muốn gọi hai đứa xuống dùng cơm sáng thôi, chẳng có việc gì đâu, chừng nào đói rồi xuống cũng được, không gấp... không gấp...” Vừa nói vừa lui ra, đồng thời rất ý vị đóng luôn cửa lại.

Lâm Uyên Nhu: “...” Không phải như bác nghĩ đâu, bác gái.

Cô nàng nào đó còn đang chìm đắm trong xúc cảm bị thương không nói nên lời, eo đã bị người ta ôm lấy từ phía sau. Yêu nghiệt tiên sinh không rõ đang nghĩ ra âm mưu gì, đột nhiên tốt bụng một cách hết sức đáng ngờ, gác đầu lên vai bạn gái dịu dàng hỏi han: “Đói chưa?”

Bởi vì là âm điệu hết sức đáng ngờ, cho nên Lâm Uyên Nhu tất nhiên đem cảnh giác của mình nâng lên một tầm cao mới, lưỡng lự một hồi mới chậm rãi lắc đầu.

Suy luận logic học thế này nhé: Cái từ ‘đói’ này vốn nghĩa đã không mấy đơn thuần, mà ‘đói’ thì đương nhiên phải ‘ăn’. Từ ‘ăn’ này càng không được đơn thuần hơn. Thêm nữa, đừng hỏi vì sao chỉ một câu hỏi đơn giản mà phải suy diễn phức tạp như vậy... Bởi người hỏi là Yêu nghiệt tiên sinh đó nha!

Nhưng Lâm Uyên Nhu hoàn toàn sai rồi, tiếp theo đó hậu quả cực kỳ nghiêm trọng đã xảy ra. Chỉ thấy Dương Nhật Phong lại cười, cười đến là xuân về hoa nở, đào dạt ý thơ, tâm tình xem ra không có chi gọi là mất hứng vì âm mưu bất thành cả, ngược lại còn có một chút vui vẻ: “Thật sao?”

Cô nàng nào đó e dè gật gật đầu coi như xác nhận, trong lòng lại mơ hồ dâng lên một dự cảm bất an không rõ.

Dương Nhật Phong xoay người cô lại đối diện với anh, dùng vẻ mặt nghiêm túc nói những lời cực kỳ vô lại: “Vậy chúng ta ‘vận động’ một chút, đói rồi có thể xuống dưới ăn, sẽ càng ngon miệng!”

Lâm Uyên Nhu: “...”

Cô nàng nào đó sau năm giây cắn nín, cuối cùng mới nhớ tới việc phải phản kháng lại thể lực tàn bạo của quân thù. Vì thế Lâm Uyên Nhu đưa cái móng heo của mình lên, vừa vận ngón cái được việc bạn trai muốn chơi trò hôn sâu. Đường đường chính chính, hùng hồn mà tuyên bố một kết luận: “Cái tên cuồng tình dục nhà anh! Càng ngày càng quá đáng rồi.” Thật giống như cầm thú vào mùa động dục ấy... Một lời không hợp liền muốn ‘vận động’ là cái lý gì?

Lâm Uyên Nhu dường như ngộ ra một chuyện hết sức kinh thiên động địa. Chính là sau cái ngày ‘lần đầu tiên’ kia, hầu như nhu cầu của tên bạn trai nhà mình chỉ có tăng chứ không giảm tẹo nào! Xin thứ lỗi cho cái eo già của cô, không thể chịu nổi anh ngày ngày hành hạ kiểu đó đâu...

Yêu nghiệt tiên sinh tựa hồ đang suy nghĩ câu nào thích hợp để đáp lại vấn đề của bạn gái, cuối cùng mỉm cười hôn lên trán cô một cái: “Anh nghiệm rồi!”

Lâm Uyên Nhu: “...?” Nghiệm cái con mèo gì mà nghiệm?

Dương Nhật Phong hôm nay đặt biệt thần bí cùng cổ tở ra vẻ đạo mạo một cách hết sức vô lại, vuốt vuốt mái tóc bạn gái, nhẹ giọng phun ra một đáp án cho thắc mắc của cô: “Ăn em đến nghiệm!”

Cô nàng nào đó phá lệ không muốn sống nữa!

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chỉ Là Có Chút Nhớ Em!

Theo lịch trình, hai người ở lại thành phố Z hai ngày, sau đó Dương Nhật Phong phải trở về thành phố A giải quyết một số việc còn lại với công ty quản lý cũ, đồng thời tìm nhà đầu tư tiến hành bàn bạc chọn thời gian thích hợp để khởi công xây dựng công ty riêng của mình, dự là bận tới mặt tối mũi qua đến năm sau cũng chưa xong hết việc. Lâm Uyên Nhu lại trở về thành phố C, cùng gia đình chuẩn bị đón Tết Nguyên Đán như hằng năm, hai người tạm thời phải cách xa nhau một thời gian.

Âu Dương Khang được mẹ Dương giữ lại, Dương Hoàng Việt nói ba hôm nữa sẽ về thăm nhà, càng không biết bằng cách nào dụ dỗ theo cả Lâm Gia Tuệ đi chung, khiến mẹ Dương vui đến nở hoa. Còn kéo tay Lâm Uyên Nhu hỏi han về cô con dâu út tương lai của mình suốt một buổi sáng, chuyện ba người Lâm Uyên Nhu – Lâm Gia Tuệ – Trần Ngọc Hy là một nhóm bạn thân nhà họ Dương không ai không biết.

Lúc chia tay ở sân bay, Yêu nghiệt tiên sinh vô cùng nghiêm túc ôm chặt bạn gái hơn mười lăm phút, còn dặn dò kỹ lưỡng khi xuống máy bay nhất định

phải nhấn cho anh một tiếng, về đến nhà cũng phải nhấn cho anh một tiếng, ra ngoài làm gì cũng phải nhấn cho anh một tiếng... Lâm Uyên Nhu phiền đến mức muốn đá anh lên phi cơ luôn cho xong chuyện.

...

Lúc về thành phố C một mình, trên tay kéo theo một cái vali chứa đầy quà của mẹ Dương mà trong lòng Lâm Uyên Nhu phiền muộn vô cùng. Quà thật có những người, ở ngay bên cạnh thì phiền, không ở bên cạnh một chút liền thấy trống trải, cô bây giờ không có chút tiết khí lại nhớ đến sự ồn ào của người nào đó rồi...

Anh ba Lâm Chấn Minh lái xe đến đón cô, cực kỳ hào hứng với cái vali toàn là thức ăn của em gái. Bởi vì cô mới về nhà mấy hôm trước nên trong nhà cũng không có gì thay đổi, càng đừng nói đến chuyện mẹ Lâm sẽ xuống bếp đặc biệt làm món ngon gì đó, cho nên về cơ bản Lâm Uyên Nhu cũng không hào hứng gì, chỉ đơn giản nhấn cho Dương Nhật Phong hai chữ ‘An toàn’ liền đặt di động lên bàn trang điểm, lên giường đánh một giấc.

Chiều hôm đó, cô nàng vừa mơ mơ hồ hồ tỉnh lại đã thấy mẫu hậu đại nhân đang im lặng nhìn mình, bị dọa đến toát mồ hôi một trận.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

Mẹ Lâm cau mày trách móc: “Không có chuyện thì mẹ tìm mày không được à? Lúc sớm sợ mày mệt nên không hỏi, bây giờ ngủ đã rồi thì dậy mẹ nói chuyện chút!”

“Mẹ nói đi.” Lâm Uyên Nhu ngáp một cái, chống mình ngồi dậy, uể oải dựa lưng vào thành giường.

“Gia đình bên kia... đối với mày thái độ thế nào?”

Lâm Uyên Nhu không hề do dự lập tức gật đầu: “Tốt lắm ạ!”

“Ồ... sao này có chịu oan ức gì cứ về tìm mẹ.” Mẹ Lâm không nhanh không chậm nói ra câu này, thành công khiến Lâm Uyên Nhu tỉnh cả ngủ.

Từ trước tới nay cô vốn luôn nghĩ, mẹ chỉ thích dùng cách của mình o ép cô, hiện tại mới thấy là do bản thân cô quá ấu trĩ. Mẹ lo lắng cho cô nên muốn cô làm theo những việc mà bà cảm thấy tốt nhất, chỉ là trong lúc vô tình khiến cô cảm thấy mất đi tự do mà thôi.

Cô nàng nào đó nhân lúc mẹ mình còn chưa rời khỏi phòng, chồm người ôm bà một cái: “Nhất định con sẽ sống rất tốt mà! Sáng mai mẹ nhớ gọi con dậy, chúng ta cùng đi chợ.”

Mẹ Lâm gật đầu coi như đồng ý, kéo tay con gái, đem cô lôi từ trên giường xuống: “Xuống phụ làm cơm, lâu rồi không ăn món do mày nấu!”

Lâm Uyên Nhu: “...” Cảm động trong lòng Lâm Uyên Nhu coi như bay sạch trong chớp lát, uể oải theo mẹ xuống bếp.

Con người là một loại động vật có cấu tạo não bộ rất kỳ diệu. Khi còn bé bạn luôn cảm thấy nếu cha mẹ quá khó khăn với mình tức là họ không yêu thương mình, trưởng thành rồi lại muốn được căn nhắc để cảm nhận sự quan tâm của gia đình. Khi có thì không quý trọng, mất đi lại thấy quá tiếc nuối.

Bản thân của Lâm Uyên Nhu cũng không hiểu được vì sao, đột nhiên cái nhìn về gia đình trong mình đã thay đổi hẳn.

Trước đây cô rất ghét việc bị cha mẹ cùng anh trai o ép theo ý họ, luôn cảm thấy họ không để ý đến cảm nhận của cô. Mà hiện tại đối diện với người thân cô lại cảm thấy rất thoải mái, có lẽ vì cô đã hiểu – những thứ họ làm đều xuất phát từ ý nghĩ muốn tốt cho cô. Họ đem những gì mà họ cảm thấy tốt nhất dành tặng cho cô, tuy cách làm có thể không đúng, nhưng tình yêu thương trong đó thì không cần bàn cãi.

Ngoài phòng khách, ba Lâm đang ngồi xem tivi cùng Lâm Chấn Minh, hai người đang tranh luận về nội dung phim, không khí rất sôi nổi.

Ba Lâm thỉnh lực không được tốt, cũng là một căn bệnh của tuổi già, dù sao năm nay ông cũng hơn sáu mươi tuổi rồi. Cũng bởi vì thỉnh lực không tốt nên khi xem phim ông hay nghe lầm nội dung, cuối cùng ngay cả phản diện hay chính diện cũng không phân biệt được, lại thêm thói quen xấu là hay bình phẩm, nên chuyện tranh luận này vẫn hay diễn ra như cơm bữa.

Nhìn cảnh hai người ở bên kia chỉ chốc khiến Lâm Uyên Nhu nhớ đến những ngày tháng khi còn chưa đến thành phố A... Thì ra gia đình cô cũng rất hạnh phúc đấy thôi, hạnh phúc hơn rất nhiều người! Không giàu có, không quyền thế nhưng lại có sự sung túc và ấm áp.

Tối hôm đó cả nhà bốn người ngồi bên bàn cơm nói cười vui vẻ, chỉ tiếc là cuối năm công việc của anh cả Lâm Uyên Nhu khá nhiều nên không về được.

Sau khi ăn xong, Lâm Uyên Nhu đảm đương công việc rửa chén, đầu vào đây mới hồ hởi chạy về phòng chơi game. Trong lúc cô nàng nào đó đang bị boss hành cho dờ sống dờ chết thì di động bên cạnh đột nhiên reo vang, treo máy nhìn sang thì thấy tên người gọi đến không ai khác chính là Yêu nghiệt tiên sinh, thuận tay thoát game rồi mới chậm rãi bắt máy.

Lúc trưa cô nhắn tin cho anh, mà anh cư nhiên không trả lời một chữ. Hừ!

“Ai đấy?!” Giọng điệu Lâm Uyên Nhu mang theo một chút bất mãn, biết thừa mà vẫn cố hỏi.

Dương Nhật Phong nghe cô nói, trong đầu dường như có thể tưởng tượng ra bộ mặt ‘Chị đây đang khó chịu, đang không vui, đang giận anh’ của bạn gái, mặt nhọc cả ngày cũng theo đó mà hóa thành một tiếng cười trầm thấp: “Em không nhớ anh, nhưng cả ngày hôm nay anh đều nhớ em!”

Hôm nay quả thật rất bận, vừa xuống máy bay thì đã bị quản lý mắng cho một trận rồi lòi đến công ty, sau khi tạm coi như giải quyết xong việc bồi thường hợp đồng thì ngay lập tức phải đi gặp một số người có ý muốn đầu tư vào việc xây dựng công ty mới của anh... Bận đến tận bây giờ mới có thời gian chạm đến điện thoại, mới phát hiện tin nhắn của cô.

Xem ra cô nàng gốc nhà anh bị chọc giận không nhẹ.

Lâm Uyển Nhu nghe anh nói như vậy, trong lòng liền vui vẻ một chút, nhưng vẫn cố tỏ ra cứng miệng: “Hừ! Miệng lưỡi ngon ngọt!”

“Không nhớ anh thật sao?” Yêu nghiệt tiên sinh nhẹ giọng dụ dỗ. Ngón tay thon dài theo thói quen gõ nhịp nhàn trên mặt bàn, tạo thành những âm thanh trầm trầm có tiết tấu.

Hôm nay vừa mệt vừa bận, nhưng chỉ cần vừa nghe thấy giọng Lâm Uyển Nhu, những cực khổ của anh xem ra cũng đều xứng đáng. Vì tương lai của hai người họ, hiện tại anh bỏ ra chút công sức thì có tính là gì?!

Lâm Uyển Nhu cảm nhận được anh hình như có chút mệt mỏi, không khỏi dâng lên một chút đau lòng: “Đừng nói nhảm nữa, anh đã ăn uống gì chưa đấy?”

“Anh đâu có nói nhảm, em không nhớ anh, anh làm sao có tâm trạng mà ăn uống đấy, hửm?”

“Anh...” Mặt thật là dày!

Dương Nhật Phong sợ chọc giận cô, nhanh chóng đem chủ đề đánh sang hướng khác: “Bà xã, Tết năm nay có thể không cùng em vượt qua rồi?”

“... Anh... công việc quan trọng hơn, em không trách anh. Nếu bận như vậy nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi thật tốt, nhất định phải ăn uống đầy đủ đúng giờ, đừng cứ mãi gọi điện thoại cho em” Tuy rằng cô cũng muốn nghe giọng anh, nhưng không thể vì chút chuyện như vậy mà ảnh hưởng đến việc anh nghỉ ngơi, chỉ cần nghĩ đến anh ở thành phố A vất vả, cô lại khó chịu trong lòng.

“Không sao, chỉ là... có chút nhớ em!” Giọng Dương Nhật Phong mơ hồ mang theo một chút tủi thân, giống như đứa trẻ bị bỏ rơi vậy.

Lâm Uyển Nhu vừa xót anh lại vừa buồn cười, nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ tối bèn giục anh: “Nghỉ ngơi sớm đi, em cúp máy đây. À còn một chuyện nữa... em... em cũng nhớ anh!” Nói xong liền nhanh như chớp tắt điện thoại, quăng ra xa.

Ai nha ai nha~ Cô vừa nói cái gì vậy chứ? Ngại chết đi được!

Bên này Lâm Uyển Nhu đang đỏ mặt lần qua lần lại, bên kia Yêu nghiệt tiên sinh đã bị câu nói cuối cùng của cô làm cho sững sờ mất một lúc lâu. Đến lúc anh lấy lại được tinh thần, chỉ nhìn chiếc di động trong tay cười đầy ngọt ngào. Cô gốc kia hiện giờ nhất định đang ngại ngùng, cho dù anh có gọi lại cũng không chịu nhắc mấy đâu...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cãi Vã (1)

Đêm hôm đó Lâm Uyển Nhu quả thật là ngại ngùng muốn chết, lần qua lần lại trên giường không biết bao nhiêu lần thì ngủ quên mất, sáng hôm sau trong dự kiến dậy muộn. Đến khi mẹ Lâm đợi không được nữa, hùng hổ vát giò đi chợ lên gọi cô con gái út dậy thì đã gần tám giờ.

Lâm Uyển Nhu mơ mơ màng màng, như người bị mộng du lơ lơ đi đánh răng rửa mặt, vừa thay đồ vừa nhắm mắt ngủ gật, lúc ra khỏi nhà giúp mẹ Lâm cầm giỏ vẫn còn chưa tỉnh hẳn, nhìn đồng hồ đã điểm đúng tám giờ.

Mẹ Lâm không hài lòng cầu nhàu: “Hừ, biết vậy đã đi từ sớm, đợi mày ngủ nướng dậy thì người ta dẹp chợ mất thôi!”

Cô nàng nào đó vốn muốn lên tiếng phản bác, nhưng nghĩ rồi lại nghĩ cũng không thấy mình có lý lẽ ở điểm nào, vì vậy đành cúi đầu, im lặng nghe mắng.

Chợ nằm cách nhà không xa, đi bộ khoảng mười phút là đến ngay. Mẹ Lâm vì muốn tiết kiệm một chút tiền xăng, ngày nào cũng lợi bộ đến mua thức ăn chứ không chịu đi xe máy. Vì lúc hai người đến chợ cũng đã hơi trễ, nên trong chợ cũng không còn đông người như bình thường, đương nhiên, thức ăn tươi ngon cũng sớm bị người ta mua mất.

Mẹ Lâm nhìn vài ba con cá chết cứng ngắt đang trợn trắng mắt, vẻ mặt sa sầm trông còn khó coi hơn cả bọn chúng, đưa hai ngón tay, chê bai lật qua lật lại vài cái, bắt đầu mặc cả: “Chị Phùng, chị xem mấy con nàu chết không biết từ lúc nào rồi nữa, giá cả có thể bớt chút ít không? Tôi mua về cho mấy chú cún ở nhà ăn” Không thể trách lời mẹ Lâm khó nghe, quả thật mấy con cá này không còn từ ngữ nào có thể diễn tả nữa rồi.

Di bán cá họ Phùng kia vừa dùng giẻ lau tay vừa cười nói: “Chị Lâm muốn thì lấy về nhà làm gì thì làm, tôi không bán, chỗ này tặng chị đây”

“Cảm ơn chị nhé” Mẹ Lâm tươi cười, nhờ dì Phùng túm mấy con cá ươn vào túi nylon rồi cho vào giỏ. Hai mẹ con Lâm Uyên Nhu đi thêm một khoảng đến quầy thịt thì gặp một nhóm ba người phụ nữ trung niên đang nói nói cười cười. Một người thấy mẹ Lâm đi tới liền vẫy tay chào: “Chị Lâm, đi chợ trễ vậy?”

“Ừ” Mẹ Lâm không quá vui mừng gật đầu coi như đáp trả, kéo tay Lâm Uyên Nhu ý định mau chóng bước vòng sang chỗ khác.

Ba người này Lâm Uyên Nhu coi như nhận ra, một trong số đó là kẻ thù truyền kiếp, cũng là kẻ thù duy nhất của mẹ cô – Thiêm Hà. Thiêm Hà này tính ra cũng là bà con xa bên nội của Lâm Uyên Nhu, nhưng tính tình trơ tráo hay lật mặt, miệng dẻo vô cùng giỏi nịnh hót, nói lời hay ý đẹp nhưng trong bụng chỉ chứa một đồng ý niệm không thành thật. Thiêm Hà tuy tuổi nhỏ nhưng vai vế lại lớn hơn mẹ cô, mặc dù là bà con, nhưng hầu như bà ta và mẹ cô không bao giờ nói chuyện với nhau, nếu có thì họa chăng cũng chỉ là bối mồm, xiên xỏ lẫn nhau mà thôi.

Người vừa chào hỏi mẹ Lâm là em họ của thiêm Hà – Thiêm La, coi như cũng có một chút giao tình với nhà cô, còn lại là dì bán thịt họ Lý.

Thiêm Hà vừa nghe mẹ Lâm đến liền thu lại vẻ cười cợt, sắc mặt cũng không tốt hơn mẹ Lâm là bao. Mà thiêm La tương đối không tinh mắt, thiếu quan sát, mẹ Lâm đã muốn vòng qua đường khác, không bao lâu liền bị thiêm ta đuổi theo kéo lại: “Chị Lâm đừng vội, ày da...” Thiêm La lúc này mới chú ý đến Lâm Uyên Nhu đang đứng bên cạnh, ngạc nhiên hô lên một chút: “Uyển Nhu nhà chị đây à, lớn nhanh ghê, càng ngày càng xinh đẹp nha!”

Lâm Uyên Nhu cười: “Thiêm La quá khen, con thấy thím đây mới là càng ngày càng xinh tươi”

Thiêm La được khen, cười đến là không thấy tổ quốc hình gì, lồi lồi kéo kéo hai mẹ con Lâm Uyên Nhu đến chỗ quầy thịt: “Con bé này khéo ăn nói quá, lâu rồi không gặp con”

Mẹ Lâm nhíu mày, vốn muốn vòng ra nhưng ngại thiêm La không vui nên đành bất lực thờ dài một tiếng, miễn cưỡng để thiêm ta lôi kéo đến phía quầy thịt nơi thiêm Hà đang đứng. Lâm Uyên Nhu trong lòng than thở không tốt, sáng nay bước ra cửa hình như lại quên xem là bước chân trái hay chân phải trước rồi, vừa mới đi chưa bao lâu phiền phức đã kéo đến.

Con gái út của thiêm Hà là điều dưỡng trong một bệnh viện lớn của thành phố A, lương cao, đãi ngộ cũng vô cùng tốt. Đối với một thành phố nhỏ như quê Lâm Uyên Nhu, đây chính là một chuyện phi thường hiếm thấy. Vì vậy bà ta luôn lấy điều này ra vát vàng lên mặt, cho rằng mọi người phải nịnh bợ bà ta, vì sau này nếu họ có bệnh sẽ phải nhờ đến con gái bà ta để hưởng thêm một số đãi ngộ đặc biệt ở thành phố lớn. Con gái bà ta năm nay đã hơn ba mươi tuổi, là một người có dáng người đặc biệt... xấu, nên cho dù có công việc ổn định, lương có cao thì đến giờ vẫn ế chồng chờ. Lại thêm tính khí giống y như mẹ mình, chanh chua với người thấp, bợ mồm người cao.

Quả nhiên không phụ sự mong đợi của quần chúng, vừa thấy hai mẹ con Lâm Uyên Nhu đến gần, vẻ mặt vốn khó coi của thiêm Hà lập tức lộ ra một nụ cười mang đầy vẻ châm chọc, ra vẻ không nhìn đến hai người mà quay sang nói chuyện với thiêm Lý bán thịt: “Đúng là kẻ mình không ưa, chui vào cái xó xinh nào cũng gặp được”

Thiêm Lý ái ngại liếc nhìn sang mẹ con Lâm Uyên Nhu, chỉ cười cười cho có lệ mà không đáp trả.

Mẹ Lâm bị thiêm La lôi lôi kéo kéo đi đến, vừa vặn nghe được một câu này, lập tức cười lạnh đáp trả: “Đúng vậy, bởi thế mới nói, ăn no rình mỡ quá thì cũng đừng thích chui vô cái xó xinh này nọ làm gì, sở thích kỳ quặc thì cũng đừng có gom đống người khác vào với mình”

“Bà!... Hừ, mụ già độc miệng!” Thiêm Hà tức nghẹn một bụng, oán hận trừng mắt. Lâm Uyên Nhu nghe bà ta mắng mẹ mình, máu trong người lập tức sôi lên sùng sục, mẹ Lâm còn chưa kịp mắng tiếng nào thì cô đã tranh mở miệng trước: “Thiêm à, tôi nhắc cho thiêm biết một câu, mẹ tôi già thì cũng chẳng liên quan cái quái gì đến kinh tế gì của dòng họ bên mẹ nhà thiêm. Với lại thiêm cũng có còn trẻ trung gì đâu! Thiêm cho rằng thiêm bao nhiêu tuổi? Sinh sau đẻ muộn hơn mẹ tôi bao nhiêu năm thì ít nhất cũng biết học cách súc miệng trước khi nói chuyện với người khác chứ, sao lời nào từ mồm thiêm phát ra cũng thối hoắc vậy?!”

Thiêm Hà tức đến đỏ mặt: “Mày... không biết lớn nhỏ! Người lớn nói chuyện từ khi nào đến lượt con nít ranh như mày xen vào hả?!”

Mẹ Lâm ngay lập tức ưỡn ngực ngẩng cao đầu, kéo cô con gái út của mình ra phía sau mà che chắn: “Con gái tôi ra sao không cần bà lo, bà rảnh rồi thì dạy dỗ cô con út quý hóa của bà đi. À, dạo này trên báo có đăng một ít tin tức...”

“Bà câm mồm!” Thiêm Hà như bị kim châm đâm trúng mông, lập tức gáp đến nhảy dựng lên, cả người đều ngùn ngụt lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Cãi Vã (2)

Lâm Uyên Nhu dùng ánh mắt khó hiểu bắn về phía mẹ mình. Trên báo dạo này bộ có chuyện gì hot lắm à? Đến một người ngày thường không mấy quan tâm sự đời như mẹ cô mà cũng chú ý đến, thế tại sao cô lại không biết gì ấy nhỉ?

“Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?”

Mẹ Lâm cười cười, lời nói ý nhị: “Cái này còn phải hỏi Thiêm Hà của con, thiêm ấy so với bất kỳ ai đều biết rõ hơn rất nhiều! Dù sao mấy chuyện như ăn hối lộ hay tham ô này kia của cô ta ở bệnh viện cũng không phải hiếm hoi gì, chỉ là lần này không may bị người ta tố cáo... ày da, coi mẹ nói gì đây không biết, con gái Thiêm Hà chắc chắn không phải hạng người tâm thường như vậy đâu, đúng không thiêm?”

Đừng nhìn mẹ Lâm bình thường có vẻ hiền lành chất phát, đó là vì còn chưa có ai chọc vào điểm mấu chốt của bà mà thôi. Còn như cái Thiêm Hà đây là trường hợp đặc biệt, bởi vì cho dù bà ta có làm gì nói gì, tất cả đều chọc cho mấy cái gai trên người mẹ Lâm dựng ngược cả lên.

Thiêm Hà bị mẹ Lâm nói cho tức đến nổi cả khoe miệng cũng bắt đầu co giật, trong lòng hoảng loạn, cặp mắt chột dạ đảo tới đảo lui: “Tất nhiên, con gái tôi ở thành phố A làm việc rất tốt, là mấy tên nhà báo không có nhân đức bịa chuyện nói xấu... mấy người cũng biết đó, lời mấy tên đó tuyệt đối không thể tin tưởng được! Với lại cũng đâu nói rõ cô gái đó là ai?!” Quả thật dạo gần đây con gái bà ta gặp không ít phiền phức, xúi quẩy đặc tội phải người quyền cao chức trọng, bị người ta thưa kiện lên tận tòa án. Nhưng cho dù có như thế đi chăng nữa thì bà ta vẫn muốn giữ lại ít mặt mũi, không thể để mấy người quen biết kia biết ‘nữ điều dưỡng trên báo’ kia là con gái bà.

Lâm Uyên Nhu chẳng xem nổi bộ dáng giả dối của bà ta nữa, nhìn không được lên tiếng mỉa mai: “Thiêm à, làm ơn đi! Cũng đâu có ai nói người bị kiện đó là con gái cưng của thiêm, thím lên tiếng phân bua làm gì? Có tạt gậy mình à?! Còn nữa, làm sao thiêm biết người ta bịa đặt? Một điều dưỡng nhỏ nhoi thôi chứ có phải minh tinh đâu, nói xấu cô ta có lợi ích gì cho họ chứ?” Coi như bà ta không chịu thừa nhận thì cũng đâu có giải quyết được gì?

Hiện tại nghe mẹ nói ra cô mới biết, quả thực dạo này trên báo có đăng tải một tin tức về việc một nữ điều dưỡng Q làm khó làm dễ, ả ý đủ điều người nhà bệnh nhân để được người ta dứt lốt, nào ngờ người nhà bệnh nhân kia là người có máu mặt trong giới chính trị, quyền cao chức trọng, chẳng những không để mục đích của cô ta đạt thành mà còn trực tiếp khởi kiện, đồng thời bệnh viện cũng tạm khai trừ cô ta. Chỉ là Lâm Uyên Nhu có chút không ngờ, nữ điều dưỡng kia thật sự là cô con gái quý hóa của thiêm Hà.

“Con tiểu tiện nhân kia, mày đừng có ở đó mà đoán mò, coi chừng tao kiện mày tội xúc phạm người khác đó!” Thiêm Hà giận đến đỏ mặt, cả khuôn mặt đầy thịt mỡ vạm vỡ biến dạng, còn muốn xông lên ý định tát Lâm Uyên Nhu một cái, nhưng nhất thời bị Thiêm La cản lại: “Chị à, bình tĩnh chút đi!”

“Em xem nó kia, đúng là một đứa không có gia giáo, trách sao mặt mũi cũng không phải khó coi mà đến ngay cả một mống bạn trai cũng không có!”

Mẹ Lâm trong lòng khinh bỉ, khoe môi khinh bỉ, ánh mắt khinh bỉ, trên người từng tế bào đều đang đồng loạt khinh bỉ bà ta, dùng toàn bộ sự khinh bỉ cả đời ra để khinh bỉ bà ta.

Làm ơn đi, bà ta nói ra không ngại, bà cũng ngại gì thay cho bà ta có được hay không? Còn ở đó bày ra điệu bộ như thể con gái của bà ta là mỹ nữ vạn người mê không bằng, cho ai xem chứ?! Con gái bà không gia giáo, không có một mống đàn ông theo đuổi thì con gái bà ta có chắc?! Ày cha, nhưng mà con gái nhà bà rõ ràng đã có bạn trai, sang năm còn sắp kết hôn, bà ta dựa vào cái gì mà dám lớn lối ở trước mặt bà chứ?

“Con trai tôi có ai theo hay không cũng không quan trọng, quan trọng là nó không theo ai thì được. Còn về mấy chuyện kết hôn sinh con gì đó cũng không nên gấp, chỉ cần đừng quá ba mươi tuổi là tốt rồi, chị nói có đúng không?! Haizz... nhưng mà, sang năm con gái tôi kết hôn rồi, thời gian gấp nó cũng càng thêm ít, tôi hơi đau lòng đó!”

Thiêm Hà vốn vừa nói xong một câu liền hối hận rồi, lúc này nghe mẹ Lâm nói như vậy thì cũng chẳng có cách nào phản bác lại, nhưng mà bà ta thực sự không ngờ cô con gái út nhà họ Lâm mới hơn hai mươi hai tuổi đầu đã sắp kết hôn rồi!

Bà ta bất mãn nhỏ giọng lầm bầm: “Hừ, có bạn trai, kết hôn thì đã sao? Cũng chưa hẳn gặp được người đáng hoàng tử tế gì cho cam!”

Một lời này của Thiêm Hà thật ‘ngoài ý muốn’ lọt vào tai Lâm Uyên Nhu, thành công chọc cho cô nàng xù lông nhím.

Hừ hừ! Dám nói Yêu nghiệt tiền sinh nhà cô không tốt? Bà ta dựa vào cái tư cách chó má gì mà dám ở đây nghi ngờ nhân phẩm người đàn ông của cô?!

Tuy rằng Dương Nhật Phong tính tình đôi khi trẻ con, trong bụng một đồng tư tưởng kỳ quái, hay nổi giận, thích làm nũng còn hơi gian manh.... nhưng dù sao cũng là... cũng là... người đàn ông tốt! Phải, chính là một người đàn ông tốt!!! Sao đến cả cô cũng nghi ngờ suy luận của mình thế này?!

Mặc kệ, cho dù anh có không tốt thế nào cũng chẳng đến lượt một người ngoài như bà ta đứng ở đây đặt điều bàn tán.

“Thiêm Hà, cảm ơn thiêm đã nhiều chuyện xen vào việc của cháu đây, nhưng mà cả người cháu, từng tế bào đều cự tuyệt sự nhiệt tình thái quá mang theo một chút không sạch sẽ của thiêm. Bạn trai cháu là loại người ra sao thiêm không có tư cách phán xét, huống hồ ngay cả mặt mũi anh ấy thiêm cũng không biết, thiêm như vậy thì đừng trách có người thấy thiêm kiến thức hạn hẹp, đầu óc nông cạn mà cứ tự cho rằng mình thông minh tuyệt đỉnh... thiêm xứng sao?”

“Mày vừa nói cái gì? Mày mắng ai đầu óc hạn hẹp đẩy con tiểu tiện nhân kia?” Thiêm Hà vùng ra khỏi sự kiềm chế của thiêm La, xông lên tóm lấy cổ áo Lâm Uyên Nhu nhưng lại không nhanh bằng cô, chỉ trông nháy mắt đã để cô lách người tránh thoát.

Lâm Uyên Nhu cười mỉa mai. Hừ! Còn dám mở mồm mắng người cơ đấy: “Cháu thân là hậu bối thì làm thế nào dám mắng thiêm được, nhưng thiêm cứ thích suy bụng ta ra bụng người như vậy thì cháu cũng lười giải thích với hạng phụ nữ như thiêm. Ày da, dù sao một tiểu tiện nhân như cháu đây làm sao có thể đầu lại một đại tiện nhân tu hành lâu năm như thiêm chứ?”

“Mày...” Thiêm Hà cả người ngùn ngụt lửa giận, bàn tay với ngón trỏ run rẩy chia thẳng vào mặt Lâm Uyên Nhu.

Mẹ Lâm nghe con gái mắng thím Hà như vậy tuyệt nhiên trong lòng vô cùng thích thú, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra biểu tình cau mày neho mắt, tỏ ra không hài lòng với cách ứng xử của con gái: “Uyển Nhu, không được vô lễ, người ta dù sao cũng là trưởng bối của con...”

Thiêm Hà thăm nghĩ ‘bà già này xem ra còn có chút biết điều’, thấy Lâm Uyển Nhu bị chính mẹ ruột của mình trách mắng thì đắc ý liếc mắt, hất thẳng khuôn mặt chanh chua lên trời. Nào ngờ còn chưa được bao lâu đã nghe mẹ Lâm nói tiếp: “Là trưởng bối trong hàng ngũ tiện nhân, tuy rằng thiêm ấy không có đầu óc lại độc mồm ác miệng, con người không được tốt đẹp còn hay ảo tưởng,... nhưng mà dù sao người ta cũng là một ‘đại tiện nhân’ có thâm niên, con không thể cứ như vậy!”

Thiêm Hà nghe đến đây thiếu chút nữa là phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch chuẩn xác ngã vào người thiêm La, thờ không ra hơi như sắp hấp hối đến nơi. Thiêm La thấy chị họ của mình như vậy, trong lòng cũng không khỏi bất mãn với mẹ con Lâm Uyển Nhu: “Chị Lâm, Uyển Nhu còn nhỏ không hiểu chuyện thì đã đành, chị là mẹ nó, không khuyên răn thì thôi sao lại còn hùa theo làm càn? Chúng ta dù sao cũng xem như hàng xóm họ hàng, mọi người sao cứ phải như vậy chứ?”

Mẹ Lâm trong lòng thầm mắng chằng phải các người thừa biết quan hệ của chúng tôi không tốt mà còn cố kéo tôi đến đây à, bây giờ muốn trách tôi chặc?

Xem ra hiện tại mẹ con bọn họ trong mắt người khác đã biến thành loại người không biết lý lẽ rồi. Tuy trong lòng vẫn không thích điệu bộ giảng dạy đạo lý, ra vẻ ta đây của mấy người phụ nữ bên cạnh, nhưng ngoài mặt mẹ Lâm vẫn tỏ ra hòa ái lương thiện: “Chị La, tôi cũng đâu có muốn đi đến chỗ này hàn huyên, là chính chị kéo tôi đến mà? Nhưng mà bỏ qua chuyện này đi, tôi còn chưa đi chợ xong, không tiện ở đây nữa, tạm biệt!” Nói xong liền kéo tay con gái út, tiêu sái rời đi.

Câu nói lấp lửng của mẹ Lâm như một cái tát, mạnh mẽ giáng xuống trên mặt thiêm La, khiến mấy lời trách cứ thiêm ta chuẩn bị thốt ra đều nuốt ngược trở lại.

Cũng tại thiêm ta tự cho mình là đúng, nghĩ rằng mẹ Lâm sẽ nể tình giao hảo của hai nhà mà không trực tiếp cãi nhau với chị họ thiêm ta ngay giữa chợ, nào ngờ người ta chẳng những không nể mặt mà còn trực tiếp phủ đầu, không cho thiêm ta một cơ nào để ra mặt làm người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tai Nạn

Sau khi xảy ra tranh chấp với thím Hà ở ngoài chợ, tâm tình mẹ Lâm tuy chưa đến mức hậm hực nhưng vẫn là không được vui vẻ gì cho cam, nên quá trình mua đồ diễn ra hết sức nhanh chóng. Hai người ghé cửa hàng tạp hóa mua một số bánh mứt cùng đồ dùng chuẩn bị cho dịp tết, sau đó loanh quanh sang vài quầy bán quần áo trang sức rồi lại đi bộ về nhà.

Trưa hôm đó cả nhà ăn cơm như thường lệ, xong xuôi thì việc rửa bát lại lần nữa rơi đến tay Lâm Uyển Nhu. Cô nàng vừa rửa bát vừa ai oán nhìn mẹ mình đang ở một bên nhàn nhã ăn trái cây. Mẹ Lâm trên tay là đĩa nho, vừa ăn vừa trò chuyện với con gái: “Có mảy về nhà mẹ đúng là bớt được bao nhiêu việc. Hừ, nói đi cũng phải nói lại, mới nhờ còn chưa được bao lâu đã sắp phải gả đi rồi!”

Lâm Uyển Nhu cá giận nói: “Vậy thì mẹ đừng gả nữa, con ở nhà giúp mẹ rửa bát, nấu ăn, hàng tháng mẹ cho con chút tiền tiêu vặt?”

“Như vậy sao được!” Mẹ Lâm liếc mắt xem thường: “Bây giờ khó khăn lắm mới có Tiểu Phong mờ mắt nhìn trúng mảy, không gả thì sau này để mảy lại ử mắm hủ? Mảy đừng cho rằng đàn ông trên thế gian này mất ai cũng đều mờ nhé con!”

Lâm Uyển Nhu: “...”

Mẹ, người có phải là mẹ ruột của con thật không vậy?

Đúng lúc cô nàng nào đó còn đang xoắn xuýt với vấn đề con ghê con ruột, Lâm Chấn Minh vốn đang xem tivi trên phòng khách đột nhiên như một cơn bão phóng đến bên cạnh mẹ Lâm, nhanh như chớp giật lấy một chùm nho rồi vọt đi mất, trước khi khuất dạng còn nói với lại một câu: “Có người gọi điện thoại tìm mảy kia!”

Lâm Uyển Nhu nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, xác định câu kia là nhắm lại cho mình thì chậm rãi tháo bao tay cùng tạp dề cất lên giá, sau đó mới thông dong đi lên phòng khách nhận điện thoại.

Mẹ Lâm bị cướp miếng ăn ngay trước mắt, không vui lâu bàu vài câu rồi cũng xỏ dép đi ra vườn.

Lúc Lâm Uyển Nhu đi tới nơi thì điện thoại bàn đã không còn đổ chuông nữa, cô vừa định quay xuống bếp tiếp tục rửa nốt phần chén còn lại thì đến phiên di động đặt bên cạnh reo lên in ỏi.

Nhìn một dãy số xa lạ đang nhảy nhót trên màn hình, hai đầu lông mày Lâm Uyển Nhu khẽ nhíu lại. Xưa nay cô tương đối không thích nghe điện thoại mà không biết người gọi là ai, nhưng hình như người này và người gọi đến điện thoại bàn nhà cô hình như là một... nếu biết cả hai số này thì chắc là người

quen thôi.

Do dự một lát, cuối cùng Lâm Uyển Nhu cũng bắt máy: “Alo”

“Xin chào, xin hỏi cô có phải là Dương phu nhân không?” Bên kia truyền đến một giọng nữ xa lạ.

Lâm Uyển Nhu chau mày, trong lòng không khỏi xấu hổ. Không phải người quen? Vậy sao lại biết số điện thoại của cô nhỉ, chẳng lẽ là lừa đảo sao!?

“Cô là...?”

“Tôi là y tá của bệnh viện trung ương thành phố B, cô là người thân của Dương Nhật Phong tiên sinh đúng không ạ?”

Một câu này vừa nghe xong, lòng Lâm Uyển Nhu đã lạnh hơn phân nửa. Cô ta nói cô ta là người của bệnh viện, hỏi cô có phải người thân của Nhật Phong hay không... đây... chẳng lẽ anh đã xảy ra chuyện gì? nhưng chẳng phải tối hôm qua hai người còn nói chuyện rất tốt sao, anh còn có tâm trí trêu đùa cô mà?! Chỉ mới qua hơn mười lăm tiếng đồng hồ thôi...

“Ph...phải! Anh ấy... làm sao ạ?” Giọng nói của cô cũng vì lo lắng mà trở nên run rẩy không rõ ràng.

Bên kia, cô y tá hình như có chút thông cảm cho tình trạng hiện tại của Lâm Uyển Nhu, giọng nói dịu dàng hơn một chút: “Dương tiên sinh bị tai nạn, chúng tôi tìm trong danh bạ điện thoại của anh ấy thì thấy có hai số điện thoại trong mục yêu thích đều gắn số một, vừa nãy đã gọi một số nhưng không có người nghe máy, số thứ hai chính là số của cô, chúng tôi...” Không phải người thân thì chí ít cũng là người quen đi, nhưng trên di động của bệnh nhân vừa được đưa vào đã lưu là ‘Vợ cóc’ mà!?

Cơ mà, nếu gọi sai thì cũng không thể trách cô được. Nạn nhân này được đưa vào viện trong tình trạng hôn mê, trên người chỉ có mỗi một cái ví đựng chứng minh nhân dân, các giấy tờ tùy thân, thẻ ATM và một chiếc điện thoại di động. Cô ta cũng chỉ là muốn làm tròn chức trách, thông báo cho người nhà anh một tiếng thôi.

Cô y tá còn chưa dứt lời thì chiếc điện thoại trên tay Lâm Uyển Nhu đã rơi cộp xuống đất, sau đó cô ta còn nói thêm cái gì nữa thì Lâm Uyển Nhu đã hoàn toàn không nghe được. trong đầu cô hiện tại chỉ lặp đi lặp lại một câu ‘Dương tiên sinh bị tai nạn’, ‘bị tai nạn’, ‘tai nạn’... từng chữ từng chữ cứ như một bàn tay ma quái đang thô bạo bóp chặt cổ cô, khiến hô hấp của cô bỗng nhiên trì trệ.

Lâm Chấn Minh đang xem phim ở bên cạnh tò mò nhìn sang thì bất gặp cảnh tượng em gái cứ đứng run rẩy một chỗ như bị trời tròng, lo lắng bước đến bên cạnh lay lay cô hai cái: “Làm sao đấy?” Vừa hỏi xong liền bị chiếc di động đang nằm trông lơ lửng dưới đất, hoảng hốt đập một phát thật mạnh lên vai em gái: “Này, có chuyện gì?”

Lâm Uyển Nhu ngơ ngác quay sang nhìn anh trai mình, khóe miệng mấp máy lại không thốt ra được tiếng nào, khóe mắt bắt đầu đỏ hoe.

Lâm Chấn Minh nhất thời bị hù cho hết hồn. Này? Anh mới đập ‘nhẹ nhàng’ vào vai cô thôi, sao đến mức vừa á khẩu lại còn khóc nhè luôn rồi?

Càng nghĩ càng hoảng, bên tai lại không ngừng vang lên tiếng khóc lóc thảm thiết của em gái. Cuối cùng Lâm Chấn Minh cũng không nhịn nổi nữa, bắt buộc phải gọi cứu viện: “Ba, mẹ, hai người mau đến đây, có chuyện lớn rồi!” Cô em gái này của anh mà còn tiếp tục, nói không chừng trong nhà sẽ ngập lụt mất.

Ba Lâm vốn đang nghỉ trưa trên phòng, vừa ngủ lại còn mang theo chứng lãng tai mà cũng vẫn bị tiếng gào của con trai đánh thức, đừng nói gì đến mẹ Lâm vẫn tỉnh táo lui cui ngoài sân vườn. Hai người nghe thấy ‘có chuyện lớn’ thì lục tục chạy vào, vừa đi vừa suy đoán xem thằng con trai của mình đã làm ra cái gì.

Vừa vào tới phòng khách đã thấy con gái đang khóc không thành tiếng, bộ dáng đau lòng sắp chết đến nơi, còn thằng con trai thì đang ở bên cạnh luồn cuống tay chân, đi lòng vòng quanh cô em út của mình, vẻ mặt cũng chẳng thiết gì sống sót nữa.

Mẹ Lâm đỡ trán, cho rằng nhất định Lâm Chấn Minh đã làm chuyện gì có lỗi với em gái mình, nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ khẽ liếc nhìn xem sắc mặt của ông chồng đang đứng bên cạnh.

Bởi vì trong mắt ba Lâm, cô con gái này chính là bảo bối. Mặc kệ cô có là người sai hay người đúng, chỉ cần chuyện không quá nghiêm trọng thì sẽ nhất mực đứng ra bênh vực. Hôm nay nhìn thấy cảnh con trai chộc cho cô con gái bảo bối thành ra cái dạng này, không nổi bão mới lạ.

Thấy sắc mặt chồng sa sầm không vui, mẹ Lâm tiến lên phía trước, nắm lấy lỗ tai thằng con vừa kéo vừa nhéo, kéo đến mức Lâm Chấn Minh khóc ròng: “Mẹ làm cái gì vậy???”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Kỹ Thuật Trên Giường Tốt?

Lần này Lâm Chấn Minh thấy mình còn oan hơn cả Đậu Nga, nhảy xuống sông Hoàng Hà tắm đến trụi lông rộp da cũng không rửa sạch được.

Rõ ràng chỉ là thấy cô em gái bất thường, định đi sang quan tâm thăm hỏi một chút xem có chuyện gì hay không, sao lại biến thành anh gây ra họa, ức hiếp em rồi?!

“Mày còn dám hỏi?! Mẹ hỏi mày, mày làm nên cái trò hay ho gì nữa rồi?” Con gái út từ khi hiểu chuyện, số lần khóc lóc thê thảm như thế này dường như là hiếm thấy, nếu không phải cực kỳ uất ức thì cũng sẽ không đến nỗi như vậy.

Đương nhiên, mẹ Lâm không biết được con gái chỉ cứng rắn trước mặt mình, còn trước mặt Dương Nhật Phong thì hai ngày ăn vạ ba ngày nháo loạn, nếu biết đã không cảm thấy quá mức lo lắng như vậy.

Ba Lâm thường ngày ít nói, đến lúc này cũng không thể nhịn được nữa, tiến tới bên cạnh con gái, nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng nhuận khí cho cô: “Làm sao rồi?” Lực đạo của ông tuy nhẹ, nhưng vẫn thành công kéo Lâm Uyển Nhu từ trong bi thương cùng bất an trở về một phần. Nhìn người nhà ở bên cạnh vì mình mà sốt ruột lo lắng, cũng không biết nên bắt đầu nói như thế nào, đành cố gắng kềm chế tâm tình kích động, hít hít mũi trả lời: “Không sao. Ba, con muốn đi thành phố B một chuyến!”

Chuyện còn chưa rõ ràng, cô cũng không muốn nói ra khiến cả nhà đều lo lắng bất an theo mình, cũng không giúp ích được gì. Chỉ bằng tạm thời không nói, trước cứ đi xem tình hình thế nào rồi tính tiếp.

Nghĩ tới đây, cũng không kịp chờ ba người còn lại đáp lời liền một mạch chạy thẳng lên lầu, thu dọn một ít hành lý đơn giản.

Ba Lâm nhìn mẹ Lâm bằng ánh mắt trung cầu ý kiến, hai người nhìn nhau, nhìn một hồi lại đồng loạt chuyển ánh mắt lên người cậu con trai thứ đang đứng một bên như đang nhìn tội phạm.

Lâm Chấn Minh không biết rốt cuộc mình nên khóc hay nên cười, nhún nhún vai tỏ vẻ ‘Chuyện gì cũng không liên quan tới con’ sau đó nhanh chóng chuồn êm lên phòng của mình.

Ba người không nói gì thêm, tự mình hiểu lấy không can thiệp vào chuyện của con gái nữa. Không nói đương nhiên sẽ có lý do của riêng cô, đợi khi nào cô sẵn sàng nói, họ sẽ sẵn sàng nghe. Chuyện trước đây bọn nhúng tay quá nhiều, không tôn trọng ý kiến của bản thân cô muốn gì nên mới gây ra một chút vết nứt vốn không đáng có, về sau không thể cùng tái phạm một sai lầm như thế nữa.

Từ thành phố C đến thành phố B tốn hơn một tiếng ngồi xe, Lâm Uyển Nhu rất nhanh đã đến được bệnh viện trung ương nơi này. Nhờ người tìm kiếm tên của Dương Nhật Phong trong danh sách phòng bệnh, sau đó liền cấp tốc chạy lên xem thế nào.

Trên tay Lâm Uyển Nhu còn mang theo một vali hành lý nhỏ, không tiện đi thang bộ đành dùng thang máy. Cửa thang máy chậm chậm mở ra rồi đóng lại, bên trong ngoài Lâm Uyển Nhu ra còn có thêm một tốp nữ điều dưỡng, nhìn đồng phục trên người thì đoán được đây là nhóm sinh viên mới vào đây thực tập. Nhìn mấy người này, Lâm Uyển Nhu lại bất giác nghĩ đến chuyện gặp thêm Hà ở chợ lúc sáng, không tự chủ liên tưởng đến cảnh con gái thêm ta mặc loại đồng phục có chút bô sát gọi cảm này sẽ thành cái loại hình dạng gì...

Đang nghĩ nghĩ, bên cạnh lại truyền tiếng mấy người nọ nhỏ giọng bàn luận. Tuy nói là nhỏ giọng, nhưng trong cái buồng thang máy chưa đầy một mét vuông này, từng lời họ nói ra đều hết sức rõ ràng lọt vào tai Lâm Uyển Nhu không sót một chữ. Chỉ nghe người có vẻ trẻ tuổi nhất trong số bọn họ lên tiếng gọi chủ đề trước: “Nghe nói gì chưa, phòng 205 mới có thêm một bệnh nhân nam mới”

Một người khác bữu môi xem thường: “Ngày nào bệnh viện chả chuyển đến mấy trăm người, ai rồi hơi đi để ý đến người chuyển tới là nam nữ già trẻ gì chứ!”

“Cái này thì hoàn toàn bất đồng nhé! Bệnh nhân này là một nghệ sĩ nổi tiếng, dạo này ở trên mạng đang sốt sùng sục về việc anh ta đòi giải nghệ để kết hôn đó” Cô gái trẻ không cho là đúng đầy đủ vai đồng nghiệp vừa xem thường mình kia.

Mà Lâm Uyển Nhu ở một bên nghe họ nói chuyện, lại thật trùng hợp nhắc tới chuyện liên quan với mình, cố gắng thu người vào trong góc, giảm thiểu chỉ số tồn tại tới mức tối thiểu. Bên kia, nhóm người vẫn không ngừng bàn luận: “Là Đinh Phong đúng không? Ca sĩ Đinh Phong đẹp trai ngồi ngồi phải không?” Cô gái khác tay cầm tập hồ sơ bệnh án, hưng phấn đến mức hươu tới hươu lui loạn xạ.

Người trẻ tuổi nhất dường như cũng là người nắm nhiều tin tức bát quái nhất, gật đầu mạnh mẽ thay cho câu trả lời xác nhận, trên mặt cũng là một vẻ si mê cuồng dại: “Tớ nói nhé, không biết là ai hạn phúc như vậy, có thể khiến anh ấy vì mình mà hy sinh lớn đến thế, bỏ cả đam mê luôn”

“Tớ thấy chẳng qua chỉ là một người phụ nữ ích kỷ, cậu nói xem, biết đam mê lớn nhất của anh ấy là sáng tác cùng ca hát, lại phải từ bỏ. Nếu là mình, mình sẽ ngăn cản anh ấy đưa ra quyết định đó chứ không phải là khur khur im lặng, rõ ràng là muốn độc chiếm anh ấy làm của riêng nha” Cô gái lúc này tỏ ra xem thường nghe thấy vấn đề giải nghệ này, dường như là vô cùng bức xúc.

Lâm Uyển Nhu đỏ mặt hơi lạnh, tuy trong lòng có chút khó chịu nhưng cũng không mấy để tâm, chỉ là lặng lẽ thần không biết quỷ không hay lòi từ túi xách ra một khẩu trang y tế, đeo vào.

Cô gái cầm hồ sơ về mặt đầm chiêu: “Cô gái này theo mình thấy nhan sắc cũng thường thường, gia cảnh chả hơn ai, từ khi công khai cũng không thấy chính thức lộ diện lần nào, chỉ là phóng viên quay chụp lại được một ít hình ảnh thôi, tài ăn nói càng không thể nào gọi là ổn... không biết Đinh Phong vừa mất cô ta ở điểm nào?!”

“Cái này cậu không hiểu đâu” Người trông có vẻ dày dặn nhất, suốt buổi vẫn im lặng đột nhiên đẩy đẩy gọng kính lộ ra vẻ bí hiểm, nhỏ giọng thì thầm: “Phụ nữ ấy mà, kỹ thuật trên giường tốt là mọi mặt đều tốt thôi!”

Mấy cô gái còn lại nghe cô ta nói năng cợt nhả, không nhận được đồ mặt một chút, sau đó lại tiếp tục cười cười nói nói như thường. Mà Lâm Uyển Nhu ở một bên suýt chút nữa đã nội thương phun ra ba lít máu tươi.

Kỹ thuật... kỹ thuật của cô tốt???

Cái này đến cả cô cũng mơ hồ rồi có được hay không?!

Rất may, đúng lúc này thang máy “Đỉnh” Một tiếng chậm chậm mở. Lâm Uyển Nhu biết đã đến nơi, mừng rỡ như điên mà nhanh nhẹn lách mình ra khỏi bốn nữ điều dưỡng kia, đi như chạy về phía phòng 205 mà Yêu nghiệt tiên sinh đang nằm. Trước khi thang máy khép lại còn nghe tiếng những nữ điều dưỡng kia thảo luận sôi nổi muốn nhân cơ hội đến phòng 205 xem thử người thật ra sao. Trong lúc hỗn loạn còn truyền đến giọng điệu đầy nghi vấn của cô nàng cầm hồ sơ: “Người mới vừa ra khỏi sao nhìn có chút quen mắt nhỉ?”

Lâm Uyển Nhu đã bỏ chạy thực mạng khỏi đó từ lâu, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cái đám phóng viên giải trí đáng hận, khi không ràng rồi quá lại đưa cô ra công chúng làm gì thế không biết, giờ đến mức ra đường chỉ còn thiếu bị người chặn đánh thôi thì hoàn toàn giống như một tên trốn nợ rồi, mà cái cô nợ là ông chồng quốc dân trong tim hàng vạn thiếu nữ đó nha, còn chẳng bị bóp chết sao?!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.